

พระเจ้า! ถ้าพระองค์มีจริง ขอให้...

พิมพ์ครั้งที่ 5

ศาสตราจารย์ อรัญ ยูแบงค์

เขียน

อาจารย์ ประสิทธิ์ แซ่ตั้ง

ถอดความ แก้ไขเพิ่มเติม และเรียบเรียง

พระเจ้า! ถ้าพระองค์มีจริง ขอให้...

หนังสือที่บอกเล่าถึงชีวิตและประสบการณ์ในการทำพันธกิจกว่า 60 ปี ในประเทศไทย

เขียน: ศาสนาจารย์ อรัญ ยูแบงค์

ถอดความ แก้ไขเพิ่มเติม และเรียบเรียง: อาจารย์ ประสิทธิ์ แซ่ตั้ง

ลิขสิทธิ์ภาษาไทย ศาสนาจารย์ อรัญ ยูแบงค์

หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเพื่อเผยแพร่ถึงพระราชกิจของพระเจ้าและคำพยานประสบการณ์ชีวิตของบุคคลต่าง ๆ ที่ได้รับการสัมผัสจากพระเจ้า ดังนั้น จึงเปิดกว้างสำหรับการใช้เพื่อการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ยกเว้นผู้ที่ต้องการกระทำในรูปแบบใด ๆ เพื่อการค้าสามารถติดต่อขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

พิมพ์ครั้งแรก	กันยายน 2004	จำนวน 4,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สอง	กรกฎาคม 2005	จำนวน 2,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สาม	สิงหาคม 2008	จำนวน 2,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สี่	มิถุนายน 2011	จำนวน 2,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ห้า	มิถุนายน 2021	จำนวน 2,000 เล่ม

พิมพ์ที่ 12/89-91 หมู่ที่ 3 ต.สันกลาง อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ www.actsco.org

พระคัมภีร์ที่ใช้อ้างอิงในหนังสือเล่มนี้ ใช้พระคัมภีร์ฉบับ “พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ฉบับปี 1971 เป็นหลัก

ราคา 190 บาท

ติดต่อ หรือ สั่งซื้อได้ที่ มูลนิธิพันธรัก Thai Christian Foundation

ตู้ ป.ณ. 14 แม่ใจ เชียงใหม่ 50290

Website: www.thaichristianfoundation.org

Email Address: info@thaichristianfoundation.org และในร้านหนังสือ

คริสเตียนทั่วไป

รายได้ส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ใช้เป็นทุนการดำเนินพันธกิจในสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยพายัพ เชียงใหม่ (1980-2020)

ปัจจุบันขึ้นกับหน่วยงานเผยแพร่พระกิตติคุณ สภาคริสตจักรในประเทศไทย

ISBN: 974-85462-7-6

คำอุทิศ

หนังสือเล่มนี้...

ขอให้เป็นที่ถวายพระสิริแด่พระเจ้า

ขอบพระคุณมิตรสหายในเครือข่ายการอธิษฐานที่อยู่ทั่วโลก ที่อธิษฐานด้วยรักและจริงใจ สัตย์ซื่อและทุ่มเท สำหรับพระราชกิจของพระเจ้าในประเทศไทย ถ้าขาดซึ่งคนเหล่านี้ สิ่งต่าง ๆ ในหนังสือนี้จะเป็นไปไม่ได้

ด้วยความรัก ความอดทน การให้กำลังใจ และการสนับสนุนของ คุณโจน ภรรยา และบุตรทั้งสี่คน คือ เดวิด, รูธแอน, ลอรี, และสุวรรณี บณวิถีสีวิตที่ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ทั้งชีวิตส่วนตัวและชีวิตการทำงานที่ผ่านมา ที่มีส่วนถักทอประสบการณ์ชีวิตและน้ำพระทัยของพระเจ้าให้เป็นบทเรียน และคำพยานชีวิตจนเป็นหนังสือเล่มนี้

ในขณะที่ลูก ๆ ของเรา รู้จักชื่อบุคคลหลายคนที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้ แต่ไม่รู้ถึงประสบการณ์ชีวิตของคนเหล่านี้ที่มีกับพระเจ้า ผมเชื่อว่าจากการอ่านเรื่องราวชีวิตในหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้เขามีความเข้าใจที่ตื้นถึงงานที่พ่อแม่ของเขาได้กระทำ และหวังว่าเรื่องราวแห่งคำพยานเหล่านี้จะ دلใจเขาอย่างที่เราเคยได้รับการ دلใจเช่นนี้มาก่อน

กิตติกรรมประกาศ

หนังสือที่อยู่ในมือของท่านในขณะนี้เกิดขึ้นเพราะ...

ความรัก ความเชื่อศรัทธา ความจงรักภักดี ความซื่อตรง การรับใช้ และความทุ่มเทในชีวิตของคุณพ่อคุณแม่ ที่เลี้ยงดูฟูมฟักตามวิถีชีวิตคริสเตียน มีผลก่อร่างสร้างชีวิตคริสเตียนในตัวผม

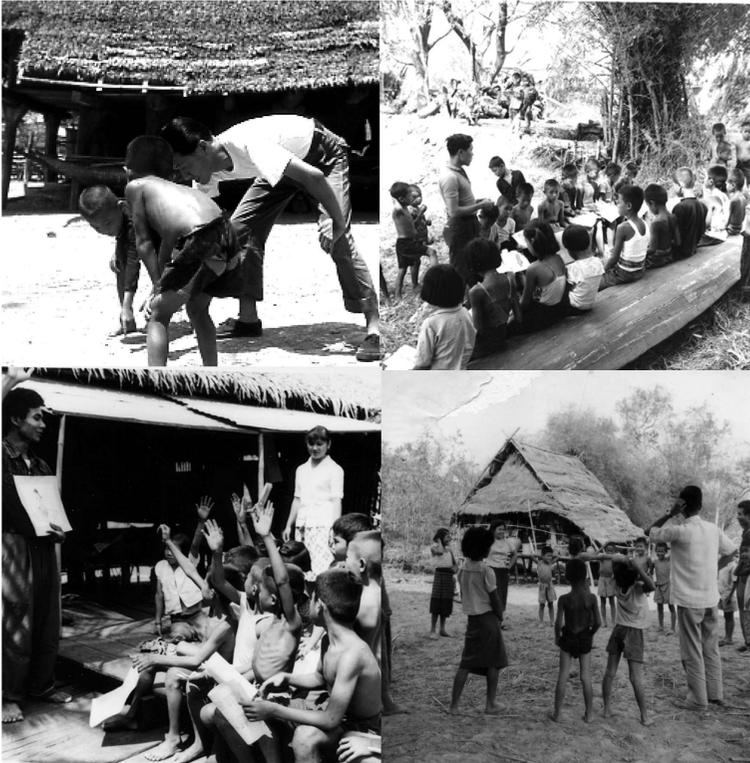
แผนกพันธกิจต่างประเทศ คณะมิชชันนารีเซเปิล ออฟ ไครสต์ Christian Church (Disciples of Christ) ที่สนับสนุนผมทั้งด้านการศึกษา เศรษฐกิจ ชีวิตส่วนตัว และการอธิษฐานตลอด 39 ปีที่ผมรับผิดชอบงานในฐานะภราดรผู้ร่วมงานในประเทศไทย รวมทั้งหลังจากปลดเกษียณจนถึงวันนี้เป็นเวลา รวมกว่า 60 ปี

มูลนิธิ Thai Christian Foundation ที่รณรงค์หาทุนสนับสนุนร่วมกับมิชชันนารี Christian Church (Disciples of Christ) เพื่อการทำพันธกิจในประเทศไทย และยังเป็นผู้สนับสนุนค่าจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ทั้งฉบับภาษาอังกฤษและภาษาไทย

เพื่อนภราดรผู้ร่วมงานในประเทศไทยและผู้นำในคริสตจักรไทย ที่ช่วยชี้แนะ และหนุนนำผมและครอบครัวได้ปรับตัวให้สามารถดำเนินชีวิต และทำงานรับใช้ที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตไทยและวัฒนธรรมไทย อีกทั้งช่วยในการประเมินผล และช่วยให้ผมเข้าใจประสบการณ์ที่ผมได้รับจากการทำงานรับใช้ในประเทศนี้

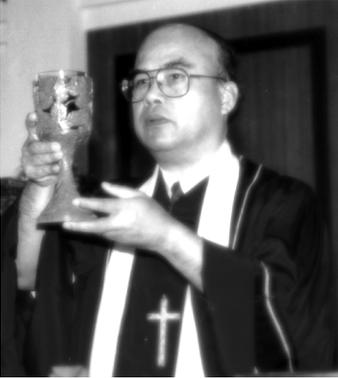
คณาจารย์ในวิทยาลัยพระคริสตธรรมต่าง ๆ ที่มีส่วนสอนและเตรียมตัวผมให้มารับใช้พระเจ้าในประเทศไทย ช่วยให้ผมได้เห็นถึงความหลากหลายทางความคิดด้านศาสนศาสตร์ และสอนให้ผมขอบพระคุณพระเจ้าที่สุดท้าย เราได้รับความรอดเพราะพระคุณของพระองค์ ที่เราได้รับโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ มิใช่เพราะเราสามารถเข้าใจทุกเรื่องได้อย่างแจ่มแจ้ง

ในฉบับภาษาไทย ผมขอบพระคุณ ดร.มัทนี รัตนิน ที่หนุ่ใจให้ผมจัดแปล และท่านยังเป็นผู้ริเริ่มช่วยแปลในหลายเรื่อง ขอบคุณอาจารย์สมคิด บัวระวงศ์ ที่ช่วยประสานในรายละเอียด และเป็นผู้พิมพ์ต้นฉบับภาษาไทยตามคำบอกเล่าของผม ขอบคุณอาจารย์ประสิทธิ์ แซ่ตั้ง ที่ได้แปลและเรียบเรียงฉบับภาษาไทย ขอบพระคุณ อาจารย์สมศรี ไชยเศรษฐ อาจารย์ศศิธร แซ่ตั้ง และ ดร. ฝน ซื่อตอฟ ที่กรุณาอ่านและเสนอแนะปรับแก้ให้หนังสือนี้อ่านสนุกและสื่อความหมายได้ชัดเจนขึ้น

หมู่บ้านลาวโซ่งสนามฝึกงานศาสนาจารย์หลายท่าน
 อาจารย์และนักศึกษาพระคริสตธรรมเชียงใหม่ ทำการประกาศในฤดูร้อนเมื่อกว่า 50 ปีที่ผ่านมา
ซ้ายบน: ศาสนาจารย์ เจษฎา จูติจำเริญพร **ขวาบน:** ศาสนาจารย์ อรุณ ทองดอนเหมือน
ซ้ายล่าง: ศาสนาจารย์ สัมฤทธิ์ วงษ์สังข์ **ขวาล่าง:** ศาสนาจารย์ สำราญ กวงแหวน
 ศจ. อรุณ และ ศจ. สัมฤทธิ์ กลับใจเป็นคริสเตียนครั้งเมื่อเป็นนักเรียนโรงเรียนสหปารุงวิทยา
 โดยการนำของอาจารย์ บำรุง และ อาจารย์ มะลิ อดิพัฒน์

คำนิยม

สภาคริสตจักรในประเทศไทยสำนึกในพระคุณของพระเจ้าที่ทรงโปรดนำและอวยพระพรบรรดามิชชันนารีจากทุกมุมโลกให้เขาสามารถตอบสนองพระมหาบัญชาของพระองค์ในการอุทิศตน เพื่อนำพระกิตติคุณมาถึงคนไทย อันเป็นหนทางแห่งความรอดของพวกเราตลอดระยะเวลาเกือบสองศตวรรษ บรรดาคริสเตียนไทยคือผลพวงของการอุทิศตนของท่านเหล่านั้น ซึ่งเป็นเหล่าบรรพชนแห่งความเชื่อของเรา และเป็นแบบอย่างอันดีในการรับใช้ด้วยการสำแดงความรัก ความสำนึกในพระคุณของพระเจ้า ความอดทนต่อความยากลำบาก การเสียสละที่ยิ่งใหญ่ เพื่อขยายแผ่นดินของพระเจ้าในแผ่นดินไทย

หนังสือของศาสตราจารย์อรัญ ยูงแบงค์ เล่มนี้ เขียนขึ้นจากประสบการณ์ชีวิตแห่งการรับใช้ที่ยาวนาน นับว่าครอบครัวยูงแบงค์คือครอบครัวแห่งการรับใช้ เพราะได้อุทิศตน อุทิศชีวิต เพื่อการประกาศพระกิตติคุณในประเทศไทย ผู้อ่านสามารถจะศึกษาถึงรูปแบบต่าง ๆ ในการนำพระกิตติคุณไปสู่ผู้ที่ยังไม่เชื่อ หรือผู้ที่ยังอยู่ภายใต้การครอบงำของอำนาจมืด ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายตายอย่างแน่นอน เพราะการทำงานคือการต่อสู้กับเหล่าเทพแห่งความมืดทั้งหลาย ซึ่งต้องอาศัยการติดสนิทกับพระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา มีความมานะอดทนไม่ยอมพ่ายแพ้ต่ออำนาจเหล่านั้นในการบุกเบิกแผ่นดินของพระเจ้าเข้าไปในพื้นที่ใหม่ ๆ จึงนับว่าครอบครัวยูงแบงค์เป็นหนึ่งในจำนวนของผู้ที่ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ และสัตย์ซื่อต่อพระมหาบัญชา

สมกับพระดำรัสของพระเยซูคริสต์ที่ตรัสว่า “เราแต่งตั้งเจ้าเพื่อเจ้าจะได้เกิดผล” ชีวิตของท่านจึงเป็นดังที่อาจารย์เปาโลกล่าวไว้ว่า “เขาทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ”

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ คือผู้ที่นำประชากรให้ได้สรรเสริญพระเจ้าเพราะพวกเขาได้ต้อนรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา นอกจากนี้ยังนำมาซึ่งการอุทิศถวายตัวของหลาย ๆ คน รับใช้พระเจ้า เป็นผู้นำในคริสตจักรและชุมชนสืบทอดพันธกิจของพระเจ้าต่อ ๆ กันมา

ขอขอบคุณอาจารย์โจนและอาจารย์อรัญ ยูแบงค์ที่ทำให้มีหนังสือเล่มนี้เพื่อประโยชน์แก่ผู้รับใช้ของพระเจ้าในประเทศไทย แม้สถานการณ์ในปัจจุบันจะเปลี่ยนแปลง แต่ภาระต่อพระมหาบัญชาของเรายังคงอยู่ต่อไป หากแต่รูปแบบเท่านั้นที่จะต้องปรับปรุงให้เหมาะสมต่อยุคสมัย แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือรูปแบบของผู้มีวิญญูณแห่งการประกาศพระกิตติคุณนั้นจำต้องมีอยู่ในผู้รับใช้ของพระเจ้าตลอดไป

ศาสตราจารย์ ดร. บุญรัตน์ บัวเย็น
ประธานสภาคริสตจักรในประเทศไทย
(สิงหาคม 2004)

คริสตจักรภาคที่ 11 ตั้งอยู่ที่จังหวัดนครปฐม สังกัดสภาคริสตจักรในประเทศไทย เป็นภาคเดียวที่มีพื้นฐานมาจากคณะ Christian Church (Disciples of Christ) ซึ่งแรกเริ่มมาจากประเทศอังกฤษ ต่อมาจากประเทศสหรัฐอเมริกา ท่านศาสตราจารย์ อรัญ ยูแบงค์ และครอบครัวมาจากคณะดังกล่าว และได้ไปประจำที่คริสตจักรภาคที่ 11 นครปฐม

ตั้งแต่เริ่มมาประเทศไทย และในปีที่ท่านมานั้นข้าพเจ้ายังเด็กอยู่มาก เกือบจะทำอะไรไม่ได้ ชีวิตการรับใช้ของท่านจะอยู่ที่สามแยก ปัจจุบันคือ อำเภอดอนตูม ตั้งแต่ข้าพเจ้าเริ่มรู้จักท่านที่นครปฐม แล้วท่านก็ไปอยู่ที่ เชียงใหม่ จนกระทั่งเมื่อข้าพเจ้าศึกษาที่วิทยาลัยพระคริสตธรรม (ปัจจุบันคือ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรม คณะศาสนศาสตร์แมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ) และได้ศึกษาวิชาการประกาศกับท่านด้วย ฉะนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ข้าพเจ้ากับท่านและครอบครัวจึงมิใช่ในฐานะมิชชันนารีเท่านั้น แต่เป็นทั้ง อาจารย์ผู้สอน และศิษยาภิบาลที่ให้ความรักและเอาใจใส่ข้าพเจ้าและ ครอบครัวตลอดมาด้วย

กิตติศัพท์ของท่านศาสนาจารย์อรัญ ยูเบงค์ คือนักประกาศและไล่ผี ที่ทราบก็เพราะฟังจากคำเล่าลือของผู้เคยร่วมงานกับท่าน และจากที่ข้าพเจ้า รับฟังเรื่องการประกาศและการขับผีของท่านด้วย นับว่ามีหลายเรื่อง ที่ตื่นเต้น ถ้าพระเจ้ามิได้สถิตกับท่านอาจารย์คงจะลำบากทีเดียว ผิดงไม่กลัว ท่าน แต่เพราะท่านมีความเชื่อที่มั่นคง มีความรักต่อเพื่อนมนุษย์ ที่ต้องการ ให้ทุกคนได้รับพระกิตติคุณของพระเจ้า ท่านอาจารย์จึงยืนหยัดในการ ประกาศ นำพระกิตติคุณไปประกาศในที่ต่าง ๆ กับคนหลายประเภท ทั้งที่ดี และน่ากลัว ที่ดีไม่เท่าไร ที่น่ากลัวนั้นท่านจะอ่านพบในหนังสือ *“พระเจ้า! ถ้าพระองค์มีจริง ขอให้...”*

เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วท่านจะทราบเองว่า ท่านรักพระเจ้า อย่างไร รักมากน้อยแค่ไหน ท่านมีความเชื่อพอจะเป็นตัวอย่างให้เรา ได้หรือไม่ ประสบการณ์ในการประกาศในที่ต่าง ๆ ตลอดจนการผจญภัยในที่ ต่าง ๆ พอจะเป็นแบบอย่างให้เราได้หรือไม่ ตัวอย่างคำถามต่าง ๆ เหล่านี้ ท่านจะพบคำตอบได้ในหนังสือ *“พระเจ้า! ถ้าพระองค์มีจริง ขอให้...”*

ข้าพเจ้าเชื่อว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์อย่างมาก เหมาะสำหรับผู้่านที่รักพระเจ้า รักการประกาศ และอาจนำไปใช้เป็นตำราเล่มหนึ่งใน

วิชาการประกาศก็ได้ และในปี 2003-2006 สมาคริสตจักรในประเทศไทยมีนโยบายสำคัญที่เน้นเรื่องการประกาศพระกิตติคุณ ผู้ที่สนใจและเกี่ยวข้องควรจะศึกษาหนังสือเล่มนี้ด้วย ท่านจะพบประสบการณ์ของนักประกาศที่เป็นของแท้ตลอดระยะเวลา 60 ปีแห่งการรับใช้ ย่อมเป็นหลักประกันได้

ด้วยความรักในพระคริสต์เจ้า

ศาสตราจารย์ ดร. สินธุ์ คิมพะจันทร์

เลขาธิการสมาคริสตจักรในประเทศไทย

(2004)

อ่านหนังสือเล่มนี้”

“เป็นหนังสือที่น่าอ่านมาก สนุกเพราะเขียนจากประสบการณ์ชีวิตจริงของผู้เขียนเอง แต่แฝงไว้ด้วยข้อคิด คำหนุนใจ และบทเรียนหลายแง่มุมที่ลึกซึ้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประสบการณ์ของผู้เขียนในการเผชิญกับอำนาจผี หรือ วิญญาณชั่วในสังคมไทย รับรองได้ว่าจะไม่ผิดหวัง หากได้

ศาสตราจารย์ วีระ เจนพิริยประยูร

คิษยาภิบาลอาวุโสคริสตจักรมหาพรสุขุมวิท

อดีตนายกสมาคมพระคริสตธรรมกรุงเทพ (BBCS)

(2004)

“...คงมีไม่กี่คนที่สามารถพรรณนาถึงประสบการณ์ในการรับใช้พระเจ้าในประเทศไทยอย่างซอกซอน เป็นเวลานานกว่า 60 ปี ได้อย่างออกรสออกชาติ ดุจดังที่ศาสตราจารย์ อร์นีย์ ยูแมงค์ ได้กระทำ!

ทุกคำพยานและทุกคำสอน ล้วนแต่ต้องใจของผมน้อยยิ่ง!

...ไม่เพียงแต่คนไทยเท่านั้นที่ควรจะอ่าน ทุกคนในโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง **มิชชันนารี** ต้องไม่พลาด!

...เมื่อคุณได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วคุณจะไม่สงสัยอีกเลยว่า พระเจ้ามีจริงหรือไม่”

ธงชัย ประดับชนานุรักษ์

ประธานคณะกรรมการประสานงานคริสตจักรโปรเตสแตนต์แห่งประเทศไทย

(2004)

ความคิดเป็นสิ่งที่ถกเถียงกันได้ แต่ประสบการณ์เป็นสิ่งที่ถกเถียงไม่ได้

หนังสือเล่มนี้ได้บันทึกประสบการณ์น่าตื่นเต้นมากมาย เมื่ออ่านจบแล้วจะพบว่า พระคริสต์ยิ่งใหญ่กว่าที่คิด ทำได้มากกว่าที่หูชอบ

ศาสตราจารย์ ดร. วีรชัย โกแวร์

ศิษยาภิบาลอาวุโสคริสตจักรร่วมเย็น

ผู้ก่อตั้งมูลนิธิพันธกิจสัมพันธ์เมตตา ผู้ก่อตั้งคณะคริสเตียนสัมพันธ์

(2004)

เกริ่นนำฉบับภาษาไทย

หนังสือ *พระเจ้า! ถ้าพระองค์มีจริง ขอให้...* ที่อยู่ในมือของท่านเล่มนี้ แปลและเรียบเรียงจากฉบับภาษาอังกฤษ *GOD! IF YOU ARE REALLY GOD... Ask and receive* (ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 5) เขียนโดย ศาสนาจารย์ อรัญ ยูแบงก์ (L. Allan Eubank) ในฉบับนี้ได้มีการแก้ไข เพิ่มเติมในบางแห่งด้วย

ที่ว่าแปลและเรียบเรียงก็เพราะมิได้แปลแบบตายตัวตามต้นฉบับภาษาอังกฤษ แต่ได้มีการเพิ่มเติมรายละเอียดในบางส่วนที่ผู้เขียนเห็นว่าเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ และลดทอนบางส่วนที่ไม่จำเป็นที่จะต้องอธิบายสำหรับผู้อ่านคนไทย

หนังสือเล่มนี้มีใช้การเล่าเหตุการณ์ หรือ บันทึกการทำพันธกิจ แต่เป็นหลักคิดและรากฐานความเชื่อศรัทธาในการดำรงชีวิตและการทำงานที่ท้าทายต่อจุดยืนของโลกแห่งความทันสมัย ในสังคมวิชาการ วัฒนธรรมที่เน้นความเป็นเหตุเป็นผลและความเป็นวิทยาศาสตร์ ท่ามกลางความเชื่อวกรากของกระแสโลกาภิวัตน์

ตลอดเส้นทางจาริกแห่งการแสวงหาในชีวิตของผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นว่าจิตวิญญาณเป็นมิติรากแก้วแห่งชีวิต ที่ดูดซับอาหารไปหล่อเลี้ยงทั้งชีวิต เป็นที่มาของความเข้มแข็ง มั่นคง อ่อนโยน อดทน เมตตา กล้าหาญ และผูกพัน ในชีวิตของผู้คน

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือที่อยู่ในมือของท่านเล่มนี้ นอกจากบอกเล่าถึงความเปลี่ยนแปลงของโลกทัศน์ ชีวะทัศน์ และจุดยืนทางศาสนศาสตร์ของผู้เขียนแล้ว ท่านผู้อ่านยังสามารถมองเห็นตนเองจากมุมมองที่หลากหลายต่างจากมุมมองที่ตนเคยชิน และคงต้องระวังว่า เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว ชีวิตของท่านอาจจะต้องเปลี่ยนไป

ประสิทธิ์ แซ่ตั้ง

ผู้ถอดความและเรียบเรียง

สารบัญ

คำอุทิศ	ค
กิตติกรรมประกาศ	ง
คำนิยม โดย ศาสนาจารย์ ดร. บุญรัตน์บัวเย็น ประธานสภาคริสตจักรในประเทศไทย ศาสนาจารย์ ดร. สินธุ์ คิมพะจันทร์ เลขาธิการสภาคริสตจักรในประเทศไทย ศาสนาจารย์ ชีระ เจนพิริยประยูร ศิษยาภิบาลอาวุโสคริสตจักรมหาพรสุขุมวิท อดีตผู้อำนวยการพระคริสตธรรมกรุงเทพ (BBCS) ธงชัย ประดับชนานรัตน์ ประธานคณะกรรมการประสานงานคริสตจักรโปรเตสแตนต์ แห่งประเทศไทย ศาสนาจารย์ ดร. วีรชัย โกแวร์ ศิษยาภิบาลอาวุโสคริสตจักรร่วมเย็น ผู้ก่อตั้งมูลนิธิพันธกิจสัมพันธ์เมตตา ผู้ก่อตั้งคณะคริสเตียนสัมพันธ์	ฉ
เกริ่นนำฉบับภาษาไทย	ฎ
อรัณภบท	ณ
บทที่ 1 ถ้าพระเจ้ามีจริง ขอให้	1-36
ความมั่นใจว่าพระเจ้ามีจริง	2
พระเจ้า...ถ้าพระองค์มีจริง	11

ต้องการพบเพื่อน	15
ว่าเหว...คิดถึงบ้าน	19
ทดลองความเชื่อแบบวิทยาศาสตร์	23
ขออย่าให้นักเข้าในทุ่งนาผม	29
ขอให้ฉันรักเขา	33
บทที่ 2 ทำไมผมมาที่นี่: เป้าหมายและความหมาย	37-74
ไม่เป็นไรหรอก	39
รักแรกพบ	44
ทำเงินล้าน	50
ความสงสัยอยู่ที่ไหน	57
คืนสู่เหย้า	67
บทที่ 3 ขอให้พ้นจากความบาป	75-116
โจรกลับใจ	77
มองโลกด้วยมุมมองใหม่	85
เราจะไม่ปล่อยให้เจ้าให้หลงทาง	91
แม่เสียแห่งบ้านหุบรัก	99
สุดสัปดาห์กับแม่แล้ว	103
สู้กับงูเหลือม	109
ห้องที่เต็มไปด้วยดวงดาว	113
บทที่ 4 ขอให้พ้นจากอำนาจชั่วร้าย	117-176
อำนาจแห่งความมืด	118
ขวางทางมาร	122
ท่านกำลังรับใช้ใคร?	126
ผีมีจริงหรือ?	129
ผีตีลังกาในห้องรับแขก	137

	สองอาจารย์ด้านจิตวิทยา	142
	งูรัดแขนผม	149
	สารภาพ และ ให้อภัย	162
	รากแห่งความขมขื่น	167
บทที่ 5	ขอให้พ้นจากความตาย	177-198
	พิธีศพแบบคริสเตียนแท้	178
	พยานที่สัตย์ซื่อ	183
	การจากไปของหลานชาย	189
	มาลี...มีอะไรจะให้ดู	195
บทที่ 6	โปรดช่วยข้าพระองค์ในวันที่ทุกข์ยากลำบาก	199-220
	การช่วยเหลือที่พร้อม	200
	ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ได้	203
	การรอคอยเป็นเวลา 8 ปี	209
	กระจกชั้นนั้น	214
บทที่ 7	ขอโปรดรักษาข้าพระองค์	221-238
	คุณสามารถลุกขึ้นแล้วเดิน	222
	เจิมด้วยน้ำมัน	227
	อธิษฐานวางมือ	229
	ตามอดกลับมองเห็น	231
บทที่ 8	เราต้องการเสรีภาพ	239-260
	จากรุ่นสู่รุ่น	253
	พันธกิจจะว่า/ว่า	258

บทที่ 9 โปรตกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายบริสุทธิ์ 261-271

การทรงเรียกเพื่อชำระให้บริสุทธิ์ 262

และเป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า

รวมภาพการประกาศฯ ในพื้นที่เลตองคู 269

และบริเวณโดยรอบในอำเภออัมผาง จังหวัดตาก
ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1962)

ภาคผนวก 272-276

ชีวิตและการงาน ศาสนาจารย์ อรัญญ์ และคุณโจน ยูแบงค์

นักเรียนจำนวน 74 คน ณ โรงเรียนวิชชานารี จ.ลำปาง ในวันที่ 16 ธันวาคม 2020
ได้เดินไปข้างหน้าเพื่อมอบชีวิตของพวกเขาให้กับพระเยซู
เพราะว่าพวกเขาได้พบว่า พระเจ้ามีจริง

ในแต่ละปี นักเรียนจำนวน 1,000 – 4,000 คน ได้รับเชื่อ ในโครงการสัปดาห์พัฒนาคุณภาพชีวิต
ประจำปี โดย สถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ ซีซีไอ หน่วยงานเผยแพร่พระกิตติคุณ สภาคริสตจักร
ในประเทศไทย (ดูเรื่อง “กระจากขึ้นนั้น” หน้า 214 – 220)

อรัมภบท

...ตั้งแต่ปฐมกาล ซึ่งเราไต่ยีน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้
พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา นั่นเกี่ยวกับพระวาตะแห่ง
ชีวิต... เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา เรา
ทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตร
ของพระองค์ และเราเขียนข้อความเหล่านี้ เพื่อความปลาบปลื้ม
ยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม

1 ยอห์น 1:1-4

หลายคนมีความสงสัยว่ามีพระเจ้าสูงสุดจริงหรือไม่? พระเจ้าผู้ทรงสภาพ
พระวิญญานบริสุทธิ์ ที่กอบปรีย์ด้วยความรักเมตตากรุณา ทรงดูแลและอารักขา
เราแต่ละคนโดยทางพระเยซูคริสต์ ผมเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นเพื่อจะแบ่งปัน
ประสบการณ์ของผมและคนอื่น ๆ มากมายที่ผมพบผ่านมา ที่ได้ทูลขอให้
พระเจ้าทรงช่วยเมื่อต้องเผชิญหน้ากับปัญหาชีวิต และพบว่าได้รับคำตอบ

หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นจากประสบการณ์ชีวิต เป็นพยานชีวิตของผู้คนที่
กล้าเปิดใจทูลขอต่อพระเจ้า ในยามที่เขาตกอยู่ในความสับสน ความระทมทุกข์
และแล้วเขาเหล่านั้นก็ได้รับแสงสว่าง ได้รับการหนุนจิตชูใจ และก่อเกิดพลัง
ในการดำเนินชีวิต

สำหรับผมแล้ว พระเยซูคริสต์ทรงรักษาคำสัญญาของพระองค์ ใน
พระธรรมมัทธิว 7:7 พระคริสต์ทรงสัญญาว่า “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ
จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน” เมื่อผมได้ฟังพยานชีวิตของผู้ที่ไม่เชื่อใน
พระเยซูคริสต์มาก่อน แต่เขาได้ร้องทูลขอต่อพระเจ้า ต่อมาเขาเกิดความเชื่อ
ในพระองค์ ในที่สุดยังผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งความคิด ทัศนคติ และ

การดำเนินชีวิตของเขา

พระเยซูคริสต์มิได้ให้คำสัญญาแก่ผู้ที่เชื่อในพระองค์เท่านั้น แต่ก็คือ คำสัญญาของพระองค์ที่มีต่อผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ด้วย และที่คนเหล่านั้น เกิดความเชื่อเพราะประสบการณ์ชีวิตที่ได้รับจากพระเจ้า ส่วนจะเป็น ประสบการณ์ด้านใด หรือในเรื่องใดนั้นขึ้นอยู่กับเรื่องราวชีวิตในเวลานั้น ๆ ของแต่ละคน

ประสบการณ์ที่น่าเสนอในหนังสือเล่มนี้ ผมคัดเลือกจากเรื่องที่เกิดขึ้นจริงตลอดระยะเวลา 60 ปี แห่งการเป็นมิชชันนารีในประเทศไทย เป็น ตัวอย่างเรื่องราวที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานผู้ที่ทูลขอด้วยความจริงใจ คนเหล่านั้นได้สัมผัสกับความจริง และเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้เขา เพราะ พระองค์ทรงตอบคำอธิษฐานของเขา ทำให้ชีวิตของผู้คนเหล่านั้นเกิดการ เปลี่ยนแปลง ยิ่งกว่านั้น ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงของเขายังมีอิทธิพลต่อชีวิตคนอื่น ๆ รอบข้างให้เปลี่ยนแปลงไปด้วย

มีเพลงเก่าแก่บทหนึ่ง ซึ่งมีความหมายว่า พระเจ้าทรงสำแดงสิ่งต่าง ๆ แก่คนทั้งหลาย พระองค์จะทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านด้วย ผมเชื่อว่า พระเจ้าจะตรัสกับท่านเมื่อท่าน ขอ หา เคาะ ด้วยความจริงใจ เหมือนที่ พระองค์เคยตอบคำทูลขอของผมและคนอื่น ๆ อีกมากมายที่ผ่านมา ท่านจะ เห็นฤทธานุภาพของพระเจ้าในพระกิตติคุณ ที่สามารถไถ่ถอนเราให้รอดและ พัฒนาสู่การมีชีวิตที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ทำให้เราเข้าใจว่าทำไมอาจารย์เปาโลจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึง ขวนขวายที่จะประกาศข่าวประเสริฐ” โรม 1:15 ผมเองรู้สึกกระตือรือร้น ที่ต้องการเล่าประสบการณ์ชีวิตกับชาวดีเรื่องพระเยซูคริสต์ “เพื่อความ ปลานปล้มใจของเราจะได้เต็มเปี่ยม”

มีคริสเตียนหลายท่านที่ไม่มั่นใจ หรือไม่รู้ว่าจะแนะนำผู้อื่นให้รู้ถึงข่าวดี เรื่องพระเยซูคริสต์ได้อย่างไร เมื่อท่านได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วผมหวังว่า

ท่านจะได้รับแรงหนุนใจ กล้าที่จะเชื่อเชิญมิตรสหาย และผู้คนรอบข้างของท่านที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า ให้เขาทูลขอต่อพระองค์ในประเด็นปัญหาหรือวิกฤติชีวิต หรือสิ่งที่ต้องการจำเป็นในชีวิตของเขาในเวลานั้น เพื่อเขาจะได้รับการสัมผัสจากพระเจ้าโดยตรงในชีวิตของเขา ตามคำสัญญาของพระเยซูคริสต์ที่ปรากฏในพระธรรมมัทธิว 7:7 ที่ว่า “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่พวกท่าน” (มตฐ.)

ในพระธรรมกิจการได้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับหมายสำคัญ และการอัศจรรย์ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพราะผู้คนเหล่านั้นได้ยินได้ฟังเรื่องพระเยซูคริสต์ คนต้องได้ยินก่อนถึงจะเชื่อ แต่ก็ยังมีอีกหลายต่อหลายคนที่ต้องการมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้าก่อนถึงจะเชื่อฟังในพระองค์ โดยเฉพาะคนที่ไม่เคยเชื่อว่าพระเจามีจริง

บทที่ 1 เป็นตัวอย่างเรื่องราวของคนที่ทำหายพระเจ้าว่า ถ้าพระเจ้ามีจริงขอช่วยในสิ่งที่เขาปรารถนา เพราะการที่พระเจ้าทรงตอบคำทูลขอของเขาทำให้เขาถวายเป็นตัว ก่อนที่คนเหล่านี้จะเชื่อในพระเจ้า เขาทูลขอต่อพระองค์ก่อน แม้จะเป็นเรื่องแปลก แต่ก็พบว่าพระเจ้าทรงตอบคำทูลขอของเขาโดยวิธีที่เหมาะสมกับสถานการณ์ขณะนั้นในชีวิตของเขา เมื่อเขาได้รับเชื่อในพระเจ้าแล้ว เขาเริ่มเรียนรู้และเข้าใจพระเจ้าด้วยการพบพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์

บทที่ 2 เป็นเรื่องราวของคนที่แสวงหาเป้าหมายในชีวิต แล้วพระเจ้าทรงตอบคำถามของผมว่า ผมเกิดมาในโลกนี้ทำไม และมาเป็นมิชชันนารีในประเทศไทยได้อย่างไร หวังอย่างยิ่งว่าคำพยานชีวิตของผมจะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านที่จะทูลขอให้เขามีเป้าหมายในชีวิตที่เที่ยงแท้แน่นอน

บทที่ 3, 4, และ 5 เป็นเรื่องราวตัวอย่างชีวิตของหลากหลายผู้คนที่ทูลขอแล้วได้รับความรอด เช่น ได้รับการยกโทษผิดบาป รับชีวิตใหม่ ชนะฆีมารซาตานและอำนาจชั่วร้าย รอดพ้นจากความตาย และได้รับชีวิตนิรันดร์

บทที่ 6 เป็นเรื่องราวในชีวิตที่ได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้าให้รอดพ้นจากความทุกข์ยากลำบาก จากการสัมผัสกับคริสเตียนใหม่หลาย ๆ คน ในประเทศไทย พบว่าหลายคนได้ยื่นพระกิตติคุณมาก่อนหรืออาจจะเห็นตัวอย่างคริสเตียนที่ดี แต่เกือบทุกคนที่ผมสัมผัสได้ยืนยันว่า ที่เขาเชื่อในพระเจ้าเพราะเขาประสบกับปัญหาในชีวิต และเมื่อเขาทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเขาพบว่า พระเจ้าทรงช่วยเขาชนะปัญหาเหล่านั้น และช่วยให้เขามีแรงสู้ชีวิตต่อไป บางคนแม้ต้องอยู่ท่ามกลางความทุกข์ยากแต่เขากลับพบว่าพระเจ้าทรงเสริมกำลังเขาให้สามารถอยู่กับความทุกข์อย่างมีความหมายและชื่นชมยินดี

บทที่ 7 เป็นเรื่องชีวิตที่ได้รับการรักษาโรคด้วยการอธิษฐานทูลขอ

บทที่ 8 เป็นตัวอย่างเรื่องราวในประวัติศาสตร์ ที่พระเจ้าทรงตอบการอธิษฐานทูลขอให้มีเสรีภาพและความยุติธรรม

จากรุ่นสู่รุ่น พันธกิจทั้งสิ้นในชีวิตเป็นการสานต่อ พระราชกิจของพระเยซูคริสต์ และพันธกิจนี้จะไม่เป็นที่สิ้นสุด แต่พระเจ้าจะทรงกระทำตามแผนการของพระองค์ต่อไป **จากรุ่นสู่รุ่น**

บทที่ 9 เป็นเรื่องราวของการทูลขอให้รอดพ้นจากอำนาจของกิเลสและตัณหา และการดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ด้วยการชำระให้บริสุทธิ์

ผู้เผยพระวจนะต้องสื่อสารความหมายของพระกิตติคุณด้วยภาษาและวิธีการที่เข้าใจง่าย ดังนั้น ผมจึงเลือกใช้ภาษาที่ง่าย ๆ เท่าที่จะทำได้ เรื่องราวต่าง ๆ ในหนังสือเล่มนี้ไม่ได้เรียงตามลำดับเหตุการณ์ หรือ ลำดับความสำคัญ แต่เป็นการเรียบเรียงตามหัวเรื่องที่จะเป็นตัวอย่างในหัวเรื่องนั้น ๆ อันเป็นตัวอย่างในการทรงตอบคำอธิษฐานทูลขอ (สำหรับลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นท่านดูได้จากภาคผนวก)

คนไทยทรงดำ (ลาวไซ่ง) นับถือวิญญาณบรรพบุรุษจะมีการเลี้ยงวิญญาณบรรพบุรุษทุก 10 วัน แต่เมื่อมีผู้มาเชื่อในพระเจ้า เราจะทำพิธีมอบวิญญาณของบรรพบุรุษให้อยู่ในพระหัตถ์แห่งความรัก ยุติธรรม และความเมตตาของพระองค์ และได้ขับไล่วิญญาณอื่นออกจากบ้านและบริเวณโดยรอบ

จากภาพข้างบนนี้ คุณบัญญัติ คุณสาว ตรีอินทอง รับเชื่อพระเจ้าเพราะเขาทนทุกข์กับการเจ็บป่วยรักษาไม่หาย เขาอธิษฐานพระเจ้าว่า ถ้าพระเจ้ามิจริงขอรักษาเขาทั้งสองให้หาย พระเจ้าทรงรักษาทั้งสอง ทั้งสองจึงมารับเชื่อพระองค์ ในภาพนี้ กำลังทำพิธีตามที่กล่าวข้างต้น

ในเดือนเมษายน 1986 หลังจากนั้นได้เกิดคริสตจักรแหลมกระเจ้า

ปัจจุบันนี้คุณสาว เป็นประธานคริสตจักร และ อาจารย์อ้อย (เด็กเล็กในภาพ) ซึ่งเป็นลูกสาวเคยเป็นศิษยาภิบาล โดยสำเร็จการศึกษาจาก BIT

บทที่ 1

ถ้าพระเจ้ามีจริง ขอให้...

ความมั่นใจว่าพระเจ้ามีจริง

หากพระองค์ทรงโปรด

ขอทรงให้หมายสำคัญเพื่อแสดงว่าเป็นพระองค์จริง ๆ

ที่กำลังตรัสกับข้าพระองค์อยู่

ผู้วินิจฉัย 6:17 (อมช.)

“ความรู้สึกงดงามและลึกซึ้งที่สุดที่ประจักษ์แก่เรานั้น คือความรู้สึกในเรื่องเกี่ยวกับความลึกลับ... ความสำนึกที่ว่ามีอะไรบางอย่างที่มนุษย์ไม่อาจเข้าใจได้... ความรู้สึกเช่นนี้แหละที่เป็นศูนย์กลางของความคิดทางศาสนา” (หน้า 112)

“ศาสนาของข้าพเจ้านั้นประกอบด้วยความเลื่อมใสในดวงวิญญาณอันสูงส่ง ซึ่งแสดงตนให้ปรากฏเพียงเล็กน้อยแก่จิตอันโง่ทึบของเราอยู่เบื้องหลังของเอกภพ ซึ่งมนุษย์เราไม่สามารถเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งได้นี้แหละก่อให้เกิดความคิดของข้าพเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า...”

(หน้า 113)

ดร. ไอนสไตน์¹

“ไม่เชื่อ อย่าลบล乎” คำกล่าวนี้แสดงว่า สิ่งที่เรายังไม่เชื่อนั้นมิได้หมายความว่า “ไม่จริง” เพียงแต่รอเวลาหรือโอกาสที่จะพิสูจน์เรัยนรู้เท่านั้น

ในการค้นหาความจริงในปัจจุบัน เรามักถูกตีกรอบด้วยความคิดอันทรงอิทธิพลที่เรียกว่าวิทยาศาสตร์ กล่าวคือการทำค้นหาค้นพบสัจจะความจริงสิ่งใดจะต้องผ่านกระบวนการทดลองหรือพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะ

¹ คัดจาก เอกภพและ ดร.ไอนสไตน์ แปลจาก **The Universe and Dr. Einstein** by Lincoln Barnett, New York Time Incorporated, จัดแปลและพิมพ์โดยสภาวิจัยแห่งชาติ, ศาสตราจารย์ อรุณ รัชตะนาวิณ (แปล), ศาสตราจารย์ ดร. สิปปนนท์ เกตุทัต (ผู้ตรวจ) พ.ศ. 2516

อย่างยิ่งใช้คณิตศาสตร์เป็นเครื่องมือในการวัด ในการประเมิน และใช้กระบวนการเหตุและผลในการอธิบายสัจจะความจริงที่ค้นหาและค้นพบนั้น

ปัจจุบันโลกยอมรับความจริงแล้วว่า การพิสูจน์สัจจะความจริงด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เป็นเพียงวิธีการหนึ่งในการค้นหาความจริงที่ถูกจำกัดด้วย “โอกาส เวลา และ สถานที่” กล่าวคือเป็นการค้นพบและพิสูจน์สัจจะความจริงเฉพาะที่จะค้นพบ และพิสูจน์ได้ในขณะหนึ่ง ๆ และสถานะหนึ่งเท่านั้น แต่ความจริงที่ค้นพบ และพิสูจน์ในครั้งนั้น ๆ จะถูกเปลี่ยนแปลงไปได้ถ้าในเวลาต่อมาค้นพบความจริงใหม่ ๆ ในเรื่องเดียวกันนั้นเพิ่มเติมหรือแตกต่างจากเดิมออกไป

มีสัจจะความจริงอีกมากมายในโลกนี้ที่มนุษย์ชาติยังค้นไม่พบ แต่นั้นมิได้หมายความว่าสัจจะความจริงมีเพียงสิ่งที่มนุษย์เราค้นพบ หรือพิสูจน์ตามหลักการเหตุผลอันคับแคบและจำกัดเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สัจจะความจริงในชีวิตและในโลกของเราที่กว้างไกลกว่าโลกของวัตถุที่จับต้อง ชั่ง ตวง วัดด้วยเครื่องมือที่มนุษย์สร้าง สมมติขึ้นมาได้

แต่ในโลกแห่งความเป็นจริง และหลากหลายทั้งในด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ สถานการณ์ วัฒนธรรม วิถีชีวิต จิตวิญญาณ วิธีคิด ฯลฯ มิใช่ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้จะสามารถนำมาชั่ง ตวง วัดได้ด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์เพื่อพิสูจน์พบความจริงได้ ดังนั้น วิธีการเครื่องมือ ในการค้นหา พิสูจน์ เพื่อค้นให้พบสัจจะความจริงแห่งชีวิตจึงมีหลากหลายมากมายเช่นกัน

ประสบการณ์ชีวิต คืออีกกระบวนการหนึ่งในการพิสูจน์ค้นหาให้พบความจริงแห่งชีวิตอย่างรอบด้าน ที่จะนำไปสู่การค้นพบถึงวิถีการดำเนินชีวิตที่มีคุณค่าและความหมายของการมีชีวิตอยู่ ยิ่งกว่านั้นด้วยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิตของกันและกัน จะช่วยให้สัจจะความจริงแห่งชีวิตที่หลากหลายประกอบเข้าเป็นความจริงภาพใหญ่ที่ทั้งชัดเจนและลุ่มลึกยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้เอง ผมจึงต้องการที่จะแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ชีวิตกับท่าน ทั้งประสบการณ์ชีวิตของผมเอง และ ของมิตรสหายที่ผมได้พบผ่าน สัมผัส

ผมก็เหมือนอีกหลายท่านที่มีประสบการณ์ชีวิต ได้พบและสัมผัสกับพระเยซูคริสต์ มิเพียงแค่นั้นพระองค์ยังทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของผมให้ดีขึ้น อีกด้วย ทำให้ผมค้นพบคุณค่าและความหมายของการมีชีวิตอยู่ ทำให้ผมรู้ว่า มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ไปทำไม และยิ่งกว่านั้น ผมเกิดความมั่นใจในชีวิตปัจจุบัน และอนาคต ชีวิตที่มากกว่าที่มีในโลกนี้ ที่คริสเตียนเรียกว่า ชีวิตนิรันดร์

บ่อยครั้งผมพบว่า คริสเตียนได้บอกเล่าข่าวดีจากประสบการณ์ชีวิตของเขา เกี่ยวกับเรื่องความรักของพระเจ้าพร้อมที่จะให้อภัยโทษบาปของมนุษย์ แต่บอกได้เลยว่าคนส่วนใหญ่รู้สึก ว่า ชีวิตของเขาที่ดำเนินอยู่ในปัจจุบันนี้ก็ดีอยู่แล้ว แต่ละคนมีหลักยึดและคำสอนในชีวิต ยิ่งกว่านั้นคนเราสามารถปล้ำความผิดความบาปของตน ด้วยการกระทำความดี ด้วยการสั่งสมบุญบารมี

ดังนั้น ข่าวดีเรื่องพระเจ้าทรงรักและอภัยโทษบาปน่าจะเป็นเรื่องของพวกนักเลงสำนึกผิด หรือมือปืนที่รู้ตัวว่าบาปหนาต้องการกลับตัวกลับใจเท่านั้น (ดูบทที่ 3) อาจจะมีใช้ข่าวดีสำหรับคนทั่วไป!

ความจริงที่เราจะต้องตระหนักเสมอว่า ข่าวดีสำหรับแต่ละคนในยุคปัจจุบันควรจะเป็นข่าวดีที่เป็นแสงสว่าง เป็นทางออกของปัญหา ของวิกฤติชีวิต และเป็นความต้องการในชีวิตของแต่ละคน คำถามจึงอยู่ที่ว่า แล้วแต่ละคนจะพบกับสัจจะความจริงที่เป็นข่าวดีสำหรับชีวิตของเขาได้อย่างไร?

ประสบการณ์ชีวิตกับพระเจ้าเป็นคำตอบ ผมหมายความว่า ข่าวดีที่ผมต้องการนำมาถึงแต่ละคนคือ พระเจ้าทรงมีทางออกสำหรับทุกปัญหา ทุกวิกฤติ และ ทุกความต้องการในชีวิตของท่าน นั่นหมายความว่า แต่ละท่านสามารถภาวนาอธิษฐานในทุกเรื่องราวปัญหา และ ความต้องการในชีวิต

ของตบต่อพระเจ้าด้วยความจริงใจ เพื่อขอพระเจ้าให้แสงสว่าง และ ให้พบแนวทางในการเผชิญกับปัญหา และ ตอบสนองความต้องการในชีวิตของแต่ละท่าน นี่คือทางหนึ่ที่ผู้คนมีประสบการณ์ตรงในชีวิตกับพระเจ้า และนี่คือ การค้นพบและเป็นบทพิสูจน์สัจจะความจริงที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของมนุษย์ด้วยชีวิตของเขาเอง

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงประกาศข่าวดีแห่งแผ่นดินของพระเจ้า ในสมัยของพระองค์ ข่าวดีของพระองค์คือ การที่ผู้คนมีโอกาศที่จะมีประสบการณ์ชีวิตครั้งสำคัญกับความรักกรุณาและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ทรงกระทำในวิกฤตชีวิตของเขาแต่ละคน พระเจ้าทรงเปิดทางออกแก้วิกฤตในชีวิต เป็นแสงสว่างในการแก้ปัญหา และตอบสนองความต้องการของแต่ละคน

เมื่อยอห์นส่งคนมาถามพระเยซูว่า พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ใช่หรือไม่ (คนยิวเชื่อว่าพระเมสสิยาห์คือผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมให้ช่วยปลดปล่อยประชาชนให้รอด และสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ขึ้น) พระเยซูตอบศิษย์ของยอห์นว่า "...คนตาบอดก็เห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา" (มัทธิว 11:5 ท่านสามารถพบกับการตอบสนองของพระเจ้าต่อปัญหาความต้องการของผู้คนในสมัยนั้น เฉพาะในพระกิตติคุณยอห์นอ้างถึง 14 ข้อ ดังนี้ 2:23; 3:2; 4:54; 6:2,14,26,30; 7:31; 9:16; 10:41; 11:47; 12:18,37; 20:30) เหตุการณ์เหล่านี้ยืนยันถึงกระบวนการการมีประสบการณ์ชีวิตกับพระเจ้าคือกระบวนการ ที่นำคนทั้งหลายได้พบกับสัจจะความจริงแท้แห่งชีวิตจนมอบกายถวายตนแต่พระองค์

พระเยซูคริสต์ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า "จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็พบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา" (ลูกา 11:9-10) แต่คริสเตียนหลายคนกลัวว่า ขอแล้วจะไม่ได้คำตอบ จึงไม่กล้าที่จะทำชวนเพื่อน ๆ รอบข้างที่จะมี

ประสบการณ์ขอต่อพระเจ้า ดังนั้น เพื่อน ๆ จึงขาดโอกาสที่จะมีประสบการณ์ตรงในชีวิตกับพระองค์ ความกลัวจึงเป็นอุปสรรค หรือ ปิดกั้นโอกาสต่อการที่ผู้คนจะพบกับพระเจ้าและเชื่อฟังในพระองค์

ประการหนึ่งก็คือ ผมกลัวว่าผู้คนอาจจะขโมย ผมจึงตั้งกฎเกณฑ์ข้อแม้ในการขอต่อพระเจ้า เช่น ผมเคยไม่สนับสนุนให้คนยากจนอธิษฐานขอพระเจ้าให้เขาถูกลอตเตอรี่ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความหวังเพียงน้อยนิด

อีกประการหนึ่ง การขอเช่นนี้เป็นเหมือนการทดลองพระเจ้า ซึ่งผมถูกสอนมาตั้งแต่เด็กว่า “อย่าทดลองพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” (ลูกา 4:12) โดยการขอในสิ่งที่เกินความเป็นไปได้ (ในสายตาและความรู้สึกของมนุษย์) และเมื่อผมเรียนวิทยาลัยพระคริสตธรรมครั้งแรก อาจารย์สอนว่า เราไม่ควรรบกวนพระเจ้าในสิ่งที่เล็กน้อย เพราะพระเจ้ามีภารกิจมากมายที่จะกระทำ การสอนเช่นนี้เหมือนกับมองว่าวิกฤตชีวิตของผู้อื่นเป็นเรื่องเล็กน้อย ดูเหมือนนักวิชาการในยุคนั้นเอากระบวนการทัศน์ของตนเอง ใส่เป็นสายพระเนตรของพระเจ้า การที่เห็นหรือรู้สึกว่าคุณเจ้าไม่สนใจในสิ่งเล็กน้อย อาจจะเป็นไปได้ว่า เพราะว่าเขาเคยไม่ได้รับคำตอบจากพระเจ้าต่อคำอธิษฐานของเขา

แต่ประสบการณ์ของผมต่างจากความคิดข้างต้น พระเจ้าทรงเป็นความรักและความรักเท่านั้นสนใจในสิ่งเล็กน้อยด้วย เมื่อหลานของผมขออะไรแม้จะเป็นสิ่งเล็กน้อยผมยังพยายามที่จะให้

ผมเองและอีกหลายท่าน มักจะอ้างถึงคำตรัสของพระเยซูคริสต์ที่ตอบมารที่มาทดลองพระองค์ในถิ่นทุรกันดารว่า “อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน” ในกรณีนี้มีความแตกต่างกับประเด็นข้างต้นคือ ในพระคัมภีร์ตอนนี้ พระเยซูคริสต์มั่นใจในสถานภาพการเป็นพระบุตรของพระเจ้าและมารก็รู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า ถ้าพระเยซูคริสต์ยอมทำตามการทำหายของมาร พระองค์ก็จะหลงกลมาร การพิสูจน์จึงกลายเป็นการทดลองพระเจ้า ดังนั้น พระเยซูคริสต์จึงตอบโต้มารว่า “มีคำกล่าวไว้ว่า อย่า

ทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน” พระเยซูคริสต์ทรงปฏิเสธที่จะอยู่ใต้บังคับของมาร ที่ทำทนายให้พระองค์แสดงอำนาจที่พระองค์มีอยู่

หมายสำคัญสุดยอดที่พระเยซูคริสต์ทรงสำแดงคือ การเป็นขึ้นจากความตาย ในพระธรรมกิจการเต็มไปด้วยหมายสำคัญ และ การอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นพร้อมกับการเทศนาสั่งสอน อย่างไรก็ตาม แม้หลายคนที่ได้เห็นการอัศจรรย์ก็ยังไม่เชื่อ พระเจ้าให้เรา มีสิทธิที่จะขอ แต่การตอบเป็นสิทธิของพระองค์ บางคนเมื่อขอแล้วไม่ได้รับคำตอบดังคาดหวังเขาจึงไม่เชื่อ ซึ่งก็เป็นเหมือนการเทศนาหรือการเป็นพยานของเรา คนที่ได้ยินได้ฟังหลายคนอาจจะไม่ตอบสนองต่อการเทศนาของเรา มิได้หมายความว่าเราควรเลิกเทศนาหรือเลิกเป็นพยาน งานของผู้ประกาศข่าวประเสริฐคือการนำเอาสิ่งที่ดีที่สุดที่เราได้รับ ที่เรามี คือความรัก ความรอด และความหวังในพระเยซูคริสต์ มอบแก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ส่วนการตอบสนองของผู้ได้ยินได้ฟัง เราเชื่อมั่นในการทำงานของพระเจ้าในชีวิตของผู้ฟังเหล่านั้น

ในปัจจุบันนี้ เราอาจจะไม่ค่อยเห็นการอัศจรรย์ใหญ่ ๆ ดังที่เคยเกิดขึ้นในสมัยของพระเยซูคริสต์ตามที่บันทึกในพระคัมภีร์ เช่นคนตาบอดหายบอดมองเห็นได้ (ยกเว้นครั้งเดียวที่ผมพบคนตาบอดที่มองเห็นได้ด้วยเชื่ออ่านได้ในบทที่ 7) และพบว่าคนตาบอดหลายคนที่ได้อธิษฐานขอให้มองเห็นก็ยังไม่เห็น แต่ผมกลับพบว่า พระเจ้าทรงโปรดให้พลังในการดำเนินชีวิตแก่คนเหล่านี้ ให้มีชีวิตอย่างมีคุณค่าและความหมาย แม้ตามองไม่เห็น

แฟนนี่ เจ. ครอสบี (Fanny J. Crosby) เขาตาบอดแต่กลับเป็นผู้ประพันธ์เพลงที่เราใช้ร้องนมัสการพระเจ้าหลายบท ซึ่งท่านสามารถหาพบได้ในเพลงไทยนมัสการบทที่ 87, 146, 186, 201, และ 271 เป็นต้น ในเพลงไทยนมัสการบทที่ 201 พระองค์เป็นทุกสิ่งในชีวิต ในข้อที่ 3 ครอสบีได้ประพันธ์ไว้ว่า

“โปรดนำข้าเดินผ่านความมืดมัว ในทะเลสีวานากลัว
สู่ประตูแห่งชีวิตนิรันดร์ ขอร่วมทางองค์พระทรงธรรม
ในพระองค์ ในพระองค์ ข้าฯ วางใจในพระองค์
โปรดนำข้าเดินผ่านความมืดมัว ในทะเลสีวานากลัว”

ส่วนในเพลงชีวิตคริสเตียน เราสามารถพบผลงานเพลงชีวิตของครอสบี
ได้เช่น บทที่ 98 *ซิดกางเขน* บทที่ 38 *รอดเนื่องด้วยพระองค์* บทที่ 192
ทรงสัญญาให้พรแก่ข้าฯ บทที่ 281 *รอดอยู่ในหัตถ์พระเยซู* และ บทที่ 290
ขอผู้ช่วยประเสริฐอย่าลืมข้าฯ เป็นต้น

เป็นที่รู้โดยทั่วไปว่า ครอสบีตาบอดตั้งแต่เป็นเด็กเนื่องจากการรักษา
ผิดพลาดของหมอเถื่อน แต่เธอกลับมิได้มีความขมขื่นในชีวิตต่อเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นกับเธอ ทุกครั้งเธอจะตอบอย่างสุภาพต่อเหตุการณ์ดังกล่าวว่า “อย่า
โทษหมอกคนนั้นเลย ถ้าฉันสามารถหาเขาพบ ฉันจะบอกเขาว่า เขาช่วยฉัน
อย่างมากมายโดยที่เขาไม่ได้คาดคิด การที่เธอตาบอดทำให้เธอได้รับสิ่งสูง
ค่ากว่าคือ เธอได้รับสายตาทางจิตวิญญาณ (soul vision)²

ในช่วงปี 1965-1966 ผมกลับไปเรียนต่อด้านศาสนศาสตร์ ในระดับ
ปริญญาโท ที่มหาวิทยาลัยเยล (Yale) เป็นโอกาสที่ผมจะได้ทบทวนและ
ประเมินถึงงานรับใช้ที่ผมได้ทำไปในช่วงเวลาที่ผ่านมากในประเทศไทย ซึ่งใน
สมัยนั้นศาสนศาสตร์ตกอยู่ในกระแสนิยมที่ว่าด้วยเรื่องพระเจ้าตายแล้ว
(God is Dead Theology) แม้แต่ *ไทม์แมกกาซีน* ยังพาดหัวเรื่องว่า “พระเจ้า
ตายจริงหรือ” กระแสศาสนศาสตร์ในขณะนั้นปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้า
ในสวรรค์ แต่เชื่อว่าพระเจ้าบังเกิดอย่างสมบูรณ์ในชีวิตมนุษย์แต่ละคน
ดังนั้น ไม่จำเป็นที่มนุษย์จะต้องอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าอีกต่อไป แต่เมื่อ
กลับมาเมืองไทยผมได้ปรึกษาเรื่องนี้กับ ดร.เคนเน็ท เวลล์ ผู้อำนวยการ

² Bernard Ruffin, **Fanny Crosby**. Barbour Publishing Company, Uhrichsville. Ohio, 1995.
p. 190.

กองคริสเตียนศึกษาและบรรณศาสตร์ในขณะนั้น ท่านกล่าวยืนยันต่อหน้าผมว่า “เหตุผลที่ผมรู้ว่าพระเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ เพราะพระองค์ยังทรงตอบคำอธิษฐานของผม”

นี่คือสัจจะความจริงประการหนึ่งในชีวิตที่ผมพบคือ การสัมผัสของพระเจ้า การที่ผู้คนมีประสบการณ์กับพระองค์ และนำเขาให้เชื่อฟังในพระเจ้า การอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าเป็นหนทางหนึ่งที่มีมนุษย์จะมีโอกาสได้มีประสบการณ์ตรงกับพระองค์ ซึ่งเป็นพระราชกิจของพระเจ้าที่มีได้ถูกจำกัดขอบเขตวิธีการโดยมนุษย์คนใดหรือกลุ่มใดได้

ในฐานะที่ผมมีประสบการณ์ตรงกับพระเจ้าในชีวิต หน้าที่ของผมคือการแบ่งปันประสบการณ์ สิ่งที่ดีมีค่าที่สุดในชีวิตของผม คือความรัก ความรอด และความหวังที่มีในพระเยซูคริสต์แก่คนทั้งหลาย ผมเชื่อมั่นในการทำงานของพระเจ้า และการตอบสนองของผู้ได้ฟังข่าวดีต่อพระองค์ และเชื่อมั่นว่าพระเจ้าจะมีวิถีทางของพระองค์ที่จะทำงานในชีวิตของคนเหล่านี้

ถึงแม้ว่าหลายครั้งคำตอบของพระเจ้าต่อคำอธิษฐานของเราเป็นความเงิบ คำตอบอาจจะเป็นว่า “ไม่” หรือ “รอก่อน” แต่อย่างไรก็ตามผมก็พบว่าหลายต่อหลายคนในประเทศไทยรวมทั้งผมด้วยที่ตัดสินใจติดตามพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าตอบคำอธิษฐานของเรา พระเยซูคริสต์บอกให้เราขอ ดังนั้น เราไม่ควรลังเล ในพระธรรมยากอบได้บอกแก่เราว่า “...ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้อะ” (4:2) เราต้องเชื่อมั่นและไว้วางใจว่า พระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของแต่ละคน ที่เหมาะสมกับคน ๆ นั้น และสอดคล้องกับสถานการณ์ในขณะนั้น ๆ ด้วย

คุณบัวต และแพทซี พรอตเตอร์ (คนที่ 2 และ 3) ได้มาเยี่ยมการทำงานของเร
ได้ออกไปแบ่งปันความจริงเรื่องพระเจ้าแก่พี่น้องลาวโซ่ง หมู่บ้านดอนขมมัน นครปฐม
ร่วมกับคุณโจน และเดวิด (ตรงกลางภาพ) คุณทองคำ คัมภีระ (ภรรยาอาจารย์ยังยุทธ,
คนแรกที่พายเรือ) และคุณละมุด (คนนั่งท้ายสุดสวมแว่น) ในฤดูน้ำหลาก
อาจารย์อริฐเป็นผู้บันทึกภาพ (1966)

ครอบครัวพรอตเตอร์ได้ทุ่มเทสนับสนุนการประกาศ และทุนการศึกษามาตลอดกว่า 60 ปี

พระเจ้า... ถ้าพระองค์มีจริง

ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระวิญญูญาณของพระองค์ได้ หรือ
ข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์

สดุดี 139:7

“ดิฉันร้องไห้...ท่ามกลางความมืด”

เมื่อใดก็ตามที่คุณโจนภรรยาของผมได้รับเชิญให้เป็นพยาน เธอจะเริ่มเล่าเรื่องจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองฮูสตัน รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ครั้งเมื่อเธออายุ 12 ปี พ่อของเธอติดสุราจนแวม ในเวลาที่พ่อไม่ได้ดื่มสุรา ท่านเป็นพ่อที่ดูแลเอาใจใส่และรักลูก ๆ มาก แต่จะเป็นคนละคนเมื่อพ่อดื่ม และจะเป็นอันตรายต่อลูก ๆ ถ้าพ่อเมาเหล้าเข้าบ้าน

คุณโจน เมื่ออายุ 3 ขวบ

เย็นวันหนึ่ง เมื่อแม่ของคุณโจนบอกว่าจะหย่ากับพ่อ ขณะนั้นโลกของคุณโจนแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ เธอทุกขใจมาก จึงเดินเข้าไปในสวนหลังบ้าน ในขณะนั้นเป็นภาวะสงคราม ทุกบ้านจะปลูกผักสวนครัวเพื่อใช้เป็นอาหารในครัวเรือน เรียกสวนผักนี้ว่า “สวนแห่งชัยชนะ” คุณโจนยืนอยู่กลางสวนเงยหน้าขึ้นดูท้องฟ้า มีความรู้สึกว้าโลกนี้กว้างใหญ่ไพศาลนัก เธอบอกว่า

“ยิ่งมองท้องฟ้า ยิ่งเห็นว่าโลกนี้กว้างใหญ่จริง ๆ ทำให้ดิฉันมองเห็นตนเองว่าเป็นเพียงคนตัวเล็กกระจิดริดไร้คุณค่า ดิฉันเกิดมาในโลกนี้ทำไม ชีวิตนี้มีความหมายอะไร ดิฉันร้องไห้ออกมา

ท่ามกลางความมืด พระเจ้า ถ้าพระองค์เป็นพระเจ้าจริง ๆ ขอช่วยให้ลูกได้รู้ด้วยเถิด ตอนนั้นดิฉันไม่ได้เห็นหรือยินเสียงตอบแต่อย่างใด แต่กลับรู้สึกอบอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก เหมือนมีใครมาโอบหลังปลอบอยู่ ดิฉันรู้สึกดีขึ้นและมีสันติสุขในจิตใจ”

คุณโจนกลับเข้าบ้าน นั่งลงเปิดพระคัมภีร์พบพระธรรมสุคติ 139:7 เนื้อความในพระคัมภีร์ได้ตอกย้ำความมั่นใจว่า “ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นจากพระวิญญูณของพระองค์ได้ หรือข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์” ในเวลานั้นเองเธอรู้ว่า เธอมีได้ยูโดตเดี่ยวอีกต่อไป

ประสบการณ์นี้กลายเป็นหลักในการดำเนินชีวิตของคุณโจน แม่แม่และพ่อจะหย่ากัน ครอบครัวประสบกับปัญหายุ่งยากมากมายก็ตาม แต่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในคำคตินั้น ทำให้เธอรู้แน่ชัดว่าพระเจ้าอยู่ด้วยไม่เคยทอดทิ้งไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในชีวิตของเธอ พระเจ้าอยู่กับเธอตั้งแต่ความยุ่งยากในคตินั้นตลอดไปจนเมื่อเธอประสบความสำเร็จในการเป็นดาราที่มีชื่อเสียงในบอร์ตเวย์ และโทรทัศน์ ทั้งในการแสดงที่ลอนดอนและเบลเยียมอีกด้วย

ชีวิตมิชชันนารี 42 ปี ในประเทศไทย ความมั่นใจในพระเจามีเคยจางหายไปจากชีวิตของคุณโจน มีเพลงโปรดบทหนึ่งที่คุณโจนร้องในสมัยที่เป็นดาราบอร์ตเวย์ เนื้อหาในเพลงนั้นมีความหมายในชีวิตของคุณโจนอย่างมาก คือเพลง *You'll Never Walk Alone* “คุณมิได้เดินแต่ลำพัง”

แสดงเมื่ออายุ 8 ขวบ

ความเชื่อศรัทธาที่มั่นคงของคุณโจน ที่ได้เกิดขึ้นและเติบโตในตัวเธอ มีได้มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของเธอเท่านั้น แต่เป็นพลังและความหมาย ในชีวิตของผมด้วย (เรื่องที่ผมมีส่วนในชีวิตของคุณโจน และพบความหมาย สำหรับชีวิตของผมเองมีปรากฏในบทที่ 2 “รักแรกพบ”)

อาจารย์อรัญเมื่ออายุ 8 ปี

คุณโจนที่ลอนดอน เมื่ออายุ 24 ปี

การฟื้นฟูโรงเรียนบำรุงวิทยา ประมาณกว่า 45 ปีที่ผ่านมา
 โดยทีมฟื้นฟูจากพระคริสตธรรมเชียงใหม่ในหัวเรื่อง “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ”
 ซึ่งได้รับการดลใจจากหนังสือเรื่อง “อาจารย์ผู้ไร้ปริญญา – เรื่องราวชีวิตอาจารย์พ่วง อรรถกัญญา”
 และได้ใช้วิธีฟื้นฟูตามแบบที่อาจารย์ได้วางไว้

ต้องการพบเพื่อน

จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน

มัทธิว 7:7

สาธุการแต่พระเจ้า

เพราะว่าพระองค์ไม่ทรงปฏิเสธคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
หรือยับยั้งความรักมั่นคงของพระองค์เสียจากข้าพเจ้า

สดุดี 66:20

“ถ้าพระเจ้าของเรามีจริงและมีฤทธิ์อำนาจพอที่จะทำให้ผมพบเพื่อน
ผมจะนับถือพระเยซู”

อาจารย์ผู้ไ้ปริญญา¹ เป็นหนังสือเรื่องราวชีวิตและการทำงานของ
อาจารย์ฟวง อรรถภิญญ์ หนังสือเล่มนี้ได้เปิดโลกทัศน์ใหม่แห่งการประกาศ
พระกิตติคุณของผม ทำให้ผมใช้พระสัญญาที่ว่า “จงขอแล้วจะได้ จงหา
แล้วจะพบ” ในการประกาศข่าวดีของพระเยซูคริสต์

อาจารย์ฟวง อรรถภิญญ์ ได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งการฟื้นฟู
ของคริสตจักรนิกายโปรเตสแตนต์ในประเทศไทย ท่านได้เป็นผู้นำ
กระบวนการฟื้นฟูดังกล่าวตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา ท่านได้
เทศนาฟื้นฟูแก่คนไทยจำนวนมากมายนับหมื่นคน นอกจากนั้นท่านยังได้รับ
การเลือกสรรให้รับผิดชอบงานคริสตจักร ในตำแหน่งประธานสภาคริสตจักร
ในประเทศไทยถึง 4 สมัย และได้รับการยกย่องให้เป็นนายกกิตติมศักดิ์

¹ เรียบเรียงโดย ศาสนาจารย์ สัมฤทธิ์ วงษ์สังข์ ค.ศ. 1970

สภาคริสตจักรในประเทศไทยอีกด้วย แม้ว่าท่านจะมีความรู้และทักษะในด้านภาษาอังกฤษที่จำกัด แต่ท่านได้เดินทางเยี่ยมคริสตจักรต่าง ๆ รอบโลกหลายครั้ง ท่านจากโลกนี้ไปในขณะที่กำลังทำหน้าที่รับใช้พระเจ้าในการเทศนา แต่ท่านทราบหรือไม่ว่า บุคคลสำคัญแห่งคริสตจักรไทยผู้นี้ได้รู้จักและรับเชื่อในพระเจ้าได้อย่างไร? และนี่คือแสงสว่างแห่งบทเรียนที่สำคัญในการประกาศที่ผมได้เรียนรู้

อาจารย์ฟวง อรรถภิญญ์ เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 1893 ในชนบทของจังหวัดนครพนม ท่านมีนิสัยทะเยอทะยาน เมื่ออายุ 15 ปีได้เดินทางข้ามไปนครเวียงจันทน์เรียนภาษาฝรั่งเศส เพื่อจะรับราชการเหมือนพ่อ แต่กลับไปคบเพื่อนไม่ดี ตีมสุรา เล่นการพนัน... และเป็นหัวหน้าแก๊ง ต่อมากลับบ้าน มารดาว่ากล่าวอย่างไรก็ไม่ยอมเชื่อ จนแม่อ่อนใจออกปากไล่เขาออกจากบ้านเพราะไม่รักดี

เมื่ออายุ 20 ปีได้เดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อแสวงหาการมีชีวิตที่ดีขึ้น ท่านได้ไปพักอาศัยในวัด ท่านต้องการแสวงหาความรู้แต่ขาดที่ปรึกษาและผู้ให้การสนับสนุน ท่านไม่มีเพื่อนในเมืองกรุง และขัดสนด้านการเงินเพื่อการจับจ่ายใช้สอย

ท่านคิดได้ว่าเพื่อนคู่หูคนหนึ่งของท่านได้มาทำงานในกรุงเทพฯ แต่ท่านก็ไม่รู้หลักแหล่งที่พักของเพื่อนคนนั้น ท่านเดินทำออกหาเพื่อนสืบเสาะไปทุกแห่งหน วันแล้ววันเล่า ทั้งเหนื่อยกายและอ่อนใจ จนวันหนึ่ง เมื่อเดินไปบนถนนตรีเพชร ผ่านศาลาประกาศพระกิตติคุณ ซึ่งมาทราบภายหลังว่าเป็นศาลาธรรมตรีเพชร ท่านเห็นคนมุงดูฝรั่งสอนศาสนาพูดถึงเรื่องพระเจ้า ท่านก็เข้าไปมุงดูด้วย เห็นผู้หญิงฝรั่งคนหนึ่ง (หม่อมมาร์กาเร็ธ ซี. แม็คคอร์ด Mrs. McCord) ยืนอธิบายเรื่องโยนาร์ โบหน้าท่าทางแสดงความเป็นมิตร ดึงดูดใจท่านให้เข้าไปฟังโดยซ่อนความเกลียดชังไว้ในใจ แต่ท่านก็ยอมรับว่าคำสอนน่าฟังและจับใจมาก

รุ่งขึ้นท่านได้เดินผ่านไปที่หน้าศาลาธรรมดตรีเพชรอีก และท่านเห็นป้ายเขียนตัวหนังสือโตชัดเจนว่า “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิด ให้แก่ท่าน” ข้อความนี้จับใจท่านมาก ท่านเข้าไปถามครูคนหนึ่งถึงความหมายของข้อความนั้น เมื่อทราบความหมายท่านพูดขึ้นว่า “ผมต้องการพบเพื่อนคนหนึ่ง ถ้าพระเจ้าของครุมีจริงและมีฤทธิ์อำนาจพอที่จะทำให้ผมพบเพื่อนได้ ผมจะนับถือพระเยซู” จากนั้นครูก็พาท่านไปที่ห้องอธิษฐาน

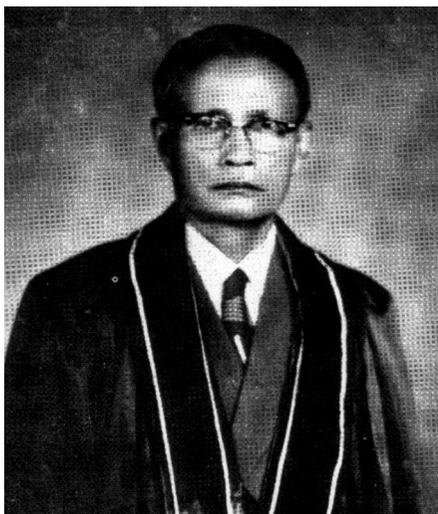
สามวันต่อมา เมื่อท่านเดินไปตามถนนอย่างไร้จุดหมายปลายทาง ก็หันหน้าก้มตาเดินเรื่อยเปื่อยไป ทันใดนั้นท่านเดินชนชายคนหนึ่งเข้าอย่างจัง เมื่อท่านเงยหน้าขึ้นก็พบว่าเป็นเพื่อนคู่หูที่ท่านกำลังตามหา เป็นการอัศจรรย์ของพระเจ้าแน่ที่ช่วยให้ท่านได้พบเพื่อนสนิท ท่านเฝ้าเข้ากอดเพื่อนและอุทานออกมาว่า “พระเจ้าตอบคำอธิษฐานแล้ว” ท่านตัดสินใจเป็นคริสเตียนและรับบัพติสมาในวันที่ 18 พฤศจิกายน 1915 ที่คริสตจักรที่สอง จากนั้นท่านได้ทำงานเป็นคนสวนที่บ้านของหมอแมคเฟอร์แลนด์

เมล็ดแห่งความเชื่อที่หว่าน แล้งอกขึ้นในชีวิตของท่าน ได้รับการพุ่มพักเอาใจใส่จนความเชื่อเติบโตใหญ่แข็งแรงพร้อมเกิดดอกออกผล ต่อมาอาจารย์ฟ่วงได้เป็นนักเทศน์และผู้ประกาศพระกิตติคุณที่เกิดผล ท่านเป็นผู้ที่วางรูปแบบการประกาศพระกิตติคุณในโรงเรียนคริสเตียน โรงพยาบาลคริสเตียน และในคริสตจักร โดยท่านได้รับแนวคิดดังกล่าวจากเอกสาร “สัปดาห์แห่งการฟื้นฟูใจ” ของสหรัฐอเมริกา ได้จัดให้มีการฟื้นฟูพัฒนาจิตใจขึ้นครั้งแรกในวันที่ 20-27 กรกฎาคม 1930 ที่คริสตจักรศรีพิมลธรรม จังหวัดเพชรบุรี มีประชาชนมารับเชื่อในพระเจ้ามากมาย

แม้อาจารย์ฟ่วง อรรถภิญญ์จะมีอายุถึง 70 ปี ท่านก็ยังรับใช้พระเจ้าในวันที่ 19 พฤษภาคม 1963 ท่านได้ไปเทศนาที่คริสตจักรสะพานเหลือง ขณะกำลังเทศนาท่านได้จากโลกนี้ไปด้วยโรคหัวใจ

อาจารย์พิษณุ อรรถภิญญา ทายาทของอาจารย์ฟ่วงได้สืบทอดชีวิตการรับใช้พระเจ้าจากบิดา ท่านเคยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองคริสเตียนศึกษาและบรรณศาสตร์ และที่สำคัญท่านเป็นนักเขียนคริสเตียนที่มีชื่อเสียงได้เขียนหนังสือคู่มือสำหรับศิษยาภิบาล คริสตจักร ผู้รับใช้พระเจ้า และหนังสือฟูมฟักชีวิตและความเชื่อของคริสเตียนมากมาย

เมื่ออ่านเรื่องราวอรรถชีวิต และ การงานของอาจารย์ ฟ่วง อรรถภิญญา แล้ว ผมได้พบสัจจะความจริงว่า การทำชวนให้ผู้คนให้พบกับพระเจ้าด้วยการทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยและนำเขาในปัญหา และความต้องการที่จำเป็นในชีวิตของเขา ตามพระสัญญาของพระเยซูคริสต์ เป็นการประกาศพระกิตติคุณที่ผู้คนได้สัมผัสกับพระเจ้าด้วยชีวิตของเขา

ศาสตราจารย์ ฟ่วง อรรถภิญญา

ว่าเหว... คิดถึงบ้าน

ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์

ขอเสียงร้องของข้าพระองค์มาถึงพระองค์...

ข้าพระองค์นอนไม่หลับ

ข้าพระองค์เหมือนนกโดดเดี่ยวบนหลังคาเรือน

สดุดี 102:1, 7

“พระเยซู ถ้าพระองค์มีจริง ขอขจัดความว่าเหวออกไป...”

หลายครั้งมีคนพูดกับเราว่า “คุณเป็นคนเสียสละที่ทั้งบ้านเกิดเมืองนอนของตนเองมาเป็นมิชชันนารีในประเทศไทย” แต่ความจริงแล้วเราไม่รู้สึกเช่นนั้นเลย บางครั้งกลับรู้สึกอายนเพราะอยู่เมืองไทยเราสบายกว่า

อย่างไรก็ตาม มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เราารู้สึกว่าเป็นการเสียสละจริง ๆ ตอนนั้นเรารับใช้พระเจ้าที่บ้านสามแยก จังหวัดนครปฐม และต้องตัดสินใจด้วยความยากลำบากที่จะต้องส่งลูกชายคือเดวิดไปเข้าเรียนที่โรงเรียนนานาชาติเซี่ยงไฮ้ (CMIS) โรงเรียนห่างจากบ้านประมาณ 800 กิโลเมตร เดวิดต้องพักในหอพักมิชชัน แม้ว่าเดวิดจะเรียนในโรงเรียนที่ดี และอยู่ในความดูแลของพ่อบ้านแม่บ้านหอพักที่เรานับถือและไว้วางใจก็ตาม แต่เราก็ยังไม่วางใจ รู้สึกไม่สบายใจ ที่ต้องปล่อยให้ลูกชายอยู่ในความดูแลของผู้อื่น

ก่อนหน้านี้คุณโจนพยายามที่สอนหนังสือให้ลูกชายด้วยตนเอง บ้านของเราอยู่ในโรงเรียนสหราษฎร์ ส่วนตัวผมเองทำงานรับใช้ในการก่อตั้งคริสตจักรที่นั่น นอกจากหน้าที่แม่บ้านที่มีภาระหนักอึ้งแล้ว คุณโจนยังต้องรับผิดชอบในการ

สอนดนตรีในโรงเรียนอีกด้วย เพราะบ้านที่ตั้งอยู่ในบริเวณโรงเรียน และงานที่เราได้รับผิดชอบดังกล่าวจึงมีผู้คนไปมาหาสู่แวะเยี่ยมครอบครัวของเราตลอดเวลา ในฐานะแม่บ้านก็อดไม่ได้ที่จะต้องให้การต้อนรับขับสู้ ดังนั้น กว่าคุณโจนจะสอนเดวิดให้จบชั้นเรียนประถมปีที่ 1 ใช้เวลาถึงปีครึ่ง

คุณโจนสอนหนังสือชั้นประถมปีที่ 1 ให้แก่เดวิด

หลายครั้งที่ผมกลับมาถึงบ้าน ผมเห็นคุณโจนและเดวิดร้องไห้เรื่องการเรียนที่บ้าน เราจึงเริ่มคิดว่าจะต้องส่งลูกชายไปเรียนที่เชียงใหม่

เมื่อผมเป็นเด็ก ผมเห็นเด็กหลายคนถูกส่งไปพักที่อื่นเพื่อเรียนหนังสือ ผมเข้าใจว่าเพราะมีปัญหาแตกแยกในครอบครัว หรือไม่ก็พ่อแม่ไม่สามารถควบคุมความประพฤติของลูก หรือเพราะไม่ต้องการมีลูก แต่เดี๋ยวนี้ผมรู้ว่าการเข้าใจเช่นนั้นไม่ถูกต้องเสมอไป อย่างไรก็ตามผมไม่เคยมีความคิดเลยว่าจะส่งลูกเล็ก ๆ ของเราเองไปเรียนที่อื่นห่างไกลจากพ่อแม่

ผมไม่เคยลืมภาพที่ขับรถจากนครปฐมไปส่งลูกขึ้นเครื่องบินไปเชียงใหม่ พร้อมกับอีกครอบครัวหนึ่งที่ตอนเมือง ใช้เวลาขับรถ 4 ชั่วโมง เมื่อผมหันมา มองลูกที่ประตูก่อนจะขึ้นเครื่องบิน ยังเป็นภาพที่ทำให้ผมเศร้าใจจนถึงทุกวันนี้

สองเดือนต่อมา ผมเดินทางไปประชุมที่เชียงใหม่ และพาเดวิดมานอน ด้วยที่บ้านพักของเพื่อนมิชชันนารี พอเช้าวันรุ่งขึ้นก่อนที่ผมจะเดินทางกลับ นครปฐม เดวิดนอนตะแคงกอดผมแน่น ศีรษะชนหน้าอกของผม สะอื้นให้ ผมรู้สึกเจ็บเมื่อนึกถึงเหตุการณ์นี้ เป็นการยากอย่างที่สุดที่จะต้องจากลูก กลับบ้านที่นครปฐม

อีกเดือนหนึ่งต่อมา เดวิดมีโอกาสกลับบ้านที่นครปฐมในวันขอบพระคุณ พระเจ้า (Thanksgiving Day) และในวันอาทิตย์เราจัดการนมัสการพระเจ้า ที่ศาลาโรงเรียนสหบารุง ทุกครั้งหลังจากการเทศนาจะมีการเชิญชวนให้คน รับเชื่อในพระเจ้า และมีผู้คนเดินออกมารับเชื่อพระเจ้าเกือบทุกอาทิตย์ ซึ่งปกติ ในช่วงเวลาเช่นนั้นเราจะให้ร้องเพลง “อย่างข้าฯ นี้แหละ” เป็นเพลงเชิญชวน

ในวันอาทิตย์ที่เดวิดกลับมาบ้าน ไม่มีใครเดินออกมารับเชื่อ วันอาทิตย์ นั้นผมเองเป็นผู้เทศนา ผมบอกให้ทุกคนหลับตา มอบชีวิตไว้กับพระเจ้ายกความล้มเหลว ความบาป ความท้อถอยไว้กับพระองค์ ขณะที่เรายัง ฮัมเพลง อย่างข้าฯ นี้แหละ อยู่ นั่น ผมได้ยินเสียงคนเดินออกมา ผมอยาก แอบดู แต่เพราะกำลังอธิษฐานอยู่จึงยังคงหลับตา เมื่อเพลงจบ ผมลืมตาเห็น เดวิดยืนอยู่ตรงหน้าผม ผมประหลาดใจ เพราะลูกไม่เคยพูดถึงเรื่องที่จะ ออกมาเลย ผมถามเดวิดว่า “ทำไมถึงเดินออกมาข้างหน้า” เดวิดตอบว่า “เมื่อผมเรียนอยู่ที่เชียงใหม่ วันหนึ่งเมื่อผมอยู่คนเดียวและไม่สบาย ยิ่งทำให้ ว่าเหว่คิดถึงบ้านมากขึ้น ผมร้องไห้เสียงดังพร้อมกับร้องว่า “พระเยซูถ้า พระองค์มีจริงขอจัดความว่าเหว่ออกไป และพระองค์ก็ทำได้ วันนี้ผมจึง ตั้งใจมอบกายถวายชีวิตให้กับพระเจ้า”

เดวิดรับบัพติศมาในปี 1970 ที่คริสตจักรสามแยก จังหวัดนครปฐม
ภายหลังจบชั้นเรียนสูงสุดในโรงเรียนนานาชาติที่กรุงเทพฯ เดวิดกลับไป
ศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา และรับราชการทหารในหน่วยรบพิเศษจนได้ยศ
พันตรี เดวิดรู้สึกพระเจ้าทรงเรียกเขาให้ลาออกจากราชการทหารและ
เข้าศึกษาต่อด้านศาสนศาสตร์ที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมฟูลเลอร์ Fuller ใน
รัฐแคลิฟอร์เนียและกลับมาเป็นมิชชันนารีในประเทศไทย

แม้เวลาล่วงเลยมามากกว่า 51 ปี เดวิดยังมอบชีวิตรับใช้พระเจ้า ทำงาน
กับผู้ประสพภัยแถบชายแดนไทย-เมียนมาร์

เดวิดรับบัพติศมาที่คริสตจักรสามแยก เมื่ออายุ 8 ขวบ (1970)

ทดลองความเชื่อแบบวิทยาศาสตร์

เพราะฉะนั้นถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนบาป
ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน
ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์
จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์

ลูกา 11:13

“ผมพลาดโอกาสจะได้รับทุนเพียง 2 คะแนน”

ผู้นำเผ่าว่า¹ ได้ติดต่อขอให้เราช่วยเขาพัฒนาชุมชนด้านการเกษตร สาธารณสุข การศึกษา และการประกอบอาชีพ เพื่อทดแทนการปลุกและ ค้ำฝืน

กุมภาพันธ์ 1994 (พ.ศ. 2537) ข้าพเจ้าและคณะได้รับเชิญให้ไปเยี่ยม ชาวว่าในประเทศเมียนมาร์โดยผ่านทางมณฑลยูนนานของจีน เมื่อเดินทางกลับ เราได้รับการอำนวยความสะดวกอย่างดีจากนายร้อยตำรวจจีนชาวว่า เขาบอกเราว่า เราจะต้องขึ้นรถโดยสารกลับเมืองคุนหมิง และนัดเวลาตี 5 ของวันรุ่งขึ้น แต่เราต้องสะดุ้งตื่นเมื่อตี 5 เพราะเสียงเคาะประตูอันดัง และเสียงร้องบอกว่ารถจะออกแล้ว เรามาเข้าใจที่หลังว่า แท้จริงแล้วรถโดยสาร จะออกตี 5 ที่งานของเรารีบลุกขึ้นแต่งตัวเก็บข้าวของเร็วที่สุด เพื่อจะไป สถานีรถประจำทางให้ทันรถออก นายตำรวจบอกกับเราว่า “รถจะออก เมื่อตี 5 แต่ผมสั่งให้เขารอพวกคุณ” เมื่อไปถึงสถานีรถโดยสารปรากฏว่า

¹ ว่าในประเทศเมียนมาร์เป็นเผ่าใหญ่ มีประชากรประมาณ 1 ล้านคน นำเสียดายที่เราไม่สามารถ เข้าไปช่วยตามที่คนเผ่าว่าร้องขอ เนื่องจากรัฐบาลเมียนมาร์ไม่อนุญาต

ผู้โดยสารในรถคันนั้นนั่งรอเราเกือบชั่วโมงแล้ว เรารู้สึกอายนที่ทำให้พวกเขาต้องรอรานานเช่นนั้น และเขาคงเข้าใจว่าเรตื้นซาย

เมื่อขึ้นไปบนรถ ผู้โดยสารพูดจากันเสียงดังแซด เขาคงไม่พอใจพวกเราที่ทำให้เขาต้องเสียเวลารอ ผมไม่รู้จะทำอย่างไร ผมได้แต่คำนับและยกมือไหว้หลายครั้ง และกล่าวเป็นภาษาอังกฤษว่า “I am sorry. I am sorry.” เพื่อขอเขายกโทษพวกเรา ท่าทางของผมคงจะตลก จึงทำให้เสียงดังแซงแซดกลายเป็นเสียงหัวเราะ บรรยากาศในรถค่อยสงบลง

เมื่อผมนั่งลง ผมรู้สึกแปลกใจคนหนุ่มที่นั่งคู่กับผมพูดภาษาอังกฤษได้ชัดมาก ผมจึงถามเขาว่า “ผมควรจะทำอย่างไรที่ทำให้พวกเขาต้องรอที่มงานของเราจนถึงขนาดนี้” เขายิ้มด้วยสายตาแห่งมิตรภาพและกล่าวปลอบใจผมว่า “ไม่เป็นไรหรอก พวกเขายกโทษให้พวกคุณแล้ว” จากนั้นเขายื่นไซ้ตัมให้ผมฟองหนึ่ง ผมให้แอปเปิลแก่เขาเป็นการตอบแทน ผมประทับใจในชาวจีนคนนี้มาก

การสนทนาเป็นไปอย่างน่าสนใจ เรามีโอกาสพูดคุยถึงเรื่องส่วนตัวของกันและกัน มิตรสหายชาวจีนผู้นี้ได้เล่าให้ฟังว่า เขาเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยเทคนิคที่คุนหมิง วิชาเอกฟิสิกส์ คาดว่าจะจบการศึกษาในเดือนมีนาคมที่จะมาถึงนี้ (1994) และวางแผนที่จะเข้าสอบชิงทุนเพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ในสถาบันเทคนิคที่มีชื่อในกรุงปักกิ่ง จากการพูดคุยผมรู้ได้ว่าชายหนุ่มคนนี้เป็นคนฉลาด และมีความสามารถในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี ผมจึงบอกเขาว่า “เท่าที่ได้คุยและรู้จักคุณ คุณน่าจะสอบได้”

เขาถามถึงเรื่องส่วนตัวของผมด้วยเช่นกันว่า “คุณทำงานอะไร” ผมหยุดคิดสักครู่แล้วตอบไปว่า “ความจริงแล้วงานของผมต้องการให้คนรู้จักกับพระเจ้า” เมื่อได้ยินเช่นนั้น เขาจึงตอบตามแบบที่ได้รับการหล่อหลอมจากลัทธิคอมมิวนิสต์ว่า “คนจีนไม่จำเป็นต้องมีศาสนา เรามีวิทยาศาสตร์ เราใช้

เหตุและผลในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ของเรา” ในเวลานั้น ผมคิดในใจว่า นี่คงมิใช่เป็นการบังเอิญที่มาหนึ่งกับชายหนุ่มผู้นี้ พระเจ้าคงมีแผนการแน่นอน ผมอธิษฐานในใจ

ผมเล่าเรื่องส่วนตัวต่อไปว่า ผมมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์บ้าง ผมเรียนจบมาทางวิศวกรรมศาสตร์ด้านธรณีวิทยา ทำงานเกี่ยวกับการสำรวจน้ำมัน แต่ผมยังเชื่อในพระเจ้าสูงสุดที่อยู่กับผมและช่วยผมเสมอ

ผมพยายามแสดงหลักฐานที่บ่งชี้ให้เห็นว่า ทำไมผมถึงเชื่อพระเจ้า เช่น พระองค์เป็นต้นกำเนิดของทุกสิ่ง และพระองค์ให้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้น เป็นอยู่อย่างมีเป้าประสงค์ ผมได้เล่าเรื่องเมื่อผมเป็นเด็ก คุณย่าได้ให้นาฬิกาปลุกที่เสียแล้วให้ผมเล่น ผมภูมิใจมากที่สามารถถอดนาฬิกาเรือนนั้น ออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยได้ แต่การที่ผมจะประกอบชิ้นส่วนเหล่านั้นให้เป็นนาฬิกาเหมือนเดิมดูจะเป็นคนละเรื่องเลยทีเดียว ผมไม่รู้ว่าจะประกอบเข้ากันอย่างไร ในที่สุดผมก็เอาชิ้นส่วนนาฬิกาทุกชิ้นใส่ลงในกล่องและเขย่าให้มันเข้ากัน ผมถามชายหนุ่มนักศึกษาจีนคนนั้นว่า ผมจะต้องเขย่ากล่องชิ้นส่วนนาฬิกานี้กี่ครั้ง ที่จะทำให้ทุกชิ้นส่วนสามารถประกอบเข้าด้วยกันเป็นนาฬิกาที่สามารถเดินได้ โดยผมไม่ต้องไขลานเลย นักศึกษาหนุ่มหัวเราะ ผมจึงพูดต่อไปว่า ใช่ การที่เราจะเข้าใจว่ามีพระเจ้าผู้สร้างโลกนี้มันง่ายกว่าที่จะคิดว่ามันเกิดขึ้นเอง และมันประกอบตัวเข้าหากันจนนาฬิกาเดินได้เอง นักศึกษาจีนเงยบเมื่อผมพูดจบ

จากนั้น ผมได้เป็นพยานชีวิตถึงการที่ผมได้ยืนยันเสียงกระซิบในใจว่า พระเจ้ามีจริง และผมจะต้องเป็นมิชชันนารีเพื่อประกาศพระกิตติคุณ (ดูบทที่ 2 “ความสงสัยอยู่ที่ไหน”) เขาฟังอย่างสุภาพแต่ไม่ค่อยแสดงความสนใจเท่าใดนัก

ตลอดเวลาการเดินทาง เราคุยกันถึงหลายเรื่องหลายราว ส่วนผมเอง อธิษฐานในใจเป็นระยะ ผมถามพระเจ้าว่า การสนทนาของผมจะเข้าถึงจิตใจของชายหนุ่มคนนี้ได้อย่างไร ความคิดใหม่ผลุดขึ้นในใจ ผมพูดกับเขาว่า

คุณเป็นนักวิทยาศาสตร์ คุณเชื่อในวิธีวิเคราะห์แบบวิทยาศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์ต้องยอมทดลองคิดเมื่อพบว่าสิ่งที่ตนเชื่อนั้นมีปัญหา และพร้อมที่จะหาทางแก้ไข หรือหาการทดลองใหม่ ๆ ด้วยหลากหลายวิธี จนกว่าจะพบว่าวิธีการใดที่ใช้ได้ วิธีการไหนใช้ไม่ได้ และยอมรับในสิ่งที่ค้นพบใหม่ และนักวิทยาศาสตร์คงไม่ติดยึดกับทฤษฎีเก่าที่เราพิสูจน์พบว่ามันไม่ใช่ความจริงทั้งหมด

ผมเสนอกับเขาว่า ผมอยากเสนอการทดลองแบบวิทยาศาสตร์ให้คุณทดลองดู ไม่ต้องเสียเงิน และก็ไม่ต้องเสียเวลามากด้วย เพียงขอให้คุณลองถามว่า “พระเจ้ามีจริงหรือ และพระเจ้าจะช่วยให้ผมได้ไหม ผมอยากจริงจัง” และผมยืนยันว่า ผมเชื่อว่าพระเจ้าจะต้องสำแดงพระองค์แก่คุณ เหมือนที่พระองค์เคยสำแดงพระองค์แก่ผู้คนมากมายในอดีต ทั้งในสมัยพระคัมภีร์ และคนชาติต่าง ๆ ทั่วโลก และอย่างที่พระองค์สำแดงแก่ผมด้วย พระเจ้าอาจจะพูดกับคุณไม่เหมือนพูดกับผม พระเจ้าจะตอบคุณในวิธีการที่เหมาะสมสำหรับคุณ นักศึกษาหนุ่มไม่พูดอะไร แต่ท่าทางบ่งบอกถึงความสนใจ เราสนทนากันเองด้วยความสนิทสนมจนกระทั่งถึงท่ารถที่คุณหมิง เราแยกทางกันก่อนจากกันเรานัดกันรับประทานอาหารเช้าที่โรงแรมในคุณหมิงที่ผมพัก ก่อนที่ทีมงานของเราจะบินกลับเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยตั้งอยู่ปากหนึ่งของทะเลสาบ Green Lake ส่วนโรงแรมอยู่ปากตรงกันข้าม หลังจากการรับประทานอาหารเช้า ผมให้ที่อยู่ของผมแก่เขา และบอกว่า อย่าลืมทดลองตามที่ผมเสนอ นักศึกษาหนุ่มพยักหน้าและยิ้ม

เมษายน 1994 ผมได้รับจดหมายจากนักศึกษาหนุ่มมิตรสหายร่วมเดินทางว่า “ก่อนที่ผมจะเขียนจดหมายถึงคุณ ผมต้องรอผลสอบชิงทุนศึกษาต่อในระดับปริญญาโท และเดี๋ยวนี้ผมรู้แล้วว่า ผมสอบไม่ผ่าน ผมต้องสอบให้ได้ 500 คะแนนในวิชาฟิสิกส์ ผมทำได้ และต้องทำให้ได้ 50 คะแนนในวิชารัฐศาสตร์ ผมได้แค่ 48 คะแนน ผมพลาดโอกาสที่จะได้รับทุนเพียง 2 คะแนน แต่อาจารย์ไม่ต้องเป็นห่วงผม พระเจ้าจะเลี้ยงดูชีวิตและจิตใจของผม”

เขาเขียนต่อไปว่า เขาได้เข้าทำงานในโรงงานคอมพิวเตอร์ แล้วจบจดหมาย
ด้วยการขอให้พระเจ้าอวยพรผม ผมตอบจดหมายของเขา และเขาเขียนตอบ
มาอีกครั้งหนึ่งว่า เขายืนยันความเชื่อของเขาในพระเจ้า

นี่ก็เป็นอีกประสบการณ์หนึ่งที่ทำให้ผมมั่นใจว่าการประกาศพระกิตติคุณ
สามารถกระทำโดยการเสนอให้ผู้คนทดลองร้องทูลขอต่อพระเจ้า แล้วพระเจ้า
จะตอบคำอธิษฐานโดยวิธีการที่เหมาะสมสำหรับผู้ขอด้วยความจริงใจแต่ละคน

คณะของเราได้ไปประกาศที่หมู่บ้านเผ่าว้า ในประเทศเมียนมาร์ เป็นครั้งที่สอง (กุมภาพันธ์ 1995)

หัวหน้าเผ่าว่าในหมู่บ้านดังกล่าว ได้ให้การต้อนรับคณะของเราอย่างอบอุ่น (1995)
ภายหลังที่เดวิด, แคนเรน, อาจารย์อริญญ และคณะ กลับจากการเยี่ยมพี่น้องว่าในหมู่บ้านนี้แล้ว
ได้พบกับนักศึกษาชาวจีนตามเรื่องที่เราข้างต้น
(ดูรูปหน้า 128, 258-260)

ขออย่าให้นกเข้าในทุ่งนาผม

“เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็คพบ
ทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา
ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก่อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง
หรือให้ถุงเมื่อบุตรขอปลา”

มัทธิว 7:8-10

“ถ้าพระเจ้ามีจริง... ขอนกไม่เข้ามากินข้าวในนาของผม”

วันอาทิตย์หนึ่งในปี 1966 เมื่อเราพยายามประกาศพระกิตติคุณเพื่อก่อตั้งคริสตจักรที่บ้านสามแยก จังหวัดนครปฐม นายหอมทำให้เราแปลกประหลาดใจ เมื่อเขาขึ้นจักรยานมาที่คริสตจักรด้วยระยะทางประมาณ 20 กิโลเมตร เพื่อมานมัสการพระเจ้าที่โบสถ์ เราเคยรู้จักเขามาก่อน เพราะเขาเป็นมือปืน เป็นนักเลงกลุ่มเดียวกับคุณละมุดและป้าศรี (ดูบทที่ 3 เรื่องแม่เสือแห่งหุบรัก) เขาเข้ามานั่งในโบสถ์ที่นั่งแถวหลังสุด แถวเดียวกับที่ป้าศรีเคยนั่งมาก่อนเดินออกมาถวายตัวแต่พระเจ้า ในวันอาทิตย์นั้นเมื่อจบการเทศนา เราได้ร้องเพลง “อย่างชาย นี้แหละ” เพื่อเป็นการเชิญชวนสมาชิกและผู้สนใจได้ถวายตัวรับเชื่อในพระเจ้า เราคาดไม่ถึงว่านายหอมจะลุกขึ้นแล้วเดินมาข้างหน้า พร้อมทั้งถวายตัวรับเชื่อในพระเจ้า

ผมถามนายหอมว่า “ทำไมถึงตัดสินใจรับเชื่อพระเจ้าเร็วเช่นนี้” นายหอมตอบว่า “ก็อาจารย์บอกว่าพระเจ้าจะตอบคำอธิษฐาน และก็จริงอย่างที่อาจารย์บอก” นายหอมเล่าต่อไปว่า “ข้าวในนาของผมเกือบจะสุกแล้วเมื่อต้นอาทิตย์นี้ผมออกไปที่ทุ่งนาตอนเช้ามีต ไปใส่นกที่จะเข้ามากินข้าวในทุ่งนาของผม ผมไล่ที่ไรนาก็บินขึ้นและเข้าไปในนาของเพื่อนบ้านที่อยู่

ข้างๆ แต่เพื่อนบ้านรวยกว่าผม เขามีเครื่องทำเสียงระเบิดเป็นระยะ ๆ เพื่อให้นกบินหนี มันก็บินกลับมาบินซ้ำในนาของผมอีกตามเคย”

“ผมไล่ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ในที่สุดมันก็บินกลับมาบินซ้ำในนาของผมอีก ผมไม่มีเวลากลับบ้านกินข้าว ผมเป็นโรคกระเพาะอยู่แล้ว ทำให้ผมปวดท้องอย่างรุนแรง”

นายหอมเล่าต่อไปว่า “ผมจำได้ที่อาจารย์เคยบอกว่า พระเจ้าจะตอบคำอธิษฐานที่เราขอต่อพระองค์ ผมจึงพูดออกเสียงดังว่า ถ้าท่านเป็นพระเจ้าจริง ขอช่วยดูแลทุ่งนา และไม่ให้นกบินลงมาบินซ้ำในนาของผม เพื่อผมจะมีเวลากลับไปกินข้าวเช้าที่บ้าน หลังจากนั้นผมกลับบ้านกินข้าว เมื่อเสร็จจากการกินข้าวเช้าผมกลับมาที่ทุ่งนาอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าไม่มีนกสักตัวในทุ่งนาของผม นกพวกนั้นอยู่ในทุ่งนาของเพื่อนบ้าน เมื่อมีเสียงระเบิดดัง “ตูม” ผุ่งนกก็บินขึ้นกลางอากาศ แล้วมาบินวนบนนาของผมแต่ไม่บินลงมาในทุ่งนา แล้วบินกลับไปที่เดิม พระเจ้าตอบคำอธิษฐานของผมจริง ๆ ผมจึงอยากจะทำชีวิตให้พระเยซูคริสต์”

เป็นความจริงที่ผมเคยบอกนายหอมว่า พระเจ้าจะตอบคำอธิษฐาน แต่ผมคิดว่าการขอแบบนี้มันมากเกินไป แต่นายหอมกลับมั่นใจว่าพระเจ้ากำลังดูแลเขาและครอบครัว

นายหอมมีลูกสาว 2 คน หลังจากที่เขาและภรรยาธิบดีสมา ทั้งสองขอให้เราอธิษฐานขอพระเจ้าประทานลูกชายแก่เขา อีก 9 เดือน ต่อมาทั้งสองได้ลูกชาย ทุกคนดีใจ แต่อีก 1 ปีต่อมาลูกชายตายด้วยโรคปอดบวม เนื่องจากครอบครัวนายหอมอยู่ห่างไกลจากพวกเขามาก กว่าเราจะได้ข่าว เราไปรับลูกชายของเขาส่งโรงพยาบาลไม่ทัน เด็กได้เสียชีวิต ถึงแม้ลูกชายจะตาย แต่นายหอมก็ยังเชื่อมั่นในพระเจ้า ทั้งนี้เพราะนายหอมเห็นถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาในทางที่ดี และยังนำคนอื่น ๆ มารับเชื่อในพระเจ้าด้วย ต่อมาพระเจ้าประทานลูกสาวให้นายหอมอีก 2 คน

อีกไม่นานครอบครัวของเราย้ายไปเชียงใหม่ เมื่อกลับมาเยี่ยมนครปฐม อีกครั้งก็พบว่านายหอมและภรรยาเป็นภาระโรง และคนสวนที่ศูนย์นักศึกษา คริสเตียนนครปฐม ภายหลังเขาย้ายมาเป็นภาระโรงและคนสวนที่คริสตจักร แห่งหนึ่งในนครปฐม ผมก็ยังพบว่า นายหอมยังแสดงออกถึงความเชื่อของเขา ที่มีต่อพระเจ้า

ต่อมาผมได้ข่าวว่า นายหอมรู้สึกว่าจะไม่ได้รับความยุติธรรมจากศิษยาภิบาล คริสตจักร เขาจึงย้ายออกไปจากคริสตจักร และผมไม่รู้ว่าเขาย้ายไปอยู่ที่ไหน และคิดว่าเขาคงเลิกเชื่อในพระเจ้า ส่วนศิษยาภิบาลท่านนั้นภายหลังก็ต้อง ออกจากคริสตจักรเพราะความประพฤติของตน

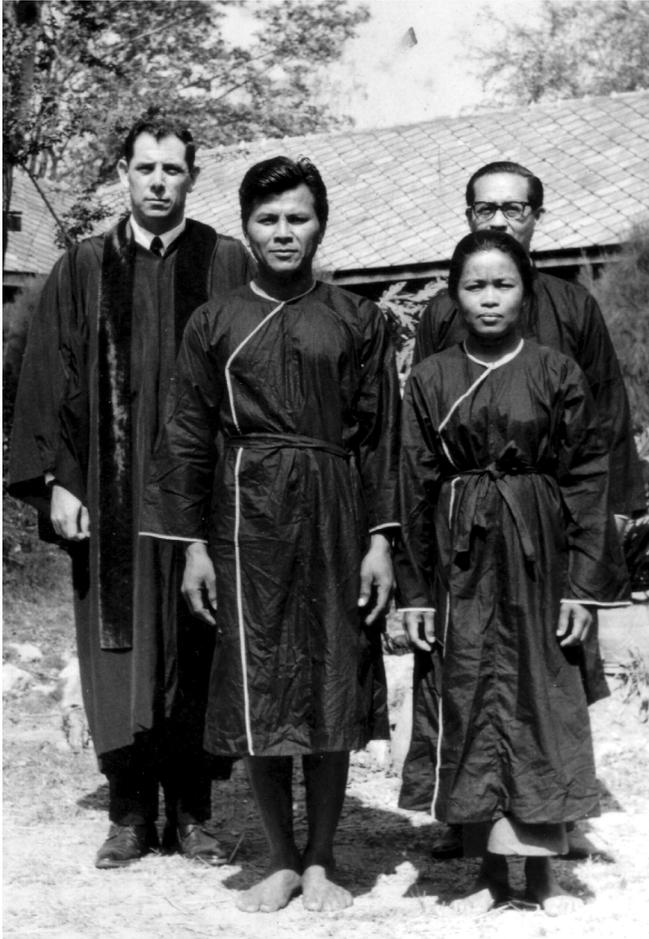
สิบปีต่อมา เมื่อคริสตจักรภาคที่ 11 จัดฉลองการสร้างศาลาธรรมบนที่ดิน ของคุณละมุด ที่จังหวัดราชบุรี (อ่านบทที่ 3 เราจะไม่ปล่อยให้เจ้าหลงทาง) เมื่อผมพบละมุดได้ถามถึงนายหอม คุณละมุดบอกผมว่านายหอมยังเป็น คริสเตียนอยู่ แต่ในใจผมคิดว่าจะเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อเขาต้องสูญเสีย ลูกชาย และยังต้องขัดแย้งกับศิษยาภิบาลที่เป็นแบบอย่างที่ไม่ดี

อาจารย์บำรุง อติพัฒน์¹ และผมไปหมู่บ้านที่คุณละมุดบอก ปรากฏว่า ละแวกนั้นมีคนที่ชื่อหอม 3 คน เราไปหานายหอม 2 คนแรกปรากฏว่าไม่ใช่ เราตามหานายหอมคนที่สาม พอจอดรถที่หน้าบ้าน และถามคนข้างบ้านว่า “บ้านนี้เป็นบ้านของนายหอมใช่ไหม” คนข้างบ้านตอบว่า “นายหอมที่เป็น คริสเตียนหรือ” พวกเราตื่นเต้น เมื่อเข้าไปในบ้านหลังนั้นก็พบนายหอมและ ภรรยา ทั้งสองบอกกับเราว่า ครอบครัวของเขาอธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดเวลา

¹ อาจารย์บำรุง อติพัฒน์และ อาจารย์มะลิ ภรรยาของท่าน เป็นผู้บุกเบิกสร้างโรงเรียนสหบำรุงวิทยา ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมแห่งแรกในอำเภอกำแพงแสน ต่อมาบริเวณนั้นได้ถูกแบ่งการปกครองเป็น อำเภอดอนตูม ท่านมีพรสวรรค์ในการประกาศพระกิตติคุณ และประกาศฯ ในทุกครั้งที่มีโอกาส แม้กระทั่งอายุเกือบ 90 ปี ก็ยังฉวยโอกาสในการประกาศฯ และก่อตั้งคริสตจักร (ดูเรื่อง “เราไม่ปล่อยให้...เจ้าหลงทาง”) เมื่อผมมารับใช้พระเจ้าในเมืองไทยใหม่ ๆ ท่านเป็นผู้สอนและเป็นตัวอย่าง ของผมในการประกาศฯ จนทุกวันนี้ ผมยังนับถือท่านว่าเป็นอาจารย์ของผม) ปัจจุบันนี้ ทั้งอาจารย์ บำรุงและครูมะลิ ได้ล่วงลับไปแล้ว

นายหอมและภรรยาได้สิ้นชีวิตแล้ว แม้ว่าญาติจะมีได้จัดพิธีศพแบบ คริสเตียน แต่คุณละมุดเพื่อนสนิทของนายหอมยืนยันว่า ทั้งสองเชื่อในพระเจ้า และผลแห่งความเชื่อยังส่งทอดถึงลูกด้วย

เมื่อเดือนมีนาคม 2003 ลูกสาวคนโตของนายหอมที่จบการศึกษาจาก โรงเรียนสหบำรุง ได้มาร่วมงานฉลอง 50 ปี ของโรงเรียน เธอบอกกับผมว่า “หนูจะพาสามีมารับบัพติศมาที่คริสตจักรสามแยก”

นายหอม และนางแป้ง ภรรยา รับบัพติศมาที่คริสตจักรสามแยก (1967)
อาจารย์อรัญ ยูแมงค์ และอาจารย์ บำรุง อติพัฒน์ (แถวหลัง)

ขอให้ฉันรักเขา

...พระเจ้าได้ทรงสถับแน่ทีเดียว
พระองค์ได้ทรงฟังเสียงคำอธิษฐานของข้าพเจ้า

สดุดี 66:19

“ถ้ามนุษย์กล้าที่จะทดลองพระเจ้าเพื่อแสวงหาสัจจะความจริงในชีวิต
พระเจ้าก็พร้อมที่จะตอบคำอธิษฐานที่สอดคล้องเหมาะสม
และสร้างสรรค์แก่คน ๆ นั้น เมื่อขอด้วยจริงใจ”

ยูเรียม ในชุดรำไทย

คณะลิเกของสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยพายัพ ที่รู้จักกันอย่างดีในชื่อ ซีซีไอ (CCI) เริ่มต้นโดยการทดลองใช้ศิลปะท้องถิ่นในการสื่อสารความหมายพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ให้เข้าถึงชาวบ้านได้ง่ายขึ้น เราเริ่มต้นกับนักศึกษาพระคริสตธรรมคนหนึ่งชื่อ ขจร บัวระวงศ์ ที่มาจากครอบครัวที่มีอาชีพในการแสดงลิเก (อ่านบทที่ 6 เรื่องกระเจกชั้นนั้น)

ในช่วงของการฝึกซ้อมลิเกเรื่อง “ผลกรรม” อันมีเนื้อเรื่องจากอุปมาเรื่องเศรษฐีกับลาซาอัส คณะลิเกของเราขาดนักรำคนหนึ่งที่จะต้องแสดงเป็นทนต์สวรรค์ ขจร ได้รู้จักกับยูเรียม นักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยพายัพคนหนึ่งที่มีความสามารถในการรำได้สวยงาม ไม่ได้เป็นคริสเตียน เธอเป็นผู้ที่มีบุคลิกดี

จึงชวนเธอเข้าร่วมในการแสดงลิเก เธอเข้ามาร่วมงานกับซีซีไอในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์และวันที่เธอว่าง เธอมาร่วมงานเช่นนี้กับเราเป็นเวลากว่า 1 ปี จนกระทั่งเธอจบการศึกษา

ในปีที่ยุ่เรียนจบการศึกษา ซีซีไอเริ่มเป็นสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยพายัพเต็มตัว มีงบประมาณสำหรับนักแสดงเต็มเวลา แม้เธอจะยังไม่ได้เป็นคริสเตียนแต่เธอก็เข้าได้กับทุกคนในที่ทำงาน เราจึงตัดสินใจรับเธอเข้าร่วมงาน เราเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงเรียกและเลือกเธอ

ผมพยายามที่จะให้เธอรู้ว่า พระเจ้าคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และถามเธอว่า เธอพร้อมจะตัดสินใจรับเชื่อพระเจ้าหรือยัง แม้ในฐานะหน้าที่การงาน ผมจะเป็นนายของเธอ แต่เธอก็แสดงออกถึงท่าทีไม่พอใจที่ผมถามเธอ เช่นนั้น เธอตอบผมว่า “อย่าถามดิฉันในเรื่องนี้อีก เมื่อดิฉันตัดสินใจในเรื่องนี้ได้จะเรียนให้อาจารย์ทราบเอง” ผมปิดปากเงียบไม่ถามถึงเรื่องนี้อีก ได้แต่อธิษฐานและรอคอย

วันหนึ่ง เมื่อสามปีผ่านไป เธอบอกกับผมว่า “ดิฉันตัดสินใจแล้ว ดิฉันรับเชื่อพระเจ้าและจะเป็นคริสเตียน” ผมถามเธอว่า “เกิดอะไรขึ้น” ในขณะที่

วสันต์ชาย และ ยูเรียม

ผมเขียนเรื่องนี้ ผมเห็นว่าเป็นการยากเหลือเกินที่จะเชื่อในคำตอบของเธอ และนี่คือเรื่องราวเหตุผลที่เธอตัดสินใจเชื่อพระเจ้า เธอเล่าให้ผมฟังว่า

“ดิฉันทำทนายพระเจ้าว่า ถ้าพระเจ้ามีจริง พระองค์จะต้องพิสูจน์ให้ดิฉันเห็นสองสิ่ง สิ่งแรกถ้าพระเจ้ามีจริงขอให้ดิฉันสอบตกหนึ่งวิชา ซึ่งดิฉันเห็นชัดเจนแล้วว่ามันเป็นไปไม่ได้ แต่มันกลับเป็นความจริง ในปีสุดท้ายของการเรียนดิฉัน

สอบตกวิชาหนึ่งทั้ง ๆ ที่ดิฉันเตรียมตัวเป็นอย่างดี

สิ่งที่สอง มีชายคนหนึ่งมาต่อจีบดิฉัน แต่เป็นผู้ชายที่ดิฉันต้องการให้เขาไปให้พ้นจากชีวิตของฉัน เขาชื่อวสันต์ชาย ดิฉันอึดอัดกับชายคนนี้มากจนร้องไห้และอธิษฐานกับพระเจ้าในที่สุดว่า ถ้าพระเจ้ามีจริง ขอพระเจ้าทำให้ดิฉันรักผู้ชายคนนี้ แม้ดิฉันไม่ชอบชายคนนี้เลยก็ตาม แต่พระเจ้าทำให้ฉันตกหลุมรักเขาตามที่ฉันทำทนายพระองค์”

ยูเรียม แสดงเป็นลูกสาวคนโต สมคิด แสดงเป็นน้องสาว
สาวตรีเป็นแม่ ในลิเกเรื่องสาวน้อยสำนึกบาป

อีกไม่นานเธอรับบัพติศมา และหมั้นกับวสันต์ชาย อิมโอะซู้ ทั้งสองขอ
ให้ผมเป็นผู้ประกอบพิธีแต่งงานในวันที่ 14 มีนาคม 1982 ที่คริสตจักรลำพูน

อาจารย์ยูเรียมเคยเป็นรองผู้อำนวยการของซีซีไอ อาจารย์วสันต์ชาย
เคยเป็นอาจารย์สอนในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยพายัพ ปัจจุบัน
ทั้งสองท่านเกษียณอายุจากงานประจำแล้ว ส่วนลูกสาว คือ นางสาวยอด
หญิง (จ๋า) ได้ทำงานประจำที่ซีซีไอ

ก่อนที่ผมจะเขียนหนังสือเล่มนี้ ผมไปหาเธอที่ทำงาน เพื่อขออนุญาตนำคำพยานชีวิตของเธอมาเขียนในหนังสือ ผมได้ถามเธออีกครั้งหนึ่งเพื่อความมั่นใจว่า เหตุการณ์สองเรื่องคือ เรื่องขอให้สอบตก และขอให้รักรัสนันต์ชาย เป็นเหตุผลที่แท้จริงที่ทำให้เธอตัดสินใจรับเชื่อพระเจ้าและมาเป็นคริสเตียนใช่หรือไม่ เธอตอบว่า “ใช่ค่ะ”

คุณยุเรียมรับบัพติสมา ที่ธารน้ำทางขึ้นดอยสุเทพ เชียงใหม่ (1982)

บทที่ 2

ทำไมพมมาที่นี่

เป้าหมาย และ ความหมาย

เราได้รู้จักเจ้า ก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าที่ในครรภ์
และก่อนที่เจ้าคลอดจากครรภ์ เราก็คouldกำหนดตัวเจ้าไว้...

เยเรมีย์ 1:5

ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์
ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จแล้วในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

เอเฟซัส 3:11

เพราะว่าเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์
ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ประกอบภารกิจ
ซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เรากระทำ

เอเฟซัส 2:10

เจ้าจงออกจากเมือง จากญาติพี่น้อง จากบ้านบิดาของเจ้า
ไปยังดินแดนที่เราจะบอกให้เจ้ารู้

ปฐมกาล 12:1

ไม่เป็นไรหรอก

อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า
อย่าขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า

อิสยาห์ 41:10

จงละความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์
เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย

1 เปโตร 5:7

“พระเจ้าจะไม่ให้ผมตาย จนกว่าผมจะทำงานให้พระองค์สำเร็จ”

บ้านเกิดของผมเป็นเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งในรัฐเท็กซัส คุณพ่อเป็นวิศวกรไฟฟ้า คุณแม่เป็นครู แต่เมื่อคลอดพี่สาวและผมแล้ว แม่ตัดสินใจสละอาชีพครูเพื่ออยู่บ้านเลี้ยงลูก เราต้องประหยัดแต่ก็คุ้มค่า เพราะเรามีครอบครัวที่อบอุ่น

ปู่ ย่า ตา ยายของผมเป็นชาวนา พ่อเล่าให้ฟังว่า เมื่อมีนักเทศน์ขับขี่รถม้ามาประกาศพระกิตติคุณใกล้ฟาร์มของพ่อ ทั้งปู่และพ่อรับเชื่อ แล้วต้องขี่ม้าไปประมาณ 30 กิโลเมตรเพื่อรับบัพติสมา

ครอบครัวของเราเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็ง เมื่อผมมีอายุได้ 9 ขวบ ผมจำวันสำคัญมากในชีวิตของผมได้ วันนั้นผมตัดสินใจเดินออกมารับเชื่อและรับบัพติสมา ตอนที่ผมเด็กผมก็ซุกซนตามประสาเด็ก ไม่คิดว่าจะมีปัญหาอะไร แต่เมื่อผมมองย้อนกลับไปในชีวิตอดีต ถึงรู้ว่าแท้จริงแล้วก็มีปัญหาอยู่บ้าง

สิ่งหนึ่งที่ผมกลัวใจในชีวิตช่วงนั้นคือ ผมโตช้ากว่าเพื่อน ตัวเล็ก ไม่สามารถเข้าอยู่ในทีมนักกีฬา รู้สึกเป็นปมด้อย ได้แต่นั่งข้างสนามดูเพื่อนแข่งกีฬา แม้ในช่วงที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย Texas A&M ผมจะมีตัวสูงและใหญ่ขึ้น และได้รับคัดเลือกเป็นนักศึกษาดีเด่น แต่ปมด้อยนั้นก็ยังคงฝังใจผมอยู่ จนกระทั่งผมได้รับยศร้อยเอกในกองทัพบก ความรู้สึกนั้นจึงถูกขจัดออกไป

ในปี ค.ศ. 1950 เกิดสงครามเกาหลี และในปีต่อมาผมสำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาตรีสายวิศวกรรมศาสตร์ด้านธรณีวิทยา

เดือนมิถุนายน 1951 ดูท่าที่สงครามยังคงยืดเยื้อไปอีกยาวนาน ผมเข้ารับราชการทหารและคาดหวังว่าจะเป็นทหารไปจนกว่าจะเกษียณอายุ ผมได้รับยศร้อยตรี ในหน่วยทหารช่างของกองทัพบก หลังจากที่ได้รับภารกิจพลที่ Ft. Belvoir ในรัฐเวอร์จิเนียแล้ว ผมถูกส่งไปประเทศเกาหลีในเดือนมีนาคม 1952 ประสบการณ์คืนแรกในที่ตั้งฐานกำลังของหน่วยเราที่เกาหลี แม้จะเป็นประสบการณ์ที่ไม่ใหญ่โตหวือหวา แต่ก็ประสบการณ์ที่ตราตรึง

ในชีวิตของผมจนกระทั่งทุกวันนี้ คืนนั้นผมมีประสบการณ์ถึงการทรงคัมครองปกป้องของพระเจ้า

กองทัพจีนได้บุกล้ำเข้ามาในแผ่นดินเกาหลีเหนือ และขับไล่กองทัพสหประชาชาติ จนถอยร่นลงมาใต้แนวเส้นขนานที่ 38 ทหารหน่วยของผมต้องรับหน้าที่สร้างสะพานเหล็กที่แม่น้ำ Han Tan ในความมืด เพื่อป้องกันการยิงจากทหารจีนคอมมิวนิสต์

ในคำคืนที่มีดสนิทเช่นนี้เราไม่สามารถมองเห็นและไม่รู้ว่ามီးอะไรบ้าง ในฝั่งตรงกันข้ามของแม่น้ำ ในฐานะผู้ควบคุมหน่วยที่จะต้องรับผิดชอบ ผมตัดสินใจออกลาดตระเวนเพื่อสืบให้แน่ใจว่า ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำไม่มีข้าศึก เราพายเรือเล็กข้ามฝั่งท่ามกลางความมืดมิด แล้วแยกย้ายออกไปตามแนวชายฝั่ง

แม้ว่าพวกเราแต่ละคนจะหนุ่มแน่น แข็งแรง ได้รับการฝึกปรือมาอย่างดี และมีอาวุธครบครัน มีความมืดสนิทเป็นเครื่องปิดบังพรางกายพวกเราไว้ แต่ผมก็รู้สึกกลัวว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น โดยเฉพาะขณะนั้น ผมเริ่มกลัวว่าข้าศึกจะได้ยินเสียงรอกเท้าบูทของเราที่เหยียบบนดงบนกรวดที่ริมฝั่งน้ำ แล้วยิงกราดมายังพวกเรา

ผมอธิษฐานในใจ “พระเจ้าโปรดช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด” ทันใดนั้นผมรู้สึกสบายใจขึ้น เมื่อได้ยินเสียงเบา ๆ ในจิตใจว่า “ไม่เป็นไรหรอก” มาบัดนี้เมื่อคิดย้อนหลัง ผมคิดว่าผมควรจะอธิษฐานเผื่อคนอื่นด้วย แต่เวลานั้นได้แต่คิดถึงตนเอง

เมื่อลาดตระเวนเสร็จ พวกเรากลับมาที่ฐานก่อสร้างสะพาน เช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อมีแสงสว่างเรามองเห็นอะไรต่ออะไร ผมถึงกับหัวเราะตนเองในความหวาดกลัวเมื่อคืนที่ผ่านมา ข้าศึกคงอยู่ห่างจากเราหลายกิโลเมตร แต่เสียงเบา ๆ ที่เกิดขึ้นในใจของผมนั้นยังอยู่กับผมตลอดไป

ประสบการณ์ครั้งนี้ทำให้ทุกคืนก่อนเข้านอน ผมจะชุกตนเองเข้าไปในถุงนอนแล้วฉายไฟฉายเปิดพระคัมภีร์อ่านสัก 2-3 ข้อก่อนนอน ผมผ่านสงครามครั้งนี้โดยไม่ได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใด

ในคืนแรกเมื่อเดินทางมาถึง เราต้องสร้างสะพานใหม่ เนื่องจากสะพานเดิมของเราถูกชากสะพานของศัตรูที่ถูกกระแสน้ำพัดพังลอยมาชนสะพานของเรา จนพังพินาศใช้การไม่ได้ ผมอยู่ในสมรภูมิเกาหลี 1 ปี 5 เดือน ผมต้องคุมการสร้างสะพานถึง 4 ครั้ง ในบริเวณแห่งนี้ ปกติแล้วน้ำในแม่น้ำจะมีน้ำสูง

เพียงหนึ่งเมตร แต่ในฤดูฝนในช่วงเดือน กรกฎาคม-สิงหาคม ฝนตกหนัก ทำให้ระดับน้ำเอ่อสูงขึ้นกว่า 10 เมตร กระแสน้ำจะเชี่ยวกรากและพัดพาสิ่งที่ยาวทางมันให้พังพินาศ ส่วนสะพานที่สร้างไม่สามารถที่จะสร้างสูงขึ้นมา เพราะศัตรูจะสังเกตเห็นและมาเผาทำลายได้ง่าย ดังนั้น เราจึงต้องสร้างสะพานให้อยู่ในระดับต่ำเพื่อพรางตาศัตรู แต่ก็ไม่สามารถรอดพ้นจากกระแสน้ำที่บ้าคลั่งในฤดูฝน

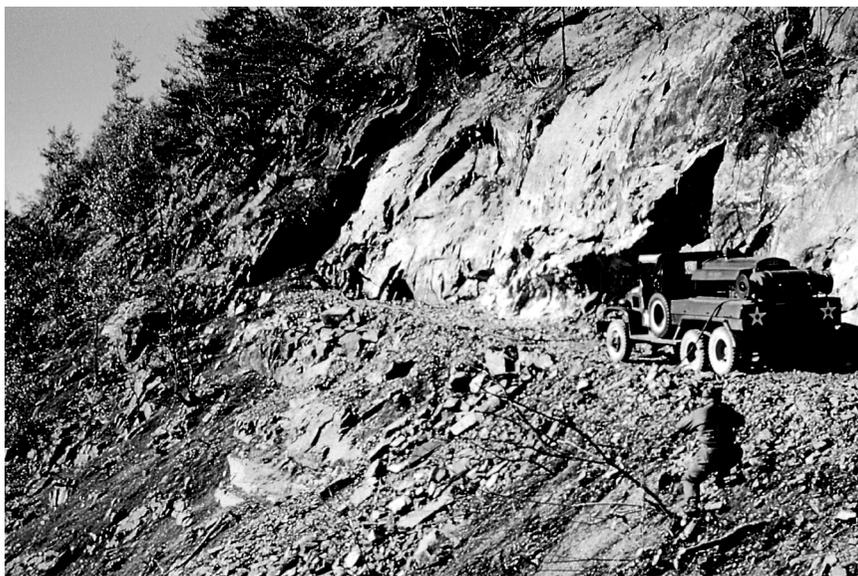
สิงหาคม 1953 หลังสงครามยุติแปดวัน ผมกำลังยื่นขออนุมัติก่อสร้างสะพานครั้งที่สี่ ได้รับคำสั่งให้กลับบ้านได้

ซากของสะพานสำเร็จรูป ขนาด 940 ฟุต ที่ใช้ข้ามแม่น้ำ Han Tan
ใกล้เมืองชอร์วาน ประเทศเกาหลี (สิงหาคม 1952)

ความจริงแล้วเสียงเบา ๆ ในจิตใจของผมนั้นไม่ได้หมายความว่า ผมจะไม่ได้รับบาดเจ็บ หรือจะไม่ถูกฆ่าตาย ถึงกระนั้นก็ดี ผมได้รับความมั่นใจที่เสียงนั้นให้แก่ผม เสียงนั้นยังอยู่ในใจผมจนถึงทุกวันนี้

เมื่อผมมาเป็นมิชชันนารีในประเทศไทย แม้ผมจะต้องอยู่ในป่าที่บีบ ที่ชุกชุม ด้วยผู้ก่อการร้าย หรือต้องพักอยู่ในบ้านของนักร้อง หลายครั้งที่ผมออกไป ข้างนอกในบริเวณเหล่านั้น ชาวบ้านจะต้องพกพาอาวุธประจำตัว พวกเขา มักถามผมว่า “ทำไมอาจารย์ออกนอกบ้านโดยไม่พกอาวุธ” ผมจะตอบเขา เสมอว่า “พระเจ้าจะไม่ให้ผมตาย จนกว่าผมจะทำงานให้พระองค์สำเร็จ” และ เมื่อถึงเวลานั้นไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นพระเจ้าจะอยู่กับผม และเสียงกระซิบที่ว่า “ไม่เป็นไรหรอก” จะติดตามผมไปในทุกหนแห่ง

การระเบิดภูเขาเพื่อสร้างทางแนวป้องกันที่เส้นขนานที่ 38

รักแรกพบ

...เจ้าได้ปล้นเอาดวงใจของฉันไปด้วยการชายตาเพียงแวบเดียว...

เพลงซาโลมอน 4:9

ที่สำคัญยิ่งกว่าอะไรหมดก็คือจงรักซึ่งกันและกันให้มาก
เพราะว่าความรักกลบล้างความผิดมากมายได้

1 เปโตร 4:8

“คุณไม่ได้ป่วยหรอก...เพียงแต่คุณกำลังตกหลุมรัก”

ผมได้ปฏิบัติหน้าที่ทหารในเกาหลีมาเป็นเวลา 1 ปี ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1952 ผมได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้บังคับการกองร้อยวิศวกรประจำบานกองร้อยของเรากำลังระเบิดภูเขาเพื่อสร้างแนวรบสำรอง ที่นั่นเป็นที่เปลี่ยว ไม่มีทหารหน่วยอื่น ทางกองบัญชาการใหญ่คงจะส่งสารพวกเราจึงส่งคณะยูเอสโอ (USO) ซึ่งเป็นหน่วยปลอบขวัญและสร้างกำลังใจให้กับทหาร มาสร้างความบันเทิงให้แก่พวกเรา ในเดือนมีนาคม 1953 พวกเราเริ่มสร้างเวทีขึ้นที่โรงอาหารอย่างตื่นเต้น

คณะนักแสดงมาถึง ขณะที่พวกเขาเดินเข้ามาในโรงอาหารผมสะดุดตาใบหน้าที่สวยคมเป็นพิเศษของใครคนหนึ่ง เธอทำให้ชุดฟอร์มทหารจีไอที่เธอสวมใส่ดูพิเศษขึ้นมาทีเดียว และเมื่อถึงเวลาที่เธอเปลี่ยนเป็นชุดแสดงที่เข้ากับตัวเธอแล้วร้องเพลง “โอคลาโฮมา” ผมยิ่งรู้สึกประทับใจในตัวเธอมากขึ้น

หลังจากการแสดง เรามีโอกาสได้รู้จักกัน และพบว่าเรามาจากรัฐเท็กซัส เหมือนกัน โจน โฮวิส มาจากเมืองฮูสตัน ส่วนผมมาจากดัลลัส

คณะนักแสดงของคุณโจน ทำการแสดงให้ทหารช่างได้ชม

เมื่อถึงเวลาที่จะต้องส่งคณะนักแสดงกลับที่พักในศูนย์บัญชาการ ผมอยากจะส่งคุณโจนด้วยตัวเอง แต่นึกถึงการตัดสินใจของตนเองก่อนหน้านี้ขึ้นมา คือตอนนั้นได้มีการหมุนเวียนให้ทหารส่วนใหญ่กลับบ้านภายหลังจากที่ปฏิบัติภารกิจประมาณหนึ่งปี ผมบอกกับตนเองว่า “ถ้าผมไม่เขียนจดหมายถึงสาวสวย หรือติดรูปของเธอไว้ ผมจะทำใจได้ตลอดหนึ่งปี”

ความตั้งใจดังกล่าวประสบความสำเร็จจนกระทั่งผมได้ไปชมบ็อบโฮปโชว์ ที่มีชื่อเสียงลือลั่นระดับโลก ได้เห็นบรรดาหญิงสาวสวย ๆ แต่เมื่อกลับค่าย ผมรู้สึกเศร้าใจเพราะพบว่าตนเองขาดอะไรบางอย่าง ในขณะที่คิดจะไปส่งคุณโจน ผมบอกกับตนเองว่า “อริญ ในสถานการณ์เช่นนี้คุณไม่มีความหวังหรอก คุณจะทรมาณใจตนเองไปทำไม” ผมให้นายร้อยอีกคนหนึ่งพาเธอกลับที่พัก

หลังอาหารกลางวันทุกวันพุธ อนุศาสนิกประจำศูนย์จะเวียนมาทำการนมัสการพระเจ้าในหน่วยของเรา ผมพยายามเข้านมัสการพระเจ้าเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดี เป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า และรับคำหนุนใจ แต่เพราะพวกเราต้องทำงานหนักจึงเหนื่อยมาก พอนั่งลงในที่นมัสการพระเจ้าสักครู่หนึ่งก็เพลอหลับไปทุกครั้ง ผมรู้สึกละเอียดใจเสมอ แต่อนุศาสนิกใจดี ไม่เคยเอ่ยปากว่ากล่าวผมเลยในเรื่องนี้

วันรุ่งขึ้นเป็นวันพุธ ขณะรับประทานอาหารกลางวันก่อนการนมัสการ อนุศาสนิกได้บอกกับผมว่า “โจนให้ผมบอกคุณว่า ถ้าคุณยังอยู่แถวนี้และมีเวลาก็ให้ไปหาเธอได้” แต่จนถึงทุกวันนี้ คุณโจนก็ไม่เชื่อว่าเธอได้พูดเช่นนั้น แต่อนุศาสนิกจะพูดปดหรือ...? อนุศาสนิกบอกต่อไปว่า คณะนักแสดงจะไปแสดงที่โรงพยาบาลแมช (M.A.S.H: โรงพยาบาลศัลยกรรมเคลื่อนที่) อย่างไม่รู้ก็ตาม คำเชิญชวนเพียงแค่นั้นทำให้ผมตัดสินใจ “โดด” การนมัสการในบ่ายวันนั้น แล้วกระโดดขึ้นรถจี๊ปทันที

ภายหลังสงครามโลก M.A.S.H เป็นชื่อรายการโทรทัศน์ที่นิยมมากในสหรัฐ เป็นเรื่องราวชีวิตทหารสหรัฐในโรงพยาบาลเคลื่อนที่ โดยใช้ฉากเหมือนจริงที่เกาหลี

เมื่อศึกแนวหน้าไม่มีการเคลื่อนไหว หน่วยของผมต้องรับหน้าที่เทพื้นซีเมนต์เพื่อไม่ให้ห้องผ่าตัดจมอยู่ในโคลนในเมื่อคณะแสดง “ยูเอสโอ”

คุณโจน และ อาจารย์ยูแบงค์ ที่โรงพยาบาลเคลื่อนที่
(มีนาคม 1953)

จะไปที่นั่น ผมจึงหาโอกาสที่จะพบคุณโจนโดยทำทีเป็นว่า ผมไปที่นั่นเพื่อตรวจโครงสร้างของพื้นที่จะเทซีเมนต์และก่อสร้างโครงสร้างของอาคาร

ในขณะที่ผมจอตกรถจี๊ป ผมบอกกับตนเองว่า “อรรถ เสียเวลาเปล่าๆ” ผมเดินไปที่เต็นท์ที่คณะกำลังแสดงอยู่พอดีคุณโจนกำลังยืนคุยกับนายทหารสองคนข้างนอกเต็นท์ ผมเดินไปหาพวกเขา เธอจำผมได้ ผมไม่รู้จะพูดอะไรเพราะไม่ค่อยกล้า แต่ในที่สุดผมเสนอตัวถามเธอว่า “มีอะไรให้ผมรับใช้คุณบ้างครับ” แปลกมาก เธอตอบว่า “มีสิคะ คุณช่วยขับรถไปส่งดิฉันที่หน่วยทหารเตอร์ก เพื่อแสดงครั้งสุดท้ายได้ไหมคะ” หัวใจผมพองโต

นายทหารที่ควงเชอมาரிบตีความหวังของผมทันทีว่า “คุณทำอย่างนั้นไม่ได้ ผิดระเบียบ” ผมพยายามอีกครั้งหนึ่งอย่างจ้อๆ ว่า “เอ่อ มีอะไรอย่างอื่นไหมครับ” นำประหลาด เธอตอบว่า “มีสิคะ พรุ่งนี้เป็นวันหยุดของดิฉัน ดิฉันยังไม่มีเวลาไปเยี่ยมคนป่วยตามออร์ดเลยคะ คุณช่วยพาดิฉันไปได้ไหมคะ”

การที่ผมเป็นผู้บังคับบัญชา ผมจึงออกมานอกค่ายได้ง่าย วันรุ่งขึ้นผมไปรับโจนที่หน่วยศูนย์กลาง แล้วขับรถมุ่งหน้าไปที่โรงพยาบาล ขณะขับรถโจนบอกผมว่า “ดิฉันมีใบขับรถจี๊ป ขอดิฉันขับได้ไหมคะ” มาถึงตอนนั้นผมยอมแทบทุกอย่าง ผมเขยิบตัวไปแล้วให้เธอเป็นผู้กุมพวงมาลัย

ขณะที่รถพุ่งตัวไปบนเส้นทางถนนลูกรังสำหรับชนเสียบึงไปแนวหน้าไปได้ประมาณครึ่งทาง เธอหันมาถามผมว่า “คุณไม่กลัวใช่ไหมคะ” “ไม่หรอกครับ” ผมตอบด้วยความจริงใจ

พูดไม่ทันขาดคำ คุณโจนขับรถลื่นไถลลงไนโคลนข้างไหล่ทาง รถของเราเอียงกระแทกแร่ลงไปอยู่ในคู ผมต้องคลานออกมาจากรถ ผู้ที่หยุดรถช่วยเรามีใครที่เ็นหรถก พวกทหารลูกน้องผมเองที่ลาดตระเวนตรวจถนนในช่วงนั้นพวกเขาเดินมาหาเราด้วยใบหน้าที่ยิ้มระรื่น แน่นนอนลูกน้องผมจำคุณโจนได้ พวกเขาเดินมารอบรถแล้วยกรถขึ้นมาบนถนนอย่างไม่ต้องออกแรงมากเลยคราวนี้ผมเป็นคนขับ และเราได้ไปเยี่ยมทหารที่บาดเจ็บด้วยกัน

ผมได้โทรศัพท์ขอต่อสายไปยังศูนย์ของเรา ผมขอให้นายสิบที่เป็นหัวหน้าฝ่ายจัดเลี้ยงเตรียมอาหารค่ำให้โจนและผมเป็นพิเศษ เราต้องใช้เวลาประมาณ 30 นาทีที่จะขับรถไปที่ศูนย์ของผม ในขณะที่ขับรถนั้น ผมรู้ว่าคนที่นั่งข้าง ๆ ผมนอกจากที่เธอจะสวยและมีเสียงขับร้องเพลงที่ไพเราะแถมยังมีเสน่ห์แล้ว คุณโจนยังเป็นคนที่ดีมีบุคลิกที่งดงามอีกด้วย ทันใดนั้นผมรู้สึกว่ “ผมอยากจะแต่งงานกับสาวสวยที่มีคุณสมบัติที่พร้อมคนนี้” แต่ก็ มีเสียงตอบโต้จากตัวเองว่า “คิดอะไรบ้า ๆ ไร้สาระ มีจีไออื่นเหงาอีกเป็นพัน ๆ ที่ติดใจแม่สาวสวยคนนี้”

ผมอยู่ในภาวะงงงันตลอดเวลาอาหารที่จุดเทียนอันแสนอบอุ่นที่ลูกน้องของผมเตรียมเพื่อเราสองคน หลังอาหารผมขับรถไปส่งโจนที่ค่ายพัก และแอบจูบเธอครึ่งหนึ่งแล้วล่ำลาเธออย่างเศร้า ๆ ผมดื่มด่ำประทับใจในตัวเธออีกครั้งหนึ่ง ภายหลังก่อนถึงคำร้องเพลงที่โจนชอบร้องที่ว่า “คุณไม่ได้ป่วยหรอก เพียงแต่คุณตกหลุมรักเท่านั้นเอง”

คุณโจนสัญญาว่า จะเขียนจดหมายถึงผมและเธอก็ทำตามสัญญา หลังหนึ่งเดือนที่เธอบุกกรุกเข้ามาในชีวิตของผม ผมถูกส่งไป “พักรบ” (R&R คือ การพักและรักษาตัว) ที่ญี่ปุ่นเป็นเวลา 5 วัน ผมเกือบซื้อแหวนหมั้นสำหรับเธอ แต่ผมก็รู้ว่าเป็นการกระทำที่โง่เกินไป อย่างไรก็ตาม ผมก็ยังอดไม่ได้ที่จะซื้อสร้อยไข่มุกมีกิโมโตที่ราคาแพงให้เธอ แต่เธอไม่รู้เรื่องนี้ และไม่เห็นสร้อยตั้งกล่าวจนอีก 6 ปี ต่อมา

คุณโจนได้รับรางวัล Theatre World Award

เป็นหนึ่งในสิบของ "Promising Personalities" ในปี 1957-1958 ของบรรดเวทย์
ขอโทษที่เอาคุณโจนมาอวด แต่เขาคือของประทานที่ดีที่สุดที่พระเจ้าประทานให้กับผม!

ท่าเงินล้าน

“เพราะว่าทรัพย์สินสมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย”

มัทธิว 6:21

“แต่ถ้าถูกรวยแล้ว... จะรับใช้พระองค์ได้มากกว่า”

เดือนสิงหาคม 1953 ภายหลังจากการทำสัญญาสงบศึกเกาหลีได้แปดวัน ผมยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำเดียวกันกับแม่น้ำที่ผมยืนในคำคืนแรกในแผ่นดินนี้ เมื่อปีครั้งที่ผ่านมา เบื้องหน้าของผมเป็นพื้นที่ราบเรียบเพราะผลจากน้ำท่วม สะพานสามแห่งถูกระแสน้ำพัดพังทลายไป

ในขณะที่ผมกำลังควบคุมการก่อสร้างสะพานแห่งที่สี่ ก็ได้รับคำสั่งให้ผมกลับอเมริกา ผมกระโดดขึ้นรถจี๊ปของผมกลับไปเก็บสัมภาระ คนอื่น ๆ คงสามารถที่จะทำการก่อสร้างสะพานให้สำเร็จได้ ผมเดินทางโดยเรือของกองทัพมาขึ้นท่าที่ โกวเด็น เกท บริดจ์ ที่ซานฟรานซิสโก แล้วโดยสารเครื่องบินกลับบ้าน

เมื่อผมกลับจากเกาหลี กองทัพได้มอบหมายให้ผมไปทำงานในหน่วยงานวิศวกรควบคุมแม่น้ำและท่าเรือ ซึ่งมีสำนักงานอยู่ที่นิวออร์ลีอันส์ ภารกิจของผมคือ การตรวจตราและควบคุมการก่อสร้างเครื่องป้องกันน้ำท่วมจากชายฝั่งทางเดินเรือ และ แม่น้ำมิสซิสซิปปี

ก่อนที่ผมจะไปรายงานตัว ผมได้โทรศัพท์ที่ไปหาคุณโจนและพบว่าเธอกำลังแสดงละครเรื่อง “บริกาตูน” ที่เมืองฮุสตัน ผมตัดสินใจเดินทางไปพักที่นั่นสามวัน โดยอ้างเหตุผลว่า เพื่อไปติดต่อบริษัทน้ำมันว่ายังต้องการให้ผมเข้า

ทำงานอยู่หรือไม่ เพราะครั้งเมื่อผมเพิ่งสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย บริษัทให้คำยืนยันว่าจะจ้างผมหลังจากพ้นราชการทหารแล้ว แต่ในขณะที่ผมยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะยึดอาชีพทหารต่อ หรือจะออกมาประกอบอาชีพอื่น

เมื่อผมติดต่อบริษัทสำเร็จ ผมรีบไปหาคุณโจนทันที พอผมเห็นประกายแห่งแววตาของเธอในขณะที่เธอกำลังร้องเพลง “รอคอยที่รักของฉัน” (“Waiting for My Dearie”) ผมนึกในใจอย่างเข้าข้างตนเองว่า “เธอกำลังรอผมอยู่ แต่เธอไม่รู้ตัวหรอก”

เมื่อเราจากกันผมใจหายเช่นเคย เพราะอนาคตของเราทั้งสองยังไม่รู้ว่า จะลงเอยอย่างไร ผมเดินทางต่อไปที่นิวยอร์กสโตนส์ ส่วนคุณโจนก็จากไปที่ฮอลลีวูด เพื่อไปร่วมร้องเพลงในคอนเสิร์ต โกรฟ ซึ่งเป็นร้านอาหารที่มีชื่อเสียงมากในสมัยนั้น ขณะที่ผมอยู่ที่นั่นเธอได้แสดงโทรทัศน์ระดับประเทศหลายรายการด้วยกัน

ปีนั้นที่หลุยเซียนา มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นในชีวิตของผม ผมสังเกตเห็นความแตกต่างอย่างมากของบรรยากาศที่ทรูหรา และมีชีวิตชีวาในเมืองนิวยอร์กสโตนส์ กับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนที่ยึดตามบิงและคนที่อยู่ในเรือกู้แห่งเมืองมอร์แกน ซึ่งผมได้ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่นั่น ผมต้องตรวจตราและดูแลประตูควบคุมระดับน้ำในคลองเดินเรือบรรทุกสินค้า

ผมมีความสุขที่ได้ทำงานกับวิศวกรควบคุมการก่อสร้างที่สตีลตี้ชื่อ เขาเป็นผู้ที่มีความสามารถและทำงานอย่างทุ่มเท ดูแลทุกงานให้ถูกต้องตามมาตรฐานที่ได้ตกลงกันไว้กับผู้รับเหมา เมื่อไปรับประทานอาหารกับผู้รับเหมาเราจะจ่ายค่าอาหารของเราเอง เพื่อเราจะไม่เป็นหนี้บุญคุณ และตกเป็นเบี้ยล่างของใคร แม้ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยแต่ไหนก็ตาม ถ้าเราไม่ได้รับอะไรเป็นการส่วนตัวจากคนในบริษัทผู้รับเหมา เราก็มีอิสระในการตรวจสอบการก่อสร้างทุกชิ้นอย่างละเอียด และสามารถที่จะรับประกันผลงานที่คงทนถาวรได้ วิศวกรเหล่านี้ไม่อายุที่จะแสดงตนว่า ศีลธรรมและจรรยาบรรณ

ของเขามีรากฐานมาจากความเชื่อแบบคริสเตียน สิ่งนี้เองที่ทำให้ผมเห็น อิทธิพลของศีลธรรมและจริยธรรมคริสเตียนที่เกิดผลในชีวิตประจำวัน ความเชื่อที่ว่า เรามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว และเชื่อว่า พระเจ้าทรงมองเห็นกิจการงานทุกอย่างที่เรากระทำ เป็นพลังช่วยให้เขา และผมได้ดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ

ผมถือว่าการไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์และดำเนินชีวิตตามวิถีชีวิต คริสเตียนเป็นชีวิตประจำวันของผม ซึ่งผมคิดว่าแค่นี้ก็เพียงพอแล้วในการ เป็นคริสเตียน แต่แล้ววันหนึ่ง ขณะที่ผมอยู่ตามลำพังในอพาทเมนต์ มีเสียง หนึ่งดังก้องในตัวผมท่ามกลางความเงียบว่า “เจ้าจะต้องเป็นมิชชันนารี” เสียงนั้นมีพลังของพระเจ้าที่รุกแทรกเข้าไปในความคิดและรุ่มร่าในจิตใจของผม ผมไม่ได้โต้แย้งอะไร แม้ว่าผมจะจำไม่ได้ว่าได้เคยคิดที่จะเป็นศาสนาจารย์ หรือมิชชันนารีมาก่อนหรือไม่ แต่ผมรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ผมเห็นด้วยที่จะทำแต่ไม่ใช่ตอนนี้

ผมพยายามที่จะตอรองว่า “เอาละพระเจ้า ลูกยินดีที่จะทำ แต่ถ้าลูกรวย แล้วละก็ จะรับใช้พระเจ้าได้มากกว่า ตอนนี้อย่างยังไม่รวย ขอให้ลูกได้ทำ ธุรกิจน้ำมันให้ได้เงินสักล้านเหรียญเสียก่อน แล้วลูกจะถวายชีวิตให้พระองค์ ทั้งหมด” แม้ว่าไม่ได้ยินเสียงตอบ แต่ผมคิดว่าผมได้ทำข้อตกลงกับพระเจ้า เช่นนั้น

ผมชอบชีวิตทหารและสามารถยึดเป็นอาชีพได้แต่เดี๋ยวนี้ผมมี จุดประสงค์ใหม่ การปฏิบัติหน้าที่ทหารสามปีของผมจะสิ้นสุดลงในเดือน มิถุนายน 1954 ผมพร้อมที่จะก้าวต่อไป ในเมื่อผมมีแผนการที่จะแสวงหา เงินล้าน ผมจึงไม่ได้บอกใครถึงการที่พระเจ้าทรงเรียกผม

ผมลาออกจากราชการทหาร และได้รับอนุมัติให้ออกได้ในเดือนสิงหาคม ผมขับรถไปสูสตันและรับการสัมภาษณ์จากหลายบริษัท ในที่สุดผมตัดสินใจ ทำงานกับบริษัทน้ำมัน สแตนดาร์ด ออย คอมปานี ออฟ เท็กซัส (เป็นเครือ

เดียวกันกับบริษัทคาลเท็กซ์ (CALTEX) ในประเทศไทย เพราะผมจะได้ทำงาน
ในบ้านเกิดในเมืองดัลลัส มีเพื่อนฝูงมากมายในเมืองนี้ อีกทั้งบริษัทนี้
ให้เงินเดือนผมมากกว่าบริษัทอื่นเดือนละ 25 เหรียญ

คุณโจน ที่ฮอลลิวูด (1954)

เมื่อจัดการเรื่องการงานเรียบร้อย ผมบินไปหาคุณโจนที่ลอสแอนเจลิส
ตั้งแต่ที่ผมไปเยี่ยมที่ฮุสตันเราติดต่อทางจดหมายสม่ำเสมอ ผมเขียนถึงเธอ
เดือนหนึ่ง เธอตอบกลับมาในอีกเดือนหนึ่ง เธอส่งรูปถ่ายมาให้ผมรูปหนึ่ง
ซึ่งผมตั้งภาพนั้นบนโต๊ะทำงานในห้องนอน ในฤดูใบไม้ผลิ คุณโจนเขียน
จดหมายชวนให้ผมไปเยี่ยมเธอ ผมตอบเธอไปว่า “เหตุผลเดียวที่ผมจะ

เดินทางไปไกลขนาดนั้น ก็เพื่อจะดูว่าเราจะแต่งงานกันได้หรือไม่เท่านั้น” เธอตอบกลับมาว่า “ฉันไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น แต่ถ้าเธออยากมาเพื่อเยี่ยมฉันเท่านั้น ฉันก็ยินดีต้อนรับ”

การไปเยี่ยมเยียนครั้งนี้ไม่ได้ผลตอบแทนที่คุ้มค่า เพราะสัปดาห์นั้นคุณโจนต้องปรากฏตัวในรายการของเรย์มิลแลนด์ดาราชื่อดัง และเธอต้องโทรศัพท์ติดต่อกับผู้จัดการส่วนตัวทุก ๆ ชั่วโมงถึงเรื่องคิวการแสดงต่อไปของเธอ ผมเห็นว่าคงไม่ใช่คนอย่างผมที่จะต้องรอคอยดาราที่ประหลาดหลังเวที คุณโจนสนใจอาชีพที่บอร์ดเวย์แต่ธุรกิจน้ำมันไม่ดึงดูดใจเธอเลย

ผมไม่ได้บอกเธอเรื่องพระเจ้าเรียกผมให้ไปเป็นมิชชันนารี เธอไม่คิดว่าผมสนใจเรื่องจิตวิญญาณเท่าใดนัก เพราะผมแสดงความเบื่อหน่ายเมื่อต้องฟังเธออ่านบทประพันธ์ของคาร์ล อิล ยิบราน ที่เธอชอบ เพราะผมรู้สึกว่ามันหวาน (หยดย่อย) เป็นน้ำเชื่อมเกินไป

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป ผมรู้สึกว่าพอแล้ว ไม่มีอนาคตสำหรับเรื่องนี้ ผมตัดสินใจว่า “หญิงคนนี้ไม่ใช่สำหรับผม แต่น่าจะมีใครอื่นที่คล้ายเธอ อยู่ที่ไหนสักแห่งเป็นแน่” ผมตัดสินใจแน่วแน่ออกจากลอสแอนเจลิสวันนั้น ผมโทรศัพท์ไปสนามบินพบว่าเกิดการประท้วงถึงขั้นปิดสนามบิน ผมตั้งใจไปทางรถไฟแต่พบว่าต้องค้างวันหนึ่งที่แอลปาโซ ผมตัดสินใจที่จะไปกับรถยนต์โดยสารที่หาคนร่วมเดินทาง แต่ไม่มีจำนวนผู้โดยสารเพียงพอ ในที่สุดผมต้องขึ้นรถประจำทางในคืนนั้น รถคันนั้นไปทางแยกที่กลางทะเลทรายที่เขตเมืองลอร์ดสเบิร์ก (Lordsburg) รัฐนิวแม็กซิโก ผมลงจากรถและเดินไปในเมืองและเข้าไปซื้อตั๋วรถไฟ แร่ทองแดงให้น้องสาว เพราะใกล้ถึงวันเกิดของเธอ เมื่อเดินออกมาจากร้านพบว่ารถโดยสารออกไปเสียแล้ว

กระเป๋าสตางค์และเช็คเดินทางของผมติดไปกับรถโดยสารคันนั้น ผมพยายามจะโบกรถเพื่อขอโดยสาร แต่ไม่มีใครจอดรับผมเลย ผมมีเงินเหลือติดตัวแต่เพียงเล็กน้อยจึงโทรศัพท์ไปที่เมืองแอลปาโซ ขอให้เขาเอากระเป๋าของผมลง

จากรถโดยสาร แล้วผมซื้อตั๋วไปแอลปาโซ่กับรถโดยสารอีกคันหนึ่ง ผมได้
กระเป๋าเดินทางพร้อมเช็คเดินทาง แล้วตีตั๋วรถโดยสารจนถึงดัลลัส กว่าที่จะถึงบ้าน
กินเวลาเข้าไปสองวัน เต็มไปด้วยความคับแค้นใจ

ผมคิดว่าการเดินทางที่เลวร้ายครั้งนี้ เป็นสุดยอดของการตัดสินใจที่
ผิดพลาดอย่างมหันต์ ที่ไปฮอลลีวูดเพื่อยลโฉมดาราคอนงามของผม

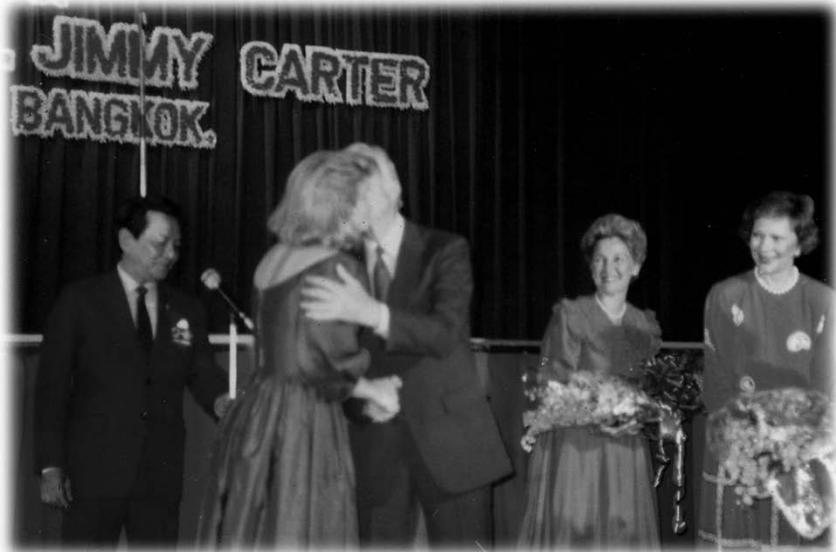
จากการลุ่มหลงดาราคอนงามตั้งจบลงแล้ว บัดนี้ผมสามารถตั้งหน้าตั้งตา
สร้างฐานะและหาเงินล้านต่อไป

คุณโจนกำลังอ่านพระคัมภีร์หลังเวที รอกการแสดงละครเพลงเรื่อง
"Plain and Fancy" ที่ Theatre Royal, Drury Lane, ลอนดอน (1956)

สมเด็จพระบรมราชินีประทานช่อดอกไม้จากพระหัตถ์
ในงานการกุศล (ธันวาคม 1992)

อดีตประธานาธิบดี จิมมี่ คาร์เตอร์และภรรยา มอบช่อดอกไม้แก่คุณโจนส์ และ รุธแอน
หลังการร้องเพลงในงานเลี้ยงมิตรภาพ ไทย-อเมริกัน (มิถุนายน 1985)

ความสงสัยอยู่ที่ไหน

“ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า
และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน
แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้”

มัทธิว 6:33

“ผมรู้ว่า พระเจ้าต้องมีจริง และผมต้องเป็นมิชชันนารี”

เมื่อเข้าทำงานบริษัทน้ำมันในเมืองดัลลัส ผมมีเพื่อนร่วมงานที่เรียน
รุ่นเดียวกันในมหาวิทยาลัย และเคยรับราชการทหารรุ่นเดียวกันประมาณ
50 คน รายได้ดีใช้ชีวิต 3 ปี อย่างสุขสบายตามประสาคนโสด ผมทำงานเป็น
นักธรณีวิทยาขุดเจาะหาน้ำมัน สามารถหาแหล่งน้ำมันให้แก่บริษัท แต่ผมเอง
ฝันว่าสักวันหนึ่งอาจจะมีบริษัทน้ำมันเป็นของตนเอง

เมื่อเข้าทำงานเป็นนักธรณีวิทยาในบริษัทน้ำมันจะต้องทำสัญญากับ
บริษัทว่า นักธรณีวิทยาจะไม่ทำงานส่วนตัวเกี่ยวกับน้ำมัน ทุกแหล่งที่ค้นหา
พบและคาดว่าจะมีน้ำมันต้องเป็นสิทธิของบริษัทและสัญญาว่าไม่แบ่งพราย
แก่บุคคลอื่น

ครั้งหนึ่ง ผมไม่พอใจบริษัทที่ไม่ยอมเข้าทดลองเจาะแหล่งที่คาดว่าจะมี
น้ำมันที่ผมค้นหาได้ โดยให้เหตุผลว่าแหล่งที่ค้นพบอาจจะมีปริมาณน้ำมัน
ไม่มากพอที่จะคุ้มทุนค่าใช้จ่ายในการขุดเจาะ เนื่องจากการขุดเจาะของ
บริษัทใหญ่ ในแต่ละครั้งมีค่าใช้จ่ายที่สูง พอดีผมมีเพื่อนเมื่อครั้งเรียน
มหาวิทยาลัยด้วยกัน มีอาชีพในการค้นหาน้ำมันอิสระ เขาบอกผมว่าถ้ามี
แหล่งน้ำมันเล็กอย่างนี้เขาสามารถเจาะหรือขายได้เพราะต้นทุนไม่สูง และ

ชวนผมเข้าร่วมเป็นหุ้นส่วนกับเขา ผมคิดในใจว่าผมน่าจะบอกเพื่อนถึงแหล่งที่ผมคาดว่าจะมีน้ำมัน เพราะบริษัทที่ผมทำงานด้วยเขาก็ไม่สนใจอยู่แล้ว อีกอย่างหนึ่ง ผมรู้ว่านักธรณีวิทยาหลายต่อหลายคนก็สำรวจด้วยวิธีนี้ และผมมั่นใจว่าจะไม่มีใครรู้เลยถ้าผมทำเช่นนั้น จนกว่าผมจะลาออกจากบริษัท

ทันใดนั้น มีเสียงเล็ก ๆ แทรกเข้ามาในความคิดของผม พ่อจะว่าเช่นใด ถ้าทำนรู้เรื่องนี้ เพราะพ่อเป็นตัวอย่างที่ดีในความสัตย์ซื่อ พร้อมกับนั้นผมก็สำนึกด้วยว่า พระเจ้ากำลังอยู่กับผมและมองดูการกระทำของผม ผมต้องรักษาคำมั่นสัญญา แม้ว่าผมมีเป้าหมายจะมีเงินล้านเหรียญ ผมโทรศัพท์บอกเพื่อนว่าผมไม่สามารถรับข้อเสนอลูกของเขา เมื่อปฏิเสธไปแล้วผมรู้สึกโล่งใจ จนถึงทุกวันนี้ยังไม่รู้ว่ามือน้ำมันมากน้อยแค่ไหนในบริเวณดังกล่าว

ในช่วงเวลานั้น ผมเป็นสมาชิกและเข้าร่วมนมัสการพระเจ้าพร้อมกับพ่อแม่ในคริสตจักร East Dallas Christian Church ซึ่งมีสมาชิก 4,000 คน คุณโจนได้เดินทางผ่านเมืองดัลลัส 1-2 ครั้ง และโทรศัพท์ถึงผม มีอยู่ครั้งหนึ่งผมไม่อยู่บ้าน แต่คุณโจนมาพักที่บ้านของพ่อแม่ จนถึงทุกวันนี้เธอก็ยังไม่เข้าใจว่าตอนนั้นทำไมเธอถึงทำเช่นนั้น อีกอย่างหนึ่งเราก็ไม่ได้ติดต่อกันทางจดหมายแล้ว และผมเองยังคิดอีกว่า เรื่องระหว่างเราสองคนไม่มีทางที่เป็นไปได้ ครั้งสุดท้ายทราบจากเธอทางโทรศัพท์ว่า เธอจะไปแสดงเป็นดารานำในเรื่อง “Plain and Fancy” ณ โรงละครชื่อดัง Theatre Royal ที่กรุงลอนดอน

งานที่ทำและบริษัทที่ผมอยู่ด้วยเป็นไปด้วยดี ผมเองก็ยังฝันถึงหนึ่งล้านเหรียญเป็นเป้าหมายในชีวิต การทำงานในบริษัทก็ได้รับรายได้ที่ดี แต่ถ้ามีบริษัทน้ำมันที่เป็นของตนเองก็จะช่วยให้ผมรวยกว่านี้

ผมได้ขอย้ายไปยังเท็กซัสตะวันตก เพื่อหาประสบการณ์ในการขุดเจาะน้ำมัน ผมถูกส่งไปที่บ่อน้ำมันเอส ในเมืองเล็ก ๆ ชื่อไอราแอน (Iraan) ในรัฐเท็กซัส เป็นแหล่งน้ำมันที่อุดมสมบูรณ์มากแห่งหนึ่งในเท็กซัส ในหนึ่งวัน

บ่อน้ำมันหนึ่งบ่อจะได้ให้น้ำมัน 10,000 บาร์เรลต่อวัน ชุดพบน้ำมันครั้งแรกในปี 1927 ซึ่งก่อนหน้านี้น้ำมันนี้ใช้เป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงแกะเท่านั้น Ira และ Ann Yates เป็นเจ้าของดั่งเดิม จึงเป็นที่มาของชื่อเมือง Iraan เมืองเล็ก ๆ แห่งนี้มีประชากรประมาณ 700 คน บริษัทที่ผมทำงานอยู่ห่างออกไปนอกเมือง 3 กิโลเมตร ผมชอบงานที่ทำ ชอบเพื่อนร่วมงาน และชอบหมู่บ้านแห่งนี้ แต่คนโสดอย่างผมก็เหงาบ้าง

ผมคิดถึงคุณโจนอีก เลยเขียนบัตรอวยพรคริสต์มาสไปให้เธอที่ฮูสตัน ซึ่งตอนนั้นผมไม่รู้ว่าคุณอยู่ที่ไหนแน่ และในเวลาเดียวกันผมเปิดพระคัมภีร์อ่านพระธรรมมัทธิว 6:33 “จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน...” ผมปิดพระคัมภีร์ทันทีอย่างแรง แล้วถามตัวเองว่า “แล้วจะเอาเงินล้านเหรียญที่

การเจาะบ่อน้ำมัน

แผ่นดินของพระเจ้าได้อย่างไร?” เนื้อหาพระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้อยู่ในพระคัมภีร์เท่านั้นอีกต่อไป แต่เดี๋ยวนี้ อยู่ในหัวใจของผม และผมก็กำจัดมันออกไปไม่ได้ ด้วยเหตุนี้เองพระคัมภีร์จึงถูกเรียกว่า “พระวาทนะของพระเจ้า”

ในเดือนมิถุนายน 1957 ช่วงนั้นผมอยู่ในเมืองดัลลัส เจมส์ เออร์ โ欧文 (James Earl Owen) ไ ต้ ม า ประชาสัมพันธ์และรับสมัครผู้ที่จะถวายตัวเป็นมิชชันนารี ที่คริสตจักร East Dallas Christian Church เขาเป็นคนแรกที่ผมเล่าถึงความสนใจเป็นมิชชันนารีของผม เขาได้มอบเอกสารแบบฟอร์มหนาปึกใหญ่ให้ผมกรอก ในตอนนั้นผมรู้สึกว่แบบฟอร์ม

ที่ต้องกรอกมากเกินไป ผมเลยเก็บยัดเข้าไปในแฟ้ม

ในเดือนมกราคม 1958 ผมเกิดความรู้สึกันว่า ถึงเวลาแล้วที่ผมควรจะกรอกแบบฟอร์มชุดนั้น ผมเอาเอกสารชุดนั้นออกมาจากแฟ้มและใช้ความวิริยะอุตสาหะในการกรอกอย่างสูง จากนั้นผมส่งไปยัง Division of Overseas Ministries มีชช้นคณะศิษย์เปิด ในรัฐอินเดียน่า และบอกไปว่าผมกำลังศึกษาถึงการเป็นมิชชันนารีอย่างไม่แน่ใจ ราล์ฟ ปาล์มเมอร์ ผู้รับผิดชอบการสมัครและฝึกอบรมมิชชันนารี ได้ชวนผมขับรถระยะทางประมาณ 600 กิโลเมตรจากไอราแอน ไปพบเขาที่ตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองดัลลัส ผมขับรถไปในคืนวันศุกร์ถึงเช้าวันเสาร์ ก่อนที่จะเปิดประตูเข้าไปในห้องทำงานของราล์ฟ ผมพูดกับเขาว่า “ผมไม่แน่ใจว่าผมจะเป็นมิชชันนารีได้หรือไม่” เขาตอบกลับทันทีแบบที่เล่นทีจริงว่า “ก็ไม่มีอะไร เพราะเราก็ไม่แน่ใจว่าจะรับคุณเป็นมิชชันนารีหรือไม่เช่นกัน”

นัดพบครั้งต่อไป ผมต้องไปสอบสัมภาษณ์และทำการทดสอบด้านจิตวิทยาที่โอคลาโฮมา จิตแพทย์แนะนำให้ผมอ่านหนังสือชื่อ Human Destiny ของ Lacomte du Nouy เป็นผู้เขียน เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีความเชื่อในพระเจ้า เขาได้อธิบายว่าทำไมเขาถึงเชื่อในพระเจ้า ผมรู้ทันทีว่าผมจำเป็นที่จะต้องอ่านหนังสือเล่มนี้ บ่ายวันนั้นผมไปที่ร้านหนังสือมือสองซื้อหนังสือเล่มนี้ เป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับผมพอดี

การที่ต้องพบกับจิตแพทย์เป็นเรื่องที่น่ากลัว ผมไม่รู้ว่าเขาจะสรุปว่าผมมีสภาพจิตเช่นไร ภายหลังการทำแบบทดสอบและผ่านการสัมภาษณ์ เขาพยายามปลอบใจผมว่า ผลการทดสอบของผมออกมคล้ายกับคำตอบของมิชชันนารีคนอื่น ๆ แล้วกล่าวเพิ่มเติมว่า “เรายังไม่สามารถให้ผลการทดสอบนี้แก่คุณ เราจะส่งรายงานของเราไปยังคณะกรรมการมิชช้น และมิชช้นจะแจ้งให้คุณทราบเอง

ผมเพียงอยากรู้ว่า ผลของการทดสอบที่พวกเขาจะบอกผมนั่นคืออะไร ในระหว่างทางที่ผมเดินทางกลับไปยังที่ทำงาน ผมได้หยุดแวะเยี่ยมอดีตศิษยาภิบาลของผม ดร. แวลซ์ (Dr. W.A. Welsh) ที่ดัลลัสเพื่อปรึกษาท่าน ถึงความคิดที่จะเป็นมิชชันนารีของผม ท่านได้ให้คำแนะนำแก่ผมว่า “อย่าตัดสินใจเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า จนกว่าคุณมั่นใจว่าคุณไม่สามารถที่จะทำอย่างอื่นได้”

สามเดือนผ่านไป ผมไม่ได้รับข่าวคราวอะไรจากมิชชันนารีเลย เกิดการต่อสู้ในจิตใจของผมว่า “ผมจะตั้งบริษัทของตนเองดี หรือยังทำงานกับบริษัทเดิม หรือออกไปเป็นมิชชันนารี หรือทางเลือกที่สี่หยุดคิดเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว ลางานสักเดือนหนึ่งไปเที่ยวยุโรปในงานประกวดและแสดงสินค้านานาชาติที่กรุงบรัสเซล (The World's Fair in Brussels)

เพื่อนวิศวกรของผมคนหนึ่ง เขาเป็นคนเก่งและฉลาดมากแต่ไม่เชื่อพระเจ้า เขาเป็นนักบินที่เก่ง เราปรึกษากันว่าจะเช่าเครื่องบินแล้วบินไปที่บรัสเซลด้วยกัน จากการสนทนา คำถามของเขาสร้างความสงสัยขึ้นในจิตใจของผมที่หาคำตอบไม่ได้ เมื่อก่อนหน้านี้ผมมีความเชื่อที่มั่นคง แต่ตอนนี้ผมชักสงสัยในความเชื่อของผม ในอดีตผมเชื่อโดยไม่ต้องอธิบาย ถ้าผมต้องเป็นมิชชันนารีผมต้องสามารถอธิบายให้คนที่ไม่เชื่อ ความคิดนี้ทำให้ผมเกิดความสงสัย ตอนนี้ผมต้องการความมั่นใจและการรับรองจากพระเจ้าว่า พระองค์ทรงเรียกผมจริงหรือไม่ ผมทูลถามพระเจ้าว่า “พระเจ้าข้า ขอให้ผมรู้ และมั่นใจอีกสักครั้งหนึ่งว่าพระองค์เป็นพระเจ้าที่แท้จริง แล้วผมจะเป็นมิชชันนารี”

พระเยซูคริสต์ทรงใช้เวลา 40 วัน ในถิ่นทุรกันดารก่อนที่จะเริ่มพระราชกิจของพระองค์ ผมคิดว่า “ถ้าพระคริสต์สามารถใช้เวลา 40 วันในถิ่นทุรกันดาร ผมควรสามารถใช้ 3 วัน คือคืนวันศุกร์ วันเสาร์ และวันอาทิตย์” เจ้าของฟาร์มเลี้ยงแกะในคริสตจักรเดียวกับผมได้เสนอให้ผมไปที่ฟาร์ม

ของเขา ที่นั่นเงียบสงบอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ พื้นที่กว้างหลายพันไร่ ไม่มีผู้คน
ในฟาร์มนั้น ยกเว้นคนเลี้ยงแกะชาวแม็กซิกันเพียงคนเดียว ชายคนนี้พูด
ภาษาอังกฤษไม่ได้ ส่วนผมก็พูดภาษาสเปนไม่ได้ ไม่มีใครที่จะมารบกวน
ในการเข้าเงียบ ไคร์ครวญ และการแสวงหาของผม

เช้าวันศุกร์ ต้นเดือนมิถุนายน ปี 1958 ก่อนเดินทางไปฟาร์ม ผมได้รับ
จดหมายตอบจากคุณโจน เธอเขียนตอบบัตรอวยพรคริสตมาสที่ผมส่งไปเมื่อ
6 เดือนก่อน เธอบอกว่าเธอแสดงละครสองเรื่องที่บอร์ดเวย์ตอนนี้ได้รับเลือก
เป็นตัวแทนของสหรัฐอเมริกาไปในงานประกวด และแสดงสินค้านานาชาติที่
บรัสเซล ในฐานะนักแสดงนำเรื่อง แครโรเซล "Carousel" และเรื่อง วันเดอร์ฟูล
ทาวน์ "Wonderful Town"

คุณโจนตื่นตื่น ที่มีโอกาสร่วมงานกับผู้ที่มีชื่อเสียงสองท่านแห่งบอร์ดเวย์
คือ Richard Rodgers ผู้ประพันธ์ Carousel อีกท่านหนึ่งชื่อ Agnes DeMille
ผมเองก็พลอยตื่นตื่นด้วย ผมเขียนถึงเธอในเช้าวันนั้นว่า "ในสุดสัปดาห์นี้
ผมจะตัดสินใจว่าผมจะเป็นมิชชันนารีหรือไม่ ถ้าไม่ ผมจะพบคุณที่บรัสเซล
ในเดือนหน้า"

ผมส่งจดหมายที่ปรารถนีย์ และขับรถต่อไปอีก 120 กิโลเมตรถึงฟาร์ม
ของเพื่อน เริ่มจัดที่นอนท่ามกลางธรรมชาติ ผมเริ่มเฝ้าเดี่ยว แสวงหาคำตอบ
จากพระเจ้า เดินบ้าง นั่งบ้าง อธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์ และอ่านหนังสือ
Human Destiny ที่นักจิตวิทยาแนะนำ ผมสังเกตเห็น ฟัง และหวังว่าจะเห็น
สิ่งอัศจรรย์อย่างที่โมเสสเห็นพุ่มไม้ไฟ หรืออาจจะได้ยินเสียงจากสวรรค์ หรือ
แสงฟ้าแลบ แต่ไม่พบสิ่งใดเกิดขึ้น

บ่ายวันเสาร์ เห็นคนเลี้ยงแกะเดินลงมาที่หุบเขา ผมเคยอ่านพบใน
กิจการ บทที่ 2 เมื่อมิชชันนารีรุ่นแรกได้รับของประทานในการพูดภาษา
แปลกๆ เขาพูดและคนต่างชาติสามารถเข้าใจได้ ผมคิดในใจว่า "นี่คือ
ประสบการณ์เหมาะสำหรับผม ผมเป็นวิศวกร ผมไม่ชอบเรื่องภาษา และ

ไม่เคยเรียนภาษาอื่นใด ขอพระเจ้าให้ผมพูดภาษาสเปนกับชายคนนั้น เพื่อผมจะรู้แน่ๆ ผมต้องเป็นมิชชันนารี”

ผมเดินลงไปหุบเขา เมื่อไปถึงชายคนนั้น ผมยิ้มกับเขาและพยายามที่จะพูดด้วย แต่ผมไม่สามารถพูดภาษาของเขาได้ เขาเพียงแต่ยิ้มตอบผม เราจึงใช้ภาษาท่าทางในการสื่อสาร ผมลืมนำไม้ขีดไฟไปด้วย เห็นเขามีปืน 22 ม.ม. ผมจึงเอาลูกปืน 22 ม.ม. ที่มีอยู่แลกกับไม้ขีดไฟ ดูเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี เขาเดินไปเลี้ยงแกะต่อ ผมกลับไปอธิษฐาน “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผมจะไม่ขอการอัศจรรย์อีก...สำหรับวันนี้ แต่ขอพระองค์ช่วยขจัดความสงสัยออกไปจากจิตใจของผม และรู้ว่าพระองค์อยู่ที่นั่นแน่นอน ผมจะอธิษฐานไปตลอดคืนนี้จนกว่าที่พระองค์จะตอบผม” ผมอธิษฐานครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ผมทนไม่ไหว แค่นี้ผมก็หลับไป

เช้าวันรุ่งขึ้น ผมพยายามอีก ผมอ่านพระคัมภีร์และอ่านหนังสือ Human Destiny เนื้อหาหลัก ๆ ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นว่า การที่จะเชื่อว่าจักรวาลที่สลับซับซ้อนนั้นถูกสร้างโดยพระเจ้าผู้สร้าง ก็ง่ายยิ่งกว่าที่จะเชื่อว่าจักรวาลนี้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ โดยผู้เขียนได้ยกตัวอย่างประกอบหลายเรื่อง ผมอ่านพบประโยคหนึ่งที่ว่า “พระเจ้าแห่งจิตวิญญาณและหลักศีลธรรมเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งและจะดำรงคงอยู่ตลอดไปและมีคุณค่าสำคัญที่สุด” ประโยคนี้แทรกเข้าในความคิดของผม และมีเสียงกระซิบถามว่า เต็มวันนี้ความสงสัยของเจ้าอยู่ที่ไหน ผมคิดทบทวนครั้งแล้วครั้งเล่า ค้นไม่พบความสงสัยในตัวผม ผมมั่นใจแล้วว่าพระเจ้ามีจริง เป็นอยู่จริง และผมต้องเป็นมิชชันนารี ผมต้องถวายชีวิตของผมที่จะปฏิบัติและแบ่งปันความจริงเรื่องพระเจ้าและศีลธรรม แต่ก็เป็นเรื่องแปลก ต่อมาภายหลัง ผมพยายามค้นหาประโยคนี้ในหนังสือเล่มดังกล่าว แต่ค้นไม่พบจนกระทั่งทุกวันนี้

ผมเก็บสัมภาระทั้งหมด ขับรถกลับไปทำงานเมื่อไปถึงสำนักงานพบว่า มีจดหมายวางอยู่บนโต๊ะทำงาน จดหมายมาจากคณะมิชชัน ซึ่งผม

รอคอยจดหมายฉบับนี้มาเป็นเวลาสามเดือน ใจความในจดหมายบอกว่า “คุณผ่านการสอบแล้ว ขอให้ไปรายงานตัวภายใน 2 สัปดาห์ เพื่อจะได้เตรียมตัวเป็นมิชชันนารีที่ต่างประเทศ ผมรู้สึกโล่งอก รู้ว่าตนเองเป็นคนปกติ ที่จริงแล้วผมน่าจะลาออกจากงานในเดือนสิงหาคม เพื่อเข้าศึกษาในวิทยาลัยพระคริสตธรรม และขณะนั้นเป็นเดือนมิถุนายนเท่านั้น ยังมีเวลาอีกสองเดือนก่อนที่ผมจะเข้าเรียนในพระคริสตธรรม แต่ในเมื่อผมเกิดความมั่นใจในการรับใช้พระเจ้าในเช้าวันอาทิตย์ และได้รับจดหมายในตอนปลายวันเดียวกัน ผมตัดสินใจลาออกจากงานอีกสองอาทิตย์ และบินไปที่อินเดียนาโพลิส

เมื่อผมไปถึง ผมถูกสัมภาษณ์โดยนักจิตวิทยาอีกท่านหนึ่ง เธออธิบายถึงผลการทดสอบที่โกลาโหมมาเมื่อสามเดือนก่อน เธอบอกว่า การตอบคำถามของผมเป็นไปตามแนวของมิชชันนารี แต่มีคำตอบบางประการที่ทำให้กังวลใจว่า ผมรักแม่มากเกินไปหรือน้อยเกินไป แต่นักจิตวิทยาก็ปลอบใจว่า เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ผมคิดในใจว่า แล้วใครจะรู้ว่ารักแม่มากเกินไปหรือรักแม่น้อยเกินไป แต่ในส่วนตัวของจิตใจแล้วผมก็รู้ว่า ผมกลัวว่าความรักของแม่จะครอบงำชีวิตของผม แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ (อ่านบทที่ 4 “รากขมขื่น”) เขาอธิบายต่อไปว่า “เราสงสัยว่าทำไมคุณยังไม่แต่งงาน ทั้งที่อายุก็ 28 แล้ว เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่ คุณเป็นมิชชันนารีได้ แต่มิชชันของเรา มีนโยบายว่า เราจะไม่ส่งมิชชันนารีไปต่างประเทศในขณะที่ยังเป็นโสด เพราะชายโสดปรับตัวไม่ค่อยได้ดี บางครั้งทำให้เกิดปัญหา” ผมตอบเธอไปว่า “ผมเข้าใจแน่นอน เพราะเคยเป็นทหารประจำการในเกาหลี ผมจะไม่ไปต่างประเทศโดยที่ยังไม่ได้แต่งงาน พระเจ้าทรงเรียกผม ผมเชื่อว่าพระเจ้าจะประทานภรรยาให้แก่ผม”

ครอบครัวคู่บ่าวสาว (12 ธันวาคม 1959)

ถึงเมืองไทย-กรุงเทพฯ บ้านของเรา (1961)

แม้ผ่านมากกว่า 60 ปี เรายังรู้สึกว่ ประเทศไทยเป็นบ้านของเรา
ภาพถ่ายโดย Compass

คืนสู่เหย้า

“ไม่มีผู้ใดเป็นข้าสองเจ้าปาวสองนายได้
เพราะว่าจะซังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่ง
หรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะคูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง
ท่านจะปฏิบัติพระเจ้าและจะปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

มัทธิว 6:24

*“ที่บอร์ตเวย์ เธอกำลังมีชื่อเสียง... ชีวิตกำลังประสบความสำเร็จ...
แต่พระเจ้ามีงานใหม่ให้เธอ”*

เมื่อผมไปถึงเมืองอินเดียนาโพลิส เจ้าหน้าที่มิชชันนารีพาผมไปรู้จักกับหัวหน้าแต่ละแผนก เราปรึกษาถึงการเลือกพื้นที่ที่เหมาะสมที่ผมจะไปรับใช้พระเจ้า สำหรับตัวผมเองไม่มีความคิดในเรื่องนี้ ผมได้พบกับดอน เวสต์ (Don West) หัวหน้าฝ่ายเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เขาได้แนะนำผมกับนายแพทย์ ดักลาส คอร์พรอน (Dr. Douglas Corpron) ท่านกล่าวกับผมว่า “เรามีแผนการจะไปที่แม่น้ำแควน้อย ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศไทย ใกล้ชายแดนไทย-พม่า ที่นั่นไม่มีโรงพยาบาล เราวางแผนที่จะสร้างโรงพยาบาลที่นั่น ในเมื่อคุณเป็นวิศวกร คุณอาจสามารถช่วยเราสร้างโรงพยาบาลที่นั่น”

ในช่วงนั้น ผมเคยได้ยินชื่อภาพยนตร์เรื่อง *สะพานข้ามแม่น้ำแคว* เป็นภาพยนตร์ที่ผู้คนกล่าวขวัญถึงในสมัยนั้น ผมสนใจในเรื่องเหล่านี้ ดังนั้นนายแพทย์ คอร์พรอน ได้มอบรายงานเกี่ยวกับลัทธิเทเลคอนในเผ่ากะเหรี่ยงให้ผมอ่านศึกษา ในคืนนั้น ผมนั่งอ่านรายงานนั้นบนเตียงนอน มีเนื้อหาในทำนองนี้ว่า...

ชนเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในดินแดนพม่า แต่ก็มีจำนวนไม่น้อยที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย ในปี ค.ศ. 1828 พวกเขาได้พบปะกับมิชชันนารีเป็นครั้งแรกในประเทศพม่า และมีผู้รับเชื่อจำนวนมาก ทั้งนี้เพราะในตำนานของชนเผ่านี้ได้เล่าต่อ ๆ กันมาหลายกระแส แต่มีเนื้อหายุ่งเหยิงใจความว่า พวกเขาเชื่อว่ามีพระบิดาผู้ทรงสร้างสวรรค์ แผ่นดินโลก ดวงจันทร์และดวงดาว เรียกชื่อว่า Ywa

พระเจ้าพระบิดาได้สร้างชนเผ่ากะเหรี่ยงขึ้นก่อนชนเผ่าอื่น ๆ น้อยสุดท้องคือชนเผ่า “พุกเดวา” น้องชายผิวดำ พระบิดามอบหนังสือคู่มือการดำเนินชีวิตแก่ชนทุกเผ่าจากนั้นพระองค์ก็เดินทางไปยังที่อื่น พี่น้องชนเผ่าต่าง ๆ เหล่านี้ต่างกระจัดกระจายไปอยู่ในที่ต่าง ๆ ชนเผ่ากะเหรี่ยงเมื่อไปเผาป่าปลูกข้าวได้เกิดไฟไหม้และเผาผลาญหนังสือคู่มือในการดำเนินชีวิตของตน หลังจากนั้นเป็นต้นมา ชนเผ่ากะเหรี่ยงจึงอ่อนแอ ถูกกดขี่ข่มเหง ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากจน และตำนานเล่าต่อไปว่า วันหนึ่งในอนาคต “พุกเดวา” หรือน้องชายผิวดำจะกลับมา และนำหนังสือทองคำกลับมาให้ชนเผ่ากะเหรี่ยง อันจะนำชีวิตกลับคืนสู่สภาพที่ดีต่อไป

ลัทธิตะละกู (กะเหรี่ยงสะกอ) ตะละเค่อ (กะเหรี่ยงโพล) มีศูนย์กลางอยู่ที่เลตองคุ อำเภอยู้มผาง จังหวัดตาก ไกลชายแดนไทย-พม่า เมื่อผู้ประกาศข่าวประเสริฐชาวกะเหรี่ยงคนแรกเข้ามา พวกเขาบอกว่า น้องชายผิวดำของเราจะกลับในยุคหัวหน้าที่เจ็ดขึ้นปกครอง หัวหน้าที่ขึ้นปกครองนี้เขาเรียกว่า “ผู้ใจ” มีความหมายคล้ายกับฤๅษี ตอนนี้ได้ข่าวจากในป่าว่า ผู้ใจที่เจ็ดได้ขึ้นปกครองแล้ว และต้องการพบมิชชันนารี ซึ่งพวกเขาเชื่อว่าเป็นน้องชายผิวดำ หรือเป็น “พุกเดวา”

เมื่อผมอ่านรายงานนี้จบ ผมลุกขึ้นคุกเข่าลงข้างเตียง ดูเหมือนจะเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ผมรู้สึกว่าคุณเป็นน้องชายผิวดำที่พระเจ้าทรงใช้ให้ไปหาพวกเขา สี่ปีต่อมาเราก็ได้ทำการสำรวจเข้าไปในเทเลโคนเป็นครั้งแรก

(ท่านสามารถดูภาพประกอบเรื่อง และอ่านเรื่องราวเหล่านี้ในหนังสือเล่มอื่น ๆ)

ผมตัดสินใจไปประเทศไทย แต่ก่อนอื่นผมต้องตัดสินใจว่าจะเรียนที่ไหน ผมจำได้ว่า เมื่อสี่ปีก่อนขณะที่ยังรับราชการทหารที่เมืองนิวออร์ลีอันส์ เพื่อนหญิงคนหนึ่งของผมต้องการแต่งงานก่อนไปเป็นมิชชันนารี ผมแนะนำเธอว่า “เธอควรจะเข้าไปศึกษาใน Texas Christian University (TCU) เธออาจจะได้พบเพื่อนชายในคณะศาสนศาสตร์ที่ศึกษาในสายของการเป็นมิชชันนารีที่นั่น” แต่ผมก็ไม่ได้บอกเธอว่า ผมเองก็สนใจเป็นมิชชันนารี คำแนะนำที่ผมให้แก่เพื่อนหญิงคนนั้นได้สะท้อนกลับเข้ามาในห้วงความคิดของผมทันทีว่า “คุณเองก็ต้องไปเรียน TCU เพื่อคุณจะมีโอกาสพบเนื้อคู่ของคุณเอง” เรื่องนี้ผมไม่ได้บอกให้ใครรู้

ผมไม่ได้เล่าความคิดของผมให้ใครฟัง แต่แปลกที่หัวหน้าแผนกมิชชันแนะนำให้ผมไปเรียนที่ TCU เพราะอยู่ใกล้บ้านผมที่ดัลลัส และเขาต้องการให้ศาสตราจารย์ บิล ฮอลล์ (Prof. Bill Hall) ผู้สอนในสายวิชามิชชันเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของผม ในครั้งแรกผมคิดว่าจะเรียนแค่หนึ่งปี จากนั้นจะไปประเทศไทยในฐานะวิศวกร เพื่อสร้างโรงพยาบาลแคว้นอย

ผมสมัครและลงทะเบียนเป็นนักศึกษาในเดือนกรกฎาคม 1958 วันนั้นเป็นวันที่ผมตื่นเต้นเป็นพิเศษที่สุดในชีวิตของผม ผมขับรถกลับบ้านที่ดัลลัส ผมรู้สึกเหมือนว่ารถผมกระโดดโลดแล่นไป ส่วนผมตะโกนร้องเพลงออกมาอย่างไม่เป็นภาษา ผมอาจจะพูดภาษาแปลก ๆ ก็ได้ ผมไม่รู้ แต่ที่ผมรู้แน่แท้ก็คือ ผมปลื้มยินดีอย่างเหลือล้น ตอนนั้นผมอายุ 28 ปี และในที่สุดผมก็รู้แล้วว่าทำไมผมถึงเกิดมาในโลกนี้

วิชาแรกที่ผมเรียนคือวิชาแนะนำพระคัมภีร์ ดร.เจมส์ มาวดี (Dr. James Moudy) เป็นผู้สอน ท่านเคยเป็นศิษยาภิบาลของนักศึกษาครั้งเมื่อผมศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย Texas A&M เหมือนการกลับคืนสู่เหย้า ทุกวิชาน่าตื่นเต้น

หลังจากที่เรียนไปได้ 5 เดือน ผมได้ยินเสียงแทรกเข้ามาในห้วงความคิดอีกครั้งหนึ่ง “คุณจะเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ” ในที่สุด ผมตัดสินใจเรียนต่อหลักสูตรมหาบัณฑิตทางศาสนศาสตร์ ใช้เวลา 3 ปี ในการศึกษา ผมพลาดโอกาสในการสร้างโรงพยาบาล แต่ผมยังรู้สึกได้รับการทรงเรียกให้ไปเมืองไทย

ผมเรียนคอร์สแรกในวิชาจิตวิทยา ผมระลึกถึงคำถามของนักจิตวิทยาที่อินเดียนาโพลิสที่ถามผมว่า ทำไมผมยังไม่แต่งงาน ผมคิดว่าเพราะผมยังไม่ได้พบหญิงที่เป็นเนื้อคู่ของผม ในเวลานั้นผมได้เรียนรู้ทฤษฎีของฟรอยด์ในเรื่องที่ว่า ประสบการณ์ในช่วงห้าปีแรกของชีวิตอาจจะมีผลกระทบต่อจิตใจของคน ๆ นั้น ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อชีวิตภายหลัง

ดร. ชาร์ลส์ แคมป์ (Dr. Charles Kemp) อาจารย์สอนด้านการอภิบาล ผมเริ่มเข้ารับการศึกษาจากท่าน เพื่อพยายามค้นหาปมปัญหาในอดีตของผม ที่อาจจะเป็นสาเหตุของปัญหาทางจิตเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงานของผม ผมรู้ดีว่า ผมจำเป็นต้องมีภรรยา ก่อนเดินทางไปต่างประเทศ

ก่อนคริสตมาสในปีนั้น ผมได้รับจดหมายของคุณโจน ตอบจดหมายของผมที่เขียนไปถึงเธอเมื่อเดือนมิถุนายน เธอเขียนมาว่า “ดิฉันไม่พบคุณที่บรัสเซล ดิฉันจะเดินทางจากบอร์โดเวย์ไปที่พอร์ตเวิร์ธ ถ้าคุณอยู่แถวนั้นก็มาเยี่ยมฉันได้” เธอไม่รู้ว่าผมอยู่ที่ไหน เธอจึงส่งจดหมายนี้ไปที่บ้านพ่อแม่ของผมที่ดัลลัส

มหาวิทยาลัยที่ผมกำลังเรียนตั้งอยู่บนถนนเดียวกันกับโรงละครที่เธอจะมาแสดง ห่างกันเพียงประมาณ 2 กิโลเมตร ผมนำจดหมายของเธอไปให้ ดร.แคมป์ และเรียนท่านว่า “ดูเป็นเรื่องตลก แต่ผมคิดว่าผมไม่จำเป็นที่จะต้องมาปรึกษาท่านอีก ผมคิดว่านี่จะเป็นส่วนที่แก้ปัญหาเรื่องการแต่งงานของผม”

คุณโจนมาถึงในช่วงการสอบใหญ่ของผม แต่ผมไปพบคุณโจนทุกคืน ภายหลังจากซ้อมของเธอ นี่เป็นครั้งแรกที่ผมกล้าทดสอบความจริงของ คำกล่าวที่ว่า ถ้าคุณเรียนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย คุณไม่จำเป็นจะต้อง ท่องตำราอย่างหามรุ่งหามค่ำในยามสอบ” ผมตั้งใจเรียนอย่างสม่ำเสมอ มาตลอดเทอม เพราะผมต้องการเรียนรู้ ซึ่งต่างจากการเรียนในสมัยก่อนหน้านี้ ผลการสอบคือผมได้ A เกือบทุกวิชา ยกเว้นวิชาวาทศิลป์ที่ผมได้ B เพราะ เผลอหลับในห้องสอบ

แม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาของการสอบใหญ่ผมก็สนุก ผมได้เชิญดารานักแสดงละครเพลงโอกลาโฮมา มาที่พระคริสตธรรม ร่วมรับประทานอาหาร กลางวันด้วยกัน ผมหลงรักคุณโจนอย่างมาก แต่ก็ต้องเตือนตนเองอยู่เสมอ ว่านักแสดงกับมิชชันนารีจะไปด้วยกันได้อย่างไร ผมจำได้ว่า เมื่อผมไปรับ เธอที่สนามบิน เธอเดินลงจากเครื่องบินในมือถือหนังสือตำราศาสนาศาสตร์ ของ Kierkegaard ชื่อ Fear and Trembling และจากพฤติกรรมที่เธอ แสดงออกผมบอกได้เลยว่าเธอเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็ง

ในคืนวันเสาร์ ผมทนรอต่อไปไม่ได้ ผมบอกรักคุณโจน เป็นครั้งแรกที่ ผมบอกรักผู้หญิง คุณโจนถามผมว่า “รักแค่ไหน” ผมตอบเธอทันทีโดยไม่ต้องคิด “รักมากพอที่จะแต่งงานกับคุณ” และนี่เป็นความจริงเช่นนั้น

เธอใช้เวลาสองสัปดาห์ ที่จะตอบรับ เพราะในตอนนั้นเธอเกือบจะหมั้น กับชายคนหนึ่งและคุณโจนเองยังมีสัญญาผูกมัดกับ Richard Rogers ในการ แสดงไปอีกเก้าเดือน ผมบินไปนิวยอร์กเพื่อเจรจาท่องเรื่องสัญญาผูกพัน กับผู้จัดการส่วนตัวของเธอ ผู้จัดการบอกกับผมว่า “โจนเป็นนักแสดงโดย สายเลือด มีงานบางอย่างเช่นงานมิชชันเท่านั้นที่จะดึงเธอออกจากธุรกิจการ แสดงได้”

อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้คุณโจนสามารถละทิ้งชื่อเสียงความก้าวหน้าไว้ข้างหลังคือ สมัยที่เธอยังเป็นนักแสดงภาพยนตร์และดาราโทรทัศน์ที่ฮอลลีวูด

เธอไปนมัสการพระเจ้าที่คริสตจักรเป็นประจำ วันหนึ่งนักเทศน์ได้เทศนาจากพระธรรมมัทธิว 6:24 “ไม่มีใครที่จะเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้...ท่านจะปฏิบัติพระเจ้าและปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

อันที่จริงเธอไม่สนใจในเงินทอง แต่เธอใฝ่ฝันการได้เป็นดารานำที่มีชื่อเสียงในบอร์ตเวย์ และบอร์ตเวย์ก็เป็นสถาบันการแสดงที่ยอดเยี่ยมของโลกในขณะนั้น และเธอกำลังก้าวขึ้นไปสู่จุดนั้น ในปี 1958 เธอได้รับรางวัลและเป็นนักแสดงใหม่ที่มีแนวโน้มจะเป็นดารายอดเยี่ยม 1 ใน 10 ของนักแสดงยอดเยี่ยมที่บอร์ตเวย์ เธอกำลังมีชื่อเสียง ชีวิตของเธอกำลังประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ แต่พระเจ้ามีแผนงานสำหรับเธอ

กว่าจะหมดสัญญาการแสดง ผมรู้สึกว่าการรอคอยถึงเก้าเดือนช่างเป็นการรอคอยที่ยาวนาน แต่ในที่สุด วันที่ 12 ธันวาคม 1959 ก็มาถึง คุณโจนและผมเข้าพิธีวิวาห์ ที่คริสตจักร Chapelwood Methodist Church ซึ่งเป็นคริสตจักรบ้านเกิดของคุณโจน ศาสนาจารย์ เกรดี ฮาร์ดิน (Rev. Grady Hardin) อดีตศิษยาภิบาลของเธอเป็นผู้ประกอบพิธี สำหรับศาสนาจารย์เกรดีมิใช่คนแปลกหน้าสำหรับผม เพราะผมเคยต้อนรับท่านครั้งเมื่อมาร่วมงานในสัปดาห์พัฒนาจิตใจที่มหาวิทยาลัย Texas A&M

คุณโจนและผม มีความสุขกับการศึกษาในพระคริสตธรรม และพระเจ้าประทานเดวิด บุตรชายคนแรก เมื่อวันที่ 29 กันยายน 1960

ในเดือนมิถุนายน 1961 เราทั้งสองได้รับสถาปนาเป็นศาสนาจารย์ และเดินทางมาเมืองไทยในเดือนสิงหาคมปีเดียวกัน เมื่อเครื่องบินกำลังร่อนลงที่ดอนเมือง เราเห็นทุ่งนาเขียวขจี ผมบอกคุณโจนว่าผมรู้สึกเหมือนได้ “คืนสู่เหย้า” อีกครั้ง ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยมาประเทศไทยมาก่อน คุณโจนตอบว่า “ฉันก็รู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน”

บ้านพักของเราที่ สามแยก อำเภอดอนตูม นครปฐม (1963-1971)

ลูกหลานครอบครัวแวงค์ที่มีร่วมงานสมรสของ เซร่า ดอสน์ และ ไมก้า เบควิช

13 กรกฎาคม 2019

บทที่ 3

ขอให้พ้นจากความบาป

ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย...

ลูกา 11:4

...ขอทรงล้างข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ

สดุดี 51:7

ป้าอยู่ สตรีลาวโชนังคริสเตียนในหมู่บ้านแหลมกระเจา
ได้เป็นพยานเรื่องพระเยซูคริสต์แก่คุณละมุด

ใจรกลับใจ

เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว
สิ่งสารพัดที่เก่า ๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

2 โครินธ์ 5:17

“ดิฉันรอดูพี่ละมุดว่าจะเปลี่ยนแปลงชีวิตได้จริง ๆ หรือเปล่า
เขาเปลี่ยนได้จริง ๆ...”

ละมุดเป็นโจร! แต่ชีวิตของโจรคนนี่ที่ทำให้ผมได้เห็นพลังอำนาจของ
พระคริสต์ที่เปลี่ยนชีวิตของคนได้

หมู่บ้านที่ละมุดอยู่เป็นที่รู้จักทั่วไปว่าเป็นหมู่บ้านมือปืนรับจ้าง มีคน
กล่าวว่า มีเพียงตำรวจที่มีเส้นสายกับคนพวกนี้เท่านั้นที่กล้าเข้าออกหมู่บ้าน
นี้ ภายหลังจากที่ละมุดกลับใจเป็นคริสเตียนเขาพาผมเข้าไปในหมู่บ้านนี้ ผมได้
สัมผัสกับบรรยากาศถิ่นเสือเมืองเถื่อน แต่ละที่แต่ละแห่งพูดกันถึงเรื่องการ
ลักขโมย การแก้แค้น หรือไม่กี่เรื่องฆ่าล้างทำลาย

ผมเห็นวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งนั่งอยู่บนราวสะพานทางเข้าหมู่บ้าน เมื่อเดินผ่าน
กลุ่มวัยรุ่น ละมุดผงกศีรษะทักทายพร้อมกับกล่าวว่า “พวกเขาเป็นมือปืน
รุ่นใหม่ ตอนนี้นำกำลังสร้างชื่อเสียงให้เป็นที่ยอมรับ”

ในเดือนเดียวกันนั้นเอง ใกล้เคียง ๆ บ้านที่ผมพักอาศัย หมอคนหนึ่งถูกโจรจี้
เอาจักรยานยนต์ แต่หมอคนนั้นขัดขืนต่อสู้ ปรากฏว่าโจรถูกหมอยิงเสียชีวิต
ละมุดบอกผมว่า มือปืนที่เสียชีวิตเป็นมือปืนวัยรุ่นอ่อนหัดคนหนึ่งที่เราเคย
พบเห็นที่นั่นบนราวสะพานเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้านั้น เขารับจ้างให้มาฆ่าหมอคนนั้น

ที่ไปแย่งแฟนของคนอื่น มือปืนอ่อนหัดซ่อนตัวอยู่ในคูข้างทางชุ่มยิบหมอก คนนั้น หมอกคนนั้นล้มลงในคูอีกข้างหนึ่งของถนน เมื่อมือปืนลุกขึ้นเพื่อจะ ปลิดชีวิตของหมอก ขณะนั้นเองหมอกซึ่งบาดเจ็บจากการถูกยิงได้ชักปืนพก แล้วยิงสวนจบชีพของมือปืนวัยรุ่นอ่อนหัดคนนั้น

ในสมัยนั้น ทุกคนในหมู่บ้านนี้เวลาออกนอกบ้านจะต้องพกอาวุธ เช่น ปืนพก หรืออย่างน้อยก็มีดพกที่ซ่อนในเสื้อคลุมหรือหีบที่ด้านหลังเข็มขัด ดูเหมือนจะมีเพียงผมและอาจารย์บารุง อติพัฒน์ ครูใหญ่คริสเตียนที่เข้าออก หมู่บ้านนี้โดยไม่พกพาอาวุธใด ๆ ละมุดเล่าให้ผมฟังว่า สมัยที่เขาเป็นทหาร เกณฑ์ เขาลักเอาอาวุธในกองทัพออกไปใช้ในงานของตนในเวลากลางคืน แล้วนำกลับมาเก็บในกองทัพเมื่อรุ่งเช้าโดยไม่มีใครรู้เห็น

ละมุดได้ซื้อที่ดินในหมู่บ้านแหลมกระเจาและสร้างบ้าน ซึ่งเป็นหมู่บ้าน ของชาวลาวโซ่งที่เรากำลังประกาศพระกิตติคุณอยู่ เพื่อที่จะแยกตัวเองออกจากอิทธิพลของแก๊งมือปืนต่าง ๆ ในหมู่บ้านที่เคยอาศัยอยู่ ละมุดต้องการ เริ่มต้นชีวิตใหม่

เรารู้เรื่องราวของละมุดครั้งแรกเมื่อมีคนมาบอกผมว่า มีคนลักเข้าไป ในบ้านที่ทำด้วยไม้ไผ่ของละมุดเพื่อจะขโมยจักรยานของเขา ละมุดยิงโจรที่ เข้ามาในบ้าน แต่โจรหนีไปในความมืด

ละมุด ได้ยินเรื่องราวข่าวดีของพระเยซูคริสต์ครั้งแรกจากหญิงชาว ลาวโซ่ง เธอเล่าถึงการเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ของน้องชาย เธอบอกละมุดว่า น้องชายของเธอได้ฆ่าชายสองคน เมื่อน้องชายมาเป็นคริสเตียนชีวิตของเขา ได้เปลี่ยนแปลงใหม่ มีชีวิตที่ดีขึ้น ละมุดก็ต้องการมีชีวิตที่ดีขึ้น เขากังวลถึงความชั่วร้าย ความผิดบาปที่เขาเคยทำลงไป เขาต้องการเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ ละมุดคิดว่า เขาสามารถที่จะเปลี่ยนชีวิตของเขาเอง โดยเลิกทำสิ่งชั่วทั้งปวง ที่เคยทำ และเริ่มต้นทำแต่สิ่งที่ดีตามความเชื่อความคิดที่เขามีอยู่ในเวลานั้น

ตามความเข้าใจของละมุดในเวลานั้น คนเราไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีจากกรรมชั่วที่ตนได้ก่อไว้ แต่คนเราสามารถทำความดีเพื่อชดใช้กรรมชั่วของตน ละมุดได้รวมกลุ่มคนในบ้านแหลมกระเจาแล้วรวบรวมเงินเพื่อบริจาคช่วยในการจัดงานประจำปีของวัดในหมู่บ้านเดิมของตน

ละมุดมีส่วนในการจัด “ราวัง” เพื่อหารายได้บำรุงพระศาสนา อันเป็นการกระทำดีประการหนึ่ง เมื่อกำลังดื่มย้อมใจก่อนขึ้นเวทีราวังร่วมกับเพื่อน ๆ ดื่มไปสักพักหนึ่งจนมึนได้ที่ มีเสียงหนึ่งพูดถากถางละมุดว่า “เฮ้ยดูแกจะหมดไฟเรื่องผู้หญิงแล้วละวะ” ละมุดมีภรรยาแล้วสามคน แต่คำถากถางนี้ทำให้เขาเสื่อมเสียความเป็นชายชาติวีรบุรุษ บันดาลโทสะจนละมุดชักปืนออกมา

ละมุดมาบอกผมภายหลังว่า “กฎหนึ่งที่ผมยึดถือคือ ผมจะไม่ชักปืน นอกจากผมจะเหนียวไก” เขาอธิบายต่อไปว่า “ถ้าคุณไม่ยิงก่อน คนอื่นก็จะยิงคุณ แต่ไม่รู้เพราะอะไรในครั้งนี่ผมกลับเหนียวไกไม่ได้ ผมยืนอยู่ที่นั่นในมือถือปืน ในเวลานั้นเองผมยอมรับว่า ผมเปลี่ยนชีวิตของตนเองไม่ได้ ผมเป็นกรรมการจัดงานครั้งนี้เพื่อจะสร้างกรรมดี เพื่อผมจะมีชีวิตใหม่ นี่ผมเกือบต้องฆ่าคน ๆ หนึ่งในงานนี้ ผมตัดสินใจยื่นปืนให้กับเจ้าหน้าที่จัดงานคนหนึ่ง แล้วออกจากงานนั้นไป”

ละมุดพูดกับครูใหญ่ว่า “ผมมาพบครูใหญ่เพราะเดี๋ยวนี้ผมรู้แล้วว่า ผมเปลี่ยนแปลงชีวิตของผมเองไม่ได้ ผมได้ยินมาว่า พระเยซูคริสต์ช่วยเปลี่ยนชีวิตของคน ผมต้องการให้พระเยซูคริสต์ช่วยเปลี่ยนชีวิตของผม” เรานำละมุดในการอธิษฐานรับพระเยซูคริสต์ให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ขอพระเยซูได้ยกโทษความผิดบาปของเขา และขอพระองค์ทรงนำให้เขามีชีวิตใหม่ ละมุดได้มาร่วมนมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์ต่อมา ในวันนั้นละมุดได้เป็นพยานถึงความเชื่อของเขาในพระเยซูคริสต์ ที่พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขา

ในวันอาทิตย์นั้นละมุดเล่าว่า “ตอนนี้ผมนอนหลับสบาย” เขาได้อธิบายให้เราฟังว่า เมื่อก่อนนี้เขามีศัตรูมากมาย วิธีที่ใหญ่ที่ใช้ในการกำจัดศัตรูคือ แอบซุ่มยิงศัตรูในเวลากลางคืนขณะที่เขากำลังหลับโดยยิงทะลุผ่านฝาผนังบ้าน หรือถ้าเป็นบ้านทรงขาสูงก็จะยิงทะลุพื้นบ้าน ละมุดบอกกับเราก่อนที่จะรับเชื่อ ทุกคืนเขาจะต้องดับไฟตะเกียงน้ำมันก๊าด แล้วตอดอกนอกบ้าน ไปหลบซ่อนนอนหลับในห้องที่ค้นหาเขาไม่พบ แต่เดี๋ยวนี้ละมุดเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว เขาวางใจในพระองค์ เขาอนนอนในบ้านของเขา เขากล่าวว่า “วันนี้ถึงแม้ผมต้องตาย ผมก็ตายอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า”

ในเช้าวันอาทิตย์หนึ่ง ละมุดประกาศในโบสถ์ว่า “ผมเลิกดื่มเหล้าและสูบบุหรี่แล้ว” เขาพบความจริงในพระคัมภีร์ที่มีอำนาจช่วยเขาในเรื่องนี้จาก 1 โครินธ์ 6:12 “ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย” แท้จริงแล้วเรายังไม่ได้พูดกับเขาเรื่องบุหรี่และเหล้าเลย เรามุ่งประเด็นไปยังเรื่องการโจรกรรม และฆาตกรรมของเขา เพราะเขาเคยเล่าให้เราฟังว่า เขาพยายามสืบเสาะค้นหาว่าใครที่ลักเข้ามาในบ้านของเขาเพื่อขโมยจักรยานในช่วงเวลาที่เขาเพิ่งย้ายมาอยู่ในหมู่บ้านของเราเพื่อเขาจะได้ทำการแก้แค้น

ละมุดรู้สึกว่าเขาต้องรักษาศักดิ์ศรีของเขา จะให้โจรมาหยามเขาเช่นนั้นไม่ได้ เขาใช้เวลาสองปีจนสืบทราบได้ว่าโจรนั้นเป็นชายสองคนและเขารู้ชัดว่าเป็นใคร เขาตั้งใจจะฆ่าทั้งสองคนเพื่อจะไม่มีใครกล้ามารบกวนเขาอีกต่อไป

ก่อนที่ละมุดจะมีโอกาสจัดการกับโจรทั้งสองคนปรากฏว่า โจรคนหนึ่งถูกสังหารเสียชีวิต จนกระทั่งในค่ำคืนวันหนึ่ง ละมุดได้เห็นโจรอีกคนหนึ่งกำลังร้ายบนเวที เขาวางแผนให้เพื่อนสนิทของเขาคนหนึ่งขึ้นไปแย่งสาวร้ายของโจรคนนั้น ส่วนตัวเขาซุ่มหลบอยู่ในความมืด และกะว่าจะเก็บเจ้าโจรคนนั้นเมื่อเขาแยกออกจากสาวร้าย แต่เกิดการวิวาทก่อนที่เพื่อนสนิท

ของละมุดจะขึ้นไปแย่งสาวร้าง เกิดความโกลาหลซุลมุนจนไม่รู้ว่าเป็นใคร เป็นอันว่าละมุดไม่สามารถกำจัดโจรคนนั้นในครั้งนี้

ละมุดวางแผนใหม่ เขาคิดในใจว่า “โจรคนนี้เป็นที่รู้กันว่าเราคบเป็น ตลอดเวลา และมันไม่รู้หรือว่าเรารู้ว่ามันพยายามขโมยจักรยานของเรา เราจะทำเป็นญาติดีกับมันจนมันมากินข้าวที่บ้าน สบโอกาสก็จัดการเก็บ มันเสีย แล้วเอาปืนของมันมายิง 2-3 นัด เพื่อสร้างสถานการณ์ว่ามันพยายาม จะยิงเรา และที่เรายิงมันก็เพราะต้องป้องกันตัวเอง”

แต่ตอนนี้ละมุดรับบัพติสมาเป็นคริสเตียนแล้ว วันหนึ่งโดยไม่คาดฝัน โจรคนนั้นเดินเข้ามาในบ้านของละมุดโดยละมุดไม่ได้เชิญชวน ละมุดเล่าถึงความรู้สึกของเขาตอนนั้นว่า “ผมยืนช็อคหนึ่งอึ้งไม่รู้จะทำอย่างไร ในที่สุดผม ตัดสินใจเข้าครัวทำอาหารเลี้ยงชายคนนั้น ขณะที่เรากำลังรับประทานอาหาร ด้วยกันนั้น ชายคนนั้นสารภาพกับผมว่าเขาคือโจรคนหนึ่งที่เคยพยายาม เข้ามาลักรถจักรยานในบ้านของผม จากนั้นมาเราไม่เป็นศัตรูกันอีกต่อไป” ภายหลังเพื่อนคนหนึ่งของละมุดถูกยิงบาดเจ็บอยู่ข้างถนนใกล้บ้านละมุด ละมุด ได้นำเขาส่งโรงพยาบาลเพื่อรักษาตัว

ก่อนที่ละมุดจะรับบัพติสมา คณะธรรมกิจคริสตจักรได้ประชุมเพื่อจะหา ข้อยุติว่าจะทำอย่างไรกับภรรยาทั้งสามคนของละมุด ในระหว่างการประชุม ครั้งนั้น ผมได้เล่าเรื่องที่เคยได้ยินเมื่อครั้งที่กำลังเตรียมตัวเป็นมิชชันนารี

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อหนึ่งศตวรรษผ่านมาแล้ว หัวหน้าเผ่าคนหนึ่งได้มาหา มิชชันนารีและบอกว่าตนต้องการจะเป็นคริสเตียน มิชชันนารีถามหัวหน้าเผ่า คนนั้นว่า ท่านมีภรรยากี่คน หัวหน้าเผ่าบอกว่ามีภรรยาหนึ่งร้อยคน มิชชันนารีกล่าวกับหัวหน้าเผ่าว่า “เมื่อไหร่ก็ตามที่ท่านมีภรรยาเหลือเพียง คนเดียว ท่านจงกลับมาหาเรา เราจะให้ท่านรับบัพติสมาทันที”

ทุกครั้งที่มิชชันนารีพบหัวหน้าเผ่า ก็จะถามว่าพร้อมหรือยังที่จะรับ บัพติสมา หัวหน้าเผ่าก็จะตอบว่า “ยังไม่พร้อม” หลังจากนั้นสองปี หัวหน้า

เผ่าได้มาพบมิชชันนารีและกล่าวว่า “เอาละ ตอนนี้ผมพร้อมที่จะรับบัพติศมาแล้ว” มิชชันนารีถามว่า “ทำไมต้องใช้เวลาอันยาวนานจึงกว่าจะพร้อมรับบัพติศมา” หัวหน้าเผ่าตอบว่า “มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะกำจัดเมีย 99 คน” มิชชันนารีถามว่า “ทำไมถึงไม่ง่าย” หัวหน้าเผ่าตอบว่า “เพราะผมกิน (ภรรยา-คน) เร็วกว่านี้ไม่ได้”

ผมบอกคณะธรรมกิจว่า ผมหวังว่าเรื่องนี้คงไม่ใช่เรื่องจริง คณะธรรมกิจหัวเราะและได้ข้อคิดจากเรื่องนี้ จากนั้นคณะธรรมกิจได้อภิปรายสักพักหนึ่งแล้วได้ตัดสินใจว่า จะไม่เป็นการถูกต้องเลยถ้าเราจะให้ภรรยาคนเดียวรับบัพติศมา แล้วปล่อยให้ภรรยาอีกสองคนไม่ได้รับความรอด คริสตจักรควรให้ภรรยาทั้งสามคนของละมุดรับบัพติศมา แต่ละมุดจะไม่สามารถเป็นผู้ปกครองหรือมัคนายกในขณะที่ยังมีภรรยาสามคน และละมุดจะมีภรรยามากกว่านี้ไม่ได้ อย่างไรก็ตาม ก่อนที่ละมุดจะได้รับบัพติศมาภรรยาสองคนได้ขอแยกทางกับละมุด ส่วนภรรยาอีกคนหนึ่งที่เหลือยังไม่พร้อมจะรับบัพติศมา จึงมีละมุดเพียงคนเดียวที่รับบัพติศมาในเวลานั้น

ภายหลังที่ละมุดรับบัพติศมาแล้ว พวกเราได้ไปที่บ้านของละมุดและได้ร่วมกันมอบที่ดินของเขาให้พระคริสต์ทรงดูแลรักษา และเลิกการนับถือผีและวิญญาณต่าง ๆ การกระทำเช่นนี้ละมุดต้องรวบรวมความกล้าหาญและความศรัทธามากมาย เพราะเพื่อนบ้านวิพากษ์วิจารณ์ว่า “คอยดูเถิด แก่ทำเช่นนั้น ผีและวิญญาณทั้งหลายจะจัดการกับแกแน่ ๆ” เหมือนจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ในปีแรกพืชผลทางการเกษตรของละมุดเสียหายมากมาย แต่เมื่อละมุดมองไปรอบ ๆ ตัวเขา พบว่าพืชผลของเพื่อนบ้านก็ถูกภัยพิบัติจากแมลงและความแห้งแล้งเช่นกัน ทำให้ความกังวลของละมุดในเรื่องผีและวิญญาณหมดสิ้นลง

เราได้ประสานให้เกษตรกรคริสเตียนคนหนึ่งมาพูดคุยกับละมุด จากการพูดคุยพบว่าละมุดสามารถที่จะตัดใบตองไปขายในตลาดเพื่อใช้ห่อของขาย และยังมีต้นไม้ผลที่ในทุ่งนาที่เขาไม่เคยให้ความสนใจมาก่อนให้ผลสามารถ

เก็บขายเป็นรายได้

วันหนึ่งละมุดได้พูดอย่างภาคภูมิใจว่า “อาจารย์เห็นไก่พวกนั้นไหม ถ้าเป็นเมื่อสมัยก่อนรับรองไม่มีทางที่ผมจะมีไก่ไว้ขาย เพราะเมื่อพวกแก๊งมาวางแผนงานที่รับมา เราก็ตี้มเหล่า ไก่พวกนี้จะต้องลงหม้อเป็นกับแก้มหมด แต่ตอนนี้ผมเลิกอาชีพเดิม เลิกคบแก๊งมือปืน เลิกตี้มเหล่า ผมถึงมีไก่ไว้ขาย เป็นร้อยตัว”

อนงค์ ภรรยาคนสุดท้ายของละมุดใช้เวลาถึงห้าปีกว่าที่จะตัดสินใจรับ บัพติสมา ช่วงที่เธอรับบัพติสมาครอบครัวของม้าย้ายไปทำงานที่เชียงใหม่ แล้ว ผมได้มีโอกาสพบเธออีกครั้งเมื่อเธอมาร่วมประชุมสตรีคริสเตียนที่ เชียงใหม่ เธอบอกผมว่า “ดิฉันรอดูว่าพี่ละมุดจะเปลี่ยนแปลงชีวิตได้จริงหรือ เปล่า เขาเปลี่ยนได้จริง เวลานี้ดิฉันรับบัพติสมาแล้วและดิฉันรู้แล้วว่าการ เกิดใหม่นั้นเป็นอย่างไร”

คุณละมุด และ คุณอนงค์ ภรรยา (2002)

อาจารย์ยงยุทธ คัมภีระ กำลังอธิบายภาพหัวใจดำกับหัวใจขาว
ก่อนการแสดงลิเกการประกาศพระกิตติคุณ (ดูรายละเอียดเรื่องต่อไป หน้า 89-90)

มองโลกด้วยมุมมองใหม่

เหตุฉะนั้นตั้งแต่นี้ไป เราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามมาตรฐานของโลก
แม้ว่าเมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามมาตรฐานของโลกก็จริง
แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์เช่นนั้นอีก

2 โครินธ์ 5:16

“แต่เดี๋ยวนี้พระเยซูทรงเปิดตาเปิดใจของผม...”

มนุษย์มักจะมองคนอื่นตามมาตรฐานของโลก หรือมองตามสายตามนุษย์ปุถุชนคนทั่วไป เขามองว่าถ้าใครไม่ช่วยเขาหรือเป็นประโยชน์แก่เขา คน ๆ นั้นก็จะเป็นคู่แข่งที่เขาจะต้องเอาชนะให้ได้ หรือไม่เขาจะต้องใช้คน ๆ นั้นเป็นเครื่องมือเพื่อสร้างประโยชน์สำหรับตน แต่เดี๋ยวนี้ละมุดเริ่มมีสายตาใหม่ เขามองคนอื่นตามมาตรฐานของพระเจ้า

ละมุดตื่นตื่นกับการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของตน และเขาเริ่มค้นหาคนรอบข้างที่ต้องการ “ข่าวดี” ที่เขาได้รับนี้ ในช่วงเวลาไม่นานนักเขาได้นำหกคนมารับบัพติศมา สามในหกคนดังกล่าวเป็นนักเลงอย่างเขา ในจำนวนนี้มีสองคนที่น่าสนใจมากคือ บ้าศรี (ดูเรื่อง “แม่เสือแห่งหุบรัก”) และนายหอม (ดูเรื่อง “ขอย่าให้นกเข้าในทุ่งนาผม”)

ด้วย “มุมมองใหม่” ของละมุด มิเพียงแต่เขาเป็นผู้ที่เอาใจใส่ครอบครัวของตนในยามที่ตีฟ้าอากาศแห่งแล้งเท่านั้น แต่เขามีใจเอื้อเพื่อช่วยเหลือสองครอบครัวที่ยากจนและไร้ที่ดินทำกิน โดยให้ทั้งสองครอบครัวมาอยู่กับตน และทำมาหากินบนที่ดินของเขา ละมุดได้สร้างบ้านถัดจากบ้านของเขาให้ครอบครัวหนึ่งอยู่

แต่หลังจากนั้นไม่นานเขาก็พบว่า การช่วยคนไม่ใช่เรื่องง่าย ค่าคืนหนึ่งผมได้ไปเยี่ยมที่บ้านของละมุด ผมพบว่าเขากำลังโกรธเพื่อนบ้านที่เขาช่วยเหลือ ละมุดบอกผมว่าเขาไม่พูดกับเพื่อนบ้านครอบครัวนั้นมาหลายวันแล้ว เพราะเขาโกรธว่าที่ดินที่เขาอยู่นั้นเป็นของเขา

ผมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ผมชวนละมุดอธิษฐานด้วยกัน หลังจากนั้นผมเสนอว่าผมจะไปเยี่ยมเพื่อนคนนั้น แต่สักพักหนึ่งขอให้ละมุดตามผมไป และขอให้เป็นผู้เริ่มทักทายเพื่อนก่อนได้ไหม ผมตั้งใจเมื่อละมุดตอบรับว่า “ได้” ผมจึงเดินไปบ้านหลังถัดไป พูดคุยกับเพื่อนของละมุดถึงปัญหาที่เกิดขึ้น

เพื่อนของละมุดบอกผมว่า ด้วยความสัตย์จริงเขาไม่เคยคิดที่จะโกงที่ดินของละมุดเลยและเขาต้องการปรับความเข้าใจกับละมุด พอดีละมุดเดินเข้าบ้านของเพื่อน ผมโผล่อกเมื่อเห็นหน้าละมุด เพราะผมเองไม่แน่ใจว่าละมุดจะยอมมาบ้านเพื่อนตามที่เขารับปากหรือไม่ ผมช่วยชี้ให้ทั้งสองได้เห็นว่าได้เกิดการเข้าใจผิดกัน และเปิดโอกาสให้ปรับความเข้าใจกันใหม่และคืนดีกัน ทั้งสองกลับมาเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ต่อมาเพื่อนของละมุดได้ซื้อที่ดินผืนหนึ่งและสร้างบ้านบนที่ดินผืนใหม่นั้น

ละมุดได้เห็นเพื่อนชาวลาวโซ่งเอาโฉนดที่ดินไปค้ำประกันเงินกู้ที่ดอกเบี้ยยสูงลิ่ว และลงเอยด้วยการสูญเสียที่ดินทำกิน เป็นเหตุให้หลายครอบครัวต้องย้ายเข้าไปอยู่ในป่า ซึ่งเป็นเขตอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในเวลานั้น ละมุดผลักดันให้คริสตจักรเข้าไปช่วยเหลือคนเหล่านี้ คริสตจักรได้เริ่มโครงการให้ยืมข้าว ริเริ่มโครงการหัตถกรรมลาวโซ่งโดยคุณโจน คุณเจนนี่ และคุณไมตรี โมซดารา ภายหลังยังประสานให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านเกษตรเข้าไปช่วย แต่ก็ยังไม่สามารถช่วยได้อย่างเพียงพอ

ละมุดจึงหันไปขอความช่วยเหลือจากภาครัฐ ซึ่งในขณะนั้นมีโครงการของรัฐบาลที่สนับสนุนโดยยูเซต (USAID) ในการก่อตั้งสหกรณ์ชาวไร่ชาวนา โดยจะช่วยเหลือในเรื่องเครื่องสูบน้ำเพื่อการเกษตร เมล็ดพันธุ์พืช ยาฆ่าแมลง

และปύยวิทยาศาสตร์ แต่ที่ติดขัดในขณะนั้นคือการจัดตั้งสหกรณ์ชาวไร่ ชาวนาต้องมีจำนวนสมาชิกที่เพียงพอ ดังนั้นเจ้าหน้าที่จึงแนะนำว่า ให้คน แหลมกระเจาชาวไทย และคนแหลมกระเจาชาวลาวโชนักรวมเข้าเป็นสหกรณ์ เดียวกัน เมื่อชาวบ้านไต้ยินเช่นนั้นต่างพากันหัวเราะ และบอกว่าไม่มีทางที่ จะเป็นไปได้ เพราะเมื่อไม่นานมานี้คนทั้งสองกลุ่มเพิ่งมีเรื่องบาดหมางกัน เกี่ยวกับหลักเขตที่ดิน ถึงขนาดยกพวกถึ้อจอบถึ้อเสียมเข้าเผชิญหน้ากัน ชาวบ้านบอกกับเจ้าหน้าที่ว่า ถึงแม้ทุกวันนี้คนสองบ้านนี้ก็จะไม่ถึ้อยกถึ้อเข้าไปในพื้นที่ของบ้านตรงกันข้ามในเวลาค่าคืน

อุปสรรคของละมุดอีกประการหนึ่งคืออดีตของเขา ชื่อของละมุดติดอันดับรายชื่อผู้ร้ายที่ทางราชการสั่งจับตัวในอันดับต้น ๆ เนื่องจากบริเวณที่ เราอยู่ได้มีการพัฒนาขึ้นมาก ดังนั้นทางการจึงตั้งให้หมู่บ้านในบริเวณนี้เป็น กิ่งอำเภอ และผู้ที่มาดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอที่นี่เป็นอดีตนายตำรวจที่ได้รับ มอบหมายให้ตามจับละมุด

ปีก่อนหน้านี้ ประเทศสหรัฐอเมริกาได้เชิญตำรวจไทยรุ่นหนึ่งเข้ารับ การศึกษาและฝึกอบรมการทำงานของตำรวจที่สหรัฐอเมริกา ปลัดท่านนี้ ในขณะที่เป็นตำรวจก็ได้รับเชิญร่วมในการศึกษาครั้งนี้ด้วย ในช่วงเวลาที่ ศึกษาฝึกอบรม ท่านปลัดได้พบกับนายตำรวจผิวดำที่เป็นคริสเตียน เขาได้ เชิญท่านปลัดไปที่บ้าน ให้การต้อนรับและเอาใจใส่อย่างดี ท่านปลัดมีความ ประทับใจอย่างมาก เมื่อกลับถึงเมืองไทยรับตำแหน่งปลัด เขาได้เห็นชีวิตที่ เปลี่ยนแปลงของละมุด อีกทั้งท่านปลัดได้รับประสบการณ์ที่ดีจากนายตำรวจ คริสเตียนที่สหรัฐอเมริกา เขาจึงยอมไว้ใจในตัวละมุดและสนับสนุนละมุด ในการทำงานพัฒนาชุมชน

ก่อนหน้านี้คนในหมู่บ้านไม่ไว้วางใจละมุดเลย บางคนในหมู่บ้านยังคง เย้ยหยัน นินทา และหัวเราะเยาะละมุด แต่เมื่อละมุดยอมให้พระเยซูคริสต์ เข้ามาควบคุมชีวิตของเขา เขากลับกลายเป็นคนที่มีพลัง เขาไม่ยอมย่อถึ้อ

ในที่สุดด้วยการทรงช่วยจากพระเจ้าละมุดสามารถประสานก่อตั้งสหกรณ์ของ ทั้งสองหมู่บ้านขึ้นสำเร็จ และเขายังได้รับเลือกให้เป็นประธานคนแรกของ สหกรณ์แห่งนี้ด้วย

ละมุดยังต้องต่อสู้กับชีวิตเก่าที่ผุดขึ้นมาครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อเขาต้องสู้ กับอิทธิพลของชีวิตเก่าเขาจะรีบขี่จักรยานมาที่บ้านของเรา พร้อมกับบอกว่า “ขอรีบอธิษฐานเผื่อผมก่อนที่โทสะบ้าคลั่งมันจะระเบิด” เขาเคยบอกเราว่า “ถ้าผมไม่ได้ไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์สองอาทิตย์ติดต่อกัน ผมรู้สึกได้เลย ว่าอำนาจของซาตานครอบงำชีวิตของผมรุนแรงมากขึ้น” เมื่อพวกโจรใน หมู่บ้านมาทวงโทสะละมุดเพื่อทดสอบความอดทนของเขา ละมุดบอกกับ เราว่า “ผมรู้แล้วว่าในเวลาเช่นนั้นผมควรหันไปหาคริสตจักร หรือ ควรหันไป หาปืน”

ลาวโซ่งครอบครัวหนึ่งได้คืนเงินยืมเป็นที่ดินประมาณ 1 ไร่แก่คริสตจักร เราจึงได้สร้างบ้านไม้หลังไม่ใหญ่เป็นสำนักงานศูนย์โครงการหัตถกรรม ลาวโซ่ง โดยมีละมุดเป็นผู้ประสานงาน โครงการนี้ได้ขยายออกไปในหลาย หมู่บ้าน

วันหนึ่งผมได้ยินจากหญิงลาวโซ่งคนหนึ่งว่า ชาวบ้านกำลังรวมตัวกัน ขับไล่ละมุดให้ออกไปจากหมู่บ้าน เพราะเมื่อกำลังประชุมโครงการหัตถกรรม ลาวโซ่งละมุดได้ตบหน้านายคำชาวลาวโซ่งที่มาเป็นคริสเตียนใหม่กลาง ประชุม หญิงคนเดียวกันนี้ได้เปรียบเปรยว่า “แก้วที่ร้าวแล้วยอมกลับตัวอย่าง เดิมไม่ได้” ผมไม่เห็นทางที่จะแก้ไขเหตุการณ์เลวร้ายนี้ได้ นอกจากพึ่งการ ทรงนำของพระเจ้า ผมขับรถไปที่บ้านของละมุด และถามเขาถึงเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้น เขาโผล่ออกมาด้วยโทสะว่า “อ้ายคนนั้นมันกล่าวหาผมต่อหน้าที ประชุมว่า ผมโกงเงินของกองทุนโครงการหัตถกรรมลาวโซ่ง ผมยอมรับว่า ผมปั้นดาลโทสะจริง ๆ ครับ”

ผมตระหนักดีว่าละมุดเป็นคนไทย ไม่ใช่คนโฉบัง ดังนั้น ในสายตาของคนทั้งหลายละมุดเป็น “คนนอก” ไม่ใช่พวกเดียวกันกับเขา ในสถานการณ์เช่นนี้ผมรู้ว่ายากที่จะแก้ไขได้ ผมได้แต่ชวนละมุดอธิษฐานด้วยกัน หลังการอธิษฐานผมเสนอว่า “ผมจะไปหานายคำก่อน เพื่อกรุยทางให้เกิดการคืนดีแล้วจะกลับมารับคุณไปหาเขา เมื่อพบเขาคุณสามารถอ้อมใจยอมยกมือไหว้เพื่อเป็นการแสดงว่าคุณเสียใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเป็นการขอโทษเขาได้ไหม?” ละมุดพยักหน้า

ผมไปหานายคำ โดยมีภาพแก้วที่ร้าวแล้วในสมอง แต่ในจิตใจของผมอธิษฐานขอพระเจ้าทรงนำ เมื่อพบนายคำผมบอกเขาว่า “ละมุดเสียใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเขาต้องการมาขอโทษคุณ แต่ในเวลาเดียวกันคุณคงจะยอมรับว่าคุณก็มีส่วนให้เกิดความเลวร้ายในเหตุการณ์นั้นด้วย ถ้าหากว่ามีใครกล่าวหาว่าคุณโกงเงินต่อหน้าที่ประชุม คุณก็คงจะบันดาลโทสะพุ่งขึ้นมาเช่นกัน” เขาผงกศีรษะเหมือนยอมรับ แต่ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจนัก

ผมกลับไปพาละมุดมาหานายคำ เมื่อทั้งสองเผชิญหน้ากัน ละมุดยกมือไหว้นายคำ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาทั้งสองกลับมาทำงาน และนมัสการพระเจ้าร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง

ด้วยจิตใจใหม่ของละมุดทำให้เขามี “มุมมอง” ใหม่ ที่สามารถแยกแยะได้ว่าอะไรผิดอะไรถูก ไบปลิวเรื่องหัวใจมนุษย์ที่ใช้ในการประกาศ ได้อธิบายเรื่องนี้สำหรับชาวบ้านได้อย่างดี

ในไบปลิวดังกล่าว มีรูปหัวใจสี่ดำ (ดูภาพหน้า 84) มีสัตว์ร้ายชนิดต่าง ๆ ในหัวใจดำดวงนั้น ซึ่งหมายถึงความบาปชนิดต่าง ๆ ในดวงใจของมนุษย์ เช่น สุนัขป่า หมายถึงการฉ้อโกงและตัณหาทางเพศ งูหมายถึงการโกหกและการโกง เสือหมายถึงอารมณ์โกรธรุนแรง ความพยายาบ และการฆ่าทำร้าย เต่าหมายถึงความเกียจคร้าน สุนัขหมายถึงความละโมภ ลามก สกปรก แพะหมายถึงความดื้อรั้น นกยูงหมายถึงความหยิ่งยโส และตรงกลางหัวใจดำนั้น

มีมารสีเขี้ยวใช้หอกแทงดวงตาใจแห่งมโนธรรม ที่จะทำให้ไม่สามารถมองเห็นอย่างแยกแยะได้ว่าอะไรผิดอะไรถูก ในไบเบิลเดียวกันนั้นมีหัวใจอีกดวงหนึ่งเป็นสีขาว หมายถึงชีวิตที่ได้รับการชำระและความรอด ตาใจแห่งมโนธรรมสว่าง มองเห็นชัดเจนว่าอะไรผิดอะไรถูก เมื่อเราอธิบายความหมายของภาพนี้แก่ชาวบ้าน เขาจะผงกศีรษะแสดงการเห็นด้วย หัวเราะขบขันไปพร้อมกับยอมรับว่า “เรามีสิ่งเหล่านี้ในจิตใจด้วยเช่นกัน”

ละมุดบอกว่า ภาพจากไบเบิลดังกล่าวตรงกับชีวิตของเขา เขาได้ยกตัวอย่างถึงการที่เราไม่สามารถแยกแยะได้ว่าอะไรผิดอะไรถูกว่า “ก่อนที่ผมจะรู้จักพระเยซูคริสต์ ผมภูมิใจทุกครั้งที่สามารถขโมยของ ๆ คนอื่นมาเป็นของตน เหตุการณ์ที่ผมภูมิใจที่สุดคือในคืนหนึ่ง ผมเห็นชายคนหนึ่งกำลังนั่งตกปลาข้างลำคลอง ผมแอบคลานขึ้นไปในเรือที่จอดอยู่ใกล้ ๆ เขาโดยไม่ให้มีเสียง จากนั้นก็ตัดเชือกที่ผูกเรือ แล้วพายเรือผ่านหน้าเจ้าของเรือพร้อมกับพูดทักทายเขา ผมภูมิใจที่สามารถทำได้ถึงขนาดนี้ แต่เดี๋ยวนี้เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงประทาน “มุมมองใหม่” แก่ผม ผมรู้สึกอายต่อสิ่งที่ผมเคยภาคภูมิใจและอวดอ้างในอดีต

เราจะไม่ปล่อยเจ้าให้หลงทาง

โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะปล่อยเจ้าได้อย่างไร
โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะโยนเจ้าไปให้ผู้อื่นได้อย่างไร...
เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์

โฮเซยา 11:8-9

“เราไม่มีวันลืม... ที่อาจารย์ลงน้ำลุยโคลนมาหาเราถึงบ้าน”

คริสตจักรภูมิใจในตัวละมุด ที่เขาทั้งวิถีชีวิตเดิมมาเชื่อวางใจในพระเจ้า เพราะเป็นตัวอย่างที่มีค่าและแสดงชัดเป็นรูปธรรมว่า พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลง ชีวิตหนักเลงมือปืนให้กลับกลายเป็นคนดีได้ แต่ลึก ๆ แล้วพวกเขากลับว่าเขา อาจจะกลับไปใช้ชีวิตในวิถีเดิม

เราพบว่าในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ผู้ที่เชื่อและถวายตัวแต่พระเจ้า มักตามมาด้วยการรับบัพติศมาทันที การปฏิบัติเช่นนี้มีชักระทำกับชาวยิว ที่มีพื้นฐานความเชื่อในพระเจ้าเท่านั้น แต่ก็กระทำกับชนที่ชาวเอธิโอเปีย (กิจการ 8:36-39) และนายคุกชาวฟิลิปปีด้วยเช่นกัน (กิจการ 16:29-34) เราพบในพระคัมภีร์ว่า นายคุกชาวฟิลิปปีและครอบครัวรับบัพติศมาทันทีเมื่อ พวกเขาได้รับเชื่อในพระเยซูคริสต์

แต่คริสตจักรไม่ได้ทำอย่างที่กล่าวตั้งแต่เริ่มมีคริสตจักร คริสตจักร ค่อยๆ กำหนดกฎเกณฑ์เพิ่มมากขึ้นในเรื่องนี้ คริสตจักรต้องการให้มีการ สอนอบรมผู้เชื่อใหม่ให้พร้อมก่อนที่จะรับบัพติศมา แม้จะไม่มีกฎเกณฑ์ ขอบบังคับเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ในส่วนลึก ๆ เราคริสตจักรสามแยกรู้สึก ว่า トラบใดที่ผู้ที่เชื่อใหม่ยังไม่ได้รับบัพติศมา คริสตจักรไม่ต้องรับผิดชอบต่อ

คน ๆ นั้นอย่างเต็มที่ และถ้ามีผู้เชื่อใหม่ที่ยังไม่ได้รับบัพติสมาสะดุดล้มในชีวิต คริสตจักรจะไม่รู้สึก “เสียหน้า” มากนัก แต่ถ้าผู้เชื่อใหม่ที่รับบัพติสมาแล้วเกิดการผิดพลาดล้มเหลวในชีวิต คริสตจักรจะรู้สึกไม่สบายใจและรู้สึกว่าการเสียหน้าอย่างมาก

ปัจจุบันนี้ผมมีความคิดใหม่ การรับบัพติสมาเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของชีวิตใหม่ เราควรจะไว้วางใจพระเจ้าอย่างที่ปรากฏในพระธรรมกิจการ คริสตจักรไม่ต้องกลัว “เสียหน้า” แต่กล้าที่จะรับผิดชอบต่อทุกชีวิตที่มารับเชื่อ

เราให้ละมุดรับบัพติสมาและเราต้องรับผิดชอบชีวิตของเขา

ครั้งหนึ่งเมื่อผมกลับจากต่างจังหวัดมาถึงคริสตจักรไม่พบละมุด ผมถามถึงเขา แต่ละคนมีสีหน้าที่ไม่ค่อยสบาย ในที่สุดมีคนบอกผมว่าละมุดกลับไปหมู่บ้านเดิมของเขา หมู่บ้านโจร นักเลงและมีมือปืนรับจ้าง เขากลับไปขายเฮโรอีนในหมู่บ้านนั้น “ขายเฮโรอีน!” ผมโพล่งออกมาด้วยความโกรธ ผมต้องปล่อยเขาไป เขาต้องรับผลในสิ่งที่เขาทำ

บ่อยครั้งพระเจ้าตรัสกับเราด้วยเสียงกระซิบที่แผ่วเบา อย่างที่พระองค์เคยตรัสกับเอลียาห์ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 19:12-13 บางครั้งพระองค์ตรัสสั่งในสิ่งที่เราไม่อยากจะทำ เสียงกระซิบนั้นอ่อนสุภาพง่ายที่เราจะปิดหูปิดใจ แต่ถ้าเป็นเสียงของพระเจ้าแล้ว เสียงนั้นจะกลับมาแว่วในโสตประสาทชีวิตของเราครั้งแล้วครั้งเล่า และตรัสกับส่วนลึกแห่งชีวิตว่าเราควรจะทำเช่นใด ผมได้ยินเสียงกระซิบในจิตใจว่า “อย่าสิ้นหวังในเรื่องละมุด”

เสียงกระซิบที่อ่อนสุภาพกลับมาครั้งแล้วครั้งเล่าว่า “เจ้าต้องไปหาละมุด” จิตใจผมก็ตอบเสียงกระซิบนั้นว่า “ไปหาเขาแล้วจะเกิดประโยชน์อะไร มันสายเกินแก้แล้ว ในเมื่อเขาถลံตัวลงไปขายเฮโรอีนแล้วเขาจะกลับเนื้อกลับตัวและกลับใจได้อย่างไร? ปล่อยให้เขาได้รับผลในสิ่งที่เขากระทำ” แต่เสียงกระซิบดังกล่าวยังหวนกลับมาครั้งแล้วครั้งเล่า

นายเอ็ง (คนขาวสุด) เป็นคริสเตียนคนแรกที่เป็นผู้ใหญ่ในบ้านแหลมกระเจา บ้าอยู่ ซึ่งเป็นพี่สาวเห็นชีวิตที่เปลี่ยนแปลงของนายเอ็งจึงมารับเชื้อ และนางไปเป็นพยานกับคุณละมุด เพราะความยากจนและแห้งแล้ง จึงก่อให้เกิดโครงการหัตถกรรมลาวไซ่ง เพื่อช่วยเหลือให้อยู่รอด ที่ละมุดเป็นผู้ประสานงานมากกว่า 20 ปี

หลังจากหนึ่งเดือนผ่านไป ในที่สุดผมก็ตัดสินใจไปติดตามหาละมุดแม้ดูเหมือนจะไม่เป็นประโยชน์อันใดก็ตาม แต่ผมเป็นศิษยาภิบาลของเขา เป็นหน้าที่ของผมที่ต้องพยายามตามหาละมุด ผมขับรถกว่า 40 กิโลเมตร เพื่อไปบ้านละมุดในหมู่บ้านบางแวม

เมื่อถึงบ้านของละมุดผมพบแต่แม่ของเขา แม่ของละมุดบอกผมว่า ละมุดไม่ได้อยู่ที่บ้าน แต่ไปอยู่บ้านที่ในทุ่งนา พร้อมทั้งชี้ไปที่บ้านทรงขาสูงหลังเล็ก ๆ 3 หลังที่อยู่ไกลลิบกลางทุ่งนา ล้อมรอบด้วยน้ำสุดลูกหูลูกตา

“จำเป็นที่ผมจะต้องลงน้ำลูยโคลนเพื่อทำพันธกิจที่สิ้นหวังนี้หรือ” ผมถามตนเอง ไม่เป็นไร ผมพัวขาทางเก่ง ถอดรองเท้า ไหน ๆ ก็ลุยมาไกลถึงขนาดนี้ ถึงไหนถึงกัน ในใจของผมนึกถึงเปลือกหอยที่แหลมคม ภูเขา และปลิงที่จะดูดเลือด ผมอธิษฐานขณะที่ยื่นเท้าลงในน้ำแล้วจมลงในโคลนลึกลงถึงเข่า และออกแรงลุยไปในโคลนระยะทางกว่ากิโลเมตร ต้องใช้เวลาพอประมาณทีเดียวกว่าจะถึงที่หมาย ตลอดทางผมคิดในใจว่า จะพูดอย่างไรกับละมุดดี ที่จะทำให้เขาเกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิต ผมรู้สึกท้อใจ อธิษฐานกับพระเจ้าด้วยเสียงดังว่า “พระเจ้า ผมทำตามแล้วนะ แม้ผมรู้ว่ามันจะไม่เกิดประโยชน์อันใด แต่ถ้าเป็นเสียงกระซิบของพระองค์จริง ผมก็คิดว่าสิ่งดีบางอย่างอาจจะเกิดขึ้นก็ได้”

เมื่อถึงบ้านขาสสูง ผมเห็นละมุดโผล่หน้าที่บ้านไต่บ้านดำนบน เขาเชิญให้ผมไต่บันไดขึ้นบ้าน เมื่อขึ้นมาบนบ้านผมรู้สึกอ่อนล้า ผมทิ้งตัวนั่งลงบนพื้น อณรงค์ภรรยาของละมุดนำน้ำมาให้ผมดื่ม ผมขอบคุณเขา ผมไม่รู้จักพูดอะไรกับทั้งสอง นอกจากบอกเขาว่า พระเจ้าส่งผมมาหาเขา แต่ทั้งสองไม่ตอบอะไร ผมพยายามชวนเขาพูดคุย มีแต่ความเงิบงันจากทั้งสอง ผมขออนุญาตอธิษฐานเพื่อครอบครัวของเขา ละมุดพยักหน้า ผมจึงอธิษฐานขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทั้งสองคน จากนั้นผมก็ลากลับ ลุยโคลนกลับมาที่รถยนต์ของผมแล้วขับรถกลับบ้านสามแยก ด้วยความรู้สึกที่อึดโรย ท้อแท้ และความรู้สึกถึงความไม่สำเร็จ แต่ก็ได้ทำตามหน้าที่แล้ว

หลังจากนั้นหนึ่งเดือน ละมุดและอณรงค์ปรากฏตัวขึ้นในหมู่บ้านของเรา เขาย้ายกลับมาอยู่บ้านของเขาที่แหลมกระเจา เลิกขายเฮโรอีน กลับมาเป็นคนที่มีความรับผิดชอบมากมายในคริสตจักร ละมุดกลับมาประสานงานในโครงการหัตถกรรมลาวโซ่ง

หลังจากนั้น ครอบครัวของผมเดินทางกลับอเมริกาเป็นเวลา 1 ปี เพื่อรายงานการทำงานของผมต่อคริสตจักรต่าง ๆ และเยี่ยมเยียนครอบครัว

แล้วกลับมาเมืองไทย โดยรับงานใหม่ไปสอนที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมเชียงใหม่ ส่วนละมุดทำงานในโครงการหัตถกรรมลาวโซ่งเป็นเวลา 20 ปี และผมได้ข่าวว่าละมุดได้เกษียณอายุตนเองไปอยู่กับลูกชายที่บางคา จังหวัดราชบุรี ภายหลังมีคนส่งข่าวให้ผมว่าละมุดต้องการให้ผมไปหาเขาเพื่อช่วยเขาในการตั้งคริสตจักร

“ผมจะช่วยเขาตั้งคริสตจักรในที่ไกลลิบลิบที่อยู่ในซอกหนึ่งของราชบุรีได้อย่างไร” ผมคิดในใจ “และผมก็ไม่มีเวลาที่จะอยู่ช่วยเขานานพอ” เกิดเสียงกระซิบที่อ่อนสุภาพขึ้นอีกครั้งหนึ่งว่า “คุณควรลงไปหาละมุด”

ในที่สุด สองปีผ่านไปผมโทรศัพท์ถึงอาจารย์เกษม ตรีอินทอง ท่านเป็นคนลาวโซ่งจากแหลมกระเจา เคยเรียนในโรงเรียนสามแยกและเป็นคริสเตียนหนึ่งในสองคนแรกของหมู่บ้าน เราได้เคยช่วยท่านให้ได้ทุนศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่รัฐเท็กซัส ท่านเป็นผู้อำนวยการหน่วยงานพันธกิจการศึกษาของสภาคริสตจักรในประเทศไทย ท่านพร้อมช่วยงานด้านการประกาศพระกิตติคุณ พอที่ท่านจะไปเยี่ยมโรงเรียนต่าง ๆ ในหน่วยงานของท่าน ผมจึงนัดแนะเวลาที่จะขับรถไปกับท่านเพื่อเยี่ยมละมุด เป็นระยะทางไกลกว่า 800 กิโลเมตร

เดือนสิงหาคม 1996 หนึ่งวันก่อนที่เราจะเดินทางไปบางคา ราชบุรี ผมได้รับโทรศัพท์จากพี่สาวที่สหรัฐอเมริกา ว่าแม่ของผมอายุ 97 ปีได้เสียชีวิตขณะหลับ ให้ผมเดินทางกลับอเมริกาด่วน การเดินทางไปหาละมุดมีอันต้องพับไป

แปดเดือนผ่านไป อาจารย์เกษม คุณโจน และผม วางแผนไปเยี่ยมละมุดอีกครั้ง เราเดินทางไปที่โรงเรียนสหบารุงสามแยกก่อน เพราะผมต้องเทศนาในพิธีจบหลักสูตรของนักเรียนที่นั่นในเดือนมีนาคม 1997 ในคืนนั้น เราได้รับโทรศัพท์ด่วนแจ้งว่า รุชแอนลูกสาวของเรา สามีของเขา และลูกชายอายุสามขวบประสบอุบัติเหตุอย่างรุนแรงที่โคราช อาจารย์เกษมรีบขับรถ

ไปส่งคุณโจนยังโรงพยาบาลที่โคราชทันทีในคืนนั้น ส่วนผมต้องรอเทศกาลในพิธีจบหลักสูตรวันรุ่งขึ้น หลังการเทศกาล กลุ่มศิษยาภิบาลขับรถส่งผมไปโคราช ผมพบว่า อาการของทั้งสามสาหัสรุนแรงเกินกว่าที่เราคิด ผมและคุณโจนอยู่ที่โรงพยาบาลหนึ่งสัปดาห์ เราอธิษฐานขอพระเจ้าทรงช่วยในวิกฤตชีวิตของเรา ในที่สุดหลานชายอายุ 3 ขวบของเราเสียชีวิต และเด็กอ่อน 4 เดือนในครรภ์ของรูธแอนก็เสียชีวิตเนื่องจากการผ่าตัดของแม่ แต่ทั้งรูธแอนและสามีอาการค่อย ๆ ดีขึ้น เรื่องราวอันน่าเศร้าสลดนี้ดูได้ในเรื่อง “การจากไปของหลานชาย” นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เราไปหาละมุดไม่สำเร็จ

เสียงกระซิบยังคงกระตุกภายในตัวผมต่อไปอีก และรู้สึกที่ผมไม่ควรให้อุปสรรคใด ๆ มาขัดขวางการไปหาละมุด ผมได้นัดแนะกับอาจารย์บารุงอดิพัฒน์ เพื่อนเก่าเพื่อนแก่รุ่นพี่ของผมที่ร่วมกันบุกเบิกก่อตั้งโรงเรียนสามแยกมาด้วยกันว่าจะไปเยี่ยมละมุดในเดือนมีนาคม 1999 แท้จริงแล้วอาจารย์บารุงขณะนั้นอายุ 83 ปี ตามอายุท่านเกษียณจากงานประจำมาเป็นเวลายาวนานแล้ว แต่ในชีวิตจริงของท่านยังเป็นคนที่ทุ่มเทชีวิตกับการประกาศตลอดมา

นอกจากนี้ ประธานคริสตจักรลาวโซ่งแหลมกระเจาและสามีของเธอรับปากจะขับรถส่งเราไปพบละมุด ในครั้งนี้อาจารย์เกษมและคุณโจนไม่สามารถไปกับเราได้ การไปพบละมุดครั้งนี้ไม่มีสิ่งใดเป็นอุปสรรคขวางกั้น

เมื่อพบกันเราต่างตื้นตันใจ ละมุดดูจะตื่นเต้นมาก เขาพาเราไปดูสถานที่สองแห่งที่จะเลือกสร้างคริสตจักรได้ เรามีโอกาสหรือฟื้นความหลังเล่าสู่กันฟัง มีโอกาสอธิษฐานด้วยกัน เนื่องจากแต่ละคนมีภาระรับผิดชอบในวันอาทิตย์ เราอยู่ที่นั่นได้ไม่กี่ชั่วโมงจึงต้องลากลับ ขณะที่ขับรถกลับ ผมคิดในใจว่า “พระเจ้า ในที่สุดเราก็มาเยี่ยมละมุดได้ แต่ผมไม่เห็นว่าคุณฝันที่จะตั้งคริสตจักร ณ ที่นั้นจะเป็นไปได้อย่างไร พวกเราต่างอยู่ไกลจากที่แห่งนั้น”

อีกครั้งหนึ่งที่ผมเรียนรู้ว่า ความคิดของผมพลาดอีกแล้ว

หลังจากนั้น อาจารย์บำรุง ได้นำความไฝ่ฝันที่จะสร้างคริสตจักรของละมุด มาเล่าสู่สมาชิกคริสตจักรสามแยก และสมาชิกคริสตจักรภาคที่ 11 ต่างเห็นพ้องต้องกันว่า ให้รับโครงการตั้งคริสตจักรในพื้นที่ของละมุดบ้านบางคา เป็นโครงการเร่งด่วน สมาชิกคริสตจักรสามแยกเริ่มมีทีมออกไปเยี่ยมพี่น้องในพื้นที่บ้านของละมุด เพื่อการประกาศ และจัดการนมัสการพระเจ้าในวันเสาร์เดือนละครั้ง

เดือนมีนาคม 2001 คณะเถลิงสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ (ซีซีไอ.) ไปแสดงที่โรงเรียนบางคา ร่วมในการประกาศ ที่นั่น ละมุดและภรรยาได้เชิญ คุณโจนและผมให้ไปรับประทานอาหารที่บ้านของเขา อนงค์และละมุดยังคงยืนยันความเชื่อของเขาว่า “เราไม่มีวันลืมความรู้สึกของเราที่เห็นอาจารย์ลงน้ำลุยโคลนมาหาเราถึงบ้าน เรารู้ว่าพระเจ้าไม่ยอมทอดทิ้งให้เราหลงหาย”

เดือนพฤษภาคม 2001 คริสตจักรภาคที่ 11 ได้จัดการเฉลิมฉลองอาคารศาลาธรรมบนที่ดินประมาณ 10 ไร่ ที่ละมุดและครอบครัวได้ถวายแด่พระเจ้าท่ามกลางหุบเขาที่สงบดงาม ในวันนั้นอาจารย์บำรุง อติพัฒน์ ได้ให้บทติสมาแก่หลานชายของละมุด และนักเลงอีกคนหนึ่งที่กำลังใจ

ปัจจุบัน คุณสมาคม หลานชายคุณละมุดได้เป็นประธานศาลาธรรมบ้านคา ส่วนน้องสาวของนายเพชร อดีตนักเลงได้รับเชื่อและนางได้ตั้งกลุ่มอธิษฐานและเรียนพระคัมภีร์ที่บ้าน นางเล่าว่า “ดิฉันเห็นชีวิตของพี่เพชรเปลี่ยนแปลงอย่างไม่น่าเชื่อ ดิฉันก็อยากเป็นคนดีมีธรรมะกับเขาบ้าง”

ศาลาธรรมบ้านคา มีการฉลองเมื่อ 13 พฤษภาคม 2001

ภาพด้านขวา: อาจารย์บำรุง อติพัฒน์
ผู้ให้บัพติศมาแก่นายเพชรในวันนั้น
อาจารย์บำรุง เป็นหัวเรี่ยวหัวแรง
ในการสร้างศาลาธรรมแห่งนี้ และท่าน
ติดตามเลี้ยงดูสมาชิกที่นี่ตลอดมา

แม่เสียแห่งบ้านหุบรัก

ดูก่อน ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น
แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา
เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า

“การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง”

โรม 12:19

*“โอ๊ย แม่ไม่ฆ่ามันหรือไอ้ผู้ใหญ่บ้าน
แม่ถึงเดินออกมาข้างหน้านี้ไงล่ะ
แต่แม่จะให้ลูกสาวฆ่าแทนจ๊ะ”*

ครั้งแรกที่เราพบกับ “แม่เสีย” เหน็บป็นสองกระบอกไว้ที่เอาใต้พกผ้าชิ้น
ของนาง นางและลูกสาวอายุ 28 ปีเพิ่งออกจากคุก ถูกกล่าวหาว่าโจรกรรม
อาวุธ คดีนี้ไม่มีหลักฐานเพียงพอจึงต้องปล่อยทั้งสองคน แต่กว่าจะออกจาก
คุกได้ต้องถูกขังเสียยาวนานกว่าสี่เดือน เนื่องจากลูกสาวของนางถูกข้อหา
ทำร้ายเจ้าหน้าที่ตำรวจขณะปฏิบัติหน้าที่อีกกระทงหนึ่ง

ก่อนหน้านี้ “แม่เสีย” และลูกสาวของนางได้เปิดร้านขายของชำใน
หมู่บ้านใหม่ที่ชื่อว่า “บ้านหุบรัก” เมื่อนางออกจากคุกกลับถึงบ้านพบว่า
ของในร้านขายของชำถูกกวาดไปเรียบไม่เหลือเหลือ ผู้ใหญ่บ้านคิดว่า
“แม่เสีย” และลูกสาวคงต้องโทษจำคุกเป็นเวลายาวนานจึงให้ลูกน้องของตน
บุกเข้าไปจัดการกวาดสินค้ายในร้านขายของชำออกมาจนหมดเกลี้ยง

เมื่อ “แม่เสีย” พบกับเหตุการณ์เช่นนี้เธอคิดว่ามีทางเลือกเพียง 2 ทาง
เท่านั้น ทางเลือกแรกฆ่าไอ้ผู้ใหญ่บ้านเสีย หรือไม่ก็ย้ายตนเองออกจาก

หมู่บ้านนี้ นางไม่ต้องการที่จะออกจากหมู่บ้านนี้ แต่นางก็ลังเลที่จะฆ่า
ผู้ใหญ่บ้าน เพราะถ้าทำเช่นนั้นนางก็จะตกอยู่ในวงจรอุบาทว์แห่งการฆ่าล้าง
แค้นไม่รู้จักจบสิ้น จนกว่าจะสิ้นโคตรหมดตระกูลไปข้างหนึ่ง ถ้านางฆ่า
ผู้ใหญ่ได้ ลูกชายของเขาก็จะต้องหาทางฆ่านางให้ได้เป็นการแก้แค้น
ถ้าเช่นนั้น นางก็จะต้องชิงฆ่าลูกชายผู้ใหญ่บ้านก่อน ฆ่ากันไม่รู้จักจบจักสิ้น

เมื่อละมุดอดีตนักเลงโตรู้ถึงความคิดของนางในเรื่องนี้ เขาได้แนะนำ
นางว่า “แต่มีทางออกใหม่ ยกชีวิตเก่าทั้งหมดของแม่เสียให้กับพระเยซู แล้ว
เริ่มต้นชีวิตใหม่ สำหรับเรื่องผู้ใหญ่บ้านให้เป็นเรื่องของพระเจ้าที่พระองค์จะ
จัดการเอง” “แม่เสีย” สนใจข้อแนะนำของละมุด แต่นางต้องการรู้เรื่อง
มากกว่านี้ ดังนั้นละมุดจึงพาอาจารย์บารุค ครูใหญ่โรงเรียนสามแยกในเวลา
นั้นมาเยี่ยมเยียนแม่เสีย “ครูใหญ่” ได้นำม้วนภาพชีวิตประวัติและการทำงาน
ของพระเยซูคริสต์ตั้งแต่เกิดการอัศจรรย์ที่พระองค์ทำ การสิ้นพระชนม์ และ
การเป็นขึ้นจากความตายมาด้วย เพื่อใช้ประกอบการเล่าเรื่องพระเยซูคริสต์
ให้แม่เสียฟัง

เมื่อแม่เสียได้ฟังเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ ดูหน้าตาของนางผ่อนคลาย
และดูอ่อนโยนลง และเสียงพูดนั้นมellowขึ้น เธอออกปากให้พวกเรามารับเธอไป
โบสถ์ในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ เมื่อนางมาถึงโบสถ์ นางเลือกนั่งเก้าอี้แถวหลังสุด

เมื่อการนมัสการพระเจ้ามาถึงช่วงสุดท้าย พวกเราร้องเพลงนมัสการ
“อย่างช้าๆ นี่แหละ” และผมเชิญชวนผู้ที่ตัดสินใจรับพระเยซูคริสต์เข้าในชีวิต
ของตนให้เดินมาข้างหน้า พวกเราต่างแปลกประหลาดใจ แม่เสียเดินออกมา
ข้างหน้าที่นมัสการ

ผมรู้ว่าแม่เสียห้อยสิ่งที่มีเวทมนตร์ของขลังที่ทำจากหวักะโหลกเสื่อ
เป็นของขลังที่มีค่าราคาสูงมาก และเป็นที่ต้องการของเหล่าบรรดานักเลง
และมีมือปืนรับจ้าง เพราะเชื่อกันว่าใครที่สวมใส่ของขลังชิ้นนี้จะช่วยให้ฟัน
ไม่เข้ายิงไม่ออกเลยทีเดียว

เมื่อเสียงเพลงที่ร้องจบลง ผมกระซิบกับแม่เสื่อว่า “พวกเรายินดีมาก
ครับที่แม่เสื่อตัดสินใจรับพระเยซูคริสต์เข้าในชีวิต แต่ถ้าแม่เสื่อเชื่อในพระเยซู
จริง ๆ แม่ต้องปลดของขลังที่สวมใส่อยู่ออกเสีย” แปลกอย่างยิ่ง นางปลด
ของขลังออกจากคอของนาง นางผ่านการทดสอบด้านที่หนึ่งไปได้ ผมกระซิบ
กับนางเป็นครั้งที่สองว่า “ถ้าแม่เป็นคริสเตียนแล้ว แม่จะฆ่าผู้ใหญ่บ้านไม่ได้”

นางโผล่ออกมาด้วยเสียงอันทังว่า “โอ๊ย แม่ไม่ฆ่ามันหรอกไอ้ผู้ใหญ่บ้าน
แม่ถึงเดินออกมาข้างหน้านี้ไงล่ะ แต่แม่จะให้ลูกสาวฆ่าแทนจ๊ะ”

เรื่องราวเหล่านี้เราสามารถเล่าสู่กันฟังได้ในเวลาสั้น ๆ แต่การเปลี่ยนแปลง
ในชีวิตเป็นการต่อสู้ที่ยาวนาน เราเลิกเรียกนางตามสมญานาม แต่เปลี่ยนมา
เรียกชื่อจริงของนางคือ “ป้าศรี” เราสอนอาชีพใหม่ให้นางและลูกสาว ให้เย็บ

ป้าศรีและเครือวัลย์ ลูกสาว (ถ่ายเมื่อ 1965)

ต่อมาป้าศรีรับบัพติศมาเมื่อ 1966

ที่คริสตจักรสามแยก นครปฐม

ตุ๊กตารูปทูตสวรรค์ที่ใช้ในเทศกาล
คริสตมาส เพื่อขายให้กับสตรีคริสเตียน
ในกรุงเทพฯ วันหนึ่งผมขับรถไปเยี่ยม
นางที่บ้าน เมื่อผมก้มหัวมุดโผล่เข้าประตู
กระท่อมไม้ไผ่ของนาง ผมเห็นแม่ลูก
ทั้งสองกำลังเย็บตุ๊กตาอย่างขมิ้มมัน
ป้าศรีเงยหน้าขึ้นพร้อมกับทักทายด้วย
เสียงดังก้าวว่า “ฉันยังจะต้องแก้แค้น
อ้ายผู้ใหญ่บ้านคนนั้น” หัวใจของผมรัว
เร็วขึ้น นางบอกผมต่อไปว่า “ฉันอธิษฐาน
ให้เขามาเป็นคริสเตียน”

เมื่อผมคิดทบทวนถึงเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้น เมื่อ “แม่เสื่อ” ได้ฟังเรื่องราว
พระกิตติคุณที่ “ครูใหญ่” เล่าจากม้วนรูป
เรื่องราวพระเยซู แล้วนางมีใบหน้า

เปลี่ยนแปลงที่อ่อนโยนลงนั้น ผมต้องขอสารภาพตรง ๆ ว่า ฤทธิ์อำนาจของพระกิตติคุณยังคงเป็นเรื่องลับลี้สำหรับหรับผม ผมยังไม่สามารถเข้าใจทั้งหมดได้ แม้ผมจะพยายามทำความเข้าใจเรื่องนี้มาตลอดชีวิต อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ผมได้ตระหนักชัดก็คือ เมื่อเราแบ่งปันพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ด้วยความเชื่อศรัทธา ฤทธิ์อำนาจแห่งความรอดของพระเจ้าจะทรงกระทำการเปลี่ยนแปลงชีวิตของคน ๆ นั้น

ผมยอมรับว่าบางครั้งผมก็ระอาใจและไม่มั่นใจที่จะร้องเพลงเชื่อเชิญผู้รับพระเยซูคริสต์มาข้างหน้าโบสถ์ เพราะเราไม่รู้ว่าจะคนแบบใดที่จะเดินออกมารับพระเยซูคริสต์ที่เราจะต้องรับผิดชอบชีวิตของเขาต่อไป ใจของเราต้องการคนดี ๆ และมั่งมี ไม่มีปัญหามาร่วมเป็นสมาชิกในคริสตจักรของเรา แต่พระเยซูคริสต์ทรงเรียกคนผิดคนบาปมาเป็นคริสเตียน ตั้งเนื้อเพลงที่ว่า “อย่างข้าฯ นี่แหละ”

สุดสัปดาห์กับแม่แคว

...ที่เราจะใช้เจ้าไปหา นั่น เพื่อให้เจ้าเบิกตาของเขา
เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง
และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า
เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความบาปผิดของเขา
และให้ได้รับที่ซึ่งจะได้ด้วยกันกับคนทั้งหลาย
ซึ่งถูกชำระให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อในเรา

กิจการ 26:17ข-18

“ถ้าพระเจ้าไม่ให้ดิฉันพูด คริสตจักรห้าแห่งจะเกิดขึ้นได้อย่างไร...
ดิฉันปฏิเสธการทรงเรียกของพระเจ้าไม่ได้”

แม่แคว ไกรเลิศ เป็นคนหนึ่งที่ผมประทับใจที่สุดเท่าที่ผมได้พบปะมา
ในปี 1964 คุณโจนและผมได้รับเชิญให้ไปร่วมในการติดตามผลการฟื้นฟู
ที่ผ่านมาที่โรงเรียนตรังสตรีคริสเตียน ในเมืองตรัง หลังการติดตามผล
ผู้จัดการโรงเรียนได้แนะนำให้เรารู้จักกับแม่แคว จากนั้นในวันเสาร์และ
อาทิตย์เรามีโอกาสไปเยี่ยมจุดประกาศที่แม่แควได้เริ่มต้นไว้

แม่แควเป็นนางพระคัมภีร์ มีรายได้จากการขายพระคัมภีร์ (แบบแยก
เล่ม) ให้กับคนที่อยู่ในป่าและสวนยางในภาคฉบับละ 25 สตางค์ถึงหนึ่งบาท
เราเตรียมตัวเดินทางไปกับแม่แควในวันเสาร์ มีสตรีอีกสองคนที่ร่วม
เดินทางไปกับเรา แม่แควและสตรีทั้งสองมีสมญานามที่รู้จักกันทั่วในเมือง
ตรังว่า “สามเกลอ”

คณะประกาศ "สามเกลอ" คนกลางคือแม่แคล้ว

เพื่อนสองคนของแม่แคล้วจะทำงานตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์เก็บเงินที่ได้เพื่อใช้ในงานประกาศในวันเสาร์และอาทิตย์ เราเช่ารถจักรยานยนต์ที่ซ้อนได้คันละ 3-4 คนสองคัน แต่การเดินทางครั้งนี้รถไม่สามารถไปถึงจุดหมายปลายทางเพราะไม่มีถนน

เมื่อสิ้นถนนที่รถจะพาเราไปได้ เราต้องเดินเท้าต่อไปอีก 1 ชั่วโมงเพื่อไปพบกับกลุ่มผู้เชื่อใหม่ในเวลาบ่าย แม่แคล้วเล่าให้เราฟังว่าที่ที่เราไปนั้น คริสเตียนใหม่สองคนแรกถูกฆ่าตาย ชาวบ้านรู้ว่าใครเป็นคนฆ่า แต่เพราะเป็นบ้านป่าเมืองเถื่อนอำนาจของกฎหมายเข้าไม่ถึง แม้จะมีตำรวจเข้ามาเป็นบางครั้งบางคราว ในคดีนี้ตำรวจบอกว่ายังไม่มีหลักฐานชัดเจนพอที่จะเอาผิดกับผู้ต้องสงสัยได้

ฆาตรกรคนหนึ่งได้กลับใจมาเชื่อในพระเยซูคริสต์ และร่วมในการพบปะในบ่ายวันนั้นด้วย ในขณะที่ฆาตรกรอีกคนหนึ่งยื่นสังเกตการณ์ไม่ห่างจากที่เรพบกันเท่าใดนัก ภายหลังจากการพบปะกันแล้วเราเดินทางกลับ มีคนนำเราเดินทางต่อไปในอีกหมู่บ้านหนึ่งเพื่อเราจะค้างคืนที่นั่น

ในหมู่บ้านใหม่ที่แม่แคว้นำเราไปเยี่ยมตามบ้าน โดยแบ่งเป็นที่ม ออกเยี่ยม คุณโจนและผมในเวลานั้นความสามารถในการเข้าใจภาษาไทย แม้เป็นภาษาไทยกลางก็ยังคงค่อนข้างมีความจำกัด และสำเนียงภาษาใต้ นั้นแตกต่างไปจากภาษาไทยกลางเป็นอย่างมาก คุณโจนถามแม่แควแล้วว่า เมื่อเข้าใจภาษาใต้ลำบากเช่นนี้จะให้พูดอย่างไรดี แม่แควบอกคุณโจนว่า “ก็อ่านพระคัมภีร์ เพราะพระวจนะของพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจในตนเอง” ผมและคุณโจนทำตาม เราคิดว่าเราได้ทำดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ และวางใจในพระเจ้า ถึงผลที่จะเกิดขึ้น

คำคั้นนั้น ก่อนการประชุมพบปะกัน เจ้าของบ้านได้เล่าถึงเรื่องราวแห่ง ความเชื่อของเขาให้เราฟัง เขาเล่าว่าก่อนหน้านั้นประมาณ 10 ปี ภรรยาของเขาป่วยหนักจนเขาคิดว่านางต้องตายแน่ เขาจึงตัดสินใจเข้าไปในเมืองเพื่อไปซื้ออาหารที่ดีที่สุดและที่นางชอบ ให้ได้กินในวาระสุดท้ายชีวิตของนาง เมื่อเขาเข้าไปในตลาด เขาได้ยินคนเล่าถึงนักเทศน์ฝรั่งต่างชาติคนหนึ่งมาเทศนาที่โบสถ์ของพวกคริสเตียน นักเทศน์คนนี้ได้อ้างมีอธิษฐานแก่คนเจ็บคนป่วย และหลายคนหายเจ็บป่วย (ดูเรื่อง “การวางมือ”) เขารีบกลับบ้านแล้วนำภรรยาของตนขึ้นเกวียน เกวียนนำภรรยาของเขามาถึงถนนใหญ่ จากนั้นก็นำภรรยาขึ้นรถเมลล์เดินทางต่อเข้าไปยังตัวเมืองตรัง

เมื่อเขานำภรรยาไปถึงโบสถ์คริสเตียน เขาพบว่ามีคนปูเสื่อนอนตามสนามหญ้าเต็มไปหมด เขาและภรรยานอนรอที่สนามหญ้าเป็นเวลา 3 วัน จนนักเทศน์ฝรั่งคนนั้น ที่มีชื่อว่า ที. เอล. ออสบอร์น ซึ่งมาจากรัฐโอคลาโฮมา เดินทางถึง วางมืออธิษฐานเพื่อภรรยาของเขา ภรรยาของเขาลุกขึ้นยืน แล้วเดินไปขึ้นรถเมลล์และกลับหมู่บ้านของนาง เขาตัดสินใจเลิกนับถือผี แต่รับเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า

ในหมู่บ้านนั้นมีเพียงเขาทั้งสองที่เชื่อในพระเจ้าเป็นเวลาสองปี ต่อมา ผู้เป็นสามีได้ยืนยันว่ามี “เยซูผู้หญิงคนหนึ่ง” กำลังขายพระคัมภีร์ใกล้ ๆ หมู่บ้าน

ของเขา เขารีบไปหา “เยซูผู้หญิง” แล้วพาเธอมาที่บ้านของตน ตั้งแต่นั้นมา เขาได้ใช้บ้านของเขาเป็นที่พบปะนมัสการพระเจ้ามาเป็นเวลากว่า 1 ปี แล้วเมื่อผมฟังเรื่องราวคำพยานนี้ทำให้คิดถึงตอนที่ผมมาเมืองไทยใหม่ ๆ ได้ยินมิชชันนารีเก่าแก่ ปนเกี่ยวกับนักเทศน์ท่านนี้ที่มาจากโอคลาโฮมาว่า นักเทศน์ท่านนี้สร้างความวุ่นวายด้วยการวางมือรักษาโรคในคริสตจักรต่าง ๆ เดียวนี้พบว่าจะอย่างน้อยก็มีผลดีเกิดขึ้นในเมืองตรัง

ในคืนนั้นมีคนมารวมกันในสถานที่ที่สร้างด้วยไม้ไผ่ ที่อยู่ถัดจากบ้านที่เราพัก แม่แคล้วขอให้ผมเป็นคนเทศนา สิ่งที่ผมทำได้ในขณะนี้คืออธิษฐานขอพระเจ้าทรงช่วยผมในการสื่อสารด้วยภาษาไทยให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ คคืนนั้นผมพูดถึงเรื่องฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ที่ทรงเป็นขึ้นจากความตายเมื่อเทศนาจบผมนั่งลง แม่แคล้วบอกผมว่า “เชิญให้คนรับเชื่อ” ผมลุกขึ้นยืนอีกครั้งหนึ่ง แล้วเชิญผู้ที่ต้องการต้อนรับพระเยซูคริสต์เข้าในชีวิตให้เดินมาข้างหน้า ผมแปลกใจมาก ชาย 14 คน ที่เป็นหัวหน้าครอบครัวที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนเดินออกมาข้างหน้า ประกาศความเชื่อของเขา ผมนำเขาอธิษฐานรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และนี่คือจุดเริ่มต้นของคริสตจักรโคกม่วง ที่สถาปนาขึ้นในปี 1968

รุ่งขึ้น เราเดินทางไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง เพื่อพบปะกับผู้เชื่อพระเจ้า 6 คน ที่ร่วมกันอธิษฐานในร้านขายของชำเล็ก ๆ ระหว่างทางที่ไปที่หมู่บ้านเราเดินทางผ่านกรรมกรที่กำลังสร้างสะพานสำหรับฤดูฝนที่กำลังจะมาถึงเราหยุดที่นั่น แม่แคล้วแนะนำชายคนหนึ่งที่เป็นหัวหน้าในการก่อสร้าง ผมสังเกตเห็นว่าเขาทำงานหนักกว่าเพื่อน เขาเป็นผู้ใหญ่บ้านด้วย เขาขอโทษที่ไปร่วมกลุ่มอธิษฐานไม่ได้เพราะเขาต้องเร่งสร้างสะพานให้เสร็จ เมื่อเราเดินทางต่อไปเพื่อจะเข้าหมู่บ้าน แม่แคล้วเล่าเรื่องชายคนนี้ให้ผมฟังว่า

“เมื่อก่อนเขาไม่ได้เป็นผู้ใหญ่บ้านหรอก แต่เป็นขโมยและโจรผู้ร้าย เขา มาฟังฉันเทศนาตอนที่มาขายพระคัมภีร์ในหมู่บ้านนี้เป็นครั้งแรก ภายหลัง

เขาเล่าให้ฉันฟังว่า ตอนนั้นเขาคิดว่าฉันเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวมาขายของ ต้องมีเงินมากแน่ เขาจึงวางแผนดักปล้นฉันในที่เปลี่ยว เขาเล่าต่อไปว่า เมื่อฉันเดินผ่านในที่เขากำลังซุ่มตัวอยู่ แต่ไม่รู้ทำไมเขากลับปล่อยให้ฉันเดินผ่านไป

เนื่องจากในการมาครั้งแรกของฉัน มีบางคนในหมู่บ้านนี้มีความสนใจเรื่องพระเจ้ามากฉันจึงกลับมาหมู่บ้านนี้อีกครั้งหนึ่ง แล้วสอนเขาจากม้วนภาพเรื่องเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระกิตติคุณ เจ้าโหมยคนนั้นมาอีก ครั้นนี้เขาตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าจะไม่ยอมปล่อยให้ฉันหลุดรอดไปได้ แต่เมื่อฉันเทศนาสั่งสอนเสร็จ คำสอนแทงใจดำเขา เขาเข้ามาหาฉันและขอรับเชื่อในพระเยซูคริสต์ และชีวิตของเขาเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ ก่อนหน้านั้นเขาเป็นคนที่เอารัดเอาเปรียบคนอื่น แต่เดี๋ยวนี้เขาช่วยเหลือคนอื่น ชาวบ้านเห็นถึงชีวิตที่เปลี่ยนแปลงของเขา เริ่มไว้วางใจชายคนนี้ และชาวบ้านยังเห็นว่าเขาเป็นคนที่มีความสามารถ และในที่สุดเขาได้รับเลือกจากชาวบ้านให้เป็นผู้ใหญ่บ้าน”

ด้วยความประทับใจในชีวิตและการงานของแม่แฉ้ว เรามีโอกาสกลับมาร่วมงานกับแม่แฉ้วอีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้เราสังเกตเห็นว่าแม่แฉ้วมีสีหน้าที่ไม่ค่อยสบายใจ แม่แฉ้วได้เล่าให้เราฟังว่ามีมิชชันนารีตะวันตกที่มาจากกรุงเทพฯ มาหาแม่แฉ้ว เสนอที่จะให้เงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการรับผิดชอบการดูแลคริสตจักรของแม่แฉ้ว แต่มิชชันนารีกลุ่มนี้มีข้อแม้ว่าแม่แฉ้วต้องเลิกเทศนา เพราะผู้หญิงเทศนาเป็นการกระทำที่แย้งกับพระคัมภีร์ แม่แฉ้วกล่าวด้วยความมั่นใจกับเราว่า “ถ้าพระเจ้าไม่หิตฉันพูดคริสตจักรห้าแห่งจะเกิดขึ้นได้อย่างไร... ดิฉันปฏิเสธการทรงเรียกของพระเจ้าไม่ได้ แล้วฉันได้ส่งข่าวไปยังคริสตจักรต่าง ๆ ไม่ให้รับคนกลุ่มนี้ในคริสตจักร”

ผมเห็นถึงการที่พระเจ้าทรงใช้แม่แฉ้วในงานของพระองค์ ช่วยให้ผม

เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้นถึงบทบาทหญิงชายในคริสตจักร “เพราะเหตุว่าคนที่รับ บัพติสมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็จะสามารถชีวิตพระคริสต์ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยพระเยซูคริสต์” (กาลาเทีย 3:27-28)

หลายปีต่อมา ผมและคณะลูกศิษย์คริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ขั้บรถ ลงมาจากเชียงใหม่ เพื่อร่วมงานฉลองของคริสตจักร บริเวณดังกล่าวเป็นพื้นที่ของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ แม่แกล้วสร้างเวทีลิเกหน้าโบสถ์ เมื่อการแสดงเริ่มขึ้น แม่แกล้วมาบอกให้ผมอยู่หลังเวที “เพราะมีผู้ก่อการร้ายปะปนอยู่ในฝูงชนมากกว่า 20 คน พวกนี้ไม่ชอบคนผิวขาว” ผมเต็มใจที่หลบอยู่หลังฉากและอธิษฐาน เราสามารถขายพระคัมภีร์แยกเล่มหมดในค่ำคืนนั้น

ภายหลังแม่แกล้วส่งข่าวให้เราทราบว่า “สหายหนุ่มคอมมิวนิสต์ 5 คน รับเชื่อในพระเยซูคริสต์”

แม่แกล้วนำเราเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อสอนพระคัมภีร์ แก่ชาวบ้านที่เคยฆ่าคริสเตียน 2 คนแรก (1964)

สู้กับงูเห่า

“มีคนที่เชื่อที่โหนดหมายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น

คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา...

เขาจะจับงูได้ ถ้าเขากินยาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา”

มาระโก 16:17-18

“มันเป็นงูเห่ามยักษ์... ใช้หางพันรอบขาแม่แล้ว...

แม่แล้วนอนไม่ได้สัปดาห์สามวัน”

บ่ายวันหนึ่ง เมื่อแม่แล้วกำลังเดินทางกลับบ้านหลังจากการขายพระคัมภีร์ แม่แล้วต้องผ่านเข้าไปในป่าใหญ่ ขณะนั้นท้องฟ้ามีดครีมี พายุแลและมีเสียงฟ้าร้อง ทำให้แม่แล้วต้องรีบเดินเพื่อไปให้ถึงถนนใหญ่ก่อนที่ฝนจะตก ทันใดนั้น ฟ้าผ่าลงต้นไม้ใหญ่ข้างหน้านาง ต้นไม้ใหญ่ล้มพาดลง เมื่อแม่แล้วเดินเข้าไปใกล้ต้นไม้ต้นนั้น นางพบว่าไม่มีทางอื่นที่นางจะเดินต่อไปได้ แม่แล้วจึงตัดสินใจปีนข้ามต้นไม้ใหญ่ที่นอนขวางทางเดิน ขณะที่นางเหยียบอยู่บนลำต้นขนาดใหญ่ของต้นไม้ นางยื่นขาลงเหยียบอีกกิ่งหนึ่งเพื่อ นางจะข้ามลงไปอีกข้างหนึ่งของต้นไม้

เมื่อนางเหยียบลงบนกิ่งไม้ นั้น ปรากฏว่ากิ่งไม้เคลื่อนตัว นางตกใจกลัว เพราะกิ่งที่นางเหยียบนั้นไม่ใช่กิ่งไม้ แต่มันเป็นงูเห่ามขนาดใหญ่มาก ที่ต้นไม้ล้มทับหัวของมันอยู่ มันดิ้นสุดฤทธิ์เพื่อจะให้หลุดจากต้นไม้ ทันใดนั้น มันใช้ส่วนหางของมันมัดพันรัดขาของแม่แล้วที่เหยียบลงบนตัวมัน ตัวของนางถูกลากล้มลงบนดิน พระคัมภีร์ที่นางแบกมาหลุดออกจากปาก กระจายเรียราดไปตามพื้น แม่แล้วออกแรงสุดชีวิตที่จะดึงตนเองออกห่าง

จากต้นไม้บนพื้นดินโคลนที่แฉะลื่น โดยพยายามหาที่ที่นางจะยึดเกาะ แต่เจ้าเงือกเหลื่อมยักษ์กลับดึงแม่แคว้สุดแรงเกิดของมันเพื่อดึงนางเข้าใต้ต้นไม้ต่างฝ่ายต่างออกแรงยกยื้อยกยันกันผลัดกันดึงผลัดกันลาก มันเป็นการต่อสู้เพื่อความเป็นความตาย จนเหนื่อยอ่อน แม่แคว้กำลังรู้ตัวว่าตนหมดแรงที่จะสู้กับเจ้าเงือกยักษ์

ทันใดนั้นแม่แคว้เห็นกิ่งไม้หักกิ่งหนึ่งใกล้ตัวนางจึงคว้ามา แล้วเอากิ่งไม้นั้นยันดแทรกลงขาที่งูรัดอยู่ แผลกแต่จริง หางเจ้าเงือกยักษ์เริ่มเปลี่ยนมารัดกิ่งไม้นั้นแรงขึ้นแน่นขึ้น ขาของนางหลุดจากพันธนาการ ส่วนงูใช้หางรัดกิ่งไม้หักนั้นแน่นแล้วม้วนตัวดึงกิ่งไม้หักเข้าใต้ต้นไม้ แม่แคว้รีบคลานหนีสุดแรงที่เหลืออยู่จนหมดแรงล้มฟุบบนโคลน

ชวานาคคนหนึ่งเดินมาตามทางนั้นด้วยความรีบเร่งหนีฝนที่ไล่ตามหลังในมือของเขาถือมีดพร้า เมื่อเขาเห็นร่างผู้หญิงแต่งชุดดำผมยาวกระเซอะกระเซิงคลุมหน้านอนอยู่ในกองโคลน เขาถึงกลับผงะถอยหลัง พร้อมกับเงือกมีดพร้าขึ้นเหนือศีรษะพร้อมที่จะฟันเพื่อต่อสู้ป้องกันตนเอง พร้อมกับตะคอกด้วยเสียงสั้นตะกุกตะกัก “มึงเป็นใคร” เพราะเขาคิดว่าร่างนั้นคงเป็นวิญญาณร้ายในป่า

แม่แคว้ขณะนั้นยังตกอยู่ในความกลัว พุดไม่ได้ แต่นางชี้ไปที่เจ้าเงือกยักษ์ที่อยู่ใต้ต้นไม้ เมื่อชวานาไปดูและเห็นจึงพอเข้าใจว่าอะไรเกิดขึ้น แต่เขาก็ยังบ่นตำหนินางว่า เป็นผู้หญิงทำโง่มาเดินในป่าคนเดียวเช่นนี้ แต่ในเวลาเดียวกันเขาก็ช่วยเก็บพระคัมภีร์ที่หล่นกระเจาย แล้วช่วยพยุงนางเดินไปตามทางป่าเพื่อออกจากป่าไปที่ถนนใหญ่ แล้วส่งนางขึ้นรถประจำทาง

แม่แคว้ยังคงพุดไม่ได้ นางขึ้นไปบนรถประจำทาง เมื่อรถถึงหมู่บ้านที่เพื่อนคริสเตียนของนางอยู่ แม่แคว้ทำทำให้คนขับรถหยุด นางลงรถและเดินต่อไปยังบ้านเพื่อน เมื่อถึงบ้านเพื่อนคริสเตียนแม่แคว้เคาะประตูเจ้าของบ้านเปิดประตูเห็นแม่แคว้ในสภาพเช่นนั้นถึงกับตกตะลึงหน้าซีดเผือด

แต่ในเวลานั้นแม่แล้วไม่สามารถพูดได้แต่ใช้ภาษาใบ้เพื่อพยายามเล่าเรื่องราวของเหลื่อมยักษ์ที่เกิดขึ้นกับนาง เจ้าของบ้านคงพอจะเข้าใจ นำนางไปชำระทำความสะอาดทั้งร่างกายและหาที่ให้นางได้นอนพัก

แม่แล้วนอนอย่างไรไม่ได้สติเป็นเวลา 3 วัน เพื่อนของนางดูแลงอย่างใกล้ชิดในเวลานั้น ภายหลังเธอเล่าให้แม่แล้วฟังว่า ตอนที่แม่แล้วนอนไม่ได้สตินั้น บางครั้งนางจะลุกขึ้นเหมือนคนละเมอ มาจับซี่เหล็กที่ปลายเตียงกำไว้แน่น แล้วออกแรงดึง เหมือนกับนางกำลังดึงสู้กับงูเหลื่อมยักษ์ แม่แล้วละเมออย่างนี้หลายครั้ง

วันที่สาม แม่แล้วตื่น รู้สึกตัว และพูดได้ นางลุกขึ้นกินอาหาร แต่งตัว และเดินทางกลับบ้านเมืองตรัง นางพักฟื้นอยู่หนึ่งสัปดาห์จากนั้นก็ออกเดินทางเข้าป่าเพื่อประกาศพระกิตติคุณและขายพระคัมภีร์ต่อไป

แม่แล้วมีเรื่องราวประสบการณ์การเผชิญกับอันตรายในชีวิตมากมาย นางเล่าให้ผมฟังว่า ครั้งหนึ่งเมื่อนางกินอาหารที่เขามาให้เข้าไป เกิดอาการปวดแสบปวดร้อนเหมือนกับมดแดงกัดในลำคอตลอดลงไปจนถึงกระเพาะอาหาร นางจึงรีบออกจากที่นั่นเพราะรู้ว่าถูกลอบวางยาพิษ

แม่แล้วเล่าอีกเรื่องให้ผมฟังว่า ครั้งหนึ่งขณะที่แม่แล้วเดินทางในป่า นางต้องตกใจมาก เพราะนางกำลังเดินอยู่ข้างเสื่อตัวหนึ่งที่นอนอยู่ข้างทาง นางเดินผ่านเสื่อตัวนั้นอย่างปลอดภัย และเสื่อตัวนั้นยังคงหลับอยู่

คริสตจักรโคกม่วง อำเภอย่านตาขาว จังหวัดตรัง (1968)
เป็นคริสตจักรแรกในเจ็ดคริสตจักรที่แม่แคล้วประกาศจนมีผู้รับเชื่อและตั้งเป็นคริสตจักร
แม่แคล้วคือคนขายสุตแถวหน้าในภาพ

ห้องที่เต็มไปด้วยดวงดาว

จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทุกเวลา
ข้าพเจ้าขออ้ออีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด

ฟิลิปปี 4:4

“ฉันเห็นดวงดาวค่อย ๆ มากขึ้นในโบสถ์ที่ฉันอยู่นั้น ...
แล้วเคลื่อนมาใกล้หน้าของฉันอย่างช้า ๆ
แล้วบนดวงดาวแต่ละดวงมีอักษรภาษาไทย
และฉันอ่านเข้าใจและรู้ว่าเป็นเรื่องอะไร”

ในการเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณกับแม่แล้วครั้งหนึ่ง นางได้เล่าประสบการณ์ถึงการที่นางมาเชื่อในพระเจ้าได้อย่างไร

“ฉันไม่ใช่ผู้หญิงดีคืออะไรหรอก ฉันเป็นคนอารมณ์ร้าย ฉันเป็นเมียน้อยของนักธุรกิจที่แก่แล้ว ครั้งหนึ่งฉันโกรธแม่ฝวอย่างมากจึงวางยาพิษในอาหารหมายจะฆ่า แต่นางไม่ตาย ต่อมาสามีของฉันไปมีเมียคนที่สาม มันทำให้ฉันเดือดดาลเหมือนมีกองเพลิงมาสูมอยู่ในหัวอก”

“คืนหนึ่ง ฉันแต่งกายด้วยชุดดำและปิดหน้าเหมือนนินจา ไปบ้านของพ่อสื่อที่หาเมียคนที่สามให้สามีของฉัน เมื่อถึงฉันเคาะประตู เมื่อเจ้าพ่อสื่อตัวดีเปิดประตู ฉันก็เอามีดอีโต้ที่ฉันถือมาด้วยฟันลงบนหน้าผากของเขาสุดแรง เลือดพุ่งกระฉูด เขาร้องลั่นสุดชีวิต ส่วนฉันหนีไปหลบซ่อนที่พุ่มไม้ใกล้บริเวณนั้น เพื่อที่จะดูว่าเรื่องจะเป็นเช่นใดต่อไป เขาร้องเสียงดังลั่นเลือดอาบหน้า คนในบ้านรีบวิ่งออกมาช่วยเรียกรถโรงพยาบาลมารับเขาไป

ฉันเสียใจที่เขาไม่ตาย แต่ไม่มีใครรู้ว่าฉันเป็นคนทำ”

“ในเวลานั้น เพื่อนคนหนึ่งได้ชวนฉันให้ไปโบสถ์ และบอกว่าพระเจ้าสามารถช่วยแก้ไขความร้อนรุ่มเดือดดาลและความขมขื่นในหัวใจของฉัน ฉันตัดสินใจไปกับเขา และก็เป็นอย่างที่เขาบอกไว้ ในโบสถ์นั้นจิตใจของฉันเกิดความสงบ มีสันติสุข และความสงบสุขดังกล่าวติดตามฉันไปเมื่อนักกลับบ้าน ฉันเริ่มสนใจพระเจ้าองค์นี้”

“ครั้งหนึ่งฉันเดินทางไปเยี่ยมญาติ กระเป๋าสตางค์หายและพลาตรถไฟที่ฉันต้องโดยสารต่อ สถานีนั้นอยู่ในชนบทที่ห่างไกล ในคืนนั้นต้องพักในที่เปลี่ยวและรู้สึกไม่ปลอดภัย รุ่งเช้ารถไฟขบวนที่ฉันจะต้องโดยสารมาถึงฉันอธิษฐานพระเจ้าในใจว่า “พระเจ้า ฉันไม่มีเงิน ถ้าพระองค์เป็นพระเจ้าจริง ละก็ช่วยให้ฉันโดยสารรถไฟไปถึงบ้านญาติด้วยความปลอดภัย” ฉันขึ้นรถไฟแล้วหาที่นั่ง นายตรวจเดินมาตรวจตั๋วแล้วก็ผ่านฉันไป แม้แต่มองเขาก็ยังไม่มอง เป็นอย่างนี้หลายครั้ง ฉันไปถึงบ้านญาติ ฉันรู้แน่ว่าพระเจ้ามีจริง”

“ฉันได้เข้าร่วมในการฟื้นฟูที่โบสถ์ครั้งหนึ่ง ฉันประกาศตนรับเชื่อในพระเยซูคริสต์และรับบัพติสมา จากนั้นฉันขออนุญาตศิษยาภิบาลคริสตจักรนั้นว่า หลังการฟื้นฟูแล้วจะขออยู่โบสถ์ที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าสักช่วงเวลาหนึ่ง ท่านอนุญาต”

“ฉันใช้พื้นที่โบสถ์เป็นที่นอน ฉันอธิษฐานขอต่อพระเจ้า ให้ฉันสามารถอ่านพระคัมภีร์ เพื่อฉันจะได้บอกข่าวดีเรื่องพระเจ้าให้กับญาติของฉัน ฉันเคยไปโรงเรียนเมื่อเป็นเด็ก เรียนเป็นเวลาช่วงสั้น ๆ เท่านั้น ฉันอ่านหนังสือไม่ได้”

“เวลาผ่านไป ในวันที่เจ็ดของการอธิษฐานในโบสถ์ ขณะที่ฉันนอนราบบนพื้น สองมือกุมพระคัมภีร์ที่อยู่บนอกของฉัน ฉันเห็นดวงดาวค่อย ๆ มากขึ้น ในโบสถ์ที่ฉันอยู่นั้น ดวงดาวเหล่านั้นค่อย ๆ ใหญ่ขึ้น แล้วเคลื่อนมาใกล้หน้าของฉันอย่างช้า ๆ แล้วบนดวงดาวแต่ละดวงมีอักษรภาษาไทย และฉันอ่าน

เข้าใจและรู้ว่าเป็นเรื่องอะไร ดาวดวงนี้เขียนว่ามัทริว ดวงโน้นเขียนว่า
มาระโก ดวงนั้นเขียนว่าลูกา และอีกหลาย ๆ ดวง”

“ทันใดนั้น ฉันก็ได้ยินเสียงของศิษยาภิบาลเรียกให้ออกไปรับประทานอาหาร เพราะฉันยังไม่ได้รับประทานอาหารตลอดทั้งวัน เมื่อฉันเดินไปที่
ประตู ฉันเปิดพระคัมภีร์พระธรรม ฟิลิปปี 4:4 แล้วอ่านออกเสียงดังว่า “จง
ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่า จงชื่นชม
ยินดีเถิด” สรรเสริญพระเจ้า ฉันอ่านพระคัมภีร์ได้แล้ว”

ใครจะเชื่อเรื่องราวที่เหลือเชื่อเหล่านี้ คุณโจนและผมได้เฝ้าดูชีวิตของ
แม่แล้วกว่าสามสิบปี เราเห็นถึงความสัตย์ซื่อ มีวุฒิภาวะทางสติปัญญา
เป็นคนที่อุทิศถวายตัวแต่พระเจ้า และเห็นชีวิตที่เกิดผลของนางมากมาย
แม่แล้วไม่สามารถอ่านหนังสือใด ๆ เลยนอกจากพระคัมภีร์

แม่แล้วใช้เวลาชีวิต 40 ปีในการขายพระคัมภีร์ ประกาศพระกิตติคุณ
และก่อตั้งคริสตจักร ด้วยการประกาศพระกิตติคุณนั่นเอง แม่แล้วก็ได้ช่วย
ให้คนกลับตัวกลับใจ มีอาชีพการงาน ทำประโยชน์ต่อสังคม งานของแม่แล้ว
เป็นที่ยอมรับจากส่วนราชการโดยเฉพาะในโครงการแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง
จนได้รับแหวนเกียรติคุณจากนายสัญญา ธรรมศักดิ์ นายกรัฐมนตรีในเวลานั้น

แม่แล้วเป็นตัวอย่างที่ดียิ่งในชีวิตการประกาศพระกิตติคุณและอภิบาล
ฟุ่มพุกคริสตจักรที่ท่านก่อตั้งขึ้นมีดังนี้

1. คริสตจักรโคกม่วง อำเภอย่านตาขาว จังหวัดตรัง
2. คริสตจักรโคกทราย อำเภอย่านตาขาว จังหวัดตรัง
3. คริสตจักรลำทับ อำเภอลำทับ จังหวัดกระบี่
4. คริสตจักรอ่าวตง อำเภอวังวิเศษ จังหวัดตรัง
5. คริสตจักรบางปรน อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช
6. คริสตจักรบางฝั่ง อำเภอเหนือคลอง จังหวัดกระบี่
7. คริสตจักรทุ่งใหญ่ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

แม่แค้นจากโลกนี้ไปเมื่อวันที่ 30 มกราคม ค.ศ. 1997 รวมสิริอายุได้ 87 ปี งานและชีวิตของแม่แค้นยังคงเกิดผลต่อไปจนทุกวันนี้ สมควรอย่างยิ่งที่จะได้รับการยกย่องเป็นบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์คริสตจักรไทย

ส่วนหนึ่งของผู้นำ 14 ครอบครัวที่เดินออกมาต้อนรับพระเยซูคริสต์ เมื่อแม่แค้นให้อาจารย์อรัญเชื้อเชิญภายหลังการเทศนา เป็นการเริ่มต้นของคริสตจักรโคกม่วง (1964)

ซ้าย: สองสามีภรรยาสมาชิกใหม่ของคริสตจักรโคกม่วง สามีเคยป่วยเป็นโรคลมบ้าหมูและไม่สามารถพูดได้แต่ได้รับการรักษาให้หายดีผ่านการอธิษฐาน

บทที่ 4

ขอให้พ้นจากอำนาจชั่วร้าย

เบื้องหลัง: อำนาจแห่งความมืด

จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า
เพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้
เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด
แต่ต่อสู้กับเทพผู้ครอง ศักดิ์เทพ
เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้
ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณชั่วในสถานฟ้าอากาศ

เอเฟซัส 6:11-12

“อาจารย์...ไม่มีอะไรที่จะช่วยเราให้รอดพ้น
จากอำนาจของเหล่าวิญญาณและผีได้หรอก”

เรื่องราวต่าง ๆ ที่ผมจะเล่าในบทนี้ หลายท่านอาจจะเห็นว่าเป็นความเชื่อที่ล้าสมัย งมงาย หรือเหลือเชื่อ ยิ่งมองจากมุมมองของความคิดความเชื่อของชาวตะวันตกหลายต่อหลายคนแล้ว เขาจะมองว่าเป็นเรื่องที่เขาไม่เชื่อกันแล้วในยุคปัจจุบัน และเพื่อนส่วนมากของผมที่เติบโตในวัฒนธรรมเดียวกับผมก็เป็นเช่นนั้น เพราะผมและเพื่อนถูกหล่อหลอมวิธีคิดตามแนวคิดแบบวิทยาศาสตร์และความคิดความเชื่อแบบจิตวิเคราะห์ต่อปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเหล่านี้ จนเลิกพูดกันถึงเรื่องอำนาจร้าย วิญญาณชั่ว ผี มาร ซาดาน เพื่อนตะวันตกของผมส่วนใหญ่จะมองว่า ใครพูดเรื่องเหล่านี้เป็นพวก “ตกยุค” เพราะเป็นความคิดโบราณคร่ำครึที่เชื่อในเรื่องผีสิง วิญญาณชั่ว

แท้จริงแล้ว ผมเองเติบโตและถูกบ่มเพาะให้มีโลกทัศน์แบบวัฒนธรรมตะวันตกเช่นกัน แต่เมื่อผมใช้ชีวิตและทำงานในประเทศไทย ประสบการณ์เหล่านั้นได้หล่อหลอมปรับเปลี่ยนโลกทัศน์ของผมใหม่ จนเมื่อผมกลับประเทศบ้านเกิด พุดคุยกับเพื่อนฝูง เจ้าหน้าที่ระดับผู้บริหารของมิชชันนารีคนหนึ่งถึงกับออกปากเอ่ยว่า “คุณกลายเป็นคนไทยไปแล้ว” จะไม่ให้ผมเปลี่ยนไปได้อย่างไรในเมื่อความเชื่อเรื่องวิญญาณแทรกซึมซาบเข้าในวัฒนธรรมนี้

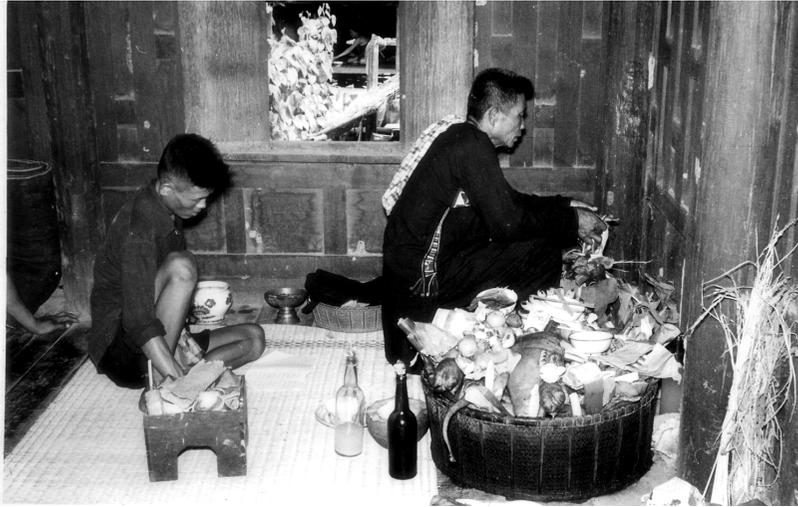
เมื่อผมเริ่มงานประกาศพระกิตติคุณในประเทศไทย ผมได้ไปเยี่ยมและประกาศศก กับพี่น้องลาวโซ่งในหมู่บ้านแหลมกระเจา (ปัจจุบันเป็นหมู่บ้านไทยทรงดำ) อาจารย์เกษม ตรีอินทอง เป็นคริสเตียนรุ่นแรกในหมู่บ้านนี้ ได้พาผมไปเยี่ยมบ้านของนายเอียงที่มีความสนใจที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของตน

บ้านนายเอียง แหลมกระเจา อำเภอตอนตุม นครปฐม

จากสภาพความเป็นอยู่ที่ยากจน บ้านที่เอียงกระเท่เร่ กำลังจะพังหลังคาบ้านที่เต็มไปด้วยรูรั่ว แต่เมื่อเราเดินไปหลังบ้านเราพบเขาเลี้ยงหมูตัวใหญ่ไว้ตัวหนึ่ง ตามโลกทัศน์ของผมหมูใหญ่ตัวนี้ถ้าเขาขายคงจะได้เงินมามากพอที่จะแก้ไขความยากจนขั้นแค้นของเขาลงไปบ้าง ผมจึงถามเขาว่า

“เมื่อไหร่นายเอียงจะขายหมูตัวนี้ ?” เขาตอบผมว่า หมูตัวนี้ขายไม่ได้ เพราะหมูตัวนี้เขาเลี้ยงเพื่อจะใช้ในพิธีเช่นไหว้บูชาวิญญาณบรรพบุรุษ ผมทราบมาว่าเขาเคยบวชเรียนมาก่อน จึงถามว่า การที่นายเอียงเลี้ยงหมูเพื่อฆ่าบูชาจะไม่ขัดต่อศีลธรรมในศาสนาที่เชื่อถือหรือ คำตอบที่เราได้จากเขาคือ “อาจารย์...ไม่มีอะไรที่จะช่วยเราให้รอดพ้นจากอำนาจของเหล่าวิญญาณและผีได้หรอก” ประโยคนี้ของเขาทำให้ผมตาสว่างขึ้น การทำงานในวัฒนธรรมนี้ อำนาจของ ผี สาง วิญญาณ เป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่มองข้ามไม่ได้

ชาวไทยทรงดำ (ลาวโซ่ง) กำลังทำพิธีเช่นไหว้วิญญาณบรรพบุรุษ
ตามประเพณีดั้งเดิม

ศาสนศาสตร์เป็นหลักการที่ตกผลึกจากประสบการณ์ชีวิตที่เราแต่ละคนได้รับผนวกเข้ากับสิ่งที่สังคม ชุมชน และครอบครัวหล่อหลอมฐานคิด แนวปฏิบัติในชีวิตของเรา คงเป็นความลำบากใจอย่างยิ่งถ้าจะให้เรายอมรับและเชื่อในสิ่งที่เราไม่เคยพบ ไม่เคยมีประสบการณ์และไม่ได้รับการหล่อหลอมมาก่อน

สำหรับตัวผมแล้ว ศาสนศาสตร์ เป็นเรื่องจริงในชีวิต หลักการของ ผมก็คือ ศาสนศาสตร์เป็นเรื่องราว ของชีวิตที่มีรากฐานในพระคัมภีร์ เป็นเรื่องพิสุจน์ชัดในชีวิตของผู้คนที่ปรากฏในประวัติศาสตร์คริสตจักร (ในแต่ละยุค แต่ละสมัยและแต่ละ วัฒนธรรม) เป็นเรื่องที่เป็นจริงและ เกิดผลในชีวิตของผม ของเพื่อน ของคนรอบข้าง เมื่อรวมกันเข้าแล้ว ตกผลึกเป็นศาสนศาสตร์สำหรับผม

เราพบว่า เมื่อเราเผชิญหน้า กับอำนาจแห่งความมืดและชั่วร้าย ด้วยพระนามพระเยซูคริสต์ มนุษย์ จะได้รับการปลดปล่อยจากอำนาจ ดังกล่าวสู่ชีวิตที่มีเสรี และต่อไปนี้เป็นเรื่องราวที่จะพิสุจน์สัจจะความจริง ในเรื่องนี้

ศาลพระภูมิในบ้านลาวโซ่ง (1964)

ขวางทางมาร

ท่านทั้งหลายจงน้อมใจยอมฟังพระเจ้า
จงต่อสู้กับมาร และมันจะหนีท่านไป
ท่านทั้งหลายจงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะเสด็จมาใกล้ท่าน

ยากอบ 4:7-8ก

“เจ้าศัตรูร้ายมันหมอบอยู่ข้างประตูชีวิตของเรา
จงหาโอกาสที่จะทะลวงเข้ามาทำลายสันติสุขในชีวิต”

ยิ่งเราอยู่ที่บ้านสามแยกนานแค่ไหน สถานการณ์บีบรัดให้เราต้องศึกษาค้นหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องอำนาจของมารและอิทธิพลของความชั่วร้ายมากขึ้นแค่นั้น ชาวบ้านถิ่นนี้ก็มีประสบการณ์เกี่ยวกับอำนาจของผีและวิญญาณชั่วร้าย แต่เราไม่เข้าใจ

คุณโจน, รุชแอน, ลอรี และเดวิด (1965)

คืนหนึ่ง เมื่อเรานมัสการพระเจ้าก่อนหลับนอน ผมและคุณโจนอ่าน พระคัมภีร์จากพระธรรมยากอบ บทที่ 4 และมีโอกาสใคร่ครวญพูดคุยกันถึงความหมายของวิญญาณชั่ว และพลังอำนาจของมารว่า ความคิดเหล่านี้เป็นเพียงนามธรรมเพื่อพยายามที่จะสื่อสารถึงความคิดเรื่องความผิด หรืออำนาจที่ชั่วร้ายอะไรบางอย่าง หรือเป็นคำที่มีไว้สำหรับเป็นที่โยนกองความผิดที่ได้ทำ เช่น เมื่อเราทำอะไรผิด เราก็มโยนกองว่า “มารมันทำให้ฉันต้องทำไปเช่นนั้น” เราพยายามที่จะค้นหาเงาะลึกลงไปอีกว่าเจ้ามารร้ายหรือวิญญาณชั่วแท้จริงแล้วมันมีความเป็นบุคคลตัวตนอย่างไรที่กล่าวอ้างในพระคัมภีร์หรือไม่ คืนนั้นเราไม่มีข้อสรุป

เช้าวันรุ่งขึ้น เราต้องขับรถจากบ้านสามแยกเพื่อไปเทศนาที่คริสตจักรในตัวจังหวัดนครปฐม ซึ่งในสมัยนั้นต้องใช้เวลาขับรถประมาณหนึ่งชั่วโมง ผมและคุณโจนมักมีความตึงเครียดเมื่อต้องเดินทางออกจากบ้านไปที่ใดก็ตาม ผมเองเป็นคนที่ทำอะไรช้าอยู่แล้ว แต่คุณโจนชักช้ายิ่งกว่าอีก

เช้าวันนั้น ผมจัดการตนเองเสร็จก่อน ผมจึงขึ้นนั่งหลังพวงมาลัยรถแลนดโรเวอร์เพื่อรอคุณโจน ซึ่งเรากำลังสายแล้ว ผมรู้ว่าผมไม่ควรรีบไปนั่งรอในรถ เพราะการนั่งรอในรถจะทำให้ผมมีความอดทนน้อยลง แล้วอารมณ์จะร้อนแรงขึ้นเร็วเกินกว่าที่จะควบคุมอยู่ แต่ผมก็ขึ้นมานั่งในรถแล้ว

ในขณะที่นั่งรอคุณโจนในรถ ผมพรับบอกกับตนเองว่า “ทำให้ใจให้สงบอย่าไปบ่นว่าคุณโจนเมื่อเธอมาถึง” แต่ผมรอแล้วรอเล่าเธอไม่มาสักที ทันทีที่ประตูรถเปิด ผมถึงกับระเบิดออกไปว่า “คุณสายอีกแล้ว คุณรู้ไหมตอนนี้เราควรอยู่ที่โบสถ์แล้ว แต่เราเพิ่งจะออกเดินทาง แล้วเราจะไปทันเวลาได้อย่างไร คุณไม่เคารพเวลาของคนอื่นเลย” แท้จริงแล้วผมหมายถึงไม่เคารพในเวลาของผม แล้วผมก็บ่นต่อว่าเลยเถิดไปถึงเรื่องการใช้เงินของคุณโจนในเดือนนี้ว่า “คุณใช้เงินเติบเสมอเลยนะ” คุณโจนก็ต่อว่าผมในบางเรื่องที่ผมได้ทำผิดเช่นกัน มันเหมือนเปิดเทปที่เคยอัดไว้เมื่อมนานมาแล้วให้กันฟัง เราต่อว่ากัน

จากเรื่องหนึ่งไปยังอีกเรื่องหนึ่งที่เราเคยขัดแย้งกัน อย่างไม่จบสิ้น

เมื่อผมถอยรถ เพื่อจะขับรถออกจากบ้านเข้าเมือง ความโกรธในตัวผมทวีความรุนแรงมากขึ้น ในเวลานั้นผมโกรธจัดจนเกิดแวบหนึ่งขึ้นในความคิดผม “ขับรถชนต้นไม้ให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลย” ทันใดนั้น ผมระลึกถึงข้อพระคัมภีร์ที่เราอ่าน และความคิดที่เราได้พูดคุยกันเมื่อคืนที่ผ่านมา ผมหันไปที่คุณโจนแล้วพูดว่า “คุณควรจะได้มาร่ำยออกจากคุณ” แต่นั่นเอง ท่านผู้อ่านคงพอจะนึกภาพออกว่าอะไรเกิดขึ้นต่อจากนั้น คุณโจนตะโกนกลับอย่างทันควันว่า “คุณได้มาร่ำยออกจากตัวคุณเองก่อนซิ” หน้าของผมคงจะดูเกรี้ยวกราดเหมือนยักษ์มารอย่างกับหน้าของตัวอะไรบางอย่างที่ฝังอยู่ในชีวิตผม

ผมพูดออกมาด้วยเสียงดังว่า “เจ้ามารร้ายออกไปเดี๋ยวนี้ ผมต้องการเข้าใกล้พระเจ้า” ผมไม่รู้จะอธิบายความรู้สึกที่ครอบงำผมในขณะนั้นได้อย่างไร นอกจากจะอธิบายตรง ๆ ตามภาพความรู้สึกที่เป็นจริงในขณะนั้นคือมันเป็นเหมือนกับกรงเล็บของสัตว์ร้ายที่ค่อย ๆ คลายแรงขย้ำออกจากหัวใจของผมทีละเล็บ ๆ เกิดสันติสุขในจิตใจ ซึ่งคุณโจนสามารถสังเกตเห็นได้จากใบหน้าของผม แล้วคุณโจนก็กล่าวตามอย่างประโยคที่ผมได้กล่าวไปนั้น จากนั้นผมถามคุณโจนว่า “คุณรู้สึกอย่างไรบ้าง” เธอตอบว่า “ดิฉันรู้สึกว่าเขา” สันติสุขได้ครอบคลุมไปทั้งรถ เอาละ ผมพร้อมที่จะเทศนาข่าวประเสริฐของพระเจ้า

ผมขอสารภาพว่า บางครั้งเราทั้งสองยังเกิดความตึงเครียดขึ้นเมื่อเราต้องทำอะไรให้ทันเวลา แต่เราได้เรียนรู้และค้นพบว่า เราจำเป็นที่จะต้องสำนึกเสมอว่า เจ้าศัตรูร้ายมันหมอบอยู่ข้างประตูชีวิตของเราจึงหาโอกาสที่จะทะลวงเข้ามาทำลายสันติสุขในชีวิต และเมื่อถึงเวลาเช่นนั้นไม่มีอะไรดีไปกว่าการที่รีบสารภาพ แต่ถ้าปล่อยไปเราจะเสียศูนย์ เสียความสามารถในการควบคุมชีวิตของเรา เมื่อนั้นก็เป็นโอกาสของมารร้ายที่จะเข้ามาครอบงำเหนือชีวิตของเรา

หนูน้อย เดวิด กำลังค้นหาความลึกลับในวัฒนธรรมตะวันออก (1961)
เดวิดสนใจก้มลงมองตุ๊กตารูปปั้นลิงใต้โต๊ะ

ท่านกำลังรับใช้ใคร ?

...ถ้าท่านไม่เต็มใจที่จะปรนนิบัติพระเจ้า
ท่านทั้งหลายจงเลือกเสียในวันนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติผู้ใด
...แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระเจ้า

โยชูวา 24:15

“เดวิดนำดาวิดไป และโมซาบเข้ามาหาผม ผมก็นำดาวิดไปเช่นกัน
พ่อลูกสวมกอดกัน”

ในฐานะที่เป็นมิชชันนารี ผมรู้ว่าเราควรรักและรับใช้คนทั้งหลาย

วันหนึ่งผมได้ออกบ้านไปทั้งวันเพื่อที่จะสำแดงความรักของพระเจ้า แก่คนที่ผมพบเห็น และคุณโจนก็ปฏิบัติหน้าที่ของตนเองทั้งวันด้วยเช่นกัน ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน เป็นวันนั้นผมกลับมาถึงบ้านผมหมดแรงที่จะรักใคร่ อีกแล้ว ผมพูดกับคุณโจน แต่เธอกำลังยุ่งอยู่จึงตอบผมด้วยเสียงหัวเราะ ๑ ผมรู้สึกน้อยใจ และเดินขึ้นบันได ลงส้นเท้าแรง ๑ ให้เกิดเสียงดัง

เมื่อขึ้นถึงชั้นบน เดวิดลูกชายอายุ 4 ขวบ วิ่งตัดหน้าผมไป ผมสังเกตเห็นเขาทำอะไรผิดสักอย่างหนึ่ง (ซึ่งผมจำไม่ได้แล้วว่าเขาทำผิดอะไร) ผมจึงใช้มือฟาดลงที่ก้นขณะที่วิ่งตัดหน้าผม เดวิดร้องไห้ ผมไม่สนใจ เดินเข้าห้องน้ำด้วยความโกรธเดือดพล่าน เมื่อผมปิดประตูห้องน้ำผมได้ยินเสียงหนึ่งถามผมจากภายในด้วยเสียงที่ชัดเจนว่า “ตอนนี้คุณกำลังรับใช้ใคร?”

เราต่างรู้ว่า มันยากเย็นแค่ไหนที่จะพูดว่า “ผมขอโทษ” ทั้ง ๆ ที่เรารู้แน่แก่ใจว่าเราได้ทำผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เราจะพูดประโยคนี้กับผู้ที่

เล็กน้อยและอ่อนแอกว่าเรา ผมรู้ว่าในเวลานั้นผมต้องเลือกว่า “ผมจะรับใช้ใคร? รับใช้พระเจ้า หรือรับใช้ตนเอง หรือไม่ก็รับใช้เจ้าศตวรรษร้าย?”

ผมกลับไปหาและขอโทษเดวิด ผมไม่ได้พูดตรง ๆ ว่า “ผมขอโทษ” แต่ผมพูดในทำนองว่า “ลูก เมื่อตะกี้นี้ที่พ่อทำโทษลูก แท้จริงแล้วไม่ใช่ความผิดของลูก แต่พ่อกำลังโมโหแม่ของลูก” เดวิดน้ำตาไหลแล้วโผเข้าหาผม ผมก็น้ำตาไหลเช่นกัน พ่อลูกสวมกอดกัน ตั้งแต่นั้นมาเราเคยขัดแย้งกันหลายครั้ง แต่ทุกครั้งเราเรียนรู้ที่จะรีบพูดว่า “ผมขอโทษ”

เมื่อเดวิดโตขึ้นได้รับราชการทหารในหน่วยรบพิเศษยศพันตรี แต่เขารู้ว่าพระเจ้าทรงเรียก จึงลาออกจากราชการทหารมารับใช้พระเจ้า เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ลี้ภัยตามชายแดนเมียนมาร์ (ดูบทที่ 8 เรื่อง “เราต้องการเสรี”) ในปัจจุบันนี้เรามีโอกาสทำงานใกล้ชิดกัน

ผมเรียนรู้สัจจะจากพระธรรมยากอบ 4:10 ที่ว่า “ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น” แม้แต่ในสายตาลูก ๆ ของเราเองด้วย

เดวิดกำลังช่างในสวนตุลิต เลยหนีมาเกาะขาพ่อ

ชาวไร่ในเมียนมาร์ชวนพันธมิตรเดวิดมาช่วยเขา

เดวิดถูกเรียกให้ออกจากพันธมิตรทหารหน่วยรบพิเศษ และเริ่มต้นเป็นมิชชันนารีในปี 1993 เมื่อตัวแทนผู้นำรัฐบาลรัฐวามาทหาเรา และเล่าว่าชนเผ่าว่าเคยถูกวิญญูณชั่วครอบงำและบังคับให้ล่าหัวมนุษย์ เมื่อกลายมาเป็นทหารคอมมิวนิสต์จึงยุติการล่าหัวมนุษย์ ในปี 1979 จากนั้นคนเราได้ตั้งรัฐเองในปี 1989

พวกเขาขอให้เราช่วยจัดฝืนให้หมดสิ้นจากรัฐว้าและให้เป็นคริสเตียนเพื่อให้พ้นจากอำนาจของผีและวิญญูณต่าง ๆ และช่วยพัฒนารัฐว้าในทุกด้าน ส่วนเราพยายามช่วยแต่ก็ไม่สามารถช่วยได้อย่างเต็มที่เนื่องจากเกิดความขัดแย้งกันภายในรัฐว้าและประเทศเมียนมาร์ (พม่า) (ดูหน้า 27-28, 258-260)

อาจารย์เดวิด และ คุณแคเรน ยูแบงค์ บนดอยในเมียนมาร์
หลังการแต่งงาน เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 1993
เดินทางไปประกาศกับชนเผ่าว่า ในโอกาสอันนี้มูน (กรกฎาคม 1993)

ผู้มีจริงหรือ ?

พระองค์ได้เสด็จไปประกาศในธรรมศาลาของเขาคั่วแคว้นกาลิลี
และได้ขับผีออกเสียหลายผี

มาระโก 1:39

พระเจ้าผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงประสงค์จะให้เทพผู้ปกครองและ
ศักดิ์เทพในสวรรค์สถาน

รู้จักบัญญัติอันซับซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร ณ บัดนี้
ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์

ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จแล้วในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

เอเฟซัส 3:10-11

“เราคือแม่มด...”

เราลงมาเพื่อที่จะช่วยปกป้องหญิงสาวที่นำสารคนนี้
ที่ถูกริชยาของจ้าวจินทรมาน”

ความคิดความเข้าใจของผมเกี่ยวกับโลกแห่งวิญญาณเปลี่ยนแปลงไป
มากขึ้นเมื่อผมย้ายการงานจากสามแยกไปสอนที่พระคริสตธรรมเชียงใหม่
ในเดือนพฤษภาคม 1971 ผมยังจำได้ ครั้งเมื่อผมเป็นนักศึกษาในวิทยาลัย
พระคริสตธรรม อาจารย์ที่สอนปฐิเสธเรื่องผี โดยอธิบายจากพระธรรมฮีบรู
13:8 ที่ว่า “พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาวานนี้ และเวลาวันนี้ และ
ต่อ ๆ ไปเป็นนิจกาล” แล้วอาจารย์ถามนักศึกษาในชั้นเรียนว่า มีใครในห้องนี้
เคยเห็นผีบ้าง ไม่มีใครตอบ อาจารย์จึงกล่าวต่อไปว่า ในเมื่อปัจจุบันนี้เรา
ไม่เห็นวิญญาณชั่ว หรือ ผี ดังนั้น ในสมัยของพระเยซูคริสต์จึงไม่มีวิญญาณชั่ว

และผีเช่นกัน พระเยซูคริสต์ใช้ภาษาที่ไม่ใช่วิทยาศาสตร์ เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยนั้นให้กับประชาชนที่ไม่เข้าใจตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ แต่เราในปัจจุบันสามารถอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวด้วยหลักการทางจิตวิทยาและชีววิทยาได้

อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ของผมครั้งเมื่อทำงานในชุมชนชนบทไทย ทำให้ผมสงสัยและมีคำถามต่อคำสอนดังกล่าวของอาจารย์ของผม ชาวบ้านมีประสบการณ์เรื่องวิญญาณ และผีมากพอ ๆ กับที่ผมมีประสบการณ์เรื่องพระเจ้า ต่างกันตรงที่เขาไม่มีพระคัมภีร์ แต่พระคัมภีร์ของเราพูดถึงเรื่องวิญญาณและผีโดยตรงไปตรงมา

ผมเริ่มต้นเรื่องผีและวิญญาณจากการอธิบายด้วยหลักการความคิดทางวิทยาศาสตร์ แต่ในประเทศไทยผมพูดถึงเรื่องผีและวิญญาณตรงไปตรงมาอย่างที่พระคัมภีร์พูดถึงการที่พระเยซูคริสต์ทรงขับวิญญาณชั่วออกจากประชาชน แต่ในเวลาเดียวกันในทางความคิดผมกลับคิดอย่างฝรั่งว่า “เมื่อพวกเขามีการศึกษาแล้วเขาจะไม่พูดเช่นนี้”

ยิ่งหลายปีผ่านไปผมยิ่งสงสัยมากขึ้น ในคำสอนที่ผมได้รู้เรียนในพระคริสตธรรมที่ตัดเรื่องการอัศจรรย์และเรื่องวิญญาณทั้งหลายออก แต่ในเวลาเดียวกัน ผมกลับเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้นว่า เรื่องนี้มันมากกว่าเรื่องการใช้คำในการอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้น

ประการแรก ผมได้เห็นคนอัมพาตชาวลาวโง่งสามารถลุกขึ้นและเดินได้โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ (ดูในบทที่ 7 เรื่อง “คุณจะสามารถลุกขึ้นและเดินได้”) ผมยังมีอีกประสบการณ์หนึ่งที่เห็นหน้าของชายคนหนึ่งเปลี่ยนไปเป็นเหมือนมารชาตานต่อหน้าต่อตาผม

อีกประสบการณ์หนึ่งก็เรื่องอารมณ์ความรู้สึกโกรธของผมเอง มันเป็นเรื่องเหมือนกับกรงเล็บของสัตว์ร้ายที่ขย้ำลงบนหัวใจของผม แต่เมื่อผมร้องเสียงดังว่า “เจ้ามารร้ายออกไปเดี๋ยวนี้ ผมต้องการเข้าใกล้พระเจ้า” แรงแข็งขย้ำของกรงเล็บ

สตร์ร้ายค่อย ๆ คลายออกจากหัวใจของผม (ดูเรื่อง “ขวางทางมาร”) คนไทย และชาวลาโวซังหลายคนที่ผมทำงานด้วยที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่อง วิทยาศาสตร์ชีวจนทำให้คนเหล่านี้เกิดความกลัวในเรื่องนี้

ขณะนั้น ผมได้รับเชิญให้ไปเป็นอาจารย์สอนวิชาพระคัมภีร์ภาคพันธ สัญญาใหม่และการประกาศพระกิตติคุณที่พระคริสตธรรมเชียงใหม่ เรื่อง วิทยาศาสตร์ชีวมีจริงหรือไม่ และเราจะนำเสนอพระกิตติคุณในสังคมไทยอย่างไร กลายเป็นประเด็นร้อนในการสอนของผม ในเมื่อมิชชันนารีหลายท่านที่ผม ทำงานด้วยต่างก็ได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างผม คนไทยที่มีประสบการณ์ เกี่ยวกับเรื่องวิทยาศาสตร์จึงไม่กล้าที่จะแบ่งปันประสบการณ์ของเขาในเรื่องนี้ เพราะกลัวถูกมองว่าเป็นคนที่มีความเชื่อคร่ำครึโบราณ ผมเริ่มที่จะพูดคุยกับ ผู้นำของคริสตจักรไทยขอเขาช่วยแบ่งปันประสบการณ์ของเขาในเรื่อง วิทยาศาสตร์ชีวแก่ผม เพราะผมต้องการเข้าใจเรื่องนี้จริง ๆ

ในที่สุดผมอธิษฐานต่อพระเจ้า “ข้าแต่พระเจ้า ถ้าวิทยาศาสตร์ชีวมีจริงละก็ ขอพระเจ้าโปรดให้ผมมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เพื่อเกิดความมั่นใจ พวกเพื่อน สนิทและผู้นำคริสตจักรที่อเมริกาอาจจะมองว่าผมบ้าก็ได้ พระเจ้าข้า ถึงแม้ว่าในพระคัมภีร์มีตัวอย่างมากมายในเรื่องนี้ และพบหลักฐานต่าง ๆ ใน ประวัติศาสตร์คริสตจักร และมีคนมากมายที่มีประสบการณ์ในเรื่องวิทยาศาสตร์ ชิวก็ตาม ผมขอมีประสบการณ์ตรงของผมเอง” ในอาทิตย์นั้นเองผมได้รับ ประสบการณ์จริง ๆ เรื่องผีและวิทยาศาสตร์ชีวถึงสองประสบการณ์ด้วยกัน

ประสบการณ์แรก อาจารย์ เกร์ฮาร์ด ฮูเกท มิชชันนารีชาวเยอรมัน คณะมาร์บุกเกอร์มิชชัน ทำงานในสถาบันแมคเคนเพื่อการฟื้นฟูสภาพ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ดูแล รักษา และรับผิดชอบในเรื่องโรคเรื้อน ได้ชวนผมไป ร่วมอธิษฐานที่จะขับผีออกจากหญิงคนหนึ่งที่อยู่ในแมคเคน ซึ่งคนทั่วไป จะบอกว่าเธอ “ผีบ้า” (ผีในตัวของนางบ้า ไม่ใช่สมองประสาทบ้า) เธอเคย แสดงความจำนงต้องการเป็นคริสเตียน แต่เมื่อเธอร่วมอธิษฐานกับทีมงาน

ของอาจารย์ฮูเกท เธอเริ่มแสดงอาการแปลก ๆ พุดด้วยเสียงประหลาดที่มีใช้เสียงปกติของเธอ จากการอธิษฐานสามารถขับผีออกจากตัวเธอหลายคน แต่ทุกครั้งที่เราไปร่วมนมัสการพระเจ้า หรือเข้าชั้นเรียนพระคัมภีร์ที่คริสตจักร เธอจะนอนหลับทันที

อาจารย์ฮูเกทและคุณซาโลตมารรยา ศิษยาภิบาลคริสตจักรที่เป็นคนจีน และผม ได้ไปที่บ้านพักหลังเล็กที่ทางแมคเคนสร้างให้ผู้ที่หายจากเชื้อโรคเรื้อนเป็นที่พักอาศัย ในสมัยนั้นแม้จะหายจากโรคเรื้อนแล้วก็ยังถูกแบ่งแยกกีดกันจากสังคม และเมื่อเขามารับการรักษาที่แมคเคนแม้จะหายแล้วก็ตามเขายังต้องใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ในสถาบันแมคเคน หรือในนิคมต่าง ๆ ที่ทางสถาบันจัดให้

เมื่อเราเริ่มอธิษฐานเพื่อเธอ เธอเริ่มแสดงอาการแปลกประหลาด เธอลุกขึ้นแล้วร่ำร้องไปรอบ ๆ และพุดเป็นภาษาจีน

ศิษยาภิบาลจีนได้แปลให้เรารู้ว่า วิญญาณชั่วในตัวเธอได้อ้างว่า มันเป็นวิญญาณของจ้าวจิน และมันร้องประกาศว่า “ผู้หญิงคนนี้รูกล้ำเข้ามาในบ้านของข้า ข้าต้องการกินของเช่นไหว้จากนาง เพียงแต่เจ้าถวายเหล่าหนึ่งขวดกับเงินอีก 20 บาท ข้าก็จะออกจากนาง” อาจารย์ฮูเกทกระซิบบอกผมว่า ผีในตัวเธอเคยพุดเช่นนี้มาก่อน ปกติแล้วถ้าผีไม่เข้าเธอพุดภาษาจีนไม่ได้

พวกเราช่วยกันขับวิญญาณจ้าวจินให้ออกจากหญิงสาวด้วยพระนามของพระเยซูคริสต์ และด้วยการอ่านพระคัมภีร์เรื่องราวที่พระเยซูคริสต์ทรงขับผีและวิญญาณชั่วด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ แล้วสลัปเดตด้วยการร้องเพลง “สรรเสริญพระฤทธิพระเยซูคริสต์”

ในที่สุด สำหรับผมแล้วดูเหมือนต้องใช้เวลายาวนาน เธอล้มฟูปลงกองอยู่บนพื้น เมื่อเธอรู้ตัวเธอกลับเป็นตัวปกติของเธอ เราถามเธอถึงเรื่องวิญญาณของจ้าวจิน เธอบอกกับเราว่าวิญญาณดังกล่าวรบกวนและสร้างความยุ่งยากแก่ชีวิตเธอเป็นเวลากว่า 17 ปีแล้ว เธอเล่าถึงความเป็นมาว่า

วิญญาณชั่วตนนี้เข้ามาสิงในตัวเธอในคืนหนึ่งเมื่อเธอย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านเก่าหลังหนึ่งในกรุงเทพฯ จากการพูดคุยปะติดปะต่อเรื่องราวของเธอ ผมเรียนรู้ว่าอาจจะเป็นเวลาเดียวกับที่เธอรู้ตัวว่าเป็นโรคเรื้อน

เราเชิญชวนหญิงสาวว่า “ให้เราอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงขับวิญญาณร้ายออกไป” เมื่อเราเริ่มอธิษฐาน เสียงของเธอเปลี่ยนอีก ครั้งนี้เป็นเสียงนุ่มนวลของผู้หญิงที่มีการศึกษาในสำเนียงของภาษาไทยภาคกลาง ซึ่งแตกต่างจากเสียง สำเนียง และลักษณะภาษาของหญิงสาวชาวบ้านคนนี้ เราถามเธอว่าเป็นใคร นำเสียงที่แสดงถึงความเป็นห่วงเป็นใยตอบว่า “เราคือแม่มดเรารลงมาเพื่อที่จะช่วยปกป้องหญิงสาวที่น่าสงสารคนนี้ ที่ถูกวิญญาณของจ้าวจินทรมาน” วิญญาณแม่มดเล่าต่อไปว่า เมื่อมันลงมาช่วยวิญญาณของมัน กลับถูกพันธนาการ กลับไปไม่ได้ นางพูดจาหวานล่อมให้เราสงสารเพื่อที่จะให้นางอยู่ในร่างของหญิงสาวต่อไป ตอนนั้นผมเริ่มรู้สึกสงสารแม่มดคนนั้น

แต่เรารู้ว่าจะใจอ่อนตามเสียงที่น่าสงสารนี้ไม่ได้ เราจึงสั่งในพระนามของพระเยซูให้วิญญาณของแม่มดออกจากหญิงสาวคนนี้ ทันใดนั้น เสียงของแม่มดร้องโอดครวญ โหยหวน เสียงยาวนาน แล้วร่างของหญิงสาวล้มฟุบลงอีกครั้งหนึ่ง และเมื่อเธอฟื้นขึ้นมาเธอพูดด้วยเสียงปกติของเธอ ในตอนนั้นเราต่างเห็นตื้นเล็กน้อยแต่ก็สบายใจที่วิญญาณชั่วออกจากร่างของหญิงสาวได้ เราร่วมกันอธิษฐานอีกครั้งหนึ่งแล้วลากลับ แต่เราก็คงสัญญาว่าจะกลับมาเยี่ยมเธออีก

ต่อมา ผมได้ข่าวว่าวิญญาณร้ายยังกลับมาเข้าหญิงสาวคนนี้อีก พวกเราด้อยประสบการณ์ในด้านนี้ เราไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดีกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ในที่สุดเธอก็ถูกปล่อยให้อยู่คนเดียว

เมื่อใดก็ตามที่มีผู้มาอธิษฐานเพื่อเธอ วิญญาณร้ายก็จะเข้าสิงและสำแดงฤทธิ์เดช สมาชิกคริสตจักรหลายคนต่างพูดว่า ที่หญิงสาวเกิดอาการเช่นนี้เพราะต้องการเรียกร้องความสนใจ ที่เป็นเช่นนี้เพราะฐานความเชื่อ

ศรัทธาของสมาชิกเข้าใจว่า ถ้าเราขับไล่วิญญาณร้ายให้ออกด้วยพระนามของพระเยซูคริสต์แล้ว วิญญาณร้ายนั้นจะกลับเข้ามาในคนนั้นอีกไม่ได้ ที่หญิงสาวคนนี้ยังเกิดอาการเหมือนผีเข้าอีกหลังจากถูกขับด้วยพระนามพระเยซู สมาชิกจึงตีความว่านี่ไม่ใช่วิญญาณร้ายแต่เป็นการเรียกร้องความสนใจ และนี่ก็คือฐานความเชื่อศรัทธาที่ผมเคยมีมาก่อน และใช้สอนชาวบ้านว่า “ถ้าคุณเป็นคริสเตียนแล้ว วิญญาณร้ายจะไม่สามารถมารบกวนคุณอีก”

ในช่วงที่ผมเป็นอาจารย์สอนที่พระคริสตธรรมเชียงใหม่ บางครั้งผมพานักศึกษาไปเยี่ยมตามเรือนพักผู้ป่วยในสถาบันแมคเคน หลายครั้งที่ผมมีโอกาสพบหญิงสาวคนนี้อีก ทุกครั้งที่ผมอธิษฐานร่วมกับหญิงสาว เธอเริ่มตัวสั่น ค่ำรามและทำเสียงแปลก ๆ จนกระทั่งผมสั่งให้วิญญาณร้ายนั้นเงิบและขับมันออกจากตัวเธอในพระนามของพระเยซูคริสต์

ผมใช้เวลาในการศึกษาถึงประสบการณ์ของคนต่าง ๆ ในเรื่องนี้มากขึ้น ผมพบว่าหญิงสาวคนนี้ถูกวิญญาณร้ายครอบงำชีวิตของเธอมาเป็นเวลายาวนาน แต่เธอไม่สามารถที่จะปกป้องตนเองได้ วิญญาณร้ายเหล่านั้นจะยอมออกจากร่างเธอเมื่อเราอธิษฐานขับไล่มัน แต่หลังจากนั้น มันก็ย้อนกลับเข้ามาในร่างเธออีก และเธอก็ไม่มีกำลังที่จะต่อต้านอำนาจของมันได้

เพื่อนมิชชันนารีจากแบปติสต์ได้ส่งเทปบันทึกเสียงเกี่ยวกับเรื่องหกขั้นตอนในการขับผีและวิญญาณชั่วด้วยตนเอง โดย ดิเรก ปรินซ์ (Derek Prince) ผมได้สอนให้หญิงสาวเรียนรู้และปฏิบัติตาม 6 ขั้นตอนในการที่เธอจะสามารถขับวิญญาณร้ายด้วยตัวเอง ดังนี้

1. สาราภาพความผิดบาปในชีวิตของท่านด้วยความจริงใจ
2. ตัดสินใจที่จะให้อภัยแก่ทุกคนที่เคยทำให้ท่านเสียใจและเจ็บปวดในชีวิต
3. สำนวจชีวิตที่ผ่านมาของท่านเองว่าเคยเข้าข้องแวะกับอำนาจทางไสยศาสตร์ พ่อมด หมอผี คนทรง อำนาจลึกลับต่าง ๆ การผูกชีวิต

ของตนไว้กับดวง ฝ่าถ้วยแก้ว การบนบานศาลกล่าว แล้วตัดสินใจ ปฏิเสธและกำจัดสิ่งเหล่านี้ออกจากชีวิตของท่าน

4. ประกาศความเชื่อศรัทธาของท่านในองค์พระเยซูคริสต์ ให้พระองค์ เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด และเป็นเจ้าของชีวิตของท่าน
5. จงผูกมัดวิญญาณร้ายในชีวิตของท่านในพระนามของพระเยซู และ ขับไล่มันออกจากชีวิตของท่านด้วยการหายใจออกยาว ๆ สุดแรง ของท่าน
6. อัญเชิญพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาสถิตในชีวิตของท่านเพื่อทรง ปกป้องคุ้มครองชีวิตของท่านต่อไป

ผมถามเธอว่า เธอจะยกโทษแก่คริสเตียนที่พูดว่า ที่เธอเกิดอาการ ประหลาดบ้างครั้งนั้นเป็นเพราะเธอต้องการเรียกร้องความสนใจได้หรือไม่ เธอกล่าวว่า “เขาคิดว่าฉันจงใจแสดงอาการประหลาด ๆ เหล่านั้น เพื่อพวกเขา จะหัวเราะเยาะเช่นนั้นหรือ แต่อย่างไรเสียฉันก็พร้อมยกโทษพวกเขา” ผม ค่อย ๆ นำเธอไปที่ละชั้นตอนจนครบ จากนั้นผมพูดกับเธอว่า “พระเยซูคริสต์ อยู่ในชีวิตของเธอ และเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอแล้ว พระองค์ให้อำนาจ แก่เธอที่จะสั่งห้ามวิญญาณร้ายเข้ามาในชีวิตของเธออีก เมื่อใดก็ตามที่เธอ รู้สึกว่าวิญญาณชั่วมาหาเธอ เธอต้องบอกมันเลยว่าเธอเป็นของพระเยซู คริสต์แล้ว และไล่มันให้ออกห่างจากเธอในพระนามของพระเยซูคริสต์”

หลังจากนั้นเธอกลับไปที่คริสตจักร ผ่านชั้นเรียนของผู้เชื่อใหม่ รับผิดชอบมา แล้วจัดงานเลี้ยงใหญ่แก่เพื่อนคริสเตียนทุกคน รวมทั้งเพื่อนที่เคยกล่าวหา เธอว่า เธอแกล้งมีอาการแปลก ๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจด้วย

หลังจากนั้นประมาณปีหนึ่งเธอแต่งงาน มีลูกด้วยกันคนหนึ่ง และย้าย ไปอยู่ในนิคม ผมไม่มีโอกาสพบเธออีกเลย แต่ผมได้ถามข่าวของเธอเป็น ครั้งคราวจากผู้นำคริสตจักรที่รู้จักเธอ เขาบอกว่าเธอมีชีวิตที่ปกติที่เชื่อฟัง ในพระเจ้าร่วมกับครอบครัวของเธอ

ประสบการณ์ดังกล่าวทำให้ผมมีความหวังที่จะให้การช่วยเหลือแก่คนที่ประสบกับสภาพชีวิตอย่างหญิงสาวคนดังกล่าว ซึ่งอดีตเราปล่อยให้เป็นการของหมอและยา หรือไม่ก็ให้นักจิตวิทยาที่จะให้การปรึกษาหารืออย่างต่อเนื่อง

แต่แน่นอนครับ มิใช่ทุกกรณีจะเป็นเรื่องของผี หรือวิญญาณร้าย เราคงไม่ตีขลุมว่าคนที่มีอาการเช่นนี้เป็นเรื่องของวิญญาณชั่วเสมอไป อย่างที่ดิเรก ปริญญ์กล่าวแนะนำไว้ในเทปว่า ในอดีตเราอาจจะเคยคิดว่าเรื่องผีเรื่องวิญญาณร้ายมิใช่เรื่องจริง แต่ปัจจุบันนี้เราพบว่า ผีและวิญญาณร้ายนั้นมีจริง ดังนั้น เราควรเปิดช่องสำหรับเรื่องวิญญาณในความเชื่อ ความคิด และในการแสวงหาความเข้าใจของเราในเรื่องเหล่านี้

พี่น้องกะเหรี่ยงตะละกู่
อุ่มผาง จังหวัดตาก
ภายหลังการรับบัพติศมา
ไล่วิญญาณชั่ว

มอบบ้านให้พระเยซูคริสต์
และเผาสิ่งที่เขา
เคยเชื่อเดิม (ค.ศ. 2008)

ผีตีลังกาในห้องรับแขก

พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า “จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ”
เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชุมชน
แล้วก็ออกมาจากเขาแต่มิได้ทำอันตรายเขาเลย

ลูกา 4:35

ฝ่ายเปาโลก็งุนงงใจ หันหน้าสั่งผีนั้นว่า
“ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอ็งจงออกมาจากเขา”
ผีนั้นก็ออกมาในเวลานั้น

กิจการ 16:18

“เธอนั่งจ้องหน้าผมเขม็ง หน้าของเราประจัญกันหน้าต่อหน้า
แววตาของเธอแข็งกร้าวดูร้ายดั่งสัตว์ป่า
ที่อดเต็มด้วยพลังแห่งความเกลียดที่ฉวยแววออกมา”

ประสบการณ์ที่สองเกิดขึ้นในอีก 7 วันภายหลังที่ผมทูลขอพระเจ้าโปรด
ประทานประสบการณ์ในเรื่องผีและวิญญาณชั่ว เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในกลุ่ม
อธิษฐานคืนวันอังคารที่จัดขึ้นเป็นประจำที่บ้านของผม ขณะที่พวกเราเย็น
ล้อมเป็นวงกลมเพื่อร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าผู้อำนวยพร เพื่อเป็นการปิด
การประชุมอธิษฐาน มีรถรับจ้างสองแถวคันหนึ่งขับเข้าทางเข้าบ้านของเรา

คนขับรถสองแถวเป็นผู้ปกครองคริสตจักรที่ผมรู้จักเป็นอย่างดี เขา
แนะนำชายคนที่มากับเขาว่า “ชายคนนี้เป็นสามีของเธอไปหาผมที่ตลาด
ขอให้ผมช่วยพาเมียของเธอไปหาพระที่สามารถไล่ผีที่มาสิงและรบกวนเมีย

ของเขา ผมบอกเขาว่า พระที่ผมรู้จักที่ขับไล่ผีออกจากคนได้นั้นก็มีแต่พระเยซูเท่านั้น” ชายคนนั้นตอบว่า “ตกลง พาผมไปพบพระเยซูที”

ผู้ปกครองเล่าต่อไปว่า “เพราะตอนนี้ก็มืดค่ำแล้ว ผมไม่รู้จักพาเขาไปที่ไหนดี คิดได้ว่าทุกคืนวันอังคารที่นี่มีกลุ่มอธิษฐาน ผมเลยพาเขามาที่นี่” เขาถามเราต่อไปว่า “ผมจะพาเขามาในที่นี้ได้ไหม?” ผมตอบทันทีว่า “พาเขาเข้ามาได้เลย”

เมื่อหญิงคนนั้นเดินเข้าประตูบ้าน ทุกคนในบ้านถึงกับตกตะลึงงัน หญิงคนนั้นร้องเสียงหวีดวายดังลั่นบ้าน แล้วเธอก็เอาเจียนราดเต็มพื้นห้องรับแขก หน้าของเธอดูน่าเกลียดน่ากลัวอย่างผิอย่างมารพานั้น อาจารย์โรบิน ทัลบ็อต (Robin Talbot) มิชชันนารีโอเอเอ็มเอฟ ที่ทำงานกับชนเผ่าม้ง ซึ่งมีประสบการณ์ในเรื่องนี้มากกว่าผม ยืนอยู่ติดกับผมทำนกระซิบบอกผมว่า “บอกให้เธอเงยบในพระนามพระเยซู”

ด้วยความเชื่อและความมั่นใจที่เคยมีประสบการณ์ที่สถาบันแมคเคน ผมเดินผ่ากลางห้องมาเผชิญหน้ากับหญิงคนนั้นแล้วสั่งเธอเป็นภาษาไทยว่า “ในพระนามของพระเยซู เราสั่งเจ้าให้เงยบเดี๋ยวนี้” หญิงคนนั้นล้มฟุบลงกับพื้นสิ้นสติ

ผมถามสามีของเธอว่า เกิดอะไรขึ้นหรือเธอถึงได้เป็นเช่นนี้ เขาอธิบายว่า “เราเป็นกลุ่มฉายหนังชายยา ผมเชื่อว่าเมียของผมเขาถูกแฟนเก่าของเขาลงของเพราะเธอไม่ยอมแต่งงานกับเขาแต่มาแต่งงานกับผม ผีร้ายมันจะรบกวนและทรมานเธอเช่นนี้เสมอ”

ผมพูดกับชายคนนั้นด้วยความเชื่อว่า “ถ้าคุณยอมให้พระเยซูขับผีร้ายออกจากตัวเธอ ผีร้ายก็จะถูกไล่ออกจากตัวเธอได้ คุณจะยอมให้ผมถอดเอาเครื่องรางของขลังออกจากตัวเธอได้ไหม และอธิษฐานเพื่อเธอ”

ชายผู้เป็นสามีอนุญาตให้ผมทำตามี่พูด ผมปลดเครื่องรางของขลังออกจากร่างของเธอจำนวนมากถึงขนาดเต็มสองอ้อมมือ จากนั้นผมก็ลงไปที่

หน้าของเธอ เมื่อผมกำลังสั่งให้เจ้าวิญญาณร้ายปลดปล่อยเธอ นั้น ทันใดนั้น เธอผุดลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิแล้วม้วนตัวตีลังกาเข้าไปในห้องรับแขก

เธอนั่งจ้องหน้าผมเขม็ง หน้าของเราประจัญกันหน้าต่อหน้า แววดตาของเธอแข็งกร้าวดูร้ายดั่งสัตว์ป่า ที่อัดเต็มด้วยพลังแห่งความเกลียดที่ฉายแววออกมา ผมรวบรวมสมาธิและพลังแห่งความสงบภายในตัวผม แล้วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นทูตของพระคริสต์ ข้าพเจ้ามาในพระนามของพระองค์ เจ้าวิญญาณชั่วร้าย ข้าสั่งให้เจ้าออกจากร่างของเธอในพระนามของพระเยซูเต็ยวันนี้ และห้ามกลับเข้ามาอีก”

แววดตาของเธอกลับอ่อนโยนลง เธอเริ่มหันมองไปรอบ ๆ ห้อง และสังเกตเห็นว่าตนเองสวมชุดนอนอยู่ เธอถามขึ้นว่า “ฉันอยู่ที่ไหนนี่ ฉันออกมาที่นี้ในสภาพเช่นนี้ได้อย่างไร?” สามीของเธอถอดเสื้อกั๊กให้เธอคลุมตัว

การประชุมอธิษฐานในคำคืนนั้น มีนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่สี่ จำนวน 4 ท่านมาร่วมในการอธิษฐานนั้นด้วย ทั้งสี่ท่านเป็นผู้ที่รับเชื่อใหม่ ทั้งสี่ได้เป็นพยานและให้การหนุนใจแก่เธอ จากนั้นผมถามเธอว่า “คุณต้องการที่จะรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้เป็นเจ้าในชีวิต และเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณหรือไม่?” เธอพยักหน้าพร้อมกับตอบรับ “ต้องการ” ผมจึงนำเธอในการอธิษฐานสารภาพความผิดบาปและรับพระเยซูคริสต์

พวกเรต่างเห็นอโยนในคำคืนนั้น เราัองเพลง “พระคุณพระเจ้า” เป็นการปิดการประชุมอธิษฐานของเรา หญิงคนดังกล่าวร่วมในการร้องเพลงหน้าตาของเธอกลับมาสวยสดงดงามและมีความชื่นชมยินดี ซึ่งต่างจากเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนที่หน้าตาของเธอไม่ต่างอะไรกับแม่มด

หมอสมิธ (Dr. Trevor Smith) แพทย์มีชชนนารีชาวออสเตรเลีย หัวหน้าฝ่ายการแพทย์สถาบันแมคเคน ก็ร่วมในกลุ่มอธิษฐานในคืนนั้นด้วย

ในคำคืนต่อมา เราคิดอยากจะไปเยี่ยมที่บ้านของหญิงคนที่เราได้อธิษฐานขับผีออก เพื่อไปเยี่ยมเยียนและอธิษฐานเพื่อเธอ แต่เป็นการเคารพในสิทธิ

ส่วนตัวของเธอและครอบครัว เราจึงขอผู้ปกครองคนเดิมไปขออนุญาตจากเธอก่อน ผู้ปกครองกลับมาหาพวกเราพร้อมกับเล่าให้ฟังว่า

“เมื่อผมเดินเข้าไปในบ้านของหญิงคนนั้น เธอกำลังถูกผีอีกตนหนึ่งเข้า เธอสิ้นไปทั้งตัว เธอชี้หน้าผมแล้วร้องตะโกนใส่ผมด้วยเสียงของผู้ชายว่า “เมื่อคืนนี้มันเป็นเพียงผีกระจอก ข้านี้แหละโวยเจ้านายผี ไม่มีใครที่จะมาไล่ภูออกได้โวย” สามียของเธอบอกกับผมว่าไม่ต้องการให้พวกอาจารย์ไปเยี่ยม เพราะพวกเขากลัวผีตนนี้มาก ตัวผมเองยังรู้สึกเลยว่า ผีมันพยายามที่จะเข้ามาในตัวของผม”

เมื่อเราไม่ได้รับอนุญาตให้ไปเยี่ยม เราก็มารู้ว่าเราไม่ควรจะไป ส่วนคาราวานหนึ่งเร่ขายยา ก็เดินทางต่อไป พวกเราต่างเสียดายที่เราไม่มีโอกาสที่จะติดตามชีวิตของหญิงคนนี้ ประสบการณ์ครั้งนี้ทำให้ผมมั่นใจถึงการที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานทูลขอของผมอย่างชัดเจน

หลังจากนั้นผมมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องผีและวิญญาณร้ายอีกมากมาย ถึงกระนั้นผมยอมรับว่า ผมก็ยังไม่เข้าใจทั้งหมดในเรื่องนี้ แต่อย่างกับที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า วิญญาณร้ายนั้นมีจริง สามารถที่จะเข้าไปสิงสถิตในตัวมนุษย์และใช้อำนาจครอบงำชีวิตของคน ๆ นั้น

ในยุคของเรานี้ หลายคนมักจะคิดว่า อากาผีเข้านั้นแท้จริงเป็นความผิดปกติด้านจิตใจมากกว่า ไม่ใช่เป็นเรื่องของผีหรือวิญญาณร้าย ผมยอมรับว่ามีคนที่ป่วยด้วยโรคทางจิตใจ แต่ในเวลาเดียวกันเราก็ไม่ควรด่วนสรุปว่า ผีและวิญญาณชั่วไม่มี อย่างไรก็ตาม บางโรคเราสามารถที่จะรักษาด้วยหลักการทางจิต และในบางรายที่เราจำเป็นต้องรักษาด้วยการขับผีร้าย วิญญาณชั่วให้ออกจากคน ๆ นั้น

ประสบการณ์เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงฤทธานุภาพอันแท้จริงของพระคริสต์ ไม่จำเป็นที่เราจะต้องกลัวอำนาจของมันอีกต่อไป “พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของมาร” (1 ยอห์น 3:8)

กลุ่มอธิษฐานที่เริ่มต้นจากบ้านพักครอบครัวยูแบงค์
เมื่อ 50 ปีมาแล้ว (สิงหาคม 2004)

สองอาจารย์ด้านจิตวิทยา

อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า
อย่าขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า
เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า

อิสยาห์ 41:10

องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง
และจะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ของพระองค์
พระสิริจึงมีแต่พระองค์สืบ ๆ ไปชั่วนิรันดร์ อาเมน

2 ทิโมธี 4:18

จงละความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์
เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย

1 เปโตร 5:7

“เธอเย็นถุงพลาสติกถุงใหญ่ให้ผมพร้อมกับพูดว่า
นี่เป็นเครื่องราง ของขลัง และ รูปปั้นต่าง ๆ ที่อยู่ในห้องของฉัน
ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปดิฉันไม่ต้องการสิ่งเหล่านี้อีกแล้ว”

รองศาสตราจารย์ นันทิกา แย้มสรวล

อดีตประธานคริสตจักรบำรุงธรรม นครปฐม เป็นรองศาสตราจารย์
ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร นครปฐม ท่านได้
เล่าถึงพยานชีวิตให้ผมฟัง ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้เคยจัดพิมพ์ในหนังสือชื่อ

“เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์”

“ดิฉันเติบโตในครอบครัวคริสเตียนที่เชียงใหม่ ศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนดาราวิทยาลัย เป็นสมาชิกคริสตจักรที่หนึ่งเชียงใหม่ ถึงแม้ว่าดิฉันจะได้รับการเลี้ยงดูฟุ่มเฟือกในบรรยากาศคริสเตียน แต่ดิฉันก็ยังมีข้อสงสัยในความเชื่อ 3 ประการด้วยกัน คือ

1. พระเยซูเป็นพระเจ้าจริงหรือไม่?
2. ทูตสวรรค์มีจริงไหม?
3. พระคัมภีร์สำคัญอย่างไร?

ดิฉันเชื่อมั่นในพระเจ้าและอธิษฐานต่อพระองค์ พยายามที่จะเป็นคนดี แต่ดิฉันมิได้เอาจริงเอาจังในการศึกษาพระวจนะของพระองค์

ภายหลังที่ดิฉันได้รับปริญญาโทด้านจิตวิทยา ได้เป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย ดิฉันมีความสุขและสมหวังกับการทำงานอย่างทุ่มเท ใช้เวลากับครอบครัวและมีความสุขกับเพื่อนฝูง จนมีเวลาไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์เพียงนาน ๆ ครั้ง

เมื่อปี พ.ศ. 2518 ดิฉันเป็นหวัดบ่อยมาก แพ้อากาศ อาหารทะเล และกลิ่นบางกลิ่น มีอาการเจ็บคอและหอบหืดที่มีแนวโน้มรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ความดันโลหิต

รองศาสตราจารย์ นันทิกา แยมสรพล

ต่ำเพราะความเจ็บป่วยจึงทำให้การพักผ่อนไม่เพียงพอ ต่อมาตามร่างกายมี

จุดข้าสี่เขี้ยวคล้ำที่บริเวณแขน ขาและหน้าอก ดิฉันเดินด้วยความยากลำบาก เจ็บป่วยถึงขนาดนี้ ดิฉันก็ยังไม่เคยคิดที่จะขอการรักษาจากพระเจ้า ถึงแม้ว่าคุณแม่ได้เตือนและเป็นพยานเพื่อให้ดิฉันอธิษฐานทูลขอการทรงรักษาจากพระองค์ก็ตาม แต่ดิฉันก็ไม่ทำตาม

ต่อมาแม้จะกินยาและรักษาตามแพทย์แนะนำอาการเจ็บป่วยก็ไม่ดีขึ้น ดิฉันตัดสินใจรับการรักษาจากเพื่อนที่มีความรู้ในเรื่องแพทย์แผนไทย ด้วยการนวดและใช้ยาสมุนไพร รู้สึกว่าอาการหอบหืดดีขึ้นจากเดิม แต่ต่อมาภายหลังอาการของดิฉันกลับทรุดลง

วันศุกร์ที่ 6 กรกฎาคม 2533 เป็นวันสำคัญอย่างมากสำหรับดิฉัน เพื่อนสนิทคนหนึ่งที่รักและห่วงใยทุกข์สุขของดิฉัน เธอส่งสารดิฉันที่ต้องทนความเจ็บป่วยทรมาณมาเป็นเวลานาน เธอมารับดิฉันไปยังบ้านของเธอ โดยมีได้ให้รายละเอียดใด ๆ เมื่อไปถึงก็พบคนทรง ซึ่งวิญญาณที่มาลงทรงเป็นเทพประจำหลักเมืองจังหวัดหนึ่ง เมื่อเทพพบดิฉันก็พูดขึ้นว่า “พ่อรักษาหนูไม่ได้หรอกนะ หนูเป็นลูกของพระเจ้า พระเยซูอยู่กับหนู วันนี้ท่านอนุญาตให้หนูมาพบพ่อ พ่อรักษาหนูไม่ได้ ถ้าจะรักษาต้องขออนุญาตพระเยซูก่อน เพราะท่านดูแลหนูอยู่” แล้วคนทรงหันหน้าไปพูดกับเพื่อนว่า “พ่อรักษาเขาไม่ได้หรอก เขาเป็นลูกของพระเจ้า เขาเป็นคริสเตียน”

จากการสนทนากัน คนทรงได้บอกดิฉันว่า พระเจ้าของดิฉันชื่อพระเยซูฮอวาร์ พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้าที่ลงมาช่วยมนุษย์ เลือดของพระเยซูคริสต์จะช่วยคนบาปได้ ภายในตัวของดิฉันตรงบริเวณหน้าอกมีรูปไม้กางเขนสีแดงสว่างสดใสสวยงามมาก และเทพบอกว่าดิฉันมีพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์สองเล่มอยู่ที่ชั้นหนังสือ และมีรูปพระเยซูในห้องนอน ซึ่งดิฉันก็มีจริง

ในการสนทนาอีกครั้งหนึ่ง ดิฉันยังได้สนทนากับศักดิ์เทพที่มีตำแหน่งเป็นพญายมราช ผู้เป็นใหญ่ในโลกของคนตาย ได้พูดกับดิฉันผ่านทางร่างทรงว่า “...เวลาหนูตายไป พระเจ้าจะทรงให้คนรับใช้ของเจ้าลงมารับไป

ข้างบน คนตัวเล็กที่มีปีกจะมารับขึ้นไป” เมื่อดิฉันถามว่าที่ที่คนรับใช้ของพระเจ้าพาไปนั้นเป็นอย่างไร เขาตอบว่า “ลุงเข้าไปที่นั่นไม่ได้หรอก เขาไม่ให้เข้าไป”

เหตุการณ์นี้ทำให้ดิฉันต้องยอมรับด้วยความถ่อมใจว่า ถึงแม้ดิฉันจะมีความเชื่อในพระเจ้าแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ แต่พระคริสต์ก็ยังทรงดูแลเอาใจใส่ชีวิตของดิฉัน แม้แต่ตอนแรกที่ดิฉันก้าวเข้ามาในบ้านของเพื่อน ดิฉันก็ยังสงสัยในพระองค์ ดิฉันคิดว่า ถ้าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าจริงทำไมพระองค์ไม่ทรงรักษาดิฉันให้หายจากความเจ็บป่วยที่ทุกข์ทรมานเช่นนี้

ความเชื่อที่ซัดแน่นขึ้นในครั้งนี้มีใช้เพราะฤทธิ์อำนาจของคนทรง แต่เพราะความรักของพระเจ้าที่ทรงติดตามปกป้องดิฉันไปทุกหนแห่งต่างหากที่เป็นพลังจุดยึดและเปิดตาแห่งจิตวิญญาณของดิฉันให้เห็นแสงสว่างแห่งความรักและสัจจะของพระองค์

ภายหลังเหตุการณ์นี้ ดิฉันสิ้นความสงสัยในพระเจ้า ดิฉันแน่ใจในสี่ประการด้วยกันคือ ประการแรก ไม่ว่าพระองค์จะทรงรักษาดิฉันให้หายหรือไม่ก็ตาม พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ประการที่สอง ดิฉันรู้แล้วว่าพระคัมภีร์นั้นศักดิ์สิทธิ์ และดิฉันตื่นตื่นที่จะอ่านข่าวดีของพระเยซูคริสต์ ประการที่สาม ดิฉันรู้แล้วว่าทูตสวรรค์มีจริง ประการที่สี่ ดิฉันมีความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นถึงความล้าลึกของพระเจ้าที่มีต่อผู้ที่เชื่อในพระองค์ อย่างที่ได้บันทึกในพระคัมภีร์ ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมาดิฉันได้ถวายตัวด้วยความเต็มใจในการรับใช้พระเยซูคริสต์

อาจารย์ทัศนียา วงศ์จันทร์

สำเร็จการศึกษาปริญญาโทด้านจิตวิทยา อดิิตหัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยพายัพ ในช่วงเวลาที่ผมรักษาการตำแหน่งอนุศาสกของมหาวิทยาลัย ผมได้ขั้บรถตู้เพื่อนำคณาจารย์ไปรีทรีดที่ค่ายดงพระพร อยู่ที่

อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย อาจารย์ทัศนียานั่งหน้ารถ

เมื่อรถไต่ถึงยอดดอยนางแก้ว เราเห็นศาลเจ้าแม่นางแก้ว ผมตั้งข้อสงสัยว่า ในความเชื่อเรื่องวิญญาณของคนไทยนั้น ได้แบ่งวิญญาณไว้หลายลำดับชั้น ตั้งแต่วิญญาณเจ้าที่ขึ้นไปจนถึงศักดิ์เทพในระดับประเทศ ผมเห็นว่าเป็นการร้ายที่คนไทยจะยอมรับเรื่องอำนาจสูงสุด เช่น อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เชื่อกันในคริสต์ศาสนา ซึ่งก็เป็นเหมือนการแบ่งเป็นหลายชนชั้นในประเทศไทย ตั้งแต่ชนชั้นชาวนา จนถึงผู้ใหญบ้าน นับจากข้าราชการท้องถิ่นไปจนถึงข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ และในที่สุดสูงขึ้นไปถึงราชวงศ์ ดังนั้นการที่จะเชื่อว่ามีวิญญาณหนึ่งที่สูงเหนือวิญญาณทั้งหมดจึงมิใช่เรื่องแปลก แต่เป็นเรื่องที่สอดคล้องกับความเชื่อของคนไทย อาจารย์ทัศนียาให้ความสนใจในเรื่องนี้

ในการรีทริตครั้งนี้ ผมอธิษฐานต่อพระเจ้าขอทรงนำผมให้เข้าถึงคนที่เปิดใจเชื่อฟังในพระเยซูคริสต์ ผมอธิษฐานเพื่ออาจารย์ทัศนียา แต่ก็ยังหาโอกาสที่จะพูดคุยกับเธอไม่ได้

ในที่สุด เช้าก่อนวันที่เราจะกลับ ผมนัดเวลาขอพบกับอาจารย์ทัศนียา ภายหลังเธอบอกผมว่า เธอแปลกใจ “ทำไมอนุศาสนิกต้องการพูดคุยกับดิฉัน?” ผมเริ่มสนทนากับเธอโดยใช้หนังสือเล่มเล็ก ๆ “กฎสี่ประการด้านจิตวิญญาณ” ของแคมป์สครูเสต ที่พูดถึงว่าทำไมเราถึงต้องการพระคริสต์ หลังจากนั้นผมถามอาจารย์ว่า อาจารย์ต้องการที่จะอธิษฐานเชิญพระเยซูคริสต์เข้าไปในชีวิตจิตใจและเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของอาจารย์หรือไม่ เธอพยักหน้าตอบว่า “ต้องการ”

ผมแนะนำให้เธออธิษฐานตามที่มีในหนังสือเล่มนั้น และได้อธิบายว่าการอธิษฐานนั้นไม่ใช่คาถา แต่การอธิษฐานเป็นแนวทางนำเราให้เปิดใจแล้วเชิญพระเยซูคริสต์เข้ามาในชีวิตของเรา เธออธิษฐานร่วมกับผม จากนั้นเรากลับไปร่วมในรายการรีทริตต่อไป

ภายหลัง อาจารย์ทัศนียาได้บอกผมว่า ในบ่ายวันนั้นอาจารย์คริสเตียนสองท่านได้แบ่งปันประสบการณ์ชีวิต ความเชื่อและหนุนใจเธอ จากนั้นเธอเล่าเรื่องราวชีวิตของเธอที่ทำให้ผมประหลาดใจว่า

“เมื่อดิฉันอายุ 16 ปี ได้มีวิญญาณปรากฏตนและพูดกับดิฉันว่า “เราคือวิญญาณพะเนจรไร้ที่อยู่ ขอให้เราอาศัยอยู่ในตัวของเจ้า” ดิฉันปฏิเสธอย่างแข็งขัน แต่วิญญาณนั้นก็วนเวียนกลับมาครั้งแล้วครั้งเล่า พยายามที่จะเข้ามาในตัวดิฉันเพื่อควบคุมชีวิตของฉัน ดิฉันทำทุกอย่างเพื่อที่จะต่อต้านความพยายามของมัน รวมถึงการที่เข้าเรียนในวิชาจิตวิทยา ตลอดจนถึงการสะสมเครื่องรางของขลังไว้ป้องกันตัวจากอำนาจของวิญญาณนั้น

ดิฉันต้องนำผ้ายันต์ติดตัวไว้ป้องกันตนเองเสมอ ในคืนหลังจากที่ดิฉันอธิษฐานรับพระเยซูคริสต์ ดิฉันรู้แน่แกใจแล้วว่าตั้งแต่บัดนี้ต่อไปดิฉันไม่ต้องการผ้ายันต์นี้อีกแล้ว พระเยซูคริสต์ตอบคำอธิษฐานของดิฉัน พระองค์ทรงปกป้องดิฉันไว้ พลังอำนาจของพระคริสต์นั้นมีฤทธิ์กำลังยิ่งกว่าวิญญาณเหล่านั้น

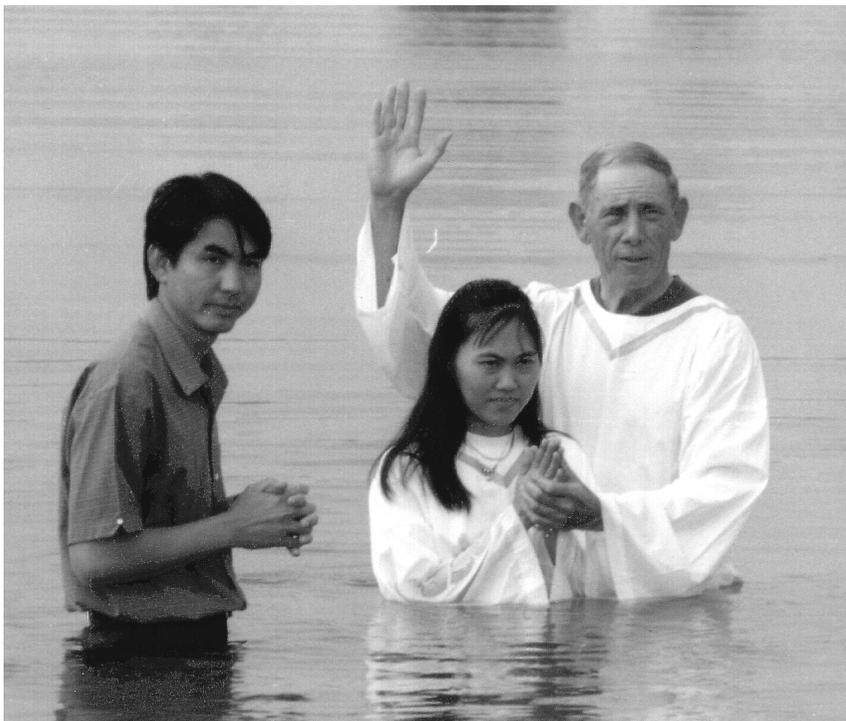
อีกสองสัปดาห์ต่อจากนั้น ผมขับรถไปปรับอาจารย์ทัศนียาที่อาคารพักเพื่อพาเธอไปร่วมในสัปดาห์ฟื้นฟูจิตวิญญาณที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น เมื่อเธอเปิดประตูห้อง เธอยืนดูพลาสติกถุงใหญ่ให้ผมพร้อมกับพูดว่า “นี่เป็นเครื่องราง ของขลัง และรูปปั้นต่าง ๆ ที่อยู่ในห้องของดิฉัน ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปดิฉันไม่ต้องการสิ่งเหล่านี้อีกแล้ว”

อาจารย์วัลภา ซึ่งเป็นน้องสาวของอาจารย์ทัศนียา สอนวิชาการเงินในมหาวิทยาลัยพายัพ ทั้งสองพักอาศัยในห้องพักเดียวกัน เมื่ออาจารย์วัลภา กลับมาถึงห้องพักพบว่า เครื่องรางของขลังทั้งหมดที่อยู่ในห้องถูกกำจัดออกไปหมดเธอรู้สึกโกรธและกลัวในเวลาเดียวกัน

อาจารย์ทัศนียา ชวนน้องสาวให้ไปร่วมในงานสัปดาห์ฟื้นฟูจิตวิญญาณเพื่อที่จะอธิษฐานให้คุณแม่ของเธอหายป่วย ในการฟื้นฟูนั้นเองน้องสาวอาจารย์ทัศนียาอธิษฐานต้อนรับพระเยซู เธอและพี่สาวของเธอจึงร่วมกัน

อธิษฐานเพื่อคุณแม่ให้หายป่วย คำอธิษฐานของทั้งสองพระเจ้าทรงตอบ
คุณแม่ได้รับการรักษาจากพระเจ้าและหายป่วย

ทั้งสองมีประสบการณ์กับพระเจ้ามากมาย พี่น้องจำนวน 10 คน ได้มา
รับเชื่อในพระคริสต์ 8 คน ยังไม่นับหลาน ๆ อีกหลายคนที่มารับเชื่อพระเยซู
ด้วยเช่นกัน ปัจจุบันนี้ อาจารย์ทัศนียา เป็นผู้ปกครองและรองประธานคณะ
ธรรมกิจคริสตจักรมหาวิทยาลัยพายัพ และน้องสาวของเธอเป็นเหรียญก๊ก

อาจารย์ ทัศนียา วงศ์จันทร์ รับบัพติศมาที่ห้วยดิ่งเฒ่า อ.แม่ริม เชียงใหม่
ศาสตราจารย์ สมบูรณ์ เทสาลี และ ศาสตราจารย์ อรัญ ยูแบ่งค์ ประกอบพิธี 27 มกราคม 1991

จูรีดเบนพบ

ในบรรดาสัตว์ป่าที่พระเจ้าทรงสร้างนั้น จูรีดเบนดีกว่าหมด

ปฐมกาล 3:1

เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า เจ้ากินผลไม้ในวันใด
ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น
แล้วเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือสำนึกในความดีและความชั่ว

ปฐมกาล 3:5

พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นงูตีดำบรรพ์ที่เขาเรียกกันว่ามารและซาตาน
ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก ก็ถูกผลักทิ้งลงไป
พญานาคและบริวารของมันถูกผลักทิ้งลงไปบนแผ่นดินโลก

วิวรณ์ 12:9

“เมื่อเขาจบการอธิษฐาน เขาตัวสั่น
เกร็งแขนทั้งสองแล้วยกขึ้นมาตรงหน้า
และกระซิบว่า ‘มันเหมือนกับงูรัดรอบแขนของผม’”

สุภาณี พวกพล วิคเลอร์ พวกเราเรียกติดปากว่า “เล็ก” เป็นนักแสดง
รุ่นแรก ๆ คนหนึ่งในสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยพายัพ
ที่รู้จักกันในนาม ซีซีไอ วันหนึ่งเธอวิ่งมาหาผมด้วยความตื่นเต้น พร้อมกับ
แนะนำชายหนุ่มคนหนึ่งว่า “อาจารย์คะ มีนักแสดงคนหนึ่งจบจากมหาวิทยาลัย

เซียงใหม่ แสดงเก่งมาก และยังเป็นผู้ช่วยผู้กำกับภาพยนตร์ ชื่อสุจินดา ไชยากุลสรากร หนูเล่าเรื่อง ซีซีโอ ให้สุจินดาฟัง เขาสนใจมาก เขาขอให้หนู ช่วยพาเขามาพบอาจารย์ อาจารย์จะพบกับเขาใหม่ค่ะ” ผมตกลงและนัดแนะ เวลาที่จะพบกัน

เวลานั้นเป็นช่วงปี 1983 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่คอมมิวนิสต์กำลังละทิ้งฐานกำลังในป่าเขาแถบชายแดนไทย จากการสนทนากับสุจินดาผมเรียนรู้ว่า เขาเป็นเหมือนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยอีกหลาย ๆ คนที่มีอุดมการณ์ อุทิศตนเพราะต้องการช่วยประชาชนคนยากไร้ สุจินดาบอกผมว่า ตัวเขาเอง ไม่ได้เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ เพียงแต่เขาเชื่อมั่นว่าการที่จะเปลี่ยน สังคมได้ก็โดยการปฏิวัติเท่านั้น เขาเชื่อว่าปราศจากการบังคับด้วยปลาย กระบอกปืน คนร่ำรวยจะไม่ยอมแบ่งปันให้แก่คนจนอย่างแน่นอน

ในสมัยที่เขายู่ในมหาวิทยาลัย สุจินดาได้ใช้ละครในการหาคนรุ่นใหม่ ที่มีวิญญูณปฏิวัติเข้าร่วมเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ในป่าเขา แต่เขาก็ ต้องประสบกับความผิดหวังและพบกับความจริงว่า คอมมิวนิสต์ไม่สามารถ ที่จะดำเนินชีวิตตามอุดมการณ์ของตนที่ได้ประกาศออกไป และแน่นอน คอมมิวนิสต์จะไม่สามารถที่จะสร้างสังคมที่มีสันติและยุติธรรมได้

ผมบอกกับสุจินดาว่า พวกเราก็พยายามที่จะเปลี่ยนสังคม แต่เราเปลี่ยน สังคมด้วยความรัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยความรักที่เสียสละของพระเยซู คริสต์ เขาตอบผมว่าเขาไม่มีศาสนา แต่ถ้าผมยอมรับเขาร่วมทำงาน เขาก็ เต็มใจที่จะศึกษาศาสนาของเรา ผมตกลง เราเคยเรียนรู้ที่จะวางใจพระเจ้า ในการทรงเรียกคนให้เชื่อตามวิถีทางของพระองค์ อีกอย่างหนึ่งเรามีศิลปิน คริสเตียนเพียงไม่กี่คน

ผมเห็นพรสวรรค์ในการกำกับละครของเขาอย่างแจ่มชัดตั้งแต่แรก แปะเดือน ต่อมาเขาทำให้ผมต้องประหลาดใจด้วยการขอรับบัพติศมา หลังจากผ่านการ อบรมหลักสูตรผู้เชื่อใหม่ เราให้สุจินดาบัพติศมาที่ธารน้ำทางขึ้นดอยสุเทพ

สุจินดา กำลังแสดงละครเพลงเกี่ยวกับวีรชนแห่งความเชื่อของล้านนา
ในละครประวัติศาสตร์ที่เขาและคณะเป็นผู้ประพันธ์และกำกับ

หกเดือนต่อมา ในเทศกาลอีสเตอร์ คุณโจนกำลังกำกับการแสดงละครเรื่อง “เหนือความตาย” เป็นละครเพลงร่วมสมัย อันเป็นเรื่องราวชีวิตของพระคริสต์ บทประพันธ์ของ คุณวสันต์ชาย อิมโอบริ (ดูบทที่ 1 เรื่อง “ขอให้ฉันรักเขา”) สุจินดาได้รับผิดชอบในการกำกับแสง ละครเรื่องนี้แสดงที่คริสตจักรที่ 1 เชียงใหม่ โดยแบ่งการแสดงออกเป็นสามตอน แสดงตอนละคืนในช่วง สัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์

เมื่องานกำลังเกิดผลและเป็นไปด้วยดี ผมรู้สึกว่าคุณจินดา กำลังมีปัญหา ผมเชิญเขามาพบที่บ้านของผม แล้วถามสุจินดาถึงสภาพชีวิตจิตใจของเขา และบอกเขาตรง ๆ ถึงความรู้สึกของผม เขายอมรับว่า “ใช่ครับผมมีปัญหา เมื่อผมรับบัพติศมาผมยังไม่ได้เชื่อพระเยซูอย่างแท้จริง ผมเพียงต้องการ

ทดลองว่า ถ้าผมผ่านการฝึกอบรมและเข้าในพิธีของศาสนาแล้วจะมีอะไรเกิดขึ้นในชีวิตของผม ผมไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้นเลย

ผมทำทนายเขาให้อธิษฐานเชิญพระเยซูคริสต์เข้าในจิตใจของเขาอีกครั้งหนึ่งด้วยความจริงใจ เขาตกลง ผมนำเขาอธิษฐาน สารภาพความผิดบาป แล้วเชิญพระคริสต์เข้ามาเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าในชีวิต และเป็นพระผู้ช่วยให้รอด เมื่อเขาจบการอธิษฐาน เขาตัวสั่น เกร็งแขนทั้งสองแล้วยกขึ้นมาตรงหน้า และกระซิบว่า “มันเหมือนกับงูรัดรอบแขนของผม”

ทันที ผมขยับไหล่ขึ้นในพระนามของพระเยซูคริสต์ เขาถอนหายใจ แล้วคลายการเกร็งมือพร้อมกับพูดว่า “มันไปแล้ว” ภายหลังการอธิษฐานและการหนุนใจ สุจินดากลับไปท่อมเทให้กับงานละคร ผลงานเป็นที่ประทับใจของผู้ชมอย่างมาก

สุจินดาร่วมงานกับเราประมาณ 10 ปี เขาไปรับงานเป็นเจ้าหน้าที่ประจำการผลิตรายการโทรทัศน์ โดยเฉพาะการรับผิดชอบในเรื่องการออกแบบเครื่องแต่งกายของนักแสดง จนได้รับรางวัลเมขลา สุจินดาจะกลับมา ซีซีไอ ปีละครั้ง เพื่อช่วยยกระดับคุณภาพงานแสดงหลักของปีนั้น ๆ

นอกจากความเป็นเลิศในการผลิตละครคริสเตียนแล้ว เขายังได้มอบมรดกสายเส้นที่อ่อนช้อยและเรียวคมด้วยความหมายแก่เรา วันหนึ่ง ขณะที่เรากำลังฝึกซ้อมการแสดงลิเก ผมมองเห็นสุจินดาใช้ดินสอขีดไปเขียนมา เมื่อผมเข้าไปใกล้ สิ่งที่ผมเห็นประทับใจผมมาก เขาได้วาดภาพลายไทยที่สะท้อนออกถึงความลุ่มลึกทางศาสนศาสตร์

หน้าต่อไปนี้เป็นภาพวาดของสุจินดา 5 ภาพ พร้อมคำอธิบาย ผมได้ให้ข้อพระคัมภีร์สำหรับแต่ละภาพภายหลังที่ฟังคำอธิบายภาพนั้น ๆ จาก สุจินดา โปรดสังเกตถึงความเด่นชัดของงูในแต่ละภาพ

“...เพราะว่าพระองค์จะทรงช่วยชนชาติของท่าน
ให้รอดจากบาปของพวกเขา”

การบังเกิดของพระเยซู: มัทธิว 1:21

อาดัมและเอวา

ภาพขวามือ ท่านสามารถสังเกตเห็น อาดัมปิดหน้าตนเองด้วยความอาย พร้อมกับชี้ไปยังเอวา เพื่อบอกว่าเอวาคือต้นเหตุที่ทำให้เขากินผลไม้ต้องห้ามนั้น ด้วยมือซ้ายของเอวาเธอปฏิเสธการกล่าวโทษของอาดัม และนางใช้มือขวาชี้ไปยังเจ้างูยักษ์ที่กำลังอุ้มผลไม้ต้องห้าม เพื่อกกล่าวโทษงู สัจจินดาได้วาดหัวของงูเป็นรูปของยักษ์ ตามความเชื่อของไทยยักษ์ในวรรณคดีอินเดียเป็นตัวแทนของความชั่วร้าย เรามักพบพญานาคสองข้างบันไดขึ้นวัดอันเป็นเครื่องหมายถึงการปกป้องคุ้มครอง

สำหรับหัวงูขนาดเล็กหลายตัวที่โผล่ออกจากด้านหลังหัวพญานาคนั้น เน้นย้ำถึงความชั่วร้าย ส่วนปีกของพญานาคแสดงถึงสมรรถภาพของชาตานที่สามารถบินเหินเดินทางไปได้ไกล ส่วนตัวพญานาคที่ล้อมรัดทั้งอาดัมและเอวาแสดงให้เห็นว่า ทั้งสองตกอยู่ในใต้อำนาจของพญานาคหรือชาตาน

สำหรับส่วนที่เป็นเหมือนหมอกควันที่ลอยขึ้นจากส่วนล่างของภาพ บ่งบอกถึงพระวิญญานบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่กำลังเผชิญหน้ากับอาดัม เอวา และงูใหญ่

“...หญิงที่พระองค์ประทานให้อยู่กับข้าพระองค์...”

ปฐมกาล 3:12

โนอาห์

ส่วนล่างของภาพขวามือ เป็นภาพของหญิงชายสี่คนที่กำลังเสพสุข ด้วยการกินและดื่ม หญิงสาวสองคนมือถือแก้วเครื่องดื่มที่สวยงาม มีไอระเหยไปยังเส้นผมที่สวยงามและตามร่างกายของนาง ไอระเหยดังกล่าวมีหัวเป็นงู อันเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงเครื่องดื่มที่มีพิษภัย ชายด้านล่างข้างซ้ายของภาพนอนหลับยาเสพติด ไอระเหยของยาเสพติดก็เป็นงูที่ลอยตัวขึ้นมาที่ลำคอของผู้สูบ ที่น่าจับตาสังเกตเป็นพิเศษคือ ทั้งสี่คนตกอยู่ในโอบรัดของพญานาคคือตกอยู่ใต้อำนาจครอบงำของซาตานอย่างไม่รู้ตัว ภาพชายสองคนที่ยืนอยู่ด้านขวาของภาพคือผู้ประกาศที่พยายามสื่อสารให้ผู้คนได้รู้ถึงเรื่องความรอดก่อนที่จะสายเกินไป ชายคนหน้าถือกระจกเงารูปหัวใจซึ่งเป็นสัญลักษณ์แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสร้างพวกเขาตามพระฉายาของพระองค์ ส่วนผู้ประกาศชาวประเสริฐอีกคนหนึ่งมือชี้ถึงทางที่ไปสู่สวรรค์

ภาพที่อยู่ด้านหลังผู้ประกาศชาวประเสริฐทั้งสองคือเรือ ซึ่งมีความหมายในสองมิติคือ มิติแรกเป็นเรือของโนอาห์ ที่พระเจ้าให้โนอาห์สร้างขึ้นเพื่อเป็นที่อยู่ของคนและสัตว์โลกที่จะอยู่รอดได้เมื่อน้ำท่วมโลก ความหมายในมิติที่สองคือ เรือหมายถึงคริสตจักร คือโลกที่ถูกสร้างใหม่ที่เต็มไปด้วยหัวใจ อันเป็นเครื่องหมายที่ชี้ให้เห็นว่าโลกใหม่นั้นเต็มไปด้วยความรัก สำหรับลายเส้นนกที่คมและอ่อนช้อยนั้นหมายถึงพระวิญญาณของพระเจ้า ที่ทรงเป็นพลังพัดให้เรือคือคริสตจักรนำโลกไปสู่ความรอด

“ด้วยสมัยของโนอาห์ ได้เป็นอย่างไร
เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา ก็จะเป็นอย่างนั้น”

มัทธิว 24:37

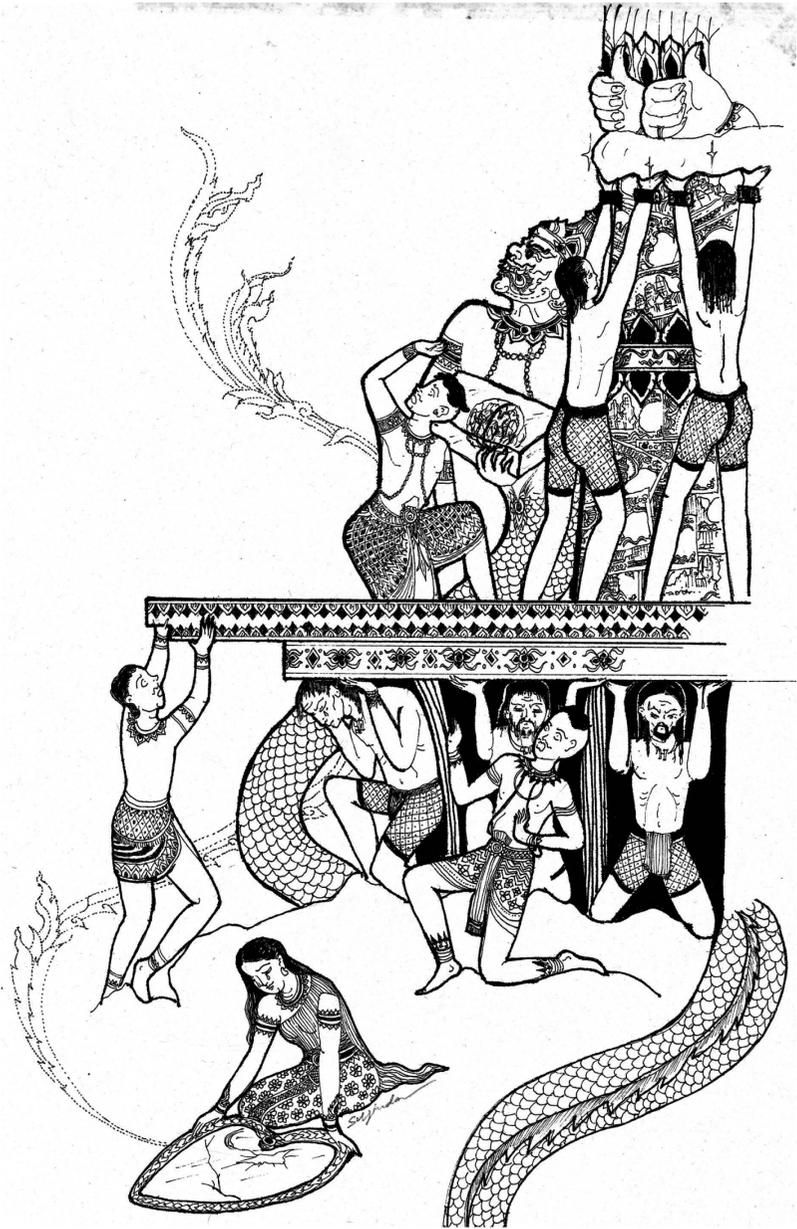
หอบาเบล

ภาพด้านขวามือเป็นภาพที่อธิบายถึงเรื่องหอบาเบลในพระคัมภีร์ ในภาพได้แสดงให้เห็นถึงสังคมที่เป็นชนชั้น การที่ชั้นบนของหอบาเบลจะอยู่ สวยงามโดดเด่นได้นั้น เพราะหยาดเหงื่อ แรงงาน ความทุกข์ทรมานของคน ต่ำต้อย และชีวิตถูกจองจำของคนชั้นล่าง ที่ช่วยค้ำให้บัลลังก์ข้างบนตั้งอยู่ได้ ส่วนยอดสูงสุดของหอบาเบลนั้นเป็นภาพชุนีหัวแม่มือ ที่เป็นสัญลักษณ์ว่า “เรายอดที่สุด เราเก่งที่สุด เราสำคัญที่สุด”

แต่ทั้งสิ่งนี้อยู่ในวงรัศของพญานาคคือซาตาน ที่เข้ามาควบคุมทั้งสังคม และทั้งชีวิตของคนในสังคมนั้น มันเข้ามามีอำนาจครอบงำความคิด ควบคุม การตัดสินใจ และมีอำนาจเหนือการกระทำของมนุษย์

ส่วนหัวพญานาคกำลังจ้องเขม็งไปยังลายกนกที่เป็นเหมือนหมอกที่ลอย ขึ้นมาซึ่งเป็นสัญลักษณ์ถึงการเป็นอยู่ของพระเจ้าที่ไม่มีใครจะควบคุมหรือ ทำลายได้ ภาพของชายที่ถูกเข่าอยู่ชั้นบนของหอบาเบลหันหน้าไปยังหมอก ที่ลอยขึ้นมา นั้น แล้วเอามือป้องตาด้วยความกลัว เมื่อเขาหันออกจากซาตาน ไปเผชิญหน้ากับพระเจ้า

ส่วนล่างของภาพ มีหญิงสาวคนหนึ่งที่กำลังมองกระจกเงารูปหัวใจที่ แตกร้าว ด้วยน้ำตานองหน้า เพราะเธอเห็นถึงพระฉายาของพระเจ้าในมนุษย์ ที่ตกอยู่ในสภาพที่แตกร้า

“...ให้เราทำชื่อเสียงไว้...”

ปฐมกาล 11:4

ภาพโมเสสกับเสียงที่ได้ยิน

“นี่ท่านใช้วิธีอะไรปฏิบัติกับประชาชนเล่า เหตุใดท่านจึงทำงานแต่ผู้เดียว...”

อพยพ 18:14

คุณสุจินดา ได้มอบภาพนี้ให้ผม เมื่อมีนาคม 1991

เพื่อเตือนเรื่องการบริหารจัดการในสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ (CCI)

“เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และ เป็นชีวิต”

ยอห์น 14:6

สารภาพ และ ให้อภัย

“เพราะว่าถ้าท่านยกความผิดของเพื่อนมนุษย์
พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกความผิดของท่านด้วย
แต่ถ้าท่านไม่ยกความผิดของเพื่อนมนุษย์
พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกความผิดของท่านเหมือนกัน”

มัทธิว 6:14-15

“เมื่อเราถามเธอว่า ที่บ้านมีใครที่เธอยังไม่ได้ยกโทษ เธอตอบว่า
‘มีสิ พี่สะใภ้ เขาอยู่ในบ้านหลังเดียวกับฉัน
เราไม่พูดกันมาเกือบปีแล้วล่ะ’”

ในการเผชิญหน้ากับความชั่วทั้งที่อยู่ภายในตัวเราหรือภายนอกตัวเราก็คือ การให้อภัยหรือการไม่ถือโทษโกรธเคืองผู้อื่นเป็นประเด็นสำคัญที่จะมองข้ามไม่ได้

การที่คนใดคนหนึ่งยังไม่ยอมให้อภัย หรือยังไม่ยอมยกโทษให้กับคนอื่น นั่นก็คือเขายัง “ถือโทษ” คน ๆ นั้นอยู่ การถือโทษคือการเก็บความผิดของคนอื่นไว้ในจิตใจของตน ในเวลาเดียวกันก็เก็บความไม่พอใจ จิตใจที่ต้องการลงโทษ และในบางกรณีเก็บความเจ็บแค้นไว้ในใจในชีวิตของตน ทั้งสิ้นเหล่านี้ที่เก็บไว้ในชีวิตจิตใจย่อมก่อให้เกิดผลร้าย บั่นทอนพลังชีวิตของตน สร้างความเจ็บปวดให้กับตนเอง การที่ไม่ยอมให้อภัยหรือไม่ยอมยกโทษนั้น เป็นตัวขัดขวางไม่ให้เราเอาชนะมารร้ายได้ ดังเรื่องราวตัวอย่างสองเรื่องต่อไปนี้

เพลงเพราะจัง

เมื่อประมาณ 20 ปีมาแล้ว ที่มประกาศพระกิตติคุณ ซีซีไอ ได้จัด สัปดาห์ฟื้นฟูจิตใจที่โรงเรียนอรุณประดิษฐ์ เพชรบุรี

ในช่วงท้ายของสัปดาห์ ครูคริสเตียนท่านหนึ่งได้เชิญพวกเราไปที่บ้าน ของท่าน เพราะภรรยาของท่านต้องการที่จะหลุดพ้นเป็นอิสระจากวิญญาณ ทั้งหลาย เธอเป็นเจ้าของห้าง ในห้องของเธอเต็มไปด้วยเครื่องราง ของขลัง และรูปของบรรดาเทพต่าง ๆ

ผมพูดคุยกับเธอถึงการรับเชื่อพระเยซูคริสต์ โดยเฉพาะ 6 ขั้นตอนที่จะ ขับผีด้วยตนเอง (ดูเรื่อง “ผีมีจริงหรือ”) เมื่อผมอธิษฐานและขับผีในพระนาม ของพระเยซู วิญญาณร้ายในตัวเธอกระทำให้เธอมีหน้าตาที่เปลี่ยนไปและ เสียงหัวอย่างเสียงผู้ชาย วิญญาณร้ายเริ่มหัวเราะเยาะและล้อเลียน

จากนั้นเราร้องเพลง “พระเยซูชนะพญามาร” เธอจ้องมองพวกเราแล้วพูด ถากถาง เย้ยหยันว่า “เพลงเพราะจัง เพลงเพราะจัง เพลงเพราะจัง” แล้วหัวเราะ

ผมอธิษฐานในใจ ถามพระเจ้าว่า ทำไมผมถึงไม่สามารถที่จะขับไล่ วิญญาณร้ายนี้ออกจากผู้หญิงคนนี้ เสียงในใจผมฟ้องว่า เพราะว่าคุณยังโกรธ คนแสดงคนหนึ่งในคณะของคุณอยู่ ใช่แล้ว เมื่อกำลังทำการฟื้นฟูในห้อง ประชุม มีคนกำลังพูดอยู่หน้าเวที แต่นักแสดงสตรีคนหนึ่งของเราพูดเสียงดัง อยู่ด้านหลังฉาก เสียงนั้นดังจนรบกวนการพูดบนเวที ผมเข้าไปหลังฉาก เตือนเธอให้เบาเสียงลง แล้วผมก็ออกมาหน้าเวทีอีก เธอพูดเสียงดังจากหลังฉาก และรบกวนการพูดบนเวทีอีก ผมเดินออกไปหลังฉากแล้วดูว่าเธออย่างแรง เพราะผมรู้สึกว่าเธอไม่ได้เชื่อฟังและนับถือผมบ้างเลย

ตอนนี้ผมกำลังเผชิญหน้ากับวิญญาณร้าย แต่ในจิตใจผมยังเก็บความ โกรธนั้นอยู่ เพราะผมรู้สึกว่าเธอไม่เคารพเชื่อฟังผมในฐานะผู้อำนวยการ ผมดูว่าเธอรุนแรงเกินจำเป็น ผมอธิษฐานขอพระเจ้าทรงยกโทษผม และ ในเวลาเดียวกันผมก็ยกโทษแก่เธอด้วย

ยิ้มสวยอย่างนี้ แล้วจะโกรธนานได้อย่างไร

จากนั้น ผมหันมาที่วิญญาณร้ายด้วยความมั่นใจขึ้น เมื่อผมจับวิญญาณร้ายให้ออกจากเธอในพระนามของพระเยซูคริสต์ วิญญาณร้ายออกจากตัวเธอ หน้าตาและเสียงของเธอกลับคืนปกติ ภายหลังจากอาจารย์ที่เป็นสามีของเธอ บอกผมว่า เมื่อผมสั่งให้ผีร้ายออกจากภรรยาของเขา เขาเห็นไฟสีเขียวออกจากปลายนิ้วของผม แต่ผมไม่ได้เห็นเอง จากนั้น พวกเราช่วยกันนำเครื่องรางของขลังและสิ่งต่าง ๆ ออกจากห้องของเธอ ช่วยกันทำความสะอาด และอธิษฐานมอบห้องนั้นให้พระเยซูคริสต์ทรงคุ้มครอง

ในการเผชิญหน้ากับอำนาจชั่วร้าย เราต้องสารภาพความผิดบาปของเราเอง และในเวลาเดียวกันเราก็ต้องยกโทษคนอื่น ๆ ก่อน ถ้าไม่เช่นนั้น

สิ่งเหล่านี้คืออุปสรรคที่จะขวางพลังอำนาจของพระเจ้าที่จะทำงานผ่านในชีวิตเรา เป็นเหมือนท่อประปา ที่ต้องกำจัดสิ่งอุดตันในท่อออกให้หมดก่อน น้ำถึงจะสามารถไหลตามท่อไปยังปลายทางหรือผู้ใช้น้ำได้

เราไม่ได้พูดกันเกือบปีแล้วละ

ประสบการณ์ที่สอง เกิดขึ้นในคืนของอีกวันหนึ่ง เมื่อเราเรียกผู้ที่ต้องการรับพระเยซูคริสต์เข้าในชีวิตเดินมาข้างหน้า มีหลายคนที่เดินออกมา หญิงคนหนึ่งเดินออกมาและขอให้เราอธิษฐานเพื่อเธอเพราะเธอมีความทุกข์ในจิตใจ เมื่อเราเริ่มอธิษฐานหญิงผู้นี้ร้องครวญครางดังลั่นอย่างผิดปกติ เมื่อเราเห็นว่าเธอไม่หยุดร้องครวญคราง เราจึงอธิษฐานสั่งผีร้ายให้หยุดร้อง แต่เธอก็ยังร้องเสียงดังรบกวนคนอื่น

เรานำเธอออกมานอกห้องประชุม เธอเจียบเสียงลง แต่ทุกครั้งที่เราเริ่มอธิษฐานกับเธอ เธอจะร้องครวญครางเสียงดังอีก ในที่สุดเราตัดสินใจพาเธอกลับไปที่บ้าน เมื่อเรากลามเธอว่า ที่บ้านมีใครที่เธอยังไม่ได้ยกโทษ เธอตอบว่า “มีซี พี่สะใภ้ เขาอยู่ในบ้านหลังเดียวกับฉัน เราไม่พูดกันมาเกือบปีแล้วละ”

ภายหลังที่ผมได้พูดคุยกับพี่สะใภ้และตัวเธอเอง ในที่สุดทั้งสองยอมที่จะยกโทษกันและกัน จากนั้นเราขับวิญญาณร้ายออกจากตัวของหญิงคนนี้ เธอกลับเป็นปกติและไม่ร้องครวญครางอีกเลย

ตามที่กล่าวตั้งแต่เริ่มแรกแล้วว่า เรื่องราวเหล่านี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อประมาณ 30 ปีที่ผ่านมาแล้ว เมื่อไม่นานมานี้ คณะของ ซีซีไอ ได้กลับไปนำสัปดาห์ฟื้นฟูที่โรงเรียนอรุณประดิษฐอีกครั้งหนึ่ง นักแสดงใหม่คนหนึ่งของคุณะได้มาบอกผมว่า มีหญิงสาวคนหนึ่งมาหาเธอและพูดว่า “เมื่อฉันยังเป็นเด็กนักเรียน อาจารย์ยูแบงค์ได้ขัปลั้วผีร้ายออกจากแม่ของฉัน” หญิงสาวคนนั้นฝากความคิดถึงมายังผมและถามว่า อาจารย์ยังจำคืนนั้นได้หรือไม่ใช่ ผมจำได้ไม่เคยลืมเลย

ภาพข้างบนนี้ เป็นภาพที่นำมาจากลิเกยุคแรกของ ซีซีไอ
เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิญญานชั่วจากประสบการณ์ที่ผ่านพบมา

รากแห่งความขมขื่น

จงระวังให้ดีอย่าให้ใครเพิกเฉยต่อพระคุณของพระเจ้า
และอย่าให้มีรากขมขื่นงอกขึ้นมา ทำความยุ่งยากให้
ซึ่งจะเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากเสียไป

ฮีบรู 12:15

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
สิ่งสารพัดซึ่งท่านจะกล่าวห้ามในโลก ก็จะถูกกล่าวห้ามในสวรรค์
และสิ่งซึ่งท่านจะกล่าวอนุญาตในโลก
ก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์เหมือนกัน”

มัทธิว 18:18

“วันที่ความรู้สึกที่ผมมีต่อคุณแม่ได้เปลี่ยนแปลงไป
ไม่มีความขุ่นเคืองใจที่มีต่อแม่ในตัวผม
แต่กลับมีความรักและชื่นชมในแม่ของผม”

การศึกษาของคนในยุคปัจจุบันตั้งอยู่บนฐานของตรรกะ ทุกเรื่องต้องอธิบายด้วยเหตุและผล คนวัยรุ่นหนุ่มสาวของเรากลับหันไปพึ่งยาเสพติด เพราะพวกเขาไม่พึงพอใจที่จะอยู่แค่มีเหตุมีผล พวกเขาต้องการประสบการณ์ตรง ในยุคนี้เราเรียกอาการเช่นนี้ว่า “เป็นคนทันสมัย” และพวกเราถูกสอนให้ “ปรับประยุกต์คริสต์ศาสนศาสตร์ให้สอดคล้องกับ “คนทันสมัย”

แท้จริงแล้ว เราไม่ได้ทันสมัยเท่าใดนักหรอก ผมเชื่อว่าพวกเราเป็นเหมือนพวกสะดูสี พวกสะดูสีคือ “ผู้ทันสมัย” ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ และช่องแวง

กับเรื่องเหนือธรรมชาติเพียงน้อยนิด ในพระธรรมกิจการ 23:8 ได้กล่าวไว้ว่า “ด้วยพวกสะดูสีถือว่าการที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี และทูตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่ามิเช่นนั้น” พวกเราถูกสอนมาว่า เหตุผลจะแก้ทุกปัญหา และจิตวิทยาเป็นหลักการทางวิทยาศาสตร์ ครุคริสเตียนหลายคนมีที่ว่างในชีวิตสำหรับพระเจ้า แต่ไม่มีที่สำหรับสิ่งที่เหนือธรรมชาติ

ภายหลังการอยู่ในเมืองไทยเป็นเวลา 10 ปี มุมมองของผมได้รับการเปิดให้กว้างออกต่อความจริงในสิ่งเหนือธรรมชาติ ผมเก็บเรื่องนี้ไว้เล่าเป็นเรื่องราวสุดท้ายในบทนี้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าเป็นเรื่องที่เชื่อได้ยาก

ในช่วงที่ผมมีอายุสี่สิบกว่าปี ผมพบว่าตนเองมีความคิดที่ไม่ค่อยดีเกี่ยวกับเรื่องเพศ เช่น เกิดความรู้สึกกับหญิงคนอื่น หรือสนใจอยากใกล้ชิดหญิงอื่น ผมเคยอ่านในหนังสือการอภิบาลศิษย์พบว่า ชายที่อยู่ในวัยนี้มักจะมีอาการความคิดในเรื่องเพศเช่นนี้ และผมก็พบว่าชายไทยในวัยนี้ที่มักมีเมียน้อย

ในเรื่อง “ผีมีจริงหรือ” ที่ผมได้เล่ามาก่อน ผมได้กล่าวถึงเทปของ ดิเรก ปรีนซ์ ที่แนะนำขั้นตอนการขับวิญญาณร้ายด้วยตนเอง ท่านได้กล่าวว่า แม้ว่าเราจะเป็นคริสเตียนแล้ว วิญญาณร้ายอาจจะเข้ามาควบคุมจุดใดจุดหนึ่งในชีวิตของเราได้ ท่านได้ยกตัวอย่างเปรียบเทียบว่า ในเมืองใหญ่ นายกเทศมนตรีมีอำนาจควบคุมได้ทั้งเมือง แต่ในความเป็นจริงเขาไม่สามารถควบคุมได้ทุกตารางนิ้ว เช่นกัน ในชีวิตคริสเตียนของเรา อาจจะมีจุดอ่อนบางจุดที่เรายังไม่ได้ยอมให้พระคริสต์เข้ามาควบคุมและครอบครอง จุดเหล่านี้เองที่เปิดช่องให้วิญญาณร้ายเข้ามาครอบงำในชีวิตของเราได้

เมื่อสมัยก่อนผมเคยสอนชาวบ้านว่า ถ้าเขามาเป็นคริสเตียนแล้ว วิญญาณร้ายจะไม่สามารถมารบกวนเขาได้ ตอนนี้ผมเองคงจะต้อง “กลืนน้ำลายตนเอง” เสียแล้ว

อาจารย์ดิเรก ปรีนซ์ เสนอให้ผู้ฟังสำรวจชีวิตของตนเอง ว่ามีจุดใดในชีวิตที่ยังถูกครอบงำด้วยอำนาจของผีหรือวิญญาณร้าย ผมตัดสินใจทำ

ตามที่ละชั้นทีละตอน

- ขั้นที่ 1 สารภาพความผิดบาปทุกอย่างที่สามารถคิดออกและจำได้
- ขั้นที่ 2 ยกโทษทุกคนที่ผมเคยมีความขัดแย้งกับเขามาก่อน เท่าที่ผมจะคิดออกได้
- ขั้นที่ 3 สำรวจและตัดความสัมพันธ์กับสิ่งลึกลับไสยศาสตร์ที่ผมไปข้องแวะ (ผมหาไม่พบ)
- ขั้นที่ 4 เชิญพระเยซูคริสต์เข้ามาเป็นเจ้าชีวิต และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของผม
- ขั้นที่ 5 สั่งและขับไล่สิ่งชั่วร้ายทั้งหลายให้ออกจากชีวิตในพระนามของพระเยซูคริสต์ นี่เป็นฤทธิ์อำนาจที่พระคริสต์ประทานแก่เรา (ดูจากมัทธิว 18:18 และพระคัมภีร์ในตอนอื่น ๆ) ผมได้สั่งและขับไล่ว่า “ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าผีร้ายแห่งความคิดผิดเรื่องเพศจงออกไปจากชีวิตของผม” จากนั้นผมหายใจออก และไล่สิ่งชั่วร้ายทุกอย่างออกจากชีวิตของผมโดยไม่ได้พูด ผมไม่เห็นสิ่งแปลกประหลาดอะไรเกิดขึ้น จากการคิดใคร่ครวญในภายหลังผมคิดว่า ในเรื่องนี้ไม่ได้มีเรื่องวิญญาณร้ายเข้ามาเกี่ยวข้อง ความคิดที่ไม่ดีเหล่านั้นสามารถแก้ไขด้วยการสารภาพ (แน่นอนว่า สงครามระหว่างเนื้อหนังและจิตวิญญาณไม่จบสิ้นในการต่อสู้เพียงครั้งเดียว)
- ขั้นที่ 6 เชิญพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาครอบคลุมและคุ้มครองชีวิตของผมอีกครั้งหนึ่ง

สองสามคืนต่อมา ผมตื่นขึ้นในกลางดึกด้วยความคิดที่ชัดเจนว่า “ขับไล่วิญญาณแห่งความขมขื่นที่คุณมีต่อแม่ของคุณ” ผมคิดถึงการทำแบบทดสอบทางจิตวิทยาครั้งเมื่อสมัครเป็นมิชชันนารี ซึ่งผลจากการทดสอบพบว่าผม

อาจจะมีการเตือนปัญหาในความสัมพันธ์กับแม่ของผม แต่ก็ไม่รุนแรงถึงกับกระทบกระเทือนงานที่ผมทำ ผมไม่ได้เล่าถึงความรู้สึกขมขื่นที่มีต่อแม่ แต่ผมก็รู้อยู่แก่ใจว่าผมกลัวว่าแม่จะมีอำนาจครอบคลุมเหนือชีวิตของผม ทั้ง ๆ ที่แม่ทุ่มเทความรักทั้งหมดและการหนุนช่วยทั้งสิ้นให้กับลูกชายคนเดียวของแม่ จนบางคนอาจจะมองว่าแม่กำลังทำให้ผมเสียคน

ความรู้สึกที่กลัวว่าแม่จะครอบงำชีวิตทั้งหมดของผม ได้แผ่ขยายทำให้ผมระแวงว่าคุณโจนจะมาควบคุมชีวิตของผมด้วย และนี่คือต้นเหตุที่ทำให้เราทั้งสองต้องขัดใจกัน ซึ่งผมก็รู้ว่าสิ่งนี้มีรากมาจากอคติที่ผมมีต่อแม่ แม้จะรู้ว่ามือคัตในเรื่องนี้ แต่ก็ไม่ได้ขจัดให้อคตินี้ออกไปจากชีวิตของผม

ผมปลุกคุณโจนให้ตื่นขึ้น แล้วชวนเธอเข้าไปในห้องน้ำเพื่ออธิษฐานด้วยกันเพราะเกรงว่าจะเกิดเสียงดังรบกวนลูก ผมเริ่มทำตาม 6 ขั้นตอนของอาจารย์ ดิเรก ปรินซ์ ไปทีละข้อ จากนั้นผมขับไล่วิญญาณแห่งความขมขื่นให้ออกจากชีวิตของผม ผมได้ยินเสียงปั่นป่วนภายในท้องของผม ผมพยายามทำความคิดจิตใจให้หนึ่งสงบ แล้วดูว่าอะไรจะเกิดขึ้น เสียงร้องดังคำรามด้วยความโกรธตันขึ้นมาที่คอแล้วออกมาทางปากของผม ผมเห็นหน้าของคุณโจนซีดเผือดและดวงตาเบิกโพลงมองมาที่ผม ผมรู้สึกวุ่นวายกับบุคลิกด้วยความโกรธ จากนั้นวิญญาณร้ายก็ออกไป ผมรู้สึกสงบ ผมอธิษฐานขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาครอบคลุม ปกป้อง และนำชีวิตของผม

ทันทีที่ความรู้สึกที่ผมมีต่อคุณแม่ได้เปลี่ยนแปลงไป ไม่มีความขุ่นเคืองใจที่มีต่อแม่ในตัวผม แต่กลับมีความรักและชื่นชมในคุณแม่ ผมรู้สึกและเข้าใจว่า คุณแม่แปลกแยกจากครอบครัวของคุณพ่อเพราะครอบครัวไม่สนับสนุนคุณแม่ให้ศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากพ่ออพยพมาจากยุโรปที่มีความเชื่อว่าผู้หญิงไม่จำเป็นต้องมีการศึกษาสูง

ผมรู้สึกผิดที่เป็นคนไม่ชอบเขียนจดหมายถึงแม่ ปีหนึ่งผมจะเขียนจดหมายถึงแม่เพียง 6-7 ครั้ง หลังจากการเปลี่ยนแปลงในตัวผม ผมเขียนถึง

คุณแม่ทุกอาทิตย์ แต่ทำได้เพียง 6 เดือนเท่านั้น แล้วกลับไปเหมือนเดิม ผมรู้สึกละเอียดใจจนถึงทุกวันนี้ เสียหายที่พลาดโอกาสที่จะแสดงความรัก ความนับถือ และความกตัญญูต่อพ่อแม่

อย่างไรก็ตามตั้งแต่วันนั้น ความสัมพันธ์ของแม่กับผมเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ทุกครั้งที่มีโอกาสผมจะไปเยี่ยมท่าน มีความสุขด้วยกันเมื่อผมกลับไปอยู่บ้าน ในระยะหลังเมื่อสุขภาพของคุณแม่เริ่มเสื่อมโทรมลง แม่เกิดความสงสัยในชีวิตภายภาคหน้าของท่าน ท่านยอมให้ผมอ่านคำสัญญาของพระเยซูคริสต์ในเรื่องนี้ และผมนำแม่อธิษฐานรับพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอีกครั้งหนึ่ง

อาจจะเป็นไปได้ว่าคุณแม่ได้รับความขมขื่นใจนี้จากการที่ต้องแปลกแยกจากครอบครัว และความรู้สึกขมขื่นใจเช่นนี้ได้ส่งทอดลงมายังชีวิตของผม ซึ่งเป็นคนอีกชั่วชีวิตหนึ่ง และถ้าผมไม่จัดการอย่างใดอย่างหนึ่งกับเจ้าวิญญาณแห่งความขมขื่นนี้มันก็จะส่งทอดไปยังรุ่นลูกของผมต่อไป

ผมแบ่งปันประสบการณ์นี้กับเพื่อนมิชชันนารีในกลุ่มอธิษฐานที่บ้านลูก ๆ ของเราก็ร่วมในวงสนทนานั้นด้วย ผมรู้สึกว่าคุณควรจะต้องรู้ถึงเรื่องเหล่านี้ด้วย

ในช่วงเวลาที่เรามีกลุ่มอธิษฐานที่บ้าน จะมีนักศึกษาไทยพาเพื่อนของเขาที่ถูกผีเข้าวิญญาณชั่วสิงมาให้เราช่วยขับออก เราจะอธิษฐานขับไล่ผีและวิญญาณร้ายในห้องครัว ส่วนคนอื่น ๆ ก็จะร่วมกันอธิษฐานในห้องรับแขก บ้านของเราเป็นบ้านสองชั้น ชั้นบนของห้องครัวเป็นห้องนอนของลูกสาว ลูกสาวได้เล่าให้เราฟังว่า พวกเขาได้ยินเสียงของวิญญาณร้ายเมื่อถูกขับออกไป คุณโจนและผู้หญิงบางคนที่มาเข้าร่วมกลุ่มอธิษฐานไปร่วมอธิษฐานกับ รุธแอน และ ลอรี ลูกสาวของเราเพื่อขอการคุ้มครองจากพระเจ้า และเมื่อทั้งสองโตขึ้นไปเรียนระดับชั้นมัธยมที่กรุงเทพฯ จากประสบการณ์ที่เขาได้รับในครอบครัว เขาทั้งสองได้ช่วยขับผีร้ายวิญญาณชั่วออกจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน

หลังจากที่ผมขับผีแห่งความขมขื่นออกจากตัวผม ผมได้ขับผีแห่งความ

ชมขึ้นออกจากเดวิดลูกชายอายุ 12 ขวบของเรา เขามาหาผมและถามว่า “พ่อเอาชนะวิญญาณร้ายอย่างไร?” ผมนำเขาถึง 6 ชั้นตอนของการขับไล่ผี และวิญญาณร้าย เดวิดสารภาพถึงความผิดบางอย่างของเขา (แต่จำไม่ได้ว่า เขาสารภาพเรื่องอะไร แต่เป็นเรื่องเล็ก ๆ เท่านั้น)

จากนั้น ผมให้เขาขับวิญญาณร้ายออกจากตัวเขาด้วยอำนาจของพระเยซู แล้วผมให้เขาหายใจเข้าลึก ๆ แล้วก็ปล่อยให้ทุกสิ่งทุกอย่างให้ออกมาพร้อมกับหายใจออก และเมื่อเดวิดกำลังหายใจออก ผมอธิษฐานขับไล่วิญญาณร้ายให้ออกจากเดวิดในพระนามของพระเยซูคริสต์

มีเสียงหนึ่งเข้ามาในความคิดของผมว่า “วิญญาณแห่งความกลัว” เดวิดไม่ได้พูดถึงเรื่องความกลัวในตัวเขา เมื่อผมอธิษฐานขับไล่ผีแห่งความกลัวให้ออกจากเดวิด ผมเห็นห้องของเดวิดแข็งและเนื้อตัวเกร็งไปหมด และร้องออกมาด้วยเสียงโหยหวน เริ่มที่อกแล้วออกมาทางปากของเขา

เมื่อเสียงเงียบลง เดวิดถามว่า “นั่นเสียงอะไร” ผมพูดว่า “นั่นเสียงลูกไม่ใช่หรือ” เขาพูดแบบกระซิบกับผมว่า “ผมคิดว่าไม่ใช่” เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ผมคิดย้อนถึงความกลัวของเดวิด ในทุกคืนเป็นหน้าที่ของเดวิดที่ต้องไปปิดประตูใหญ่ ซึ่งห่างจากบ้านประมาณ 50 เมตร ทุกครั้งเขาจะทำเหมือนคนกลัว แต่ผมก็รู้สึกว่าการกลัวเมื่อต้องออกไปข้างนอกบ้านในยามค่ำคืน

คืนหนึ่งผมให้เดวิดไปที่หอพักพระคริสตธรรมเพื่อไปเรียกคนบางคน ซึ่งห่างจากบ้านของเราประมาณ 300 เมตร เขากลับมาถึงบ้านด้วยความประหม่ากลัว เนื้อตัวเต็มไปด้วยเหงื่อ และกระซิบว่า “มันมีดจริง ไม่มีใครอยู่ที่นั่นเลย”

ผมถามเดวิดว่าความกลัวเช่นนี้เกิดขึ้นครั้งแรกแต่เมื่อใด เขาบอกว่าเริ่มตั้งแต่คืนนั้น เมื่อครอบครัวของเราอยู่ที่อเมริกา ผมและคุณโจนต้องไปเทศนา ทั้งให้เขาอยู่บ้านเพียงคนเดียว เขาดูหนังโทรทัศน์เป็นหนังสยองขวัญ ทำให้เกิดความกลัวอย่างมาก เดวิดบอกว่าตั้งแต่ครั้งนั้นมาความกลัวก็เกิดขึ้น

ในตัวเขามาตลอด ผมไม่แปลกใจเลยที่หนังสือของขวัญเหล่านี้มีผลกระทบต่อชีวิตลูกหลานของเราเป็นอย่างมาก เราควรเอาใจใส่เรื่องต่าง ๆ ที่ลูกดูจากโทรทัศน์

เมื่อเราขับฝ่าแห่งความกลัวออกจากเดวิดแล้ว เขายอมรับว่าบางครั้งเขายังเกิดความกลัวเมื่อตกอยู่ในภาวะอันตราย แต่เขากลับเป็นคนที่ชอบผจญภัย เดวิดสมัครเป็นทหารหน่วยจู่โจม ได้รับยศพันตรีในหน่วยรบพิเศษ ครั้นล่าสุดเขาได้รับตำแหน่งผู้บัญชาการหน่วยรบพลร่มดิ่งพสุธา โดยการกระโดดร่มจากที่สูงกว่าหมื่นเมตรในคำคืนโดยไม่กางร่ม จนกระทั่งลงมาห่างจากพื้นดินประมาณพันเมตรจึงจะกางร่มพร้อมกันและให้ลงในจุดหมายที่กำหนด เดวิดชอบการไต่เขาสูงชัน เช่น ไต่เขาแมคคินเลย์ ในรัฐอะแลสกา (Mt. McKinley in Alaska) ที่สูงและหนาวที่สุดในอเมริกา

เดวิดได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า จึงลาออกจากราชการทหารเพื่อเป็นมิชชันนารี รับผิดชอบในการฝึกอาสาสมัครให้ความช่วยเหลือด้านยารักษาโรค อาหาร พระคัมภีร์ และการให้กำลังใจแก่ผู้ลี้ภัยที่ต้องซ่อนตัวในป่าเขา เพราะการทำลายของทหาร ของประเทศพม่า อิรัก ซูดาน และซีเรีย

หลายคนอาจจะมีความรู้สึกลำบากใจที่จะยอมรับความคิดเกี่ยวกับการขับไล่วิญญาณร้ายให้ออกจากคนใดคนหนึ่ง และบางคนอาจจะคิดว่าเรื่องราวเหล่านี้เป็นผลทางจิตวิทยาเท่านั้น แต่ตัวผมเองไม่เชื่อเช่นนั้น การขับไล่ผีร้ายออกจากคนเราเป็นความเชื่อและเรื่องราวในพระคัมภีร์ และผมพบเห็นสิ่งนี้เกิดขึ้นจริงในชีวิตของหลายคน และผมเองได้ทดลองด้วยตนเอง และมันได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของผม และชีวิตลูกชายของผมให้ดีขึ้น

ผมยังประหลาดใจในประสบการณ์เรื่องนี้ ทำไม พระเจ้าถึงอนุญาตให้ผมรับใช้พระองค์ในฐานะมิชชันนารี นำผู้คนหลายคนให้มารับเชื่อในพระเยซูคริสต์ แต่เรื่องวิญญาณชั่วกลับเกิดขึ้นกับชีวิตของผมเอง? คำตอบที่ดีที่สุดที่ผมได้รับคือ พระเจ้าอนุญาตให้ผมได้รับประสบการณ์ในเรื่องนี้เพื่อที่จะช่วย

ให้ผมได้เข้าใจในเรื่องของวิญญาณชั่วร้าย เพื่อจะได้ช่วยคนอื่น ๆ ที่ถูกวิญญาณชั่วร้ายรบกวนให้หลุดรอดออกจากอำนาจของมัน ในขณะที่ผมเขียนข้อความนี้ (มีนาคม 2021) ผมต้องทำงานกับผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอก (Ph.D.) ซึ่งเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย และยังต้องทำงานกับนักศึกษาระดับปริญญาโท และกับวิศวกรมืออาชีพท่านหนึ่ง ซึ่งถูกวิญญาณชั่วร้ายรบกวนมาตั้งแต่สมัยเป็นเด็ก ขณะนี้พระเยซูคริสต์ได้ปลดปล่อยเขาจากการถูกวิญญาณชั่วร้ายรบกวนแล้ว

ถ้าท่านประสบปัญหาชีวิตที่หาทางแก้ไม่ได้ ผมใคร่เชิญชวนท่านได้มีโอกาสลองปฏิบัติตาม 6 ขั้นตอนของการขับไล่วิญญาณร้ายด้วยตนเอง เหมือนกับเวลาเราไม่สบายไปพบแพทย์ โดยปกติแล้วแพทย์มักยังไม่รู้แน่ชัดว่าป่วยเป็นอะไรจริง ๆ แต่จะตั้งสมมติฐานว่าป่วยด้วยอะไร จากนั้นต้องมีการตรวจสอบในห้องทดลอง แพทย์จะสั่งยาและการรักษาตามสมมติฐานแล้วมักจะพูดว่า “กลับมาหาผมอีกครั้งหนึ่งในอาทิตย์หน้า หรือถ้ามีอะไรฉุกเฉินปรึกษาผมทางโทรศัพท์” การขับวิญญาณร้ายออกจากชีวิต ก็เป็นการตรวจสอบและทดลองดูว่าอาการดีขึ้นไหม เพื่อจะดูว่าสาเหตุแห่งอาการนั้นเป็นสาเหตุทางจิตใจ ร่างกาย และจิตวิญญาณ หรือเกี่ยวเนื่องกันหลายด้าน

ครอบครัวยูแบงค์: จากซ้าย รูธแอน, เดวิด, สุวรรณณี และลอรี เชียงใหม่ 1975

เดวิดกระโดดร่มดึงพสุธาพร้อมกับหน่วยรบพิเศษทหารไทย
โดยในมือถือธงชาติไทย (อุตรฯ ประเทศไทย 1992)

เดวิดอุ้มเด็กที่รอดตาย หลบกระสุนปืนออกจากสนามรบโมซูล ประเทศอิรัก (มิถุนายน 2017)

“ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้

คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน” ยอห์น 15:13

พันธกิจการให้ชีวิตแบบพระเยซูคริสต์ เป็นข้อพระคัมภีร์ที่กระตุ้นให้เดวิดกระทำเช่นนี้

เดวิดและครอบครัวในรถถูกเงินรับผู้บาดเจ็บจากภัยสงคราม (อิรัก 2020)

บทที่ 5

ขอให้พ้นจากความตาย

บุตรทั้งหลายร่วมสายโลหิตกันฉันใด พระองค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้นด้วย
เพื่อโดยทางความตายนั่นเอง พระองค์จะได้ทรงทำลาย
ผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือมารเสียได้
และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการ
เป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย

ฮีบรู 2:14-15

พิธีศพแบบคริสต์แบบแท้

โอ มัจจุราชเอ๋ย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน

โอ มัจจุราชเอ๋ย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน

1 โครินธ์ 15:55

“ผมไม่อยากจะออกไปพบกับเขา
เพราะไม่รู้จะเผชิญหน้ากับสามีของเธออย่างไรดี...”

เมื่อเรายอมเปิดความคิดของเราสำหรับความจริงของสิ่งเหนือธรรมชาติ ศาสนาจารย์ ร็อบ คอลลินส์ มิซซันนารีจากคณะเพรสไบทีเรียน กัลยาณมิตร และเพื่อนอาจารย์ในพระคริสต์ธรรมของผม เราได้ศึกษาค้นหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณ อนุศาสกของโรงพยาบาลแมคคอร์มิคเชียงใหม่ ในเวลานั้นได้เล่าเรื่องของหญิงคนหนึ่ง เธอมีลูกเมื่ออายุยังน้อย เธอมาจากบ้านป่าสักขวาง จังหวัดเชียงราย เธอชื่อกาญจนา ประทุมมณี ชาวบ้านพูดกันว่าเธอถูกรบกวนจากวิญญาณชั่ว ศาสนาจารย์ร็อบกับผมไปพบแพทย์ที่รักษาเธอ แพทย์บอกเราว่าเธอเป็นโรคโลหิตเป็นพิษชนิดที่เป็นกรรมพันธุ์ ปกติแล้วผู้ป่วยด้วยโรคชนิดนี้มักมีชีวิตไม่เกิน 30-40 ปี

เมื่อเราสองคนไปเยี่ยมเธอ เราได้สอบถามเธอถึงความเป็นมาของวิญญาณชั่วที่มารบกวนเธอ เธอเล่าให้ฟังว่า เมื่อเธอเจ็บป่วยเป็นโรคที่หมอ บอกว่ารักษาไม่หาย เธอสิ้นหวัง ถึงแม้เธอจะเป็นคริสต์ชนแต่เธอได้ไปหา หมอผี เพื่อขอให้หมอผีช่วยรักษา ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมาวิญญาณชั่วก็เข้า มารบกวนในชีวิตของเธอ เราแนะนำให้เธออธิษฐานสารภาพต่อพระเจ้า ขอการอภัยโทษจากพระองค์ เธอก็ได้ทำตาม จากนั้นเราได้ใช้คู่มือการ

อธิษฐานขับไล่วิญญาณชั่วของนิกายแองกลิกัน และอธิษฐานทูลขอการทรง
รักษาโรคจากพระเจ้า หลังการอธิษฐานเราไม่เห็นหมายสำคัญอะไรเกิดขึ้น
แต่เธอบอกกับเราว่าเธอรู้สึกสบายใจมากขึ้น และดีใจที่เราได้มาอธิษฐาน
ร่วมกับเธอ

ภายหลังคนในหมู่บ้านของเธอได้มาเล่าให้เราฟังว่า เวลาที่เรากำลัง
อธิษฐานขับไล่ผีหรือวิญญาณชั่วนั้น เป็นเวลาเดียวที่หอมผืนในหมู่บ้านร้อง
ด้วยเสียงดังด้วยสำเนียงเสียงของผีว่า “ร้อน... ข้าอยู่ในตัวเธอไม่ได้แล้ว”
ผู้ป่วยเริ่มแข็งแรงขึ้น เธอกลับบ้าน อาจารย์ร็อบและผมอธิษฐานสรรเสริญ
และขอบพระคุณพระเจ้าที่เธอหายป่วย

หลังจากนั้นอีกประมาณหนึ่งเดือน เธอป่วยกลับมารักษาตัวที่
โรงพยาบาลอีก เราไปเยี่ยมเธอแต่เธอไม่ได้พูดถึงเรื่องวิญญาณชั่ว เราได้
อธิษฐานด้วยการเจมน้ำมัน (ดูบทที่ 7 “เจมด้วยน้ำมัน”) เธออาการดีขึ้น
แข็งแรงขึ้น เธอกลับบ้านได้ เราร่วมกันขอบพระคุณพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

อีกประมาณ 1-2 เดือน เธอกลับมารักษาตัวที่โรงพยาบาลเป็นครั้งที่สาม
เราทุ่มเทในการอธิษฐาน กลุ่มอธิษฐานก็มาร่วมในการอธิษฐานเพื่อเธอด้วย
ในที่สุดเธอถูกนำกลับบ้านในสภาพที่อ่อนแรงเต็มที เรามีความหวังเพียง
ริบหรี่ว่าจะได้พบกับเธออีก

หลายเดือนต่อมาเราได้ข่าวว่าเธอเสียชีวิตแล้ว เรากลุ้มใจ เพราะเราได้
อธิษฐานขับวิญญาณชั่ว อธิษฐานรักษาโรคเจมด้วยน้ำมัน เราได้ขอบพระคุณ
และสรรเสริญพระเจ้าในเรื่องของเธอ แต่เราไม่สามารถที่จะหยุดความตาย
ที่มาคร่าชีวิตของเธอได้ ต่อมา สามีของเธอมาขอพบผม ผมไม่ยอมออกไป
พบกับเขา เพราะไม่รู้จักเผชิญหน้ากับสามีของเธออย่างไรดี ผมเกรงว่าสามี
ของเธอจะตำหนิต่อว่าผม หรือไม่เขาอาจจะโกรธพระเจ้าที่ไม่ตอบคำอธิษฐาน
ของพวกเรา ปลอยให้ภรรยาของเขาต้องเสียชีวิต

ผมต้องแปลกใจเป็นอย่างมาก เมื่อผมพบสามีของเธอ ผมเห็นรอยยิ้ม และเปี่ยมด้วยความดีใจที่ได้พบผม เขาเล่าให้ผมฟังว่า ก่อนที่ภรรยาของเขา จะเสียชีวิตจากไป พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสผ่านเธอ เธอได้กล่าวคำเผย พระวณะ กล่าวถึงความจริงในชีวิตของผู้ที่มาเยี่ยมและกล่าวตักเตือนแต่ละคน เธอถามถึงบรรดาผู้ปกครองคริสตจักร เมื่อพวกเขามาถึงเธอได้ชี้ถึงความผิดบกพร่องในชีวิตของแต่ละคน พวกเขายอมรับในความผิดบาปของตน และยอมกลับใจใหม่ ในหมู่บ้านเกิดการฟื้นฟูชีวิตขึ้นใหม่ และเขาต้องการให้ผม และอาจารย์รอบ รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นและนี่คือสาเหตุที่สามีของเธอมาขอพบผม

ภายหลังผมได้รับจดหมายลงวันที่ 20 มิถุนายน 1972 จากศาสตราจารย์ ยังกิ้น เพื่อนมิชชันนารีที่มีความเชี่ยวชาญด้านเกษตรกรรม จากคณะ เพรสไบทีเรียน ได้เขียนถึงผมในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดังนี้...

“ผมทราบว่าอาจารย์สนใจเรื่องราวของกาณูจนา และคงอยากรู้ว่า ช่วงทำในชีวิตของเธอได้เกิดอะไรขึ้น เธอได้จากพวกเราไปด้วยความสงบ เมื่อวันอาทิตย์ที่แล้วเวลาเจ็ดโมงเช้า ด้วยใบหน้าที่เปี่ยมด้วยสันติสุข

สามสัปดาห์ก่อนหน้านี้อ เธอได้ป่วยหนักจนไม่รู้ตัวไปประมาณ 2 ชั่วโมง แต่เมื่อเธอฟื้นอีกครั้งหนึ่งเธอบอกกับทุกคนที่ห้อมล้อมเธอว่า เธอไปอยู่กับ พระเยซูคริสต์... จากนั้น เธอบอกถึงความหวังใยอย่างมากต่อสภาพชีวิตของ คริสตจักรในหมู่บ้านของเธอ ที่เคยเป็นคริสตจักรที่ได้รับการฟื้นฟูจนเป็น เหมือนแกงที่ร้อนและหอมกรุ่น แต่เดี๋ยวนี้ชีวิตคริสตจักรเป็นเหมือนแกงที่ เย็นชืด สมาชิกคริสตจักรทั้งหลายจะต้องกลับใจเสียใหม่และถวายชีวิตให้กับ พระคริสต์ และเธอได้ดูว่าคนที่ร้องไห้เพราะเธอกำลังจะตาย การที่เธอจาก พวกเขาไปก็ไปอยู่กับพระคริสต์ และที่นั่นจะไม่มีปัญหาใด ๆ

เธอได้นำกลุ่มคนที่มาเยี่ยมในการร้องเพลงด้วยจังหวะที่ถูกต้อง จากนั้น ได้เรียกบางคนให้มาหา เธอสอนและบอกพวกเขาถึงความผิดบาปที่ยังไม่ได้ สารภาพ และเตือนพวกเขาว่าเวลาเหลือน้อยเต็มที พระคริสต์จะเสด็จกลับมา

ในเร็ววันนี้ พวกเขาจะต้องสารภาพบาปผิดเหล่านั้นที่ได้ทำลงไป...

ตลอดสามสัปดาห์สุดท้ายในชีวิต ผู้คนต่างหลั่งไหลมายังบ้านของเธอ กาญจนาเพื่อมาฟังคำพยานของเธอ มีคนรับเชื่อในพระคริสต์หลายคน และเมื่อถึงเวลาที่เธอตายจากไปปรากฏว่าไม่มีการร่ำไห้คร่ำครวญแต่อย่างใด มีแต่ความรู้สึกที่ว่าเธอกำลังไปสู่สภาพชีวิตที่ดีกว่า ความรู้สึกที่ชื่นชมยินดี เช่นนี้มีไปจนถึงวันที่ฝังร่างของเธอ สำหรับผมแล้ว นี่คือทัศนคติที่ชีวิตคริสเตียนที่แท้จริง

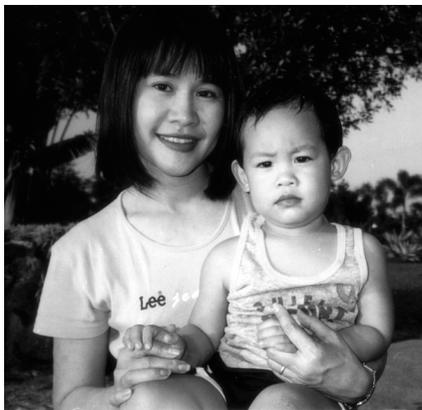
พิธีฝังศพคุณกาญจนา ประทุมมณี อายุ 20 ปี
ศาสตราจารย์ แฟรงค์ ยังกิน (แถวหลังด้านซ้าย) และผู้นำคริสตจักรที่มาร่วมงาน

สองสามปีให้หลัง เราได้นำคณะลิขของมหาวิทยาลัยพายัพไปแสดงที่บ้านป่าสักขวาง ชาวบ้านยังกล่าวขวัญถึงเรื่องอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นผ่านมาทางช่วงท้ายชีวิตของเธอ ในเวลานั้นลูกสาวของเธอชื่อ ปุชิตา ยังเล็กอยู่ ปัจจุบันศึกษาสำเร็จปริญญาโท ทำงานที่มหาวิทยาลัยพายัพ ในแผนกบัญชีและงบประมาณ การอธิษฐานทั้งสิ้นที่เราได้ทูลขอจะไม่สูญเปล่า ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้

ต่อมาเมื่อ คุณบุษิตา เรือนแก้ว บุตรสาวของคุณกาญจนาได้แต่งงาน และมีบุตรชาย เมื่อเด็กคลอดได้สองวันป่วยหนักต้องรักษาตัวในโรงพยาบาล เธอได้ขอให้ผมและคุณโจนวางมืออธิษฐานและเจิมด้วยน้ำมันแก่ทารกน้อย และเมื่อเร็ว ๆ นี้เธอได้ฝากรูปบุตรชายชื่อ “บอส” มาให้เราเพื่อยืนยันว่าเด็ก ได้เติบโตและแข็งแรง และเธอเชื่อว่าเป็นเพราะการอธิษฐาน ความเชื่อ ศรัทธายังคงทำงานจากคนช่วงชีวิตหนึ่งส่งทอดไปยังคนอีกช่วงชีวิตหนึ่ง

อาจารย์อรัญ และคุณโจน กำลังวางมืออธิษฐาน และเจิมด้วยน้ำมันแก่ทารก

คุณบุษิตา และบุตรชาย “บอส” (2003)

พยานที่สัตย์ซื่อ

จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้
ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับ
ในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน

1 ทิโมธี 6:12

ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด
ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว

2 ทิโมธี 4:7

“การอธิษฐานของกลุ่มมีส่วนที่ทำให้คุณชาลอตได้มีโอกาสไปร่วมในพิธี
สมรสของลูกสาว ทำให้เธอมีเวลากับครอบครัว เตรียมการสำหรับคำพยาน
และพิธีศพของเธอด้วยตนเอง”

“ช่วงเวลาเหล่านี้เป็นของประทานจากพระเจ้า และเป็นช่วงเวลาที่มียผล
ต่อหลายชีวิต แท้จริงแล้วเธอได้เป็นพยานชีวิตที่สัตย์ซื่อ”

เมื่อเราย้ายจากนครปฐมมารับใช้พระเจ้าที่เชียงใหม่ในปี 1971 เราเริ่ม
รวมกลุ่มอธิษฐานที่บ้านของเราในทุกคืนวันอังคาร เย็นวันอังคารหนึ่งในปี
1974 นายแพทย์เอ็ดเว็ด แมคแดเนียล (Dr. Edward McDaniel) ที่คนไทย
รู้จักกันในนามหมอแมค ท่านเป็นแพทย์ผู้บุกเบิกเกี่ยวกับงานด้านการ
คุมกำเนิดในประเทศไทย ท่านได้เข้ามาในกลุ่มอธิษฐานเพื่อร้องขอให้พวกเรา
อธิษฐานเผื่อคุณชาลอตภรรยาของท่าน ซึ่งป่วยเป็นมะเร็งขั้นสุดท้าย

หมอแมค และคุณชาลอต แมคแดเนียล ภรรยา

หมอแมคได้กล่าวกับสมาชิกในกลุ่มอธิษฐานว่า “ผมไม่แน่ใจที่จะขอให้อธิษฐานเพื่อขอพระเจ้ารักษาคุณชาลอตให้หาย เพราะความจริงแล้วไม่มีความหวังที่เธอจะหาย เธอมีเวลาเหลืออยู่อีกเพียงประมาณ 6 เดือนเท่านั้น ผมขอพวกท่านช่วยอธิษฐานให้คุณชาลอตมีกำลัง ให้เกิดความเจ็บปวดน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และสามารถใช้เวลาที่เหลืออยู่ในช่วงท้ายของชีวิตที่จะเป็นพยานที่ดีของพระเยซูคริสต์ในขณะที่สุขภาพกำลังเสื่อมโทรมลง”

สมาชิกกลุ่มอธิษฐานจับมือกันเป็นวงกลม ทูลขอต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อพวกเราจะได้รู้ว่าควรอธิษฐานเช่นใด ในเวลานั้นเอง เราได้รับการทรงนำให้พูดว่า

ถ้าคุณหมอเชื่อว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ภรรยาของคุณหมอจะเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง ทำไมคุณหมอยังทุ่มเทสุดกำลังที่ต่อสู้กับโรคร้ายนี้ด้วยการสั่งยาที่ดีที่สุดจากสหรัฐอเมริกาเพื่อมาสยบเจ้ามะเร็งร้าย และเราก็เชื่อด้วยว่าถ้าคุณหมอมีวิธีที่จะถอนรากถอนโคนเจ้าโรคร้ายนี้ให้หมดสิ้น

จากโลกนี้ได้หมอกก็จะทำ เราไม่สามารถที่จะเข้าใจเบื้องหลังทั้งหมดของเหตุการณ์นี้ แต่ถ้าคุณหมอยังสู้กับเจ้ามะเร็งด้วยสุดกำลังของคุณหมอ แล้วทำไมพวกเราที่นี่ที่เป็นเพื่อนของคุณหมอจะไม่สามารถร่วมในการต่อสู้ครั้งนี้ตามวิธีการที่พระเยซูคริสต์ทรงสอนพวกเรา คือให้เราอธิษฐาน

จากนั้น พวกเราอธิษฐานทูลขอการทรงรักษาสำหรับคุณชาลอต เธอมีอาการที่ดีขึ้นอย่างรวดเร็ว ในไม่กี่เดือนต่อมาเธอสามารถลุกขึ้นเดินเห็นไปไหนมาไหนได้ คุณชาลอตได้บินกลับไปอเมริกาเพื่อร่วมในงานสมรสของลูกสาว และเดินทางกลับเมืองไทยด้วยความแข็งแรงและร่าเริงในการเป็นพยาน ในช่วงนั้นเป็นเวลาแห่งความชื่นชมยินดีของพวกเรา

อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นประมาณหนึ่งปี สุขภาพของคุณชาลอตเริ่มทรุดลงอีกครั้งหนึ่ง ครั้งนี้หมอแมคได้เชิญผู้ปกครองหลายท่านมาร่วมในการอธิษฐาน และเจิมภรรยาของท่านด้วยน้ำมันตามคำสอนในพระธรรมยากอบ 5:14-15 เราอธิษฐานครั้งแล้วครั้งเล่า แต่สุขภาพของคุณชาลอตทรุดลงไปเป็นลำดับ

ในที่สุด เช้าวันหนึ่ง นายแพทย์ จอห์น กุยเยอร์ มิซซันนารีและหัวหน้าแพทย์โรงพยาบาลแมคคอร์มิคในเวลานั้นได้โทรศัพท์แจ้งให้ผมทราบว่าเวลาสุดท้ายของคุณชาลอตใกล้เข้ามาแล้ว ผมรีบรุดไปยังโรงพยาบาล พบเธอนอนอยู่แต่ผู้เดียวในห้อง หมอแมคไปที่สนามบินเพื่อรับลูกชาย เธอได้ล้มตาศั้นชั่วขณะหนึ่ง แล้วหลับตาเข้าสู่สภาพที่ไม่รับรู้สิ่งใด ๆ อีก

ผมเริ่มอ่านพระคัมภีร์ออกเสียงถึงแม้ว่าเธอจะอยู่ในสภาพที่ทรุดหนัก ดูเหมือนไม่รับรู้อะไรแล้วก็ตาม เพราะผมมีประสบการณ์ประมาณเมื่อ 25 ปีก่อนหน้านี้ ผมป่วยเป็นมาลาเรียอย่างหนัก ไข้สูงถึง 106.9 องศาฟาเรนไฮต์ (41.6 องศาเซลเซียส) ในขณะนั้นผมตกอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถพูดและช่วยตนเองได้ คนทั้งหลายเข้าใจว่าผมไม่รับรู้อะไรแล้ว แพทย์สองท่านที่เป็นเพื่อนของผมยื่นปรีกษาเพื่อหาทางรักษาที่ดีที่สุดข้าง ๆ เติงของผม

คำกระซิบของแพทย์คนหนึ่งยังตรึงแน่นอยู่ในความทรงจำของผมว่า “เออละ อย่าให้ใครรู้ว่าเรามีความคิดเห็นในการรักษาที่แตกต่างกัน” แต่ในที่สุดแพทย์คงตัดสินใจเลือกวิธีการรักษาที่ถูกต้อง เพราะผมยังมีชีวิตอยู่มาจนถึงทุกวันนี้

ต่อมาภายหลัง ผมได้ยืมคำพยานของกัปตันเรือ “โลโกส” เมื่อเรือลำนี้ได้แวะเยี่ยมประเทศไทย เขาเล่าว่า เมื่อขณะที่เขาตกอยู่ในสภาพป่วยหนักด้วยโรคหัวใจวาย และทุกคนคิดว่าเขาหมดสติไม่รู้สีกตัว และไม่สามารถตอบสนองใด ๆ ทั้งสิ้น แต่มีพยาบาลคนหนึ่งได้นำเขาในการอธิษฐานรับพระเยซูคริสต์ เขาอธิษฐานในใจตามที่พยาบาลคนนั้นนำ ในขณะที่นั้นเขาไม่สามารถพูดหรือลืมตา ไม่มีใครคิดว่าเขาจะสามารถรับผิชอบหน้าที่ในเรือได้ แต่เดี๋ยวนี้เขาทำได้ และมีสุขภาพที่แข็งแรงอีกด้วย

ผมเริ่มอ่านพระคัมภีร์ตอนต่าง ๆ ที่ให้กำลังใจ ที่เป็นพระสัญญาของพระเจ้า การทรงสถิตอยู่ชั่ววันนิรันดร์ของพระเจ้า การทรงห่วงใยเอาใจใส่และความรักของพระองค์ ด้วยการอ่านออกเสียงดัง หมอแมคและพยาบาลคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องในขณะที่ผมกำลังอ่านพระคัมภีร์ หมอแมคทำให้ผมอ่านต่อไป จากนั้นกลุ่มนักเรียนพยาบาลลูกศิษย์ของคุณซาโลตได้เข้ามาในห้องและร้องเพลงคริสเตียน (แม้นักเรียนบางคนยังไม่ได้เป็นคริสเตียน) ขณะที่นักเรียนร้องเพลงหมอแมคได้อัดเทปเสียงเพลงที่ไพเราะนี้ไว้ ในเวลานั้นเองผมสังเกตเห็นพยาบาลคนหนึ่งและแพทย์ได้เอามือปิดตาคุณซาโลต หมอแมคไม่ทันสังเกตเพราะง่วนอยู่กับการอัดเทป เมื่อเพลงจบหมอแมคเหลียวหลังมาดูพบว่าภรรยาเสียชีวิตแล้ว หมอแมคชะงัก ไปสักครู่หนึ่งแล้วเอื้อมมือไปจับมือของภรรยา หันไปกล่าวกับนักเรียนพยาบาลว่า

ภรรยาของผมได้ขอให้ผมได้พูดแทนเธอเมื่อเวลานี้มาถึง เธอต้องการที่จะหนุนใจทุกคนว่า “ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี เพราะดิฉันไปอยู่กับพระเจ้า พระองค์ได้เตรียมที่สำหรับดิฉันและกลับมารับดิฉันกลับบ้าน พระเจ้าจะทรงเอาใจใส่ครอบครัวของดิฉัน แต่วันหนึ่งจะมาถึง คือวันที่ท่านแต่ละคนจะเป็น

เหมือนดิฉันในเวลานี้ แต่ถ้าชีวิตท่านยังไม่เตรียมพร้อมสำหรับวันนี้ เราอยากเชิญชวนท่านได้โปรดให้พระเยซูคริสต์เข้ามาในจิตใจของท่าน เพื่อให้การประเล้าประโลมใจ เกิดสันติสุขและความมั่นใจอย่างที่ดิฉันมี”

เมื่อหมอมแมกกล่าวจบ ท่านได้ขอให้ผมอธิษฐาน ผมเกือบพูดไม่ออก เพราะความตื่นตันใจ คุณซาลอตได้เขียนถึงการจัดการเกี่ยวกับพิธีศพตามที่เธอต้องการ แทนที่จะแต่งชุดดำขาวเพื่อเป็นการร่วมแสดงความโศกเศร้า แต่คุณซาลอตขอให้แต่งชุดที่มีสีสันเพื่อให้งานศพของเธอเป็นโอกาสแห่งการเฉลิมฉลอง และทุกอย่างก็เป็นไปตามนั้น

ผมเชื่อว่าการอธิษฐานของกลุ่มมีส่วนที่ทำให้คุณซาลอตได้มีโอกาสไปร่วมในพิธีสมรสของลูกสาว ทำให้เธอมีเวลากับครอบครัว เตรียมการสำหรับคำพยานและพิธีศพของเธอด้วยตนเอง ช่วงเวลาเหล่านี้เป็นของประทานจากพระเจ้า และเป็นช่วงเวลาที่ส่งผลต่อหลายชีวิต แท้จริงแล้วเธอได้เป็นพยานชีวิตที่สัตย์ซื่อ และคำพยานชีวิตของเธอยังเกิดผลจนกระทั่งทุกวันนี้

เราไม่เข้าใจถึงพระประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องโรคภัยไข้เจ็บ แต่จากประสบการณ์สอนเราไม่ให้ยอมแพ้ ถ้าเราทูลขอพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ จะสอนเราให้รู้ว่าเราควรอธิษฐานเช่นใด และเราก็ต้องอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน เหมือนกับแพทย์ที่ให้ยารักษาคนไข้อย่างเหมาะสมและต่อเนื่อง

การอธิษฐานของกลุ่มภราดรผู้ร่วมงานจากมิชชั่น 6 คณะ
มาร่วมกันอธิษฐานวางมือ และเจิมด้วยน้ำมันเพื่อคุณชาลอต ณ บ้านพักหอมแมค-ชาลอต
คุณชาลอตนั่งบนเก้าอี้ตรงกลางภาพ ภาพนี้บันทึกโดยหอมแมค (มิถุนายน 1976)

การจากไปของหลานชาย

“...ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก
แต่จงชื่นใจเถิดเพราะเราได้ชนะโลกแล้ว”

ยอห์น 16:33ข

ขณะที่เมื่อพระองค์ (พระเยซู) ทรงเป็นมนุษย์อยู่นั้น พระองค์ได้ทรงร้อง
อธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วยน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วย
พระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสถับเนื่องด้วยความ
ยำเกรงของพระเยซู ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้
ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟังโดยความทุกข์ลำบาก...

ฮีบรู 5:7-8

“เดี๋ยวนี้ ถ้าผมต้องนั่งเจียบ ๆ กับใครสักคนหนึ่ง
ที่ตกอยู่ในความทุกข์โศก

ผมหวังว่าเขาจะสัมผัสได้ว่าผมเข้าใจความรู้สึกของเขา
เพราะผมเองได้รับประสบการณ์ตรงในเรื่องนี้”

งานพันธกิจรับใช้ส่วนใหญ่ที่ผมกระทำเป็นเรื่องชีวิตที่เกี่ยวกับปัญหา
ความเป็นความตาย การทนทุกข์ ซึ่งส่วนใหญ่มักกระทำจากฐานความเชื่อ
หรือตามทฤษฎีที่ได้รู้เรียนนามากกว่าที่จะทำจากฐานประสบการณ์ในชีวิต
ของตนเอง ผมยอมรับว่าโดยส่วนตัวแล้ว ผมมีประสบการณ์ตรงกับความ
ทุกข์ยากลำบากเพียงเล็กน้อย แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการช่วยเหลือผู้อื่นที่
ได้ประสบกับความทุกข์ยากให้จัดการแก้ไขชีวิตของเขา แต่แล้วความทุกข์

ตัวจริงก็เข้ามาในครอบครัวของเรา

รูธแอน เป็นลูกคนที่สองในจำนวนลูกสี่คนของเรา เธอได้แต่งงานกับหนุ่มไทยที่แสนดีมีชื่อว่า “อู๊ด” ทั้งสองสร้างบ้านไม้สักหลังย่อมอยู่ข้างบ้านของผมที่เชียงใหม่ รูธแอนมีความสุขกับการเป็นครูสอนวิชาดนตรีและการแสดงในโรงเรียนนานาชาติ ส่วนอู๊ดเป็นเจ้าของกิจการร้านอาหารที่ประสบความสำเร็จ ทั้งสองมีบุตรชายคนหนึ่งที่น่ารักน่าชังอายุสามขวบชื่อ มาร์ก (เราเรียกชื่อเล่นว่า มาร์กกี) มาร์กก็อยู่กับเราเมื่อพ่อแม่ออกไปทำงาน รูธแอนและอู๊ดกำลังรอดคอยการเกิดมาของลูกอีกคนหนึ่งในห้าเดือนข้างหน้า

ในปี 1998 ครอบครัวของรูธแอนเดินทางไปเยี่ยมคุณย่าของอู๊ดที่ภาคอีสาน ด้วยรถกระบะที่ยืมมา ในระหว่างทางรถเกิดเสียหลัก ล้อหน้าข้างหนึ่งหลุด รถแฉลบชนกระแทกกับเสาไฟฟ้าข้างทางอย่างรุนแรง มาร์กก็ได้รับการกระทบกระเทือนอย่างแรงที่ศีรษะ และเสียชีวิตที่โรงพยาบาลหลังการผ่าตัดสมองได้หนึ่งสัปดาห์ ส่วนรูธแอนและอู๊ดทั้งสองบาดเจ็บสาหัสต้องรับการรักษาตัวในห้องฉุกเฉิน เด็กอ่อนในท้องเสียชีวิตเนื่องจากยาสลบที่แม่ได้รับขณะที่ทำการผ่าตัดโบหน้าที่ใช้เวลายาวนาน หลังจากนั้นประมาณหนึ่งปีชีวิตครอบครัวของเขาต้องฉีกขาด ทั้งสองหย่าขาดจากกัน รูธแอนตัดสินใจออกจากเมืองไทย

ผมจะมีใจมั่นคง หรือความชื่นชมยินดี อย่างที่ในพระคัมภีร์ได้บอกไว้ได้อย่างไร ที่ผ่านมามีผมได้ให้คำปรึกษา ให้กำลังใจ และปลอบประโลมใจแก่คนรอบข้าง ตอนนี้ผมต้องปลอบใจตนเอง

ผมขอแบ่งปันประสบการณ์การเผชิญกับเหตุการณ์วิกฤตในชีวิตกับท่าน และร่วมประกาศอย่างที่ท่านอาจารย์เปาโลได้กล่าวไว้ในพระธรรม โรม 5:2-3 ที่ว่า “...เราชื่นชมยินดีในความไว้วางใจว่าจะได้มีส่วนในพระสิริของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากของเราด้วย”

คนที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากลำบากจะมีความชื่นชมยินดีได้อย่างไร คงหนีไม่พ้นที่จะต้องถามว่า “ทำไม ทำไมไม่ต้องเกิดขึ้นกับฉันเช่นนี้” เรารู้ว่า สิ่งเหล่านี้เป็นความล้าลึกเกินกว่าที่มนุษย์จะสามารถเข้าใจและให้คำตอบที่ สมบูรณ์ได้ในทุกเรื่อง ขณะนี้เราทำได้ก็แค่การมองเห็นสลั้มัว ๆ ในเมฆหมอก แล้วมนุษย์เราก็พยายามที่จะหาเหตุผลมาอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น เพื่อจะมีคำตอบที่พึงพอใจต่อปัญหาที่เราต้องพบ

เพราะเรามีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้า พระองค์ทรงอนุญาตให้เรา มีสิทธิดีนรนต์อยู่ในเหตุการณ์ทุกข์ยากลำบากในชีวิต อย่างกับโยบและ ฮาบากุกได้ประสบพบผ่านมาแล้ว แม้แต่พระเยซูคริสต์ เมื่อพระองค์ถูก ทรมานตรึงบนกางเขน พระองค์ร้องเสียงดังจากบนกางเขนว่า “พระเจ้าของ ข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” (มาระโก 15:34) นี่เป็นธรรมชาติในความเป็นมนุษย์ที่ต้องปล้ำสู้กับความทุกข์ยาก ในชีวิต จนบางครั้งต้องขากะแผลกอย่างยาโคบก็ตาม แต่ที่สำคัญคือเราต้องมีความไว้วางใจอย่างยาโคบว่าจะได้รับพระพรจากการต้องปล้ำสู้กับความทุกข์ ยากลำบากในชีวิต (ท่านสามารถอ่านรายละเอียดของเรื่องนี้ได้ในพระธรรม ปฐมกาล 32:22-32)

ความเชื่อศรัทธามีใช่เป็นเรื่องของอารมณ์เท่านั้น ความเชื่อศรัทธาคือ การตัดสินใจ ว่าเราจะไว้วางใจในพระเจ้าหรือไม่ สิ่งที่น่าประหลาดก็คือเมื่อ เราหันกลับไปหาพระเจ้าด้วยความไว้วางใจในพระองค์ พระองค์จะทำให้สิ่งดี เกิดขึ้นในเหตุการณ์นั้น ๆ ไม่ว่าจะเหตุการณ์นั้นจะดีหรือเลวแค่ไหนก็ตาม เมื่อ เราใคร่ครวญถึงพระสัญญาของพระเจ้า เรารอคอยว่าจะมีสิ่งดีอันใดเกิดขึ้น จากความทุกข์ยากนี้ ในบางครั้งเราไม่สามารถเห็นสิ่งดีที่จะเกิดขึ้นจาก เหตุร้ายที่พบ ในเวลาเช่นนั้นเราต้องตัดสินใจที่จะไว้วางใจในพระสัญญาของ พระเจ้า อย่างในพระธรรมโรม 8:28 ว่า พระเจ้าจะทรงโปรดให้เกิดผลดีใน ทุกสิ่งตามพระประสงค์ของพระองค์ หรือเราอาจจะเห็นผลดีหลังจากที่เรา เป็นขึ้นจากความตายเท่านั้นก็เป็นไปได้

ในช่วงเวลาโศกเศร้าเพราะการสูญเสียหลานชายเราก็ได้เห็นผลดีจากพระเจ้าบ้าง เช่น เราได้เห็นความรัก ความเอื้ออาทร ที่หลังไหลจากมิตรสหาย และ ญาติพี่น้องทั่วโลก เหตุการณ์โศกเศร้านี้ได้นำมาซึ่งการแบ่งปันความรักของคนในครอบครัวและเพื่อนฝูงอันเป็นความรักที่ลึกซึ้งกว่าที่เราเคยพบผ่านมาก่อน

อู๊ด ลูกเขยของเรา เป็นคริสเตียนคนแรกในครอบครัวของเขา ญาติจากรอบครัวของอู๊ดอยู่กับเราที่โรงพยาบาลในสัปดาห์วิกฤตชีวิต พวกเขาได้เห็นครอบครัวของเราอธิษฐานครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อทูลขอการทรงเยียวยารักษา จนกระทั่ง มาร์ก็ตายจากเราไป ภายหลังการฝังศพของมาร์ก็ ญาติพี่น้องของอู๊ดได้อยู่บ้านข้าง ๆ บ้านเร่อีกสองสัปดาห์

ผมเตือนตนเองเสมอว่า พระเจ้าประสงค์ที่จะตรัสกับพวกเขา และเราก็ควรที่จะเสนอพระกิตติคุณแก่พวกเขาอย่างดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ ผมอธิษฐานพระเจ้าขอ “เปิดประตู” ให้ผมมีโอกาสเสนอให้เขารับพระเยซูคริสต์ แต่ดูเหมือนว่าไม่มีโอกาสที่เหมาะสมเลย ในที่สุดเมื่อวันสุดท้ายมาถึง ญาติพี่น้องของอู๊ดเก็บข้าวของเพื่อจะเดินทางกลับบ้าน ผมได้ขอเวลาพวกเขาเพื่อที่จะอธิบายข่าวดีของพระเยซูคริสต์

เมื่อผมถามพวกเขาว่า พวกเขาต้องการที่จะอธิษฐานหรือไม่ พี่ชายคนโตของอู๊ดตอบว่า เราต้องการ คำตอบนี้ปล้ำความสงสัยของผมที่ว่าพวกเขาจะตอบสนองต่อพระกิตติคุณหรือไม่ พี่ชายของอู๊ดบอกผมว่า วันอาทิตย์ก่อนเมื่อเขาไปร่วมนมัสการพระเจ้าที่คริสตจักรธรรมนิคมร่วมกับเรา เนื้อร้องในเพลงไทยนมัสการที่ร้องในโบสถ์มีความหมายลึกซึ้งมากจนเขาขุ่นลุก “เมื่ออยู่ที่โรงพยาบาล เราารู้สึกว่าพระเจ้าอยู่กับเรา และทรงทำงาน” แม่ของอู๊ด พี่ชายคนโตและภรรยาของเขา น้องสุดท้อง และคุณย่าของอู๊ด ได้อธิษฐานต้อนรับพระเยซูคริสต์

ภายหลังอธิษฐาน ผมถามคุณย่าว่า ตอนนี้พระเยซูอยู่ที่ไหน ท่านตอบว่า “อยู่ในใจของฉัน” จากนั้นคุณย่าได้ขอพระคัมภีร์เพื่อที่จะให้หลานสาวอ่านให้ฟังเมื่อกลับถึงบ้าน

ภายหลังความโศกเศร้าเป็นเวลาสองปี อู๊ดกลับไปดำเนินกิจการร้านอาหารของเขาตามปกติและประสบความสำเร็จ และได้เล่นดนตรีในคริสตจักรทุกวันอาทิตย์ รุธแอนแต่งงานใหม่ แล้วไปสอนหนังสือในโรงเรียนที่กาบองทวีปแอฟริกา ต่อมาเธอได้ลูกสาวชื่อ เอมมา เจน และโซอี้ วิเวียน ปัจจุบันนี้ รุธแอนเป็นอาจารย์สอนที่ เซินตู ประเทศจีน

โซอี้ และ เอมมา

มาก็ ไปอยู่ในพระหัตถ์พระเจ้า และหลังจากนั้นพระองค์ได้ประทานหลานเพิ่มแก่เรา ปัจจุบันทั้งหมดเป็น 9 คน

เรื่องราวชีวิตยังไม่จบ เราวางใจในการทรงเยียวรักษาระยะยาวจากพระเจ้าสำหรับเราทุกคน เดียวนี้ ถ้าผมต้องนั่งเจียบ ๆ กับใครสักคนหนึ่งที่ตกอยู่ในความทุกข์โศก ผมหวังว่าเขาจะสัมผัสได้ว่าผมเข้าใจความรู้สึกของเขา เพราะผมเองได้รับประสบการณ์ตรงในเรื่องนี้

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม ครอบครัวของเราขอเป็นพยานว่า เรามีประสบการณ์ที่ได้สัมผัสกับสันติสุข และความชื่นชมยินดีที่ล้ำลึก เมื่อเราตัดสินใจไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ เราได้รับแรงหนุนช่วยจากมิตรสหายและครอบครัวของเรา เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับของประทานแห่งชีวิตไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในชีวิต หรือจะมีชีวิตยืนยาวแค่ไหนในโลกนี้ เราขอประกาศเช่นเดียวกับโยบที่ว่า “และหลังจากผิวหนังของข้าถูกทำลายไปอย่างนี้ แล้วในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า” (โยบ 19:26)

ขณะเมื่อมาร์ก็สิ้นลมหายใจ พวกเราร้องเพลง There is a Redeemer มีเนื้อเพลงสอดคล้องกับพระธรรมโยบ 19:26 ที่ว่า “แต่ส่วนข้าฯ ข้าฯ ทราบว่า พระผู้ไถ่ของข้าฯ ทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงปรากฏบนแผ่นดินโลก และเราจะได้เห็นพระองค์”

คุณรูธแอนกำลังอุ้มมากี้ (แถวหน้าด้านขวาคนที่สอง)
ถ่ายภาพร่วมกับครอบครัวใหญ่ เมื่อวันที่คริสต์มาส 1996

มานีสิ...มีอะไรจะให้ดู

“จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย
เพราะว่าชาวแผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น”

มัทธิว 19:14

“พระเยซูก็เป็นเช่นนั้น พระองค์มิได้ทอดทิ้งเราให้อยู่โดดเดี่ยว
กับหลักการ หรือคำสอนในการดำเนินชีวิตเท่านั้น
พระองค์มาหาเรา แล้วจูงมือของเรา แล้วบอกว่า...”

วันหนึ่ง หลังจากที่สูญเสียหลานชาย และเด็กอ่อนเพศหญิงในครรภ์
ลูกสาวไม่นานนัก คุณโจนห์อยู่ที่ระเบียงบ้านชั้นบนด้วยความห่อเหี่ยวใจ
ด้วยความทุกข์โศก เธอไม่สามารถที่จะควบคุมความโศกเศร้าของเธอ คุณโจนห์
ได้ร้องออกมา ขอให้พระเจ้าได้โปรดประเล้าประโลมเธอ เธอพยายามหลับตา
เพื่อที่จะอธิษฐาน แต่เมื่อเธอหลับตาลงทุกสิ่งทุกอย่างกลับมืดมิดอย่างกับว่า
เธอได้ตายไปแล้ว คุณโจนห์ลืมตาขึ้นอีกครั้งมองไปยังเบ็องบนท้องฟ้า เธอ
มองเห็นทูตสวรรค์ตัวเล็ก ๆ มีผมเป็นลอน กำลังวิ่งจากแสงแห่งสวรรค์มายังเธอ
แล้วกวักมือพร้อมๆกับเรียกว่า “ยาย มานี มีอะไรจะให้ดู”

คุณโจนห์ระลึกขึ้นมาได้ทันทีถึงท่าทางของมารก็ครั้งเมื่อยังมีชีวิตอยู่
จะวิ่งมาหาเธอและกวักมือเรียก “มานี ยาย มีอะไรจะให้ดู” บางครั้งมารก็
ต้องการให้คุณโจนห์ไปดูตุ๊กตาดนหรือไม้กั๊แมลงที่มีสีสันสวยงามนานาชนิด

เหตุการณ์นี้ทำให้คุณโจนห์นึกถึงเมื่อครั้งลูก ๆ กำลังเติบโต เมื่อพวกเขา
ต้องการให้แม่ทำอะไร ที่ผู้ใหญ่เห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยสำคัญ คุณโจนห์ก็
มักจะบอกว่า “รอเดี๋ยวก่อน” เช่น ลูกต้องการให้แม่ไปดูผีเสื้อแสนสวย หรือ

ตึกแดนจอมกระโดด แต่แม่ตอบว่า “รอเดี๋ยวก่อน” ปรากฏว่ามันก็บินหรือกระโดดไปแล้ว และเมื่อมีหลาน คุณโจนจะไม่ให้โอกาสที่สวองามเช่นนี้ บินผ่านไปหรือกระโดดหนีไป ทุกครั้งที่หลานเรียกให้ไปดูอะไร ยายจะจูงมือหลานไปดูสิ่งที่หลานต้องการให้ดูทันที

คุณโจนรู้สึกว้าว ที่ได้เห็นทูตสวรรค์ครั้งนี้ พระเจ้าทรงส่งมารก็มาเพื่อเรียกเธอให้ไปดูสวรรค์ ก่อนที่คุณโจนจะเห็นนิมิตนี้เธอบอกว่า เธอรู้สึกยังไม่พร้อมที่จะตาย เธอยังชอบความสุขบนโลกนี้ แต่เดี๋ยวนี้คุณโจนคิดว่า “ดิฉันพร้อมแล้ว ดิฉันรอคอยเวลาที่จะได้ไปอยู่กับมารก็”

คุณโจนกล่าวว่า “พระเยซูก็เป็นเช่นนั้น พระองค์มิได้ทอดทิ้งเราให้อยู่โดดเดี่ยวกับหลักการ หรือคำสอนในการดำเนินชีวิตเท่านั้น พระองค์มาหาเรา แล้วจูงมือของเรา แล้วบอกว่า “มาสิ เราจะให้เจ้าไปดูอะไรอย่างหนึ่ง... เราจะให้เจ้าได้เห็นชีวิตนิรันดร์ไงล่ะ”

มิตรสหายของเราหลายท่านที่ได้รับทราบการสูญเสียหลานชายของเรา ได้ลงทุนทรัพย์เพื่อใช้ในกิจกรรมที่รำลึกถึงมารก็ เราได้ใช้ทุนทรัพย์ดังกล่าวในการปรับปรุงสวนสาธารณะของหมู่บ้านที่เราอาศัยอยู่ เราเรียกเป็นการภายในเฉพาะพวกเราว่า “สวนมารก็รีนรมย์” เราได้ติดตั้งไฟสนามกีฬา เพื่อเยาวชนในหมู่บ้านและละแวกใกล้เคียงใช้สำหรับเล่นฟุตบอล วอลเลย์บอล ในเวลาเย็นและค่ำคืน เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยเยาวชนใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ เพื่อป้องกันการมั่วสุมในเรื่องยาเสพติด

เราเสนอกับชุมชนว่า เราสนใจจะร่วมสร้างสนามบาสเกตบอลถ้ากรรมการชุมชนจะหาทุนร่วมในการก่อสร้างครึ่งหนึ่ง กรรมการชุมชนตกลง จึงได้สร้างสนามบาสเกตบอล และชุมชนได้ขอให้ผมจัดการนมัสการในพิธีมอบสนามบาสเกตบอลดังกล่าว

เมื่อปีที่แล้วเยาวชนในหมู่บ้านได้จัดการแข่งขันฟุตบอลขึ้น พวกเขาได้ขอให้ผมอธิษฐานเปิดการแข่งขัน และกล่าวปิดการแข่งขัน เมื่อไม่นานมานี้

เรายังได้รับทุนทรัพย์เพื่อรำลึกถึงมาร์กเพื่อใช้จัดซื้อเครื่องเล่นในสนามสำหรับเด็ก ทางคณะกรรมการชุมชนได้รณรงค์หาทุนสมทบเพื่อซื้อของเล่นสนามเป็นเงินอีกเท่าหนึ่ง

ทุกคำคืนเมื่อเราเดินทางผ่านสนามกีฬา เราเห็นเยาวชนเล่นกันเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มหนึ่งเล่นฟุตบอล อีกกลุ่มหนึ่งเล่นวอลเลย์บอล อีกวงหนึ่งกำลังเล่นตะกร้อ เด็กเล็กเล่นชิงช้าอยู่กับยาย กลุ่มพ่อบ้านแม่บ้านกำลังเต้นแอโรบิค ยังเห็นบางคนขี่จักรยานรอบสระน้ำสาธารณะ ดุมิชีวิตชีวา และแสงไฟจากเสาไฟสนามดูตั้งดวงดาวส่องแสง แม้ว่าชีวิตของมาร์กจะดูสั้นจำกัด แต่ชีวิตน้อย ๆ นั้นยังคงส่องสว่างต่อไป

มาร์ก กำลังแสดงท่าเล่นเปียโน (มกราคม 1997)

ความทุกข์: ผู้ลี้ภัยการเมืองในประเทศเมียนมาร์
ภายหลังที่ทหารเมียนมาร์มาเผาบ้านของประชาชน

บทที่ 6

โปรดช่วยข้าพระองค์ ในวันที่ทุกข์ยากลำบาก

...จงร้องทูลเราในวันที่ทุกข์ยากลำบาก
เราจะช่วยกู้เจ้า และเจ้าจะถวายพระสิริแก่เรา

สดุดี 50:15

การช่วยเหลือที่พร้อม

พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย
เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก

สดุดี 46:1

*“เมื่อพระเจ้าสถิตในชีวิตของเรา ความทุกข์จะถูกปรับเปลี่ยน
จากขวากหนามแห่งการทำลาย
กลับกลายเป็นโอกาสแห่งการสร้างสรรค์”*

เรื่องราวต่างๆที่ผมจะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องราวจากประสบการณ์ชีวิตที่เผชิญกับปัญหา อุปสรรค ความทุกข์ยากลำบากในชีวิตของผม คงไม่มีใครที่จะอธิบายถึงความทุกข์ยากลำบากของตนด้วยความพึงพอใจ และก็ไม่มีใครอีกเช่นกันที่จะหลีกเลี่ยงหนีจากความทุกข์ยากลำบากได้ จะมีใครที่ฝ่าฟันผ่านเข้าไปในชีวิตนี้โดยไม่มีบาดแผล

เราร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเมื่อตกอยู่ในความทุกข์ความลำบากของชีวิต ความทุกข์เหล่านั้นไม่ได้หลุดหายออกจากชีวิตของเรา แต่บ่อยครั้งที่พระเจ้าทรงประทานความกล้าหาญแก่เราที่จะเผชิญกับความทุกข์ยากเหล่านั้น เพื่อจะทำให้เราเติบโตขึ้นในพระคริสต์ และมีชีวิตและความเชื่อที่เข้มแข็งขึ้นโดยประสบการณ์เหล่านั้น ดังมีคำกล่าวที่ว่า “ในช่วงเวลาของความยากลำบาก เราอาจสามารถจะมีชีวิตที่เข้มขึ้น หรือชีวิตที่แกร่งขึ้นได้” ในเวลาเช่นนั้นถ้าเราหันไปหาพระเจ้าชีวิตของเราจะแกร่งขึ้นอย่างแน่นอน

ชีวิตคือความทุกข์ เป็นความเชื่อที่มีอิทธิพลในความคิดของคนส่วนมากในประเทศไทย โดยมองชีวิตว่าเป็นการเวียนว่ายตายเกิด คนเราเกิดมา

ท่ามกลางความทุกข์ยาก เติบโตใหญ่ขึ้นต้องพบกับความเจ็บป่วยไข้ แก่ แล้วก็ตาย และเกิดมาใหม่อีก ดูจะไม่รู้จักจบจักสิ้น จนกว่าคนจะถึงจุดของการตรัสรู้ หรือเห็นแสงสว่างที่จะนำให้ออกจากวัฏสงสารแห่งชีวิตที่วนเวียนเช่นนั้น ชีวิตถึงจะสามารถหลุดออกจากวัฏจักรแห่งความทุกข์ได้

เราหลายคนคงยอมรับว่า “ชีวิตเป็นความทุกข์” เป็นสัจจะหนึ่งในชีวิต แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้ใดที่ได้อธิษฐานกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ ผู้นั้นก็จะมีความเข้าใจในเรื่องชีวิตและความทุกข์ที่แตกต่างออกไป เมื่อพระเจ้าสถิตในชีวิตของเรา ความทุกข์จะถูกปรับเปลี่ยนจากขวากหนามแห่งการทำลาย กลับกลายเป็นโอกาสแห่งการสร้างสรรค

เมื่อใดที่สิ่งร้ายบังเกิดขึ้นในชีวิตของเรา ให้เรายึดมั่นในพระสัญญาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ที่ว่า “เรารู้ว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (โรม 8:28) และอีกตอนหนึ่งที่ว่า “...ท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี” (ยอห์น 16:20)

เมื่อเราต้องเผชิญกับความหายนะในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการแพร่ระบาดของโรคร้าย ความตาย สงคราม เราไม่สามารถที่จะเข้าใจชัดเจนถึงสาเหตุที่แท้จริงเสมอไปว่านั่นเป็นความบาป หรือเพราะซาตาน หรือเป็นภัยร้ายแรงทางธรรมชาติ แต่ในส่วนลึกแห่งจิตใจของเรารู้ว่า พระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ให้เกิดสิ่งดี

เมื่อเด็กน้อยหัดเดินในก้าวแรก และต้องล้มลงเขาจะร้องไห้สุดเสียง และนี่คือความเจ็บปวดที่เขาได้รับที่ทำให้เขาสามารถยืนมั่นคงและก้าวเดินไป ส่วนพ่อแม่ก็จะยิ้ม เพราะรู้ว่าความเจ็บปวดที่เด็กน้อยได้รับจากการหัดเดินนั้น เป็นอย่างก้าวและขั้นตอนที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ในการเดินของเด็กน้อย

พระเจ้าได้ประทานวิญญานแห่งชีวิตในตัวเรา ที่ให้เราปรารถนาจะอยู่กับพระองค์ในความรักนิรันดร์อันไม่มีที่สิ้นสุด ร่างกายของเราจะเป็นอยู่เพียง

ช่วงขณะหนึ่งเท่านั้น เมื่อเปรียบเวลานิรันดรกาล ร่างกายของเราเป็นเหมือน “โรงเรียน” ที่เรียนรู้ในชีวิต เป็นที่ที่จะเลี้ยงดูพุ่มพักจิตวิญญาณของเรา ในประเทศของเรา เมื่อนักเรียนไปเรียนหนังสือภาคบังคับที่โรงเรียน นักเรียนแต่ละคนจะต้องแต่งชุดนักเรียนตามที่กำหนด แต่เมื่อพวกเขาสำเร็จการศึกษาภาคบังคับแล้วพวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องใส่ชุดนักเรียนอีกต่อไป

ในทำนองเดียวกัน ผมก็เข้าใจว่า พระเจ้าประทานร่างกายแก่เราเป็นเหมือน “ชุดนักเรียน” ที่เราสวมใส่ในช่วงเวลาที่จิตวิญญาณกำลังค่อย ๆ เติบโต ค่อย ๆ มีวุฒิภาวะ หรือเป็นผู้ใหญ่ในพระเจ้ามากขึ้น ความทุกข์ยากลำบากที่เราได้รับในชีวิตเป็นเหมือนบททดสอบที่จะช่วยให้ชีวิตของเราเติบโตขึ้น ความตายเป็นเหมือนการสำเร็จการศึกษา ที่ชีวิตของเราก้าวไปสู่อีกสภาพหนึ่ง และในก้าวสำคัญที่สุดคือก้าวที่เราก้าวสู่การไปอยู่กับพระเจ้า ในแผนการนิรันดรกาลของพระองค์

วิธีการรับมือจัดการกับความทุกข์ลำบากในชีวิต เราจะพิจารณาว่า ในความทุกข์ลำบากนี้ช่วยให้ชีวิตของเราเติบโตแข็งแรงหรือไม่ เราจำเป็นต้องดูแลใส่ใจร่างกายของเรา พระเจ้าสร้างร่างกายแก่เราเพื่อให้เกิดสิ่งดี แต่ร่างกายจะอยู่เพียงชั่วคราว ส่วนความทุกข์ยากลำบากในชีวิตจะช่วยเราจดจ่อใส่ใจในสิ่งที่สำคัญและจำเป็นในชีวิต ทั้งในปัจจุบันและชีวิตหลังความตายด้วย

ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ได้

ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากของเราด้วย
เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้น ทำให้เกิดความอดทน...
ความอดทนทำให้เห็นว่าเราเป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้ได้...

การที่เราเห็นเช่นนั้นทำให้เกิดมีความหวังใจ...

ความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความเสียใจเพราะผิดหวัง
เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลังเข้าสู่จิตใจของเรา
โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว

(โรม 5:3-5)

*“พระเจ้าทรงเปลี่ยนทางเขนที่เป็นเครื่องหมายแห่งความตาย
ให้เป็นสัญลักษณ์แห่งความรักของพระเจ้า
ที่มีชัยเหนือความเกลียดความชังของมนุษย์”*

หลักการชีวิตธรรมดาสามัญประการหนึ่งก็คือ ความทุกข์ยากลำบาก
สามารถก่อให้เกิดสิ่งดีได้ ดังตัวอย่างที่จะกล่าวต่อไปนี้

1. การศึกษา

ในการสอบแต่ละครั้ง นักเรียนนักศึกษาต้องอดทน ลงแรงในความทุกข์
ยาก แต่มักตามมาด้วยความชื่นชมยินดีเมื่อรู้ว่าเขาสอบผ่าน

2. การกีฬา

นักกีฬาลงแรงเอาจริงเอาจังในการฝึกซ้อมและการแข่งขันมากแค่ไหน
เขาก็จะมีความชื่นชมยินดีในเกมกีฬานั้นมากขึ้นแค่นั้น

3. มโนธรรมสำนึก (character)

กิตติศัพท์ ชื่อเสียงของคนนั้นพัฒนาขึ้นจากการตัดสินใจที่ถูกต้อง ภายใต้วิกฤตชีวิต การกดดัน การทดลอง การทดสอบ และในความทุกข์ยากลำบาก การที่คนใดคนหนึ่งที่มีมโนธรรมสำนึกเช่นนั้นหมายรวมไปถึงการเป็นคนที่มีความเข้มแข็งมั่นคงในศีลธรรม มีความสัตย์ซื่อ ตรงไปตรงมา และกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษใช้คำว่า character ซึ่งแปลมาจากพระคัมภีร์ภาษากรีกที่มีความหมายถึง มโนธรรมสำนึก ซึ่งในพระคัมภีร์ภาษาไทยแปลแบบอธิบายความว่า “คนที่พระเจ้าทรงใช้ได้” ความทุกข์ยากช่วยพัฒนาเปลี่ยนแปลงเราให้เป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้ได้

4. เสรีภาพ

ไทยเป็นประเทศที่มีเสรีภาพ แต่เสรีภาพที่ได้มานั้นต้องแลกกับชีวิตที่เสียสละเพื่อชาติ ทั้งจากทหารหาญ และประชาชนผู้

ผมเคยร่วมรบในสงครามเกาหลี เมื่อหลายปีก่อน หน่วยรบของเราได้มีโอกาสกลับมาพบปะกันอีกครั้งหนึ่งที่อนุสาวรีย์รำลึกกองกำลังในการรบที่เกาหลี ที่กรุงวอชิงตัน ดี ซี บนหินแกรนิตสีดำขนาดใหญ่มหึมา ที่มีภาพของเหล่าบรรดาทหารหาญ และมีข้อความสะดุดตาเขียนไว้ว่า “เสรีภาพไม่ใช่ของฟรี” (Freedom is not free) กล่าวคือ เสรีภาพได้มาด้วยเลือดเนื้อและชีวิต

5. การเลี้ยงลูก

ผมเคยสังเกตบ่อยครั้งเมื่อเห็นผู้เป็นแม่นำลูกน้อยของตนไปเข้าเรียนอนุบาลเป็นครั้งแรก ลูกน้อยต้องเผชิญกับความทุกข์ในชีวิต ร้องไห้ไม่ยอมอยู่ที่โรงเรียน ต้องการกลับบ้านกับแม่ หรือไม่ก็ให้แม่อยู่ด้วยที่โรงเรียน อย่างไรก็ตามแม่ตัดสินใจจะลูกน้อยไว้กับครูที่โรงเรียน ผมสังเกตเห็นแมักร้องไห้ด้วย ที่แม่ทำเช่นนี้เพราะแม่ไม่รักลูกหรือ ถึงปล่อยให้ลูกน้อยต้องทนทุกข์ทรมานจิตใจที่ต้องถูกแยกจากแม่? ที่แม่ตัดสินใจจะลูกไว้ที่โรงเรียน

เพราะเธอรู้ว่า ลูกน้อยของเธอจะต้องประสบกับความทุกข์ในช่วงเวลาหนึ่ง แต่ชีวิตลูกน้อยจะได้รับสิ่งดีมากมายในภายภาคหน้า

บ่อยครั้งในชีวิตของเราต้องเผชิญกับความทุกข์ยาก แต่เราก็สามารถที่จะรับมือกับความทุกข์ยากได้ และมักเป็นความทุกข์ยากที่เราต้องรับในเวลาไม่ยาวนานนัก เมื่อเทียบกับแผนงานชีวิตนิรันดร์ที่พระบิดาเจ้าในสวรรค์ทรงมีสำหรับเรา ดังอาจารย์เปาโลได้กล่าวไว้ว่า “เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบัน ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับศักดิ์ศรี ซึ่งจะเผยให้แก่เราทั้งหลาย” (โรม 8:18)

เมื่อพระเยซูคริสต์กล่าวถึงการเปลี่ยนความทุกข์โศกเศร้าให้เป็นความชื่นชมยินดี พระองค์ได้ยกหญิงที่คลอดบุตรเป็นอุปมาว่า “เมื่อผู้หญิงจะคลอดบุตรนางก็มีแต่ความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่คิดถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดี ที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก ฉันใดก็ดี ขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์ แต่เราจะมาหาท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดจะช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้” (ยอห์น 16:21-22)

6. ความรัก

ความรักที่มาจากส่วนลึกแห่งจิตใจมักเป็นความรักที่ผ่านความทุกข์ยากสำหรับผมแล้วความรักของแม่เป็นความรักที่ลึกซึ้งที่สุด เพราะเป็นความรักที่แม่ทนทุกข์เพื่อลูก ประการแรก แม่ยอมสูญเสียรูปทรงงดงามของเธอจากนั้น แม่ต้องแพ้อุ้งมือ ต้องพบกับความวิตกกังวลนานปีการแล้วยังต้องเผชิญกับความไม่แน่นอนตลอดเก้าเดือนของการตั้งครรภ์ และในที่สุดแม่ต้องเจ็บปวดเมื่อคลอดลูก

ความทุกข์มิได้จบสิ้นลงเมื่อลูกเกิดออกมาแล้ว ทั้งแม่และพ่อต้องตื่นขึ้นในยามค่ำคืนตื่นเฝ้าเตียงคั่น เพื่อทำความสะอาด เปลี่ยนผ้าอ้อม ให้ลูกกินนม เพื่อดูแลทารกน้อยที่ช่วยตนเองไม่ได้ ความจริงแล้ว การที่พ่อแม่ต้องเอาใจใส่ลูก

นั้นไม่รู้จักจบสิ้น ทุกสิ่งที่เราให้และทนทุกข์ก็เพื่อให้ความรักของเราที่ให้แก่ลูกนั้นเข้มแข็งมั่นคงยิ่งขึ้น

7. การพบพระเจ้า

หลายคนได้พบกับพระเจ้าเพราะชีวิตต้องตกอยู่ในความระทมทุกข์ เป็น การง่ายที่เราจะหลงลืมพระเจ้าเมื่อเราพรั่งพร้อมด้วยความสุขสบาย หรือ ทุกอย่างเป็นไปอย่างปกติในชีวิต ผมพบว่า คนส่วนใหญ่จะพบกับสัจจะ ความจริงในพระเจ้าเมื่อเขาตกทุกข์ได้ยากมากกว่าประสบการณ์อย่างอื่น ๆ

8. ความรอด

การทนทุกข์นำมาซึ่งความรอด พระธรรมฮีบรู 2:10 เขียนไว้ว่า “ในการ ที่พระเจ้าทรงนำบุตรมากหลายไปสู่ศักดิ์ศรี ก็เป็นการเหมาะสมแล้วที่พระเจ้า ผู้ซึ่งทุกสิ่งดำรงอยู่โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ จะทรงให้ผู้เบิกทางความรอด ให้เขาเหล่านั้น พร้อมทั้งจะทรงดำเนินงานนี้โดยทรงได้รับความทุกข์ทรมาน”

กางเขนในสมัยพระเยซูคริสต์ เป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความทุกข์ ทรมาน ความเจ็บปวด การถูกเยาะเย้ยถากถาง การถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และเป็นความตายที่น่าอัปอายน่าอนาถ ไร้คุณค่า แต่ด้วยความรักของ พระเจ้าได้เปลี่ยน แปลงกางเขนจากความเจ็บปวด ทรมานไปเป็นความรักและ การเอาใจใส่ คนจำนวนมากในปัจจุบันสวมใส่กางเขนเป็นเพียงเครื่องประดับ และบ่อยครั้งไม่ได้รับรู้ถึงความหมายของกางเขนเมื่อพวกเขาสวมใส่

กากบาทสีแดง อันเป็นเครื่องหมายของกาชาด ซึ่งเป็นเครื่องหมายของ การช่วยเหลือเอาใจใส่สำหรับผู้ตกอยู่ในความจำเป็นต้องการความ ช่วยเหลือ พระเจ้าทรงเปลี่ยนกางเขนที่เป็นเครื่องหมายแห่งความตายให้ เป็นสัญลักษณ์แห่งความรักของพระเจ้าที่มีชัยชนะเหนือความเกลียดความชังของ มนุษย์ ด้วยความดีของพระเจ้าที่ทรงไถ่ถอนพวกเราออกจากอำนาจแห่ง ความบาป เครื่องหมายกางเขนจึงเป็นสัญลักษณ์ถึงพลังอำนาจของพระเจ้า ที่มีชัยชนะเหนือซาตาน และทรงมีชัยชนะเหนือศัตรูตัวสุดท้ายคือความตาย

ภายหลังที่เราสูญเสียหลานชายของเรา มิซซันนารีที่เป็นเพื่อนสนิท มาเป็นเวลายาวนานของเรา อาจารย์ดี๊ก และคุณชาร์ลอตท์ วอร์ลี ได้เขียนจดหมายให้กำลังใจแก่เรา และเล่าเรื่องนี้ว่า

ในปี 1873 เกิดไฟไหม้ครั้งใหญ่ที่เมืองชิคาโก รัฐอิลลินอย ประเทศสหรัฐอเมริกา คุณสแปฟฟอร์ด ได้สูญเสียทรัพย์สินสมบัติทั้งสิ้นของเขา ในขณะที่เขาเริ่มต้นใหม่อีกครั้งหนึ่งในชีวิต เขาได้ส่งภรรยาและบุตรทั้งสี่คนไปยังยุโรป ขณะที่เรือลำที่พวกเขาโดยสารกำลังเดินทางข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก เกิดชนกับเรืออีกลำหนึ่ง ผู้โดยสารหลายคนได้เสียชีวิต ภรรยาของสแปฟฟอร์ด โทรเลขถึงสามีด้วยข้อความสั้น ๆ ว่า “รอดแต่เพียงผู้เดียว”

ภายหลังเขาได้รับข้อความที่ละเอียดจึงรู้ว่า บุตรทั้งสี่คนเสียชีวิต ภรรยาของเขามีชีวิตรอดเพียงคนเดียว เมื่อสแปฟฟอร์ดเดินทางไปยุโรปเพื่อหาภรรยาของเขา นางได้พบกับเขาว่า “เราไม่ได้สูญเสียบุตรทั้งสี่ของเรา เพียงแต่เราแยกกันอยู่กับพวกเขาเพียงช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น”

เมื่อเดินทางกลับอเมริกา ก็ปัดันได้ชี้จุดที่เกิดอุบัติเหตุที่เรือชนกัน จนอัปปางลง สแปฟฟอร์ดได้กลับไปห้องพักของเขาบนเรือและประพันธ์เพลง “จิตใจข้าฯ สุขสบาย” ซึ่งเป็นเพลงที่ Sam Youngmi ขับร้องอย่างกินใจ ในคำคืนที่เรามีพิธีระลึกถึงมาร์คหลานชายของเรา เพลงนี้มีเนื้อเพลงในภาษาไทย ดังนี้ (เพลงแห่งชีวิตคริสเตียน บทที่ 191)

1. เมื่อความสุขสำราญผ่านมาทางใจของข้าฯ เมื่อทุกข์ทรมานพัดผ่านมา

ไม่ว่าเกิดเหตุใด พระองค์สอนให้พูดว่า วิญญาณข้าฯ สุขสบาย สุขบรรณา
ร้องรับ: สุขสบาย จิตใจข้าฯ สุขสบาย สุขสบาย จิตใจข้าฯ

2. ซาตานอาจารย์ ความทุกข์อาจประดังมา แต่ข้าฯชื่นใจเพราะคำสัญญา
พระคริสต์ทรงรู้แล้ว ข้าฯเป็นผู้สู้ไม่ไหว จึงประทานพระโลหิตเพื่อไถ่ข้าฯ

3. บาปหนาซึ่งข้าฯมิ ได้ตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงรับไว้ด้วยเอ็นดู

เดี๋ยวนี้บาปยกแล้ว ไม่คำนึงถึงอีกเลย ใจของข้าพเจ้าโมทนาพระคริสต์

4. ขอโปรดเร่งเวลา เพื่อตาข้าพเจ้าจะได้เห็น เมื่อท้องฟ้าเปิดออกหมอกหายไป พระคริสต์เสด็จมาพร้อมด้วยเสียงแตรสนั่น ในคราวนี้วิญญูณข้าพเจ้าสุขสบาย

การตัดสินใจรับพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าในทุกขณะจิตของชีวิต จะทำให้วิญญูณของผมสุขสบาย “เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใด ๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8:38-39)

การรอคอยเป็นเวลา 8 ปี

เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสารภาพบาปต่อกันและกัน
และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน
เพื่อท่านทั้งหลายจะพ้นโรคร้าย
คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังทำให้เกิดผล

ยากอบ 5:16

“จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา
กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน
แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน”

มัทธิว 5:24

“ผมคาดหวังว่า ทั้งสองก็จะขอโทษผมด้วย แต่ทั้งสองไม่ได้พูดอะไร”

ความทุกข์ทั้งส่วนตัว และความทุกข์ในสังคม หลายครั้งเกิดขึ้นจากการที่เราไม่ยอมรับความผิดพลาดของตนเอง ไม่ว่าจะอยู่ในวัยไหนหรือมีอายุเท่าใดก็ตาม ตัวอย่างเช่น เมื่อเกิดความรำฉานในความสัมพันธ์ คริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์ หรือที่มีความเชื่อเข้มแข็งกว่าควรจะเป็นคนแรกที่ยอมลงยอมรับความผิดพลาดของตนเองต่ออีกฝ่ายหนึ่งที่มีอายุน้อยกว่า หรือมีความเชื่อที่อ่อนกว่า

ดูจะเป็นธรรมดาปฏิบัติในสังคมไทยเราที่ผู้น้อยควรเป็นผู้ขอโทษผู้ใหญ่ หรือผู้อาวุโสก่อน เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่กว่ามักไม่ยอมรับต่อหน้าผู้น้อยในสิ่งที่ตน

กระทำผิด ในช่วงเวลาที่กำลังเผยแพร่และเพิ่มพูนคริสตจักรสามแยก
ครอบครัวของเราอาศัยอยู่ในโรงเรียนสหบูรณ์ ซึ่งตั้งอยู่บ้านสามแยก
ในเวลานั้นพระเจ้าทรงสอนบทเรียนหนึ่งแก่ผมว่า ผู้ที่อายุมากกว่าควรเป็น
แบบอย่างชีวิตในการยอมรับถึงสิ่งที่ตนกระทำผิด

บ่อยครั้งที่นักเรียนซึ่งอายุน้อยกว่าจะขอโทษเราซึ่งเป็นผู้ใหญ่ แล้วเราก็
ยกโทษให้ด้วยความใจกว้าง อย่างไรก็ตาม คงจะบ่อยครั้งที่เด็กนักเรียนก็
เห็นในสิ่งที่เรากระทำผิดด้วย แต่สิ่งที่เด็กเห็นแต่ผู้ใหญ่กลับไม่ยอมรับในสิ่งที่
ตนกระทำผิด ด้วยเหตุนี้พฤติกรรมเยี่ยงนี้จึงกลายเป็นแบบอย่างของนักเรียน
เยาวชนคนรุ่นใหม่ หรือผู้เชื่อใหม่ เป็นบรรทัดฐานความเชื่อและแนวทาง
ปฏิบัติที่ว่า “เมื่อเด็กกระทำผิด เด็กต้องยอมรับผิด แต่เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ทำผิด
จะไม่ต้องรับผิดอีกแล้ว”

คริสตจักรของเราเติบโตจนมีสมาชิกถึง 217 คน เราได้สร้างโบสถ์ที่
สวยงาม ในสมัยนั้นยังไม่มีไฟฟ้าของหลวง เราต้องใช้เครื่องปั่นไฟฟ้าเอง
ตั้งแต่เวลาหนึ่งทุ่มครึ่งถึงสี่ทุ่มซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เรามีการเฉลิมฉลองโบสถ์
ใหม่ครั้งยิ่งใหญ่ของพวกเรา เครื่องปั่นไฟฟ้าของเราเกิดเสีย ไฟดับ แต่เราก็
ซ่อมเสร็จ ผมขอให้คนหนึ่งไปบอกทุกคนว่า ห้ามติดเครื่องปั่นไฟ จนกว่าผม
ตรวจว่าทุกอย่างเข้าที่แล้วอีกครั้งหนึ่ง

จากนั้น 2-3 ชั่วโมง เมื่อท้องฟ้าเริ่มมืด ผมได้ยินเสียงเครื่องดีเซลดังขึ้น
ผมตรงรี่เข้าไปยังกลุ่มนักเรียนที่ยืนล้อมเครื่องปั่นไฟด้วยความโมโหสุดขีด
พร้อมกับตะโกนถามลั่นว่า “ใครเป็นคนติดเครื่อง?” มีเสียงหนึ่งตอบว่า
“ผมครับ” เป็นเสียงของประธานนักเรียน ผมถามอย่างดุจันว่า “ทำไมคุณทำ
แบบนี้ ผมสั่งแล้วว่าไม่ให้ใครแตะเครื่องนี้” เขาตอบผมว่า “ครูใหญ่สั่งให้ผม
ติดเครื่องครับ” (ผมมารู้ภายหลังว่า ไม่มีใครเรียนเรื่องไม่ให้ติดเครื่องปั่น
ไฟฟ้าให้ครูใหญ่บูรณ์ อดีตพัฒนา ทราบ) พอได้ยินคำตอบเช่นนี้ผมไม่รู้จักจะทำ
อย่างไร หันหลังเดินกลับด้วยความฉุนเฉียว

อย่างไรก็ตาม เครื่องปั้นไฟฟ้าทำงานได้ดี และการเฉลิมฉลองโบสถ์ใหม่ก็ประสบความสำเร็จ มีแขกทั้งที่เป็นคริสเตียน และไม่ได้เป็นคริสเตียนมาร่วม งานในครั้งนีถึง 800 คน ต่างร่วมเดินขบวนขึ้นไปตามบันไดโบสถ์เพื่อเข้าร่วมพิธี ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดนครปฐมในขณะนั้น และท่านปลัดกรมการศาสนาได้กล่าวแสดงความยินดีในงานนี้ด้วย

การถวายอาคารคริสตจักรสามแยก เมื่อ 25 มกราคม 1970

หลังจากนั้น 2-3 วัน เมื่อตะวันกำลังจะลับขอบฟ้า ขณะที่ผมอธิษฐานในโบสถ์ตามลำพังมีความรู้สึกเปี่ยมล้นด้วยความปีติยินดี ผมเห็นนักเรียนสองคนกำลังเดินมาที่โบสถ์ แล้วได้ยินเสียงของประธานนักเรียนเรียกผมจากนอกโบสถ์ว่า “ครูใหญ่ต้องการพบ” เด็กนักเรียนเรียกผมด้วยเสียงดังจากนอกโบสถ์ดูเป็นการกระทำที่ไม่สุภาพตามวัฒนธรรมไทย

สองวันต่อมา ผมยังคงครุ่นคิดถึงวิธีที่ประธานนักเรียนเรียกผม ว่าสนใจที่จะไม่สุภาพกับผม หรือเพราะผมคิดมากไปเอง จากนั้นภาพที่ผมต่อว่าประธานนักเรียนที่ไปติดเครื่องปั้นไฟฟ้าก็ผุดขึ้นในความคิดของผม หรือเป็นไปได้ไหมว่า ที่เขาติดเครื่องปั้นไฟมีใช้ความผิดของเขา แต่ผมกลับไป

ต่อว่าเขารุนแรง เขาจึงมีปฏิกิริยาเช่นนี้กับผม

ผมเริ่มเห็นความจริงด้วยความไม่สบายใจ ผมควรเป็นตัวอย่างถึงการที่ผู้ใหญ่ต้องรู้จักยอมรับในการกระทำผิดของตน ผมเรียกนักเรียนทั้งสองคนมาพบ และพูดกับเขาว่า “ผมรู้สึกไม่สบายใจถึงวิธีการที่เธอทั้งสองเรียกผมที่โบสถ์เมื่อสองวันก่อน ที่เธอทั้งสองทำเช่นนั้นอาจจะเป็นเพราะว่า ผมต่อว่าเธอทั้งสองอย่างไม่เป็นธรรมที่ติดเครื่องปั่นไฟฟ้า” ด้วยการใช้อัลบั้มอย่างมากมายในของผมจนพูดออกมาว่า “ผมขอโทษด้วย” ทั้งสองตอบทันทีว่า “ไม่เป็นไรครับ”

ผมคาดหวังว่า ทั้งสองก็จะขอโทษผมด้วย แต่ทั้งสองไม่ได้พูดอะไร หลังจากความเย็บสักพักหนึ่งทั้งสองยกมือไหว้เพื่อลากลับ เมื่อเขาไปแล้ว ผมรู้สึกว่าการยอมรับผิดของผมไม่เกิดผลอะไรเลย

หลายปีผ่านไป ประธานนักเรียนคนดังกล่าวได้สำเร็จการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เขาได้ทำงานในโรงพยาบาลคริสเตียนแห่งหนึ่ง ส่วนผมย้ายไปสอนที่พระคริสตธรรมเชียงใหม่ วันหนึ่งเมื่อผมกำลังเดินกลับจากพระคริสตธรรมไปยังบ้านพักซึ่งไม่ไกลนัก ผมมองเห็นอดีตประธานนักเรียนเดินมาบนเส้นทางเดียวกัน เขาบอกผมว่าเขาไปประชุมมา ผมเชิญเขามาแวะที่บ้านของเรา เขารับเชิญ ขณะที่เราเดินมาที่บ้านด้วยกัน ผมจำเหตุการณ์วันนั้นได้ดีที่ผมขอโทษเขา แต่เขาไม่ได้ขอโทษผม อยากรู้ก็ตาม ผมไม่ควรที่จะเอ่ยเรื่องนั้นในเวลานี้อย่างแน่นอน

เมื่อเข้าในบ้าน ผมนำน้ำเย็นมาต้อนรับเขา เมื่อผมนั่งลงบนโซฟาข้างเขา เขาเข้ามาใกล้ผมที่ตักพร้อมกับกล่าวว่า “ผมรอมาเป็นเวลา 8 ปี ที่จะทำเช่นนี้ เมื่อครั้งที่อาจารย์ขอโทษผมและเพื่อนที่คริสตจักรสามแยก เรานึกกระหึ่มใจว่า เราสามารถเอาชนะอาจารย์ได้ จนอาจารย์ต้องมาขอโทษเราทั้งสอง แต่เราทั้งสองไม่ได้ขอโทษอาจารย์ เหตุการณ์นั้นฝังในใจของผม ผมลืมไม่ได้ มันฝังในใจผมตลอดเวลา แท้จริงแล้วในวันนั้นผมก็มีส่วน

ผิดด้วย ผมดีใจมากครับที่วันนี้ผมมีโอกาที่จะกล่าวกับอาจารย์ว่า “ผมขอโทษครับอาจารย์”

ภายหลัง อติตประธานนักเรียนท่านนี้ได้ลาออกจากการที่โรงพยาบาล และตัดสินใจเข้าเรียนในวิทยาลัยพระคริสตธรรมที่กรุงเทพฯ หลังจากสำเร็จการศึกษาได้ถวายตัวไปเป็นมิชชันนารีในประเทศเพื่อนบ้านอยู่หลายปี และครอบครัวของเราได้มีส่วนร่วมสนับสนุนการทำงานของเขาด้วย เมล็ดแห่งความตอ้มใจพร้อมที่จะยอมรับความผิดแม้จะด้วยความไม่ค่อยเต็มใจก็ตาม เมล็ดดังกล่าวได้งอกและยังเจริญเติบโต เกิดดอกออกผลจนถึงทุกวันนี้ พระเยซูคริสต์ยังคงกระตุ้นเตือนเราเสมอว่า “มีทางเดียวที่เราจะช่วยให้เจ้าเอาชนะความทุกข์ยากได้ก็คือเมื่อเจ้ายอมที่จะพูดว่า “ผมขอโทษ”

ลิเกสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ (ซีซีไอ) มหาวิทยาลัยพายัพ
เริ่มต้นจากอุบัติเหตุในเช้าวันอาทิตย์หนึ่งในเดือนกรกฎาคม ปี 1974
ภาพจากเรื่อง “กระจกชั้นนั้น”

กระจกชั้นนั้น

เรารู้ว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง
คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์

โรม 8:28

*“เธอเกิดความรู้สึกท้อถอย อนาคตมืดมน ชีวิตไร้ค่า
เธอตัดสินใจแขวนคอตาย”*

ตัวอย่างที่ชัดเจนที่จะชี้ให้เห็นถึงสัจจะความจริงของพระคัมภีร์ข้อ
ข้างต้นคือ การก่อตั้งของสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยพายัพ
(ซีซีไอ) ซึ่งเป็นสถาบันที่ใช้ศิลปะและวัฒนธรรมไทยในการสื่อสารสร้างความ
เข้าใจชาวดีของพระเยซูคริสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ศิลปะในการประกาศ
พระกิตติคุณในชุมชน และนำการฟื้นฟูในโรงเรียนคริสเตียนต่าง ๆ ด้วย
ศิลปะการแสดงแบบสากล

ซีซีไอ เริ่มต้นจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเช้าวันอาทิตย์หนึ่งในปี 1974

เช้าวันนั้น ผมไปที่คริสตจักรเด่นดำรงธรรมเพื่อติดตามการสอนรวีวาร
ศึกษาของนักศึกษาพระคริสตธรรม เมื่อผมจอดรถหน้าโบสถ์ ผมได้ยินเสียง
ดังโครม ผมรีบไปยังที่เกิดเสียงนั้น ปรากฏว่ารถชนกัน เป็นอุบัติเหตุรถของ
มิชชันนารีท่านหนึ่งชนกับรถประจำทาง หน้าคริสตจักรเด่นดำรงธรรม บนถนน
สายเชียงใหม่-ลำพูน

ผมเห็นเด็กหญิงคนหนึ่งเดินลงมาจากรถเมล์ มือกุมตาซ้าย ดูจะอาการ
สาหัสมากกว่าเพื่อน ผมจึงรีบนำเธอส่งโรงพยาบาลแมคคอร์มิคพร้อมกับลูก

ของมิชชันนารีอีกสองคนที่ได้รับบาดเจ็บเช่นกัน เมื่อแพทย์ตรวจแล้วบอกว่า มีเศษกระจกที่มตาของเธอ ผมไม่รู้ว่าจะช่วยเธอได้อย่างไร เราทราบว่าเขาเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยมปีที่ 6 เธอชื่อ ขจร

ผมอธิษฐานในใจว่า “โอพระเจ้า ผมจะพูดกับเธออย่างไรดี” มีคำตอบมาในจิตใจว่า “มีแผนงานหนึ่ง” ความเชื่อคือการตัดสินใจ และผมตัดสินใจที่จะเชื่อว่าทุกสิ่งจะเกิดผลดีสำหรับคนที่รักพระองค์ ผมกำลังเดินทางไปคริสตจักรแต่เดี๋ยวนี้ผมมานั่งที่โรงพยาบาล ผมบอกกับเด็กหญิงคนนั้นว่า “พระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้” ถึงแม้ว่าผมจะยังไม่รู้ในรายละเอียดว่าแผนการนั้นเป็นเช่นใดก็ตาม ผมคิดถึงพระธรรมโรม 8:28 ที่ว่า “พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์”

จากการที่เข้าไปมีส่วนช่วยในการบาดเจ็บของขจร ผมได้เรียนรู้ว่า เธอมาจากครอบครัวที่มีอาชีพในการแสดงลิเก เมื่อสามปีก่อน ละมุด ที่เป็นนักเลงและกลับใจมาเชื่อพระเยซูคริสต์ (ดูในบทที่ 3) เคยแนะนำผมว่าควรจะใช้การแสดงลิเกในการประกาศพระกิตติคุณเพื่อประชาชนจะสามารถเข้าใจข่าวดีของพระเยซูคริสต์ คำแนะนำดังกล่าวผุดขึ้นในความคิดเป็นครั้งคราวเมื่อมารู้ว่าขจรมาจากครอบครัวที่แสดงลิเกทำให้ผมจำคำแนะนำของละมุดได้ แต่ผมเองก็ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไรดี

วันหนึ่ง ผมบอกกับนักเรียนในชั้นเรียนวิชาการเผยแพร่พระกิตติคุณว่า เราจะไปเยี่ยมขจรที่โรงพยาบาล เพื่อเล่าถึงพระกิตติคุณให้เธอได้ฟังอีก และเปิดโอกาสให้เธอได้อธิษฐานรับพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอด นักศึกษาของผมคำนวณว่า “เร็วเกินไป เธออาจจะยอมอธิษฐานเพียงเพื่อต้องการให้อาจารย์สบายใจก็ได้”

ผมตอบว่า “ใช่ อาจจะเป็นเช่นนั้นก็ได้ แต่ความสงสัยมักเกิดขึ้นเสมอเมื่อเราต้องการที่จะแบ่งปันข่าวดีของพระเยซูคริสต์แก่ผู้คน แต่เราจะเสนอสิ่ง

ที่ดีที่สุดที่เราจะมีในชีวิตแก่เธอ พระเจ้าทรงใช้มนุษย์ให้เรียกคนกลับใจตลอดมา ในประวัติศาสตร์ ทั้งที่พบในพระคัมภีร์และที่ทรงทำงานในชีวิตของเรา ปัจจุบัน เราคงไม่สามารถรู้ได้ว่า เธอจะกระทำด้วยความเกรงใจ หรือกระทำด้วยความจริงใจ แต่หน้าที่ของเราคือหยิบยื่นโอกาสแก่เธอ ถ้าเธอยอมเปิดใจ เราก็คต้องวางใจว่าพระเจ้าจะทรงฉายความสว่างแห่งความรักเข้าในชีวิตของเธอ” ในวันนั้นขจรได้อธิษฐาน

ขจร ต้องเข้าออกโรงพยาบาลเพื่อรักษาตาของเธอเป็นเวลาสองเดือน เธอต้องเสียตาไปข้างหนึ่ง เธอรู้สึกน้อยใจ และกังวลกับหน้าตาที่เปลี่ยนไป พอดีในช่วงนั้นก็เป็นการสอบ ที่ต้องสอบข้อสอบจากส่วนกลาง เนื่องจากเธอขาดเรียนเป็นระยะเวลายาวนานเธอไม่มีความหวังว่าจะสามารถสอบผ่านได้ เธอเกิดความรู้สึกท้อถอย อนาคตมืดมน ชีวิตไร้ค่า เธอตัดสินใจแขวนคอ ตาย พอดีเธอเหลือบไปเห็นหนังสือเล่มเล็ก ๆ ที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้าที่เรามอบให้แก่เธอ แล้วเธอระลึกถึงสิ่งที่เราเคยบอกเธอว่า เธอสามารถที่จะอธิษฐานกับพระเจ้าได้ เธอร้องออกมาว่า “พระเจ้า ถ้าพระองค์อยู่กับฉันจริง ๆ ช่วยให้ฉันสอบได้”

เธอเกิดมีกำลังใจกลับไปเรียนหนังสือ ขจรเข้าสอบ และเป็นหนึ่งในสิบของผู้สอบได้ในชั้นเรียนของเธอ เธอกล่าวว่า “ต้องเป็นพระเจ้าแน่ ๆ ที่ทำให้ฉันสอบได้” และเธอเริ่มรวบรวมกลุ่มอธิษฐานในชั้นเรียนของเธอ หลังจากนั้นไม่นานเพื่อนทั้งสิบคนของเธอต่างอธิษฐานรับเชื่อพระเยซูคริสต์

ขจรรับบัพติศมา เธอถวายตัวรับใช้พระเจ้าและเข้าศึกษาในคณะศาสนศาสตร์แมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพในปี 1975 จากการที่ต้องพยายามต่อรองอย่างมากกับบริษัทประกัน บริษัทจึงยอมที่จะชดใช้ค่ารักษาในโรงพยาบาลทั้งหมด กับชดใช้เป็นเงินอีกส่วนหนึ่งที่พอเพียงสำหรับค่าใช้จ่ายการศึกษาในมหาวิทยาลัยปีแรก

อาจารย์ ขจร โบนา เป็นพยานถึง “กระจกชั้นนั้น”

ขจรได้เริ่มศึกษาในมหาวิทยาลัยพายัพ เมื่อถึงเทศกาลคริสตมาส เธอได้แสดงลิเกเพื่อความสนุกสนาน ผมได้ยืมว่าเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อน ๆ แต่ผมไม่ได้เห็น ดังนั้น ผมจึงเรียกขจรมาพบ และเสนอว่าเราน่าจะจัดการแสดงลิเกที่มีเนื้อหาของคริสเตียน เธอบอกว่าเธอก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน

ในปี 1976 เราเริ่มลองใช้ลิเกในการแสดงเพื่อเสนอเรื่องราวในพระคัมภีร์ ปรากฏว่าเป็นที่ชื่นชอบของบรรดาศิษตจักร ได้รับการตอบรับจากคริสตจักร โรงเรียนวัด และหน่วยงานของทางราชการ นับถึงปี 2021 คณะลิเกได้แสดงมาเป็นเวลา 45 ปี ได้รับการเชิญให้ไปแสดงมากมาย

คณะลิเกเริ่มต้นกับนักแสดงสมัครเล่นที่เป็นนักศึกษาในโครงการการแสดงเพื่อการประกาศของวิทยาลัยพายัพ ในปี 1980 เริ่มเป็นคณะลิเกมืออาชีพ และเปลี่ยนชื่อเป็นสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ คณะลิเกนี้

เดินทางเปิดการแสดงไปทั่วประเทศ และได้ถูกเชิญให้ไปแสดงในต่างประเทศ
หลายครั้งหลายครา เพื่อแสดงให้เห็นว่า สัจจะความจริงของพระกิตติคุณ
สามารถสื่อในบริบทไทยได้อย่างไร ในปี 1982 ได้รับจดหมายชื่นชมจาก
ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ภายหลังจากที่ได้เดินทางไปแสดงที่ทำเนียบขาว

สมคิด บั้วรวงศ์ (ชาย) น้องสาวอาจารย์ขจร โบนา

รับบทนางเอกในลิเกของ ซีซีไอ เป็นเวลา 23 ปี

พ่อบุญช่วย บั้วรวงศ์ (คนกลาง) บิดาของอาจารย์ขจร เป็นผู้ประพันธ์บท
และช่วยกำกับการแสดงลิเกของ ซีซีไอ เป็นเวลา 25 ปี ปัจจุบันท่านไปอยู่กับพระเจ้าแล้ว

อาจารย์ขจร (ขวา) จุดเริ่มต้นของลิเก ซีซีไอ ร่วมแสดงลิเกเป็นเวลา 10 ปี
หลังจากนั้นได้เป็นอาจารย์สอนในสถาบันพระคริสตธรรมเพ็นเตคอสต์ในประเทศไทย
ในวิชาภาษากรีก หลักการแสดงในการเผยแพร่ ปัจจุบันเกษียณอายุจากงานประจำ

แต่ยังรับใช้ตามคำเชิญของคริสตจักร

ขจร ได้รับปริญญาโททางด้านศาสนศาสตร์ศึกษา และได้รับสถาปนาเป็นศาสตราจารย์ เรอซอนวิชาภาษาฮีบรู และภาษากรีก ในพระคริสตธรรมเพ็นเตคอส ผมได้ยินได้ฟังคำพยานของอาจารย์ขจรบ่อยครั้งว่า “ฉันดูถูกลิเก เพราะผู้คนดูถูกคนเล่นลิเก ฉันต้องการมีการศึกษาที่ดีเพื่อที่จะออกจากวงการลิเก แต่ได้เกิดอุบัติเหตุกับตัวฉัน เศษกระจกที่มดวงตาของฉัน ฉันตัดสินใจไว้วางใจในพระเจ้าและดูว่าอะไรจะเกิดขึ้น ฉันได้รับปริญญาโท ลิเกที่ฉันเกลียดชังกลับนำชื่อเสียงเกียรติยศมาสู่ประเทศไทย ครอบครัวของฉันมารับเชื่อเป็นคริสเตียน เหนือสิ่งอื่นใด สิ่ง que ฉันพูดได้อย่างเต็มปากก็คือ **ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับเศษกระจกชิ้นนั้น**”

“ลิเกข้างถนน” การเผยแพร่พระกิตติคุณโดยการแสดงลิเก ที่บ้านต้นผึ้ง อำเภอสันกำแพง เชียงใหม่ ภาพนี้เป็นการแสดงลิเกครั้งแรกในชนบท ในช่วงเทศกาลคริสตมาส 1976

การรำตามเนื้อหาในพระธรรม อิสยาห์ 40:31

การร่ำอวยพร จากสดุดี 150

บทที่ 7

ขอโปรดรักษาข้าพระองค์

ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์อ่อนโยนโรยแรง
ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงรักษาข้าพระองค์
เพราะกระดูกของข้าพระองค์ทุกซี่ยากลำบากนัก

สดุดี 6:2

ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์
ข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์
และพระองค์ได้ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย

สดุดี 30:2

คุณสามารถลุกขึ้นแล้วเดิน

ฝ่ายพระเยซูทรงเหลือยวหลังทอดพระเนตรเห็นเข้า จึงตรัสว่า
“ลูกหญิงเอ๋ย จงชื่นใจเถิด ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ”

มัทธิว 9:22

เปโตรกล่าวว่า “... แต่ที่เรามีอยู่เราจะให้ท่าน
คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงเดินเถิด”
แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาพุงขึ้น
และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง

กิจการ 3:6-7

หมอตอบว่า “ผมช่วยอะไรเขาไม่ได้”

การอธิษฐานเพื่อผู้เจ็บป่วยที่เชื่อในลัทธิตะละกู๋ ที่ชายแดนอำเภออุ้มผาง
และได้รับการทรงรักษา (2000: ภาพโดย Thierry Falise)

สมัยที่ผมเรียนเพื่อเตรียมตัวเป็นมิชชันนารี หลายคนตีความหมายพระคัมภีร์ข้างต้นว่าเป็นการเยียวรักษาทางด้านจิต พวกเขาอาจจะยอมรับว่าการอัศจรรย์เกี่ยวกับการรักษาอาจจะเกิดขึ้นจริงในสมัยพระคัมภีร์ แต่ในสมัยนี้ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ปัจจุบันกระแสความเชื่อทางศาสนาได้เปลี่ยนแล้ว ผู้คนยอมรับเหตุการณ์อัศจรรย์ง่ายขึ้นกว่าก่อนและเรื่องราวต่อไปนี้เป็นประสบการณ์แรกของผม

ในปี 1962 เราได้เปิดคลินิกรักษาโรคเพื่อการประกาศพระกิตติคุณ โดยเปิดเดือนละครั้งในหมู่บ้านลาวโซ่ง บ้านไผ่หูช้าง โดยไม่เก็บค่าตรวจรักษา คุณหมอเซิน และคุณหมอเช็กกิ่ง จากโรงพยาบาลมิชชันนารีนครปฐม สลับกันไปตรวจรักษาคนไข้ ในสมัยนั้นบริเวณนี้ไม่มีแพทย์แผนปัจจุบัน ซึ่งถ้าชาวบ้านจะเดินทางไปรับการรักษาในเมืองก็ต้องเดินทางไกล ถ้าไม่เดินเท้าก็ต้องไปด้วยเกวียนจากหมู่บ้านถึงท่ารถ เพื่อขึ้นรถประจำทางไปในเมือง ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายมาก ส่วนผมพร้อมกับศาสตราจารย์เจษฎา ฐิติจำเริญพร และศาสตราจารย์ บุญมา วรณลย์ช่วยในการประกาศพระกิตติคุณ

บ้านไผ่หูช้าง ชุมชนชาวโซ่ง นครปฐม (1963)

วันหนึ่งมีชายคนหนึ่งเข้ามาหาเราที่คลินิก ชวนเราไปบ้านของเขาเพื่อช่วยตรวจรักษาพ่อของเขาซึ่งป่วยเป็นอัมพาตนอนมาเป็นเวลา 6 เดือนแล้ว ภายหลังการตรวจรักษาคนไข้ที่มารับบริการที่ศาลาธรรมประกาศพระกิตติคุณ เราพากันเดินไปที่บ้านของเขา

เราปีนบันไดขึ้นไปบนบ้านของเขา หมอได้ตรวจอาการของนายเพียร์ ที่นอนอยู่บนพื้นบ้าน จากนั้นผมก็บอกเขาว่า ที่เรามาหา ก็เพราะพระเจ้าทรงรักเขา และพระองค์ส่งพวกเรามาช่วยเขาเท่าที่เราจะทำได้ จากนั้นผมอธิบายความหมายของพระคัมภีร์ ยอห์น 3:16 “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”

ในเวลานั้น หมอเช็กลิ้ง ลุกขึ้นเดินไปที่บันไดบ้าน แล้วสวมรองเท้า ผมพูดกับหมอว่า “คุณหมอจะไปไหนครับ” หมอตอบว่า “ผมช่วยอะไรเขาไม่ได้” และถ้านายเพียร์ไม่ได้บอกผมว่าเขาเชื่อในพระกิตติคุณ ผมก็จะเดินลงจากบ้านด้วยเช่นกัน ผมคิดเช่นนั้นว่า หน้าที่ของผมคือการประกาศข่าวประเสริฐ หน้าที่ของหมอคือรักษาความเจ็บป่วย

นายเพียร์ได้ยืนยันว่า “ผมเชื่อครับ” เราต้องทำอะไรบางอย่าง ดังนั้นผมจึงพูดขึ้นว่า “ให้เราอธิษฐาน” เมื่อผมอธิษฐาน ผมระลึกถึงข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “เจ้าหายโรคก็เพราะเจ้าเชื่อ” ผมจึงพูดกับนายเพียร์ว่า “ถ้านายเพียร์เชื่อพระเจ้าจริง ๆ คุณจะตัดสายสัญญาณออกจากข้อมือของคุณได้หรือไม่” เขายอม ผมจึงเอากรรไกรตัดสายสัญญาณออกจากข้อมือของเขา แล้วผมเขียนสายสัญญาณที่ตกบนพื้นให้หลุดช่องพื้นไม้ไผ่ ภายหลังผู้ปกครองคริสตจักรท่านหนึ่งที่อยู่เหตุการณ์นั้นได้มาบอกผมว่า เวลานั้นเขาเกือบจะวิ่งหนีออกจากวงนั้น เพราะเขากลัวว่าถ้าตัดสายสัญญาณจะเกิดความขัดแย้งรุนแรงหรือไม่ ส่วนผมใหม่ต่อเรื่องเหล่านี้

จากนั้นผมลุกขึ้น ยืนมือของผมออกด้วยความแปลกใจในตนเอง พร้อมกับพูดว่า “ความเชื่อของคุณทำให้คุณหายโรค ในพระนามของพระเยซูคริสต์ คุณจงลุกขึ้นแล้วเดิน” นายเพียร์ จับมือของผมเบา ๆ ลุกขึ้นแล้วเดิน ผมไม่ต้องใช้แรงดึงเขาลุกขึ้นเลย ทุกคนแปลกประหลาดใจ รวมทั้งตัวผมด้วย

หลังจากเหตุการณ์วันนั้น ชาวบ้านเริ่มนำคนง่อย และคนตาบอดมาเพื่อจะให้วางมืออธิษฐาน แต่พอดีในช่วงนั้นเป็นเวลากว่าหนึ่งเดือนที่ผมป่วยด้วยโรคมาลาเรียจึงไม่ได้เข้าไปในหมู่บ้าน และผมเองก็รู้สึกว่าคุณมีความเชื่อสำหรับเรื่องนี้เฉพาะครั้งที่ผ่านมาเท่านั้น นายเพียร์ได้รับการสอนในเรื่องความเชื่อและได้รับบัพติศมา นายเพียร์พูดเสมอว่า “ผมเพียงแต่พูดว่า พระเยซูช่วยผมด้วย แล้วก็เดินต่อไปเรื่อย ๆ”

ผมพยายามที่จะเข้าใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เหตุการณ์เหล่านั้นวนเวียนในความทรงจำของผม ถ้าเหตุการณ์นี้เป็นเพียงเรื่องจิตวิทยา เป็นเรื่องของกำลังใจที่ผมทำให้เขาเดินได้ ผมอาจจะพูดว่า “จงเชื่อผม ลุกขึ้นแล้วก็เดิน” หรือ “จงเชื่อในผีร้าย ลุกขึ้นแล้วเดิน” แต่เหตุการณ์เกิดขึ้นเพราะผมพูดว่า “จงเชื่อในพระเยซูคริสต์” หมอเช็กลิ่งยืนยันว่านี่เป็นการอัศจรรย์

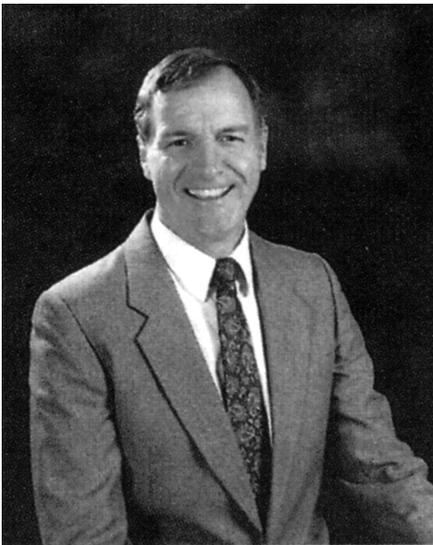
ผมยอมรับว่า จนถึงทุกวันนี้ผมเองก็ยังไม่เข้าใจเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น แต่ผมรู้ว่าทั้งร่างกายและจิตใจต่างมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อกัน และกัน ตั้งแต่วันนั้นมา หลายครั้งที่ผมอธิษฐานขอการทรงรักษาแล้วผู้ป่วยหายโรค ในบางครั้งที่อธิษฐานแล้วมิได้เกิดผลให้เห็นทันที บางรายผมจำได้ว่าการอธิษฐานเป็นจุดเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเขา และสำหรับบางคนแล้ว การรักษาจนหายสมบูรณ์นั้นจะมีในสวรรค์

การอธิษฐานรักษาโรคครั้งนี้คือจุดเปลี่ยนความคิดความเข้าใจของผมต่อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ว่า ในสมัยที่พระเยซูคริสต์ทำงานบนโลกนี้ พระองค์ทรงกระทำตามแนวทางและวิธีการในสมัยของพระองค์ ในสมัยนี้ พระเยซูคริสต์ยังทรงรักษาคนเจ็บคนป่วยอยู่ หน้าที่ของเราคือการอธิษฐาน

ด้วยความเชื่อศรัทธา และไว้วางใจว่าพระเจ้าจะทรงกระทำให้เกิดผลตาม
พระประสงค์ของพระองค์

นายแพทย์เชน เดินไปบนทางที่เต็มไปด้วยโคลน เพื่อเข้าไปในคลินิกเคลื่อนที่ที่บ้านไผ่หูช้าง
อาจารย์แมคคานาแลน มิซซันนารีดีไซเบิ้ล ที่นครปฐม กำลังแบกเวชภัณฑ์ หลังจากสอนวิชา
ภาษาอังกฤษในโรงเรียนแล้วก็ตรงเข้ามายังหมู่บ้าน สังเกตได้ว่าท่านยังไม่ได้ถอดเน็กไท

อาจารย์ ร็อบ คอลลินส์
เป็นผู้ร่วมริเริ่มการเจิมด้วยน้ำมันกับผม
และเคยมีประสบการณ์ใหม่ ๆ
หลายเรื่องร่วมกัน เช่น การขับไล่ผี
ดูเรื่องในหน้าต่อไป
ภาพจากเรื่อง “เจิมด้วยน้ำมัน”

เจ็บด้วยน้ำมัน

มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของ คริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมัน ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขา ได้กระทำบาปพระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้

ยากอบ 5:14-15

“แต่เราไม่พบสักรายที่เกิดความเสียหายเพราะการอธิษฐานของเรา หรือเกิดการสูญเสียความเชื่อในพระเจ้า เหตุเพราะไม่ได้รับการทรงรักษา”

เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้ เรามักตัดสินว่าเป็นความเชื่อที่มงาย เหมาะสมกับสมัยเดิมที่ยังเชื่อแบบไสยศาสตร์ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะวิธีการคิดของเราถูกครอบงำหล่อหลอมให้คิดในกรอบของตรรกะ เหตุและผล โลกทัศน์ ของผมเริ่มเปลี่ยนเมื่อผมเปิดตนเองยอมรับในเรื่องอำนาจเหนือธรรมชาติ ผมพร้อมที่จะทดลองสิ่งต่าง ๆ ตามพระคัมภีร์แนะนำ ศาสนาจารย์รีอบ คอลลินส์ เพื่อนมิชชันนารี ขณะนั้นท่านเป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรที่หนึ่ง ฝา่ง จังหวัดเชียงใหม่ ประสบการณ์ที่ท่านได้รับนำการเปลี่ยนแปลงโลกทัศน์ มาสู่ท่านเช่นกัน

ครั้งหนึ่ง ผมมีโอกาสดำเนินทางไปร่วมงานกับท่านในช่วงสุดสัปดาห์ ผู้ปกครองสนั้น ฟองสมุทร ได้มาหาเรา แล้วให้เราทั้งสองดูก้อนเนื้อที่คอของท่าน แพทย์ที่โรงพยาบาลอำเภอแนะนำท่านไปรับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาล

จังหวัด เมื่อพิจารณาแล้วมีลักษณะเหมือนเป็นมะเร็ง ศาสตราจารย์ร็อบ และผมตัดสินใจกระทำตามคำแนะนำในพระธรรมยากอบ เราขอให้เขาสารภาพความบาปผิดที่เขาได้กระทำมา และยืนยันความเชื่อของเขา จากนั้น เราได้เอาขวดน้ำมันอธิษฐานขอการทรงชำระจากพระเจ้าเพื่อให้น้ำมันที่จะใช้เจิมปลอดจากอำนาจอสูรใจ และอธิษฐานให้ผู้ปกครองท่านนั้นได้เข้าใจถูกต้องและชัดเจนว่า การกระทำนี้มีใช่เป็นการเสกเวทมนตร์ใด ๆ เรากระทำการนี้เพื่อสำแดงความเชื่อของเราในพระวาระของพระเจ้า

ผมอ่านจากบทอธิษฐานของศาสตราจารย์ท่านหนึ่งในคณะแองกลิกัน และทำตามคำแนะนำ ผมเอาน้ำมันจุ่มลงในน้ำมันแล้วเจิมเครื่องหมายกางเขนที่หน้าผากของผู้ปกครองคริสตจักรท่านนั้น และเอาน้ำมันที่เหลือชโลมลงตรงเบื้องอกด้วย วันรุ่งขึ้นผมเดินทางกลับเชียงใหม่

อีกเดือนหนึ่งต่อมา คริสตจักรฝางได้เชิญผมกลับไปเทศนาเพราะศาสตราจารย์ร็อบไม่อยู่ที่คริสตจักร ก่อนที่ผมจะเทศนา ผู้ปกครองสำนักฟองสมุทร ได้ลุกขึ้นและกล่าวว่า “ประมาณหนึ่งเดือนก่อน อาจารย์ยูแบงค์และอาจารย์ร็อบ ได้อธิษฐานเจิมน้ำมันเพื่อรักษาเบื้องอกที่คอของผมซึ่งคิดว่าเป็นมะเร็ง ดูลิ ตอนนี้อยู่ไม่มีแล้ว” ทุกครั้งที่ผมพบผู้ปกครองคริสตจักรท่านนี้ เขาจะต้องเอ่ยถึงการอธิษฐานเจิมด้วยน้ำมันทุกครั้ง แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยมาแล้ว 30 ปี ก็ตาม

จากนั้นเป็นต้นมา เราอธิษฐานและเจิมด้วยน้ำมันหลายครั้ง หลายครั้งที่ผู้ป่วยได้รับการรักษา บางรายหายจากโรคในบางส่วน และในบางรายที่เราไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย และบางรายก็เสียชีวิต แต่เราไม่พบสักรายที่เกิดความเสียหายเพราะการอธิษฐานของเรา หรือเกิดการสูญเสียความเชื่อในพระเจ้าเหตุเพราะไม่ได้รับการทรงรักษา เราพบว่าทุกรายได้รับกำลังใจเพราะการอธิษฐาน ถึงแม้ยังเจ็บป่วยอยู่ก็ตาม

อธิษฐานวางมือ

“เขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค”

มาระโก 16:18

“ความเชื่อของเธอเปิดประตูให้บุตรชายได้เชื่อในพระเยซูด้วย”

ศาสตราจารย์ ดร. ประดิษฐ์ เกกิงรังสฤษดิ์ ได้เล่าให้ผมฟังถึงการทรงรักษาของพระเจ้าว่าเป็นพลังที่สำคัญในชีวิตของท่าน ท่านเล่าเรื่องนี้ครั้งแรกเมื่อท่านเป็นนักศึกษาของผมในวิทยาลัยพระคริสตธรรมเชียงใหม่ ต่อมาภายหลังท่านได้ส่งเทปคำเทศนาในครั้งที่ได้รับสถาปนาเป็นศาสตราจารย์ให้ผม ซึ่งเป็นคำพยานในเรื่องเดียวกันนี้

ศาสตราจารย์ประดิษฐ์เติบโตขึ้นในครอบครัวคนจีนใกล้เมืองตรัง มารดาของท่านป่วยหนักด้วยวัณโรค คนในครอบครัวสิ้นหวังที่จะรักษาเธอให้หาย ในช่วงนั้นเอง ดร. ประดิษฐ์ ได้ยินข่าวว่ามีนักเทศน์ต่างชาติมาเทศนาประกาศพระกิตติคุณเรื่องพระเยซูคริสต์ที่คริสตจักรตรัง และเปิดการรักษาโรคด้วย (ซึ่งเป็นการประกาศพระกิตติคุณครั้งเดียวกันที่กล่าวถึงแล้วในบทที่ 3 เรื่อง “สุดสัปดาห์กับแม่แล้ว”)

ในตอนนั้นคนในครอบครัวเต็มใจที่จะทำอย่างไรก็ได้เพื่อให้คุณแม่ของ ดร. ประดิษฐ์ หายจากวัณโรค ดังนั้น พวกเขาจึงช่วยกันนำคุณแม่ของ ดร. ประดิษฐ์ ไปที่สนามหน้าโบสถ์ พบว่ามีคนจำนวนมากที่อยู่ที่นี่ และพักที่สนามโบสถ์เป็นเวลาสามวัน

ในช่วงนั้น คุณแม่ของ ดร. ประดิษฐ์ ไม่ค่อยรู้สึกตัว และไม่คอยรับรู้ว่ามี

อะไรเกิดขึ้นกับตัวเธอ ภายหลังจากเทศนาของทุกคน นักเทศน์จะมาและวางมืออธิษฐาน ในเวลานั้นเธอไม่รู้สึกละอะไรเลย หลังจากที่เธอกลับบ้านได้สองเดือน แม่ของ ดร.ประดิษฐ์ รู้สึกดีขึ้น เธอจึงกลับไปให้แพทย์ตรวจ เมื่อแพทย์ดูเอ็กเรย์ จึงบอกเธอว่า “ไม่พบร่องรอยวัณโรคในปอด คุณหายแล้ว”

เธอเชื่อในพระเยซูคริสต์ และเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็ง ความเชื่อของเธอเปิดประตูให้ ดร. ประดิษฐ์ บุตรชายได้เชื่อในพระเยซูด้วย และเขาเป็นคริสเตียนเพียงสองคนในครอบครัว

ดร. ประดิษฐ์ ได้รับปริญญาเอกด้านพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมจากเมลเบิร์น คอเลจ ออฟ ดิวินิตี ประเทศออสเตรเลีย ต่อมาดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี ฝ่ายกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยพายัพ และเคยดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยพายัพ ท่านยืนยันว่า ที่คุณแม่ได้รับการทรงรักษาให้หายจากโรคคือประตูที่เปิดให้ท่านได้พบและรับใช้พระคริสต์

ครอบครัว ดร. ประดิษฐ์ เมื่อเรียนปริญญาเอกที่ออสเตรเลีย
อาจารย์ศุภร์สิริ ภรรยา เคยร่วมงานกับ ซีซีไอ ในสมัยก่อตั้ง

ตาบอดกลับมองเห็น

ในการประกาศกลางแจ้ง

คนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกันอยู่ที่ประตู
พระองค์จึงทรงรักษาคนเป็นโรคต่าง ๆ ให้นำหลายคน

มาระโก 1:33-34ก

พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมาพร้อมกัน
แล้วก็ประทานให้เขามีอำนาจเหนือผีทั้งปวง
และรักษาโรคต่าง ๆ ให้นำ
แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้า
และรักษาคนป่วยเจ็บให้นำ

ลูกา 9:1-2

ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วย
และคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมา และทุกคนก็หาย

กิจการ 5:16

“ผมเองก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้นกับผม ผมตาบอดมาห้าปีแล้ว แต่
ตอนนี้ผมมองเห็น ผมขอสรรเสริญพระเยซูคริสต์ตลอดชีวิตที่ผมเหลืออยู่”

พระคัมภีร์ได้บันทึกถึงการที่พระเยซูคริสต์ทรงรักษาคนเจ็บป่วย
ท่ามกลางฝูงชน และก็ได้บันทึกถึงการที่สาวกของพระองค์ทรงรักษาคน

เจ็บป่วยท่ามกลางฝูงชนด้วยเช่นกัน กิจการ 5:16 ได้กล่าวว่า “ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พวกคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียดเข้ามา และทุกคนก็หาย” ในปัจจุบันนี้ เกิดการโต้เถียงกันมากมายในหมู่คริสเตียนเกี่ยวกับการฟื้นฟูด้วยการรักษาโรค ในบางกรณีพบว่าเป็นการรักษาโรคที่หลอกลวง เพื่อชื่อเสียงของผู้ทำการรักษา

อย่างไรก็ตาม การหายจากโรคในการรักษาเช่นนี้ได้เกิดขึ้นจริง แต่เป็นเพียงส่วนน้อยของคนที่มารับการรักษาที่ได้หายจากโรคที่เขาเป็น ดูเหมือนจะมีคนที่เก็บสถิติในเรื่องนี้ แต่ส่วนตัวผมเองยังไม่เคยเห็นสถิตินั้น ผมขอยืนยันจากประสบการณ์ของผมว่า ผมเคยสงสัยแคลงใจในเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน

ในเดือนเมษายน ปี 1980 คณะลิขของนักศึกษาคณะศาสนศาสตร์มหาวิทยาลัยพายัพไปเปิดการแสดงที่ค่ายอพยพผู้ลี้ภัยจากประเทศลาว จังหวัดอุดรธานี ศิษยาภิบาลที่คริสตจักรอุดรธานี ผู้ซึ่งเป็นอนุศาสนิกประจำค่ายผู้ลี้ภัยด้วย ท่านเชิญคณะของเราไปเปิดการแสดงที่นั่น

เมื่อเราไปถึงและกำลังตั้งเวทีลิเก ผมตกใจและงงงวยเพราะมีนักเทศน์อเมริกันคนหนึ่ง (อาจารย์เวน ครุก) ได้มาพบผมและบอกว่าศิษยาภิบาลคริสตจักรได้เชิญเขาจัดการประกาศและรักษาโรคในวันเดียวกันนี้ด้วยเช่นกัน

ผมไม่สบายใจที่จะจัดการประกาศรักษาโรคพร้อมกับการแสดงลิเก เพราะผมเกรงว่า อาจกระทบกระเทือนต่อการแสดงของเรา อีกประการหนึ่ง ผมยังสงสัยคนที่ประกาศตัวว่าเป็น “นักรักษาโรค” และที่สำคัญคือในช่วงนั้นอยู่ในระยะที่มีเคอร์ฟิว ซึ่งเราจะมีเวลาแสดงลิเกได้แค่สองชั่วโมงเท่านั้น

ผมอธิบายกับนักเทศน์ท่านนั้นว่า เนื่องจากเราได้ตั้งเวที และนักแสดงก็เตรียมตัวแล้ว ประกอบกับมีเวลาจำกัดในการแสดงลิเก คงเป็นการยากที่จะแสดงลิเกและประกาศรักษาโรคในค่ำคืนที่มีเวลาจำกัดเช่นนี้ ผมเสนอทางออกว่า ถ้าเขาจะกรุณารอจนถึงวันพรุ่งนี้เช้าก่อนที่อากาศจะร้อน เขาสามารถที่จะใช้เวทีและเครื่องเสียงของเราในการประกาศและรักษาโรค

เป็นที่น่ายินดีที่ว่า เขาตอบ “ตกลง ผมยินดีทำตามทางออกที่คุณเสนอ”

ในคืนนั้น มีผู้ชมลิเก 2-3 พันคน รุ่งเช้าเวลา 7.00 น. เมื่ออากาศยังเย็นสบาย เราเปิดเครื่องเสียงเพื่อใช้ในการประกาศและรักษาโรค ผมปีนขึ้นไปอยู่บนหลังคารถบรรทุกของเรา ซึ่งจอดห่างจากเวทีเพื่อจะดูว่าอะไรจะเกิดขึ้น ผมต้องการที่จะเห็นประชาชนได้รับการรักษาโรค แต่ผมก็ไม่ต้องการอยู่ใกล้เวทีจนดูเหมือนว่ามีส่วนในรายการรักษาโรคนั้น

นักเทศน์ท่านนั้นได้ประกาศผ่านลำโพงว่า จะมีการประกาศข่าวดีและกระทำการอัศจรรย์ คนหลายร้อยคนต่างพากันออกจากกระท่อมที่ทำด้วยไม้ไผ่เพื่อมาฟังและดูว่าอะไรจะเกิดขึ้น นักเทศน์เริ่มต้นด้วยการเทศนาถึงข่าวประเสริฐด้วยวิธีการที่เรียบง่ายและตรงไปตรงมา ในตอนท้ายท่านได้อธิบายว่าแต่ละท่านจะรับพระเยซูคริสต์เข้าในจิตใจของเขาได้อย่างไร และเขาจะได้รับความรอดอย่างไร แล้วท่านก็เชิญชวนให้ผู้ที่ต้องการรับพระเยซูอธิษฐานตามเขา

หลายคนก้มหัวลงอธิษฐาน จากนั้น นักเทศน์เทศนาถึงพระเยซูคริสต์ทรงรักษาโรคจากพระคัมภีร์ ท่านปิดท้ายคำเทศนาของท่านโดยกล่าวว่า

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นอย่างไรในอดีต ก็ทรงเป็นเช่นนั้นในวันนี้ และในอนาคต ในพระคัมภีร์เราพบว่าพระเยซูทรงรักษาโรค พระองค์อยู่กับเราที่นี่ในขณะนี้ และพระองค์ก็ยังจะทรงรักษาโรคในวันนี้ ไม่ใช่ทุกคนที่จะได้รับการทรงรักษาจากพระองค์ แต่จะมีบางคนที่ได้รับการทรงรักษา

ในเวลานี้ ถ้าท่านได้เชิญพระเยซูคริสต์เข้ามาในจิตใจของท่านแล้ว ให้ท่านเอามือของท่านวางลงไปเป็นที่ท่านต้องการให้พระเยซูรักษา แล้วอธิษฐานตามข้าพเจ้าเพื่อทูลขอพระเยซูคริสต์ให้ทรงรักษาท่าน หลังจากอธิษฐานถ้าคนใดในพวกท่านที่ได้รับการทรงรักษา ขอให้ขึ้นมาบนเวทีนี้และเล่าถึงเรื่องที่ท่านได้รับการทรงรักษา

ผมเห็นชายคนหนึ่งยืนหลังฝูงชน มือถือไม้เท้า เขาก้มศีรษะลงด้วยท่าที่จริงจัง ผมเองก็อธิษฐานในใจว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดทรงตอบคำอธิษฐาน

ของชายคนนั้น และโปรดเมตตาการรักษาเขาให้หาย” หลังจากนั้น นักเทศน์ได้เชิญชวนคนที่ได้รับการทรงรักษาจากพระเจ้า ให้ไปที่บนเวทีเพื่อที่จะเป็นพยาน หลายคนได้ออกไป

ผมต้องแปลกใจ เพราะเห็นชายคนนั้นที่ผมอธิษฐานเผื่อเขา ขึ้นไปบนเวทีพร้อมไม้เท้าของเขา นักเทศน์ถามเขาว่า “มีอะไรเกิดขึ้นกับคุณ” ชายคนนั้นตอบว่า “ผมไม่รู้ว่าอะไรเกิดขึ้นกับผม เมื่อก่อนหน้านี้ผมตาบอดแต่ตอนนี้ผมมองเห็นแล้ว”

ผมรอนการประกาศรักษาโรคจบสิ้นลง ชายที่หายจากตาบอดคนนั้น เขาเดินไปกับเพื่อนสองคนโดยไม่มีไม้เท้า ผมเข้าไปถามเขาว่า “อะไรเกิดขึ้นกับคุณ” เขาตอบด้วยความตื่นเต้นว่า “ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้นกับผม ผมตาบอดมาห้าปีแล้ว แต่ตอนนี้ผมมองเห็น ผมขอสรรเสริญพระเยซูคริสต์ตลอดชีวิตที่ผมเหลืออยู่” แล้วเขาเดินออกไปด้วยความชื่นชมยินดี

อาจารย์เวน ครุก บอกผมว่า เขาต้องไปจากที่นั่นในวันพรุ่งนี้ ผมบอกกับท่านว่า คำคตินี้ผมจะเริ่มรายการก่อนการแสดงลิเกเร็วขึ้นครึ่งชั่วโมง เพื่อเขาจะได้ประกาศด้วยการรักษาโรค ผมเน้นย้ำว่า เขามีเวลาเพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ในคำคตินั้น คนทั้งค่ายมาในงานของเราประมาณ 20,000 คน เนื่องแน่นไปด้วยผู้คนจนสุดลูกหูลูกตา มีดฟ้ามัวดิน ทั้งนี้ก็เพราะเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับคนตาบอดคนนั้น พวกเขารู้จักคนตาบอดคนนั้นอย่างดี และตอนนี้เขามองเห็นแล้ว

ผมเลื่อมใสนักเทศน์ท่านนี้ที่ท่านตรงต่อเวลา รักษาเวลา 30 นาทีตามที่ตกลงกัน เขาเริ่มต้นด้วยการเทศนาสั้น ๆ แล้วอธิษฐานเพื่อผู้เจ็บป่วย แล้วเชิญเพียง 2-3 คนขึ้นมาเป็นพยานที่ได้รับการทรงรักษา เขาจากที่นั่นไปในรุ่งเช้าของวันใหม่ รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งเมื่อเราตื่นขึ้นปรากฏว่ามีคนตาบอดคนพิการ และคนที่เจ็บป่วยด้านจิตประสาทมาออกรออนุศาสน์และผมข้างหน้าที่พัก แต่นักเทศน์ที่มีชื่อของท่านในการรักษาโรคได้จากที่นั่นไปแล้ว ผม

และอนุสาสกอริชฐานเพื่อคนเหล่านี้ที่ดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ แต่เราไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น ภายหลังนักเทศน์รักษาโรคท่านนั้นได้กล่าวว่า เมื่อเขา อริชฐานรักษาโรคเป็นการส่วนตัวก็ไม่ค่อยเห็นผล แต่ที่เห็นผลส่วนใหญ่แล้ว เป็นการอริชฐานเพื่อคนเจ็บคนป่วยในการประกาศกลางแจ้งท่ามกลางฝูงชน คนมาก ๆ

มีผู้มาชมลูก ชิซีโอ ในคำคืนนั้นประมาณ 20,000 คน
ภายหลังที่คนตาบอดได้รับการรักษาให้หาย (เมษายน 1980)

หลังจากนั้น ผมติดตามตามถ้ำไถ่ชายตาบอดที่สามารถมองเห็นได้ตลอดระยะเวลาสองปีผ่านทางศิษยาภิบาล เขาสามารถมองเห็นได้และยังสรรเสริญพระเจ้า แต่หลังจากนั้นเขาได้ย้ายออกไปจากค่ายจึงไม่สามารถจะติดตามต่อไป

อาจารย์ เวน ครุก ได้จัดการประกาศและรักษาโรคไปทั่วประเทศไทย เพราะสิ่งที่ผมได้เห็นกับตา ประกอบกับที่นักเทศน์ท่านนี้เป็นคนถ่อมและจริงใจ ผมจึงยินดีเป็นกรรมการคนหนึ่งในการจัดการประกาศและรักษาโรค เมื่อท่านมาเปิดการประกาศครั้งใหญ่ที่เชียงใหม่เป็นเวลา 10 วัน เป็นครั้งแรก

ที่คริสเตียนได้รับอนุญาตให้ใช้สนามกีฬากลางในการจัดการประกาศพระกิตติคุณ

มีเสียงเล่าลือปากต่อปากถึงคนที่ได้รับการทรงรักษาโรค ทำให้แต่ละคืนมีผู้คนมารวมมากขึ้น มิซซันนารีที่เป็นอาจารย์วิทยาลัยพระคริสตธรรมท่านหนึ่ง ที่มีความสงสัยในเรื่องการรักษาโรคอย่างที่ผมเคยมีมาก่อน เมื่อเขาเห็นฝูงชนหลังไหลเข้ามาในงานการประกาศและรักษาโรคครั้งนี้ได้กล่าวว่า “ในสมัยของพระเยซูคงมีสภาพเช่นนี้ด้วย คนที่ยืนยันไม่ทำเข้ามาในฝูงชน ผู้ป่วยบางคนถูกหามเข้ามา ผู้คนมากมายต่างนั่งเจียบฟังคำเทศนาของพระเยซูและรับการรักษาจากพระองค์”

เราได้พาพยาบาลท่านหนึ่งที่ประสบอุบัติเหตุ ต่อมาเป็นอัมพาต ไม่สามารถเดินได้มาร่วมในงานนี้ ในคืนที่สองพยาบาลท่านนี้ได้ลุกขึ้นและค่อย ๆ เดินขึ้นไปบนบันได จนไปอยู่บนเวที อย่างไม่รู้ก็ตาม เมื่อเธอกลับบ้านปรากฏว่าเธอกลับไม่สามารถลุกขึ้นอีก ผมไม่ทราบเพราะเธอขาดกำลังใจเมื่อกลับบ้าน หรือเพราะที่เธอเดินได้เป็นเพียงอาการที่เกิดขึ้นชั่วขณะหนึ่งอันเกิดจากพลังและความตื่นเต้นเมื่ออยู่ท่ามกลางคนมาก ๆ เมื่อเร็ว ๆ นี้ผมได้เชื่อว่าเธอเดินได้อีกโดยใช่ไม้เท้า

มีบางคนที่ได้รับการทรงรักษา เขาเป็นพยานถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของเขา และผลการทรงรักษายังเป็นอยู่ตลอดมา การฟื้นฟูและรักษาโรคแบบนี้มีคนรับเชื่อพระเยซูคริสต์จำนวนมาก และมีผู้ได้รับการทรงรักษาจำนวนหนึ่ง แต่ในจำนวนคนที่รับเชื่อ น้อยคนที่เข้าเป็นสมาชิกคริสตจักร ทั้งนี้เพราะขาดกระบวนการติดตามและอภิบาลคนเหล่านี้ย่อมมีประสิทธิภาพ

หลังจากนั้น นักเทศน์ท่านนี้ได้จัดการประกาศและรักษาโรคในอีกหลายจังหวัด แต่ในที่สุดเจ้าหน้าที่ของรัฐห้ามการประกาศของท่าน โดยส่วนตัวของผมเข้าใจว่า ที่เจ้าหน้าที่รัฐต้องสั่งห้ามการกระทำเช่นนี้เพราะการโฆษณาใช้คำว่า “การอัศจรรย์” (ซึ่งอาจจะเข้าใจว่าโฆษณาชวนเชื่อ) และมีกลุ่มต่อต้านศาสนาคริสต์ และภายในกลุ่มคริสเตียนเองก็มีผู้ที่ไม่เห็นด้วยที่

จะเปิดการรักษาโรคลักษณะนี้ในที่สาธารณะ

เกิดความแตกแยกในหมู่คริสเตียน คริสเตียนบางกลุ่มกังวลว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับผู้ป่วยส่วนใหญ่ที่ไม่หายโรค แต่คนบางกลุ่มก็เห็นว่าแม้จะมีคนได้รับการรักษาโรคเพียงบางคนก็คุ้มค่าแล้ว ภายหลังจากที่ผมมีประสบการณ์ตรงกับชายตาบอดที่ได้รับการทรงรักษา และเขาเกิดความชื่นชมยินดีในชีวิต ทำให้ผมมีความโน้มเอียงที่จะสนับสนุนให้มีการประกาศและรักษาโรค ถ้าผมรู้และมั่นใจว่า นักเทศน์ท่านนั้นมีความจริงใจ สัตย์ซื่อ และไม่มีจิตใจที่ต้องการโอ้อวด และไม่รายงานผลเกินจริงเพื่อเสริมสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง

อาจารย์ เดวิด ยูแบงค์ และ พ่อ กำลังอธิษฐานเผื่อกันและกันก่อนแยกทางกัน
ที่ชายแดนไทยเมียนมาร์ (ภาพโดย Thierry Falise ปี ค.ศ. 2000)

บทที่ 8

เราต้องการเสรีภาพ

แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ
และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิตย์

อาโมส 5:24

“...พวกทหารมีอำนาจ ปืน คุก และ การทรมาน
แต่เรามีสัจจะและความชอบธรรม”

ออง ซาน ซูจี

เมื่อเรามีความรู้สึกท้อถอยเพราะการกดขี่ และความอยุติธรรมที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องไม่มีท่าทีที่จะยุติ ให้เราระลึกถึงการที่พระเจ้าทรงแทรกพระองค์เองเข้าในกระบวนการที่กดขี่เลวร้ายและไร้ความเป็นธรรม

ขณะที่ผมเขียนหนังสือเล่มนี้ ผมจำได้ดีถึงสภาพของคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงตั้งแต่อดีตต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน และพวกเขาเรียกร้องขอให้พระเจ้าช่วย

ครอบครัวของเราเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในชีวิตการต่อสู้ของพี่น้องเมียนมาร์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ จิตวิญญาณ และเสรีภาพทางการเมืองของพวกเขา ภายใต้การปกครองของเผด็จการทหาร ที่กดขี่อย่างโหดร้ายทารุณมาเป็นเวลากว่าครึ่งศตวรรษ ทั้งยังทำการข่มเหงทางศาสนา คนจำนวนมากนับพันถูกทรมานอย่างทารุณ คนจำนวนมากนับหมื่นถูกฆ่าเพียงเพราะอยู่คนละข้างกับผู้เผด็จการ คนจำนวนมากนับล้านต้องอพยพพลัดถิ่นไร้ที่ทำกิน และที่อยู่อาศัยที่ปลอดภัย

เป็นสภาพการณ์ที่สิ้นหวัง เราได้แต่ถามแล้วถามอีกว่า “แล้วเราจะทำอะไรได้ล่ะ” ดร. สายสุรีย์ จุติกุล กัลยาณมิตรคริสเตียนของเรา และท่านมีหน้าที่การงานในรัฐบาลขณะนั้น ท่านเคยดำรงตำแหน่งรองประธานคณะกรรมการสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ และประธานคณะกรรมการแก้ไขปัญหาการค้าเด็กและสตรี ท่านได้ตอบคำถามของเราโดยเสนอให้เราเริ่มกระบวนการ “วันอธิษฐานสากลเพื่อประเทศเมียนมาร์” เพื่อกระตุ้นให้คริสเตียนทั่วโลกอธิษฐานเพื่อเสรีภาพ ความยุติธรรม ความสงบและสันติในประเทศนี้

เดวิด ลูกชายของเรา และแคเรน ยูแบงค์ ภรรยา คุณโจนและผมร่วมกับผู้ที่สนใจในเรื่องนี้อีก 2-3 คน ในเชียงใหม่ร่วมกันตั้ง “คณะกรรมการคริสเตียนห่วงใยชาวเมียนมาร์” (CCB: Christians Concerned for Burma) เพื่อกระตุ้นและขับเคลื่อนให้สังคมโลกได้ร่วมกันอธิษฐานเพื่อประเทศเมียนมาร์ วันอธิษฐานสากลเพื่อประเทศเมียนมาร์จัดขึ้นครั้งแรกเมื่ออาทิตย์

ที่สองของเดือนมีนาคม 1997 จากนั้นเป็นต้นมาจึงกำหนดให้วันอาทิตย์ที่สองในเดือนมีนาคมของทุกปีเป็นวันอธิษฐานสากลเพื่อประเทศเมียนมาร์ตลอดมา

เป้าหมายของคณะกรรมการคริสเตียนห่วงใยชาวเมียนมาร์ก็เพื่อที่จะกระตุ้นเรียกร้องให้โลกร่วมกันอธิษฐานเพื่อสันติและยุติธรรมในประเทศนี้ เพื่อนำไปสู่การปลดปล่อยประชาชนผู้เล็กน้อยที่ถูกกดขี่ข่มเหงโดยทหารผู้ยิ่งใหญ่ เพื่อผู้นำที่มีอำนาจในประเทศเมียนมาร์จะเกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งความคิดและพฤติกรรมที่จะยุติการกดขี่ประชาชน ฝ่ายตรงข้าม แล้วกลับมารับใช้ประชาชน ท่ามกลางสถานการณ์ที่ล่อแหลมและสิ้นหวัง ให้เรามุ่งมองไปถึงพระราชกิจที่พระเจ้าเคยทำมาแล้วในประวัติศาสตร์ด้วยความหวัง เราคือผู้ร่วมงานในแผนการของพระเจ้าตลอดทุกยุคทุกสมัยในประวัติศาสตร์ตามน้ำพระทัยที่ชัดเจน ในพระธรรมอาโมส 5:24 ที่ว่า “แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่าง (กระแส) น้ำ และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิตย์”

เราสามารถเห็นกระแสน้ำแห่งความยุติธรรมนี้เริ่มไหลตั้งแต่ 1300 ปีก่อนคริสตกาล เมื่อพระเจ้าทรงเรียกโมเสสว่า “เราเห็นความทุกข์ของประชากรของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว เราได้ยินเสียงร้องของเขา เพราะการกดขี่ของพวกนายงาน เรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่าง ๆ ของเขา เราลงมาเพื่อจะช่วยเขา...” (อพยพ 3:7-8ก)

ประมาณปี 1,000 ก่อนคริสตกาล ผู้เผยพระวจนะนาธานได้เผชิญหน้าต่อว่ากษัตริย์ดาวิดที่วางแผนส่งอูรีอาห์ให้ไปถูกฆ่าตายในสนามรบเพียงเพื่อดาวิดจะได้ภรรยาของอูรีอาห์มาเป็นภรรยาของตน ในพระธรรม 2 ซามูเอล บทที่ 12 เขียนไว้ว่า เมื่อนาธานเข้าเผชิญหน้ากับกษัตริย์ดาวิดได้เล่าเรื่องว่าคนยากจนคนหนึ่งไม่มีอะไรเลยเว้นแต่แกะตัวเมียตัวหนึ่งที่เขารักเป็นอย่างมากเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา แต่คนมั่งมีเสียตายที่จะฆ่าแกะแพะจากฝูงของตนเองเพื่อเลี้ยงแขกที่มาเยี่ยม จึงเอาแกะตัวเมียของคนยากจน

มาฆ่าเพื่อเป็นอาหารเลี้ยงแขก

เมื่อกษัตริย์ดาวิดได้ยินเช่นนั้นก็กริ้วอย่างมาก และกล่าวว่า “พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตาย” นาธันตอบว่า “ฝ่าพระบาทนั้นแหละคือชายคนนั้น... ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระวาจนะของพระเจ้า กระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระองค์... เพราะฉะนั้นดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา...” กษัตริย์ดาวิดสำนึกผิดและกลับใจ ไม่ได้ฆ่าผู้เผยพระวาจนะนาธัน

เพราะดาวิดสำนึกผิด สารภาพ และกลับใจใหม่ พระเจ้าจึงยังทรงใช้ดาวิดต่อไป แต่ “ดาบ” นั้นยังไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของดาวิด ภายหลังกษัตริย์ดาวิดราชวงศ์นี้แตกแยกเป็นสองราชอาณาจักร ผมตั้งชื่อลูกชายว่า เดวิด เพราะกษัตริย์ดาวิดเป็นผู้นำที่ได้กระทำผิด แต่ยอมรับผิดหันกลับมาหาพระเจ้า

หลังจากนั้นอีกกว่าหนึ่งศตวรรษ ในพระธรรม 1 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 21 ได้บันทึกถึงเรื่องราวของพระราชินีเยเซเบลได้รู้เรื่องใส่ร้ายนาโบทว่า เขาได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์ และให้ผู้ใหญ่ของเมืองนำเขาไปขว้างด้วยหินจนตาย ทั้งนี้เพราะนาโบทชาวสวนองุ่นผู้ยากจนไม่ยอมขายสวนที่เป็นมรดกตกทอดแก่กษัตริย์อาหับตามที่พระองค์ต้องการ

วันที่กษัตริย์อาหับไปยัดสวนของนาโบทผู้ถูกหินขว้างตาย ผู้เผยพระวาจนะเอลียาห์มาพบกษัตริย์อาหับและกล่าวว่า “...เพราะว่าฝ่าพระบาทยอมขายพระองค์เข้ากระทำการชั่วในสายพระเนตรพระเจ้า ดูกิจิต เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเจ้า... ส่วนเยเซเบล สุนัขจะกินเยเซเบลภายในเขตยิสเรเอล” (1 พงศ์กษัตริย์ 21:20-21ก; 23) และเหตุการณ์นี้ก็ได้เป็นจริงตามคำของเอลียาห์ผู้เผยพระวาจนะ (1 พงศ์กษัตริย์ 22:37-38)

ประมาณ 750 ปีก่อนคริสตกาล พระเจ้าตรัสผ่านผู้เผยพระวาจนะอาโมสถึงประชาชนอิสราเอล (อาณาจักรภาคเหนือ) ว่า “การละเมิดของอิสราเอลสามครั้ง และสี่ครั้ง เราจะไม่มียอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ขายคน

ชอบธรรมเอาเงิน และขายคนขัดสนเอารองเท้าคู่เดียว เขาทั้งหลายผู้เหยียบ
ย่ำศีรษะของคนจนลงไปในฝุ่นที่พื้นดิน และปลักคนทุกข์ใจออกเสียจาก
หนทางของเขา...” (อาโมส 2:6-7) ต่อมาในปี ก.ค.ศ. 721 อัสซีเรียได้โจมตี
อาณาจักรอิสราเอลแตกยับเยิน

เมื่อ 700 ปีก่อนคริสตกาล ผู้เผยพระวจนะมีคำที่ได้เรียกร้องต่อ
ประชากรของพระเจ้าว่า “มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี
และพระเจ้าทรงมีพระประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้กระทำความยุติธรรม
และรักสัจภรรยา และดำเนินชีวิตด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้าของเจ้า”
(มีคาห์ 6:8)

ในช่วงเวลาเดียวกัน พระเจ้าตรัสผ่านทางผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ถึง
ประชากรยูดาห์ (อาณาจักรภาคใต้) ว่า

วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ออกกฎหมายอธรรม และแก่ผู้เขียนที่เขียน
แต่การบีบบังคับเรื่อยไป เพื่อหันคนขัดสนไปจากความยุติธรรม และปล้น
สิทธิของคนจนแห่งชนชาติของเราเสีย เพื่อว่าหญิงม่ายจะเป็นของริบ
ของเขา และเพื่อเขาจะกระทำให้คนกำพร้าพ่อเป็นเหยื่อของเขา

พวกเขาจะกระทำอย่างไรในวันลงทัณฑ์ ในวันวาทภัยซึ่งมาจาก
ที่ไกล เจ้าจะหนีไปพึ่งใคร และเจ้าจะฝากทรัพย์สมบัติของเจ้าไว้ที่ไหน
ไม่มีอะไรเหลือนอกจากจะไปหลังขด หลังอยู่กับนักโทษ หรือล้มลงใน
หมู่พวกคนที่ถูกฆ่า... วิบัติแก่อัสซีเรีย ผู้เป็นตะบองแห่งความกริ้วของ
เรา และเป็นไม้พลองแห่งความเกรี้ยวกราดของเรา เราจะใช้เขาไปสู่
ประชาชาติที่ปฏิเสธพระเจ้า (อิสยาห์ 10:1-6)

ที่อิสยาห์กล่าวหาว่าอิสราเอลคือชนชาติที่ “ปฏิเสธพระเจ้า” ทั้ง ๆ ที่เขา
เป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร เพราะความอยุติธรรมที่เขากระทำ
พระเจ้าจึงทรงใช้อัสซีเรียเป็นเครื่องมือของพระองค์ในการลงโทษอิสราเอล
แต่ภายหลังจากการลงทัณฑ์อิสราเอลพระเจ้าจะลงโทษอัสซีเรียด้วย เพราะความ

เยอหยิ่งยโสและโอหังของอัสซีเรียที่อวดอ้างว่า เป็นเพราะความเก่งกาจของคนที่ทำให้อิสราเอลต้องพ่ายแพ้และถูกทำลาย

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำเร็จพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ที่ภูเขาศิโยนและที่เยรูซาเล็มแล้ว พระองค์จะทรงลงทัณฑ์แก่ความโอ้อวดอันจองหองของพระราชอาแห่งอัสซีเรีย และความเยอหยิ่งอย่างยโสของเขา เพราะเขาว่า “ข้าได้กระทำการนี้ด้วยกำลังมือของข้า... เหล็กสกัดจะคูดมคนที่ใช้มันสกัดนั้นหรือ หรือเลื่อยจะทะนงตัวเหนือผู้ที่ใช้มันเลื่อยนั้นหรือ... เพราะอีกสักหน่อย... ความโกรธของเราจะมุ่งตรงที่การทำลายเขา” (อิสยาห์ 10:12-13ก; 15ก; 25)

พระเจ้าใช้อัสซีเรียเป็นเครื่องมือในพระราชกิจของพระองค์ แต่เพราะอัสซีเรียทะนงและไม่ยอมรับว่าที่ตนกระทำได้เช่นนี้เพราะกำลังจากพระเจ้า ไม่ยอมที่จะอยู่ภายใต้การควบคุมของพระองค์ ในที่สุดชนชาติอัสซีเรียก็อันตรธานไปจากแผนที่โลก

ประมาณปี ค.ศ. 30 พระเยซูคริสต์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์โดยการอ่านจากพระธรรมอิสยาห์ บทที่ 61 ตามที่นายแพทย์ลูกาได้บันทึกไว้ว่า “พระวิญญาณแห่งพระเป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้ร้องประกาศอิสราเอลแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเป็นเจ้า” (ลูกา 4:18-19)

ในพระธรรมมัทธิว บทที่ 25 พระเยซูคริสต์กล่าวถึงแผนงานแห่งความยุติธรรมของพระเจ้าว่า เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาพิพากษาบรรดาประชาชาติ พระองค์มีหลักเกณฑ์ในการพิพากษาคือ การเอาใจใส่เลี้ยงดูผู้หิวโหยและกระหาย การเปิดบ้านให้กับคนแปลกหน้า คลุมกายแก่คนที่เปลือย ดูแลรักษาคนที่เจ็บป่วย และเยี่ยมเยียนผู้ที่ถูกจำจอง พระมหากษัตริย์ตรัสแก่ผู้ที่

อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักร ซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก... เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเรา นี้ ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย” (มัทธิว 25:34, 40)

ประมาณอีก 20 ปีหลังจากนั้น พระเจ้าทรงประทานนิมิตแก่เปโตร เพื่อทรงช่วยทะเลายอคติที่มีต่อคนต่างชาติของเปโตร แล้วพระเจ้าทรงนำท่านให้ไปเทศนาแก่นายทหารอิตาเลียน นายทหารกล้าใจ เปโตรเรียนรู้น้ำพระทัยของพระเจ้าถึงกับประกาศออกมาว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด” (กิจการ 10:34)

เปาโลได้รับการดลใจจากพระเจ้าที่จะสร้างเสริมความเข้าใจใหม่ถึงพระประสงค์ของพระเจ้าว่า “เพราะเหตุว่าคนที่รับบัพติสมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็จะสามารถมีชีวิตพระคริสต์ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยพระเยซูคริสต์” (กาลาเทีย 3:27-28) ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีอคติหรือความลำเอียงแบ่งแยกในเรื่องเชื้อชาติ ชนชั้น ฐานะ และเพศ

ในสายตาของมนุษย์ ความจริงก็คือว่า มนุษย์ไม่เท่าเทียมกัน บางคนอ่อนแอ แต่บางคนเข้มแข็ง บางคนทำงานรวดเร็วแต่บางคนเชื่องช้า บางคนร่ำรวยแต่หลายคนยากจน ธรรมชาติแห่งโลกนี้ได้แสดงออกอย่างแจ่มชัดถึงการแบ่งแยก แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นแตกต่าง พระองค์มิได้แบ่งแยก พระองค์ทรงกระทำแก่ทุกคนอย่างมีคุณค่าเท่าเทียมกัน และถ้าเราไม่ปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างมีคุณค่าเท่าเทียมกัน ในความเป็นมนุษย์ อย่างที่อิสราเอลในอดีตได้กระทำ ผลที่ตามมาก็คือเราต้องตกอยู่ในความมรณะทุกข์ และถ้าเราจะตอบสนองต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าในประการนี้ เราจะต้องร่วมในการปกป้องคุณค่า ความหมายของชีวิตในทุกตัวคนที่พระเจ้าทรงประทานให้

ในปี 2002 เดือนพฤษภาคม เรามีโอกาสไปเที่ยวที่กรุงเอเธน ประเทศกรีก เป็นที่เริ่มต้นของการปกครองระบอบ “ประชาธิปไตย” โดยเริ่มใช้ในกรุงเอเธน แต่ประชาธิปไตยของกรีกไม่รวมสตรีและทาส เพราะประชาธิปไตยของกรีกไม่มีพระเจ้าองค์เดียวที่เป็นศูนย์กลางที่จะร้อยรัดความคิดเกี่ยวกับความเท่าเทียมกัน ความคิดอันยิ่งใหญ่นี้จึงไม่สามารถขยายให้เป็นจริงได้ในเมืองและรัฐอื่น ๆ เช่น สเปน ในที่สุด สงครามการล้างผลาญระหว่างเมืองและรัฐต่าง ๆ นำไปสู่การจบสิ้นอำนาจของกรีกและระบอบประชาธิปไตย

ในช่วงทศวรรษที่ 1500 มาร์ติน ลูเธอร์ ประกาศชัดว่า ผู้เชื่อในพระเจ้าทุกคนเป็นพระ (บาทหลวง) ดังนั้นทุกคนจึงมีสิทธิเท่าเทียมกันที่จะเข้าถึงพระเจ้าได้ (ซึ่งในเวลานั้นทุกคนเชื่อว่าการที่จะเข้าถึงพระเจ้าได้ต้องผ่านผู้นำศาสนาคือบาทหลวง) ลูเธอร์ได้แปลพระคัมภีร์เป็นภาษาเยอรมัน เพื่อทุกคนในประเทศของท่านสามารถที่จะอ่านพระวจนะของพระเจ้ารู้เรื่อง ไม่ต้องรู้จักและสัมพันธ์กับพระเจ้าผ่านบาทหลวงอีกต่อไป

เมื่อทศวรรษ 1700 คำเทศนาของ จอห์น เวสลีย์ และจอร์จ วิทฟิลด์ ได้กระตุ้นให้เกิดการฟื้นฟูจิตใจหลายแห่งในอังกฤษ การฟื้นฟูจิตใจครั้งนี้ทำให้เกิดการเอาใจใส่ห่วงใยคนยากจนและถูกกดขี่ วิทยาลัยเริ่มเปิดชั้นเรียนสำหรับเด็กยากจนเพื่อสอนให้เด็กเหล่านี้สามารถอ่านออกเขียนได้ กฎหมายจ้องจำลูกหนี้ถูกยกเลิก (ในสมัยนั้นถ้าใครเป็นหนี้จะถูกจ้องจำจนกว่าจะสามารถนำเงินมาชำระหนี้สิน)

ในช่วงเริ่มแรกที่ผมมาประเทศไทย นักธุรกิจชาวอังกฤษท่านหนึ่งได้เล่าให้ผมฟังว่า รัฐบาลอังกฤษสามารถเข้าควบคุมการฉ้อราษฎร์บังหลวงในประเทศได้เพราะการฟื้นฟูจิตใจของเวสลีย์ จดหมายช่วงท้ายชีวิตของเวสลีย์ฉบับหนึ่ง เวสลีย์ได้เขียนจดหมายหนุนใจ วิลเบอร์ฟอส ผู้ซึ่งได้กลับใจมาเชื่อพระเจ้าในการประกาศในสมัยนั้น เวสลีย์ย้ำเตือนให้วิลเบอร์ฟอสยืนหยัดอย่าง

มันคงไม่ให้ยอมแพ้การต่อสู้ในรัฐสภาให้ได้มาซึ่งกฎหมายเลิกทาส วิลเบอร์ ฟอส ได้ยื่นหยุดต่อสู้อังกฤษเป็นประเทศแรกที่เคยมีทาส แล้ว ออกกฎหมายเลิกทาส และห้ามการมีทาส

ในช่วงเวลาใกล้เคียงกับเวสลีย์ เจอร์มาน โมราเวียนส์ (German Moravians) ใช้ชีวิตทำงานร่วมกับทาส เพื่อเขาจะสามารถประกาศพระกิตติคุณกับพวกทาสได้ วันหนึ่ง บิชอป (Bishop) คณะโมราเวียนส์ท่านหนึ่ง ได้อธิบายให้คนในคณะศิษย์มิชชันนารีในจาไมก้าว่า ทำไมในจาไมก้าถึงมีชาวคริสต์นิกายโมราเวียนส์จำนวนมาก เขาเล่าว่า ครั้งหนึ่งนายทาสคนหนึ่งได้แอบฟังมิชชันนารีโมราเวียนส์สนทนากันเพื่อนทาสด้วยกันจากพระธรรมยอห์น 8:32 "...ท่านทั้งหลายจะรู้จักสัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท" นายทาสชาวอังกฤษโกรธจัด ที่มีชชันนารีกล่าวคำยุยงปลุกปั่นพวกเพื่อนทาส จึงสั่งให้จับมิชชันนารีโมราเวียนส์เข้าคุก แต่เพราะคุกกำลังซ่อมแซมไม่พร้อมที่จะรับนักโทษ พวกเขาจึงจับมิชชันนารีโมราเวียนส์ไปจำขังในคริสตจักรแองกลิกัน เพราะการร่วมทุกข์กับพี่น้องทาสนี้เอง เมื่อเลิกทาสจึงมีคนมาเชื่อในพระเจ้า มาเป็นสมาชิกในคณะโมราเวียนส์จำนวนมากที่สุด

เมื่อผมศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเยล ผมได้อ่านเรื่องราวของศิษยาภิบาลท่านหนึ่งที่นิวเฮเวน (New Haven) ในสมัยก่อนการยุติสงครามกลางเมือง ท่านศิษยาภิบาลได้ข่าวว่าเรือค้าทาสลำหนึ่งถูกพายุกระหน่ำออกนอกเส้นทางเดินเรือ จึงพยายามที่จะเข้ามาเทียบท่าที่นิวเฮเวน ท่านได้นำกำลังสมาชิกคริสตจักรของท่านเข้าล้อมยึดเรือและปลดปล่อยทาสในเรือให้เป็นอิสระ ที่ท่านทำเช่นนี้ได้เพราะในภาคเหนือของอเมริกาไม่มีทาส ส่วนภาคใต้ไม่ยอมที่จะปลดปล่อยทาสเป็นอิสระทำให้เกิดสงครามกลางเมือง และอเมริกายังต้องชดใช้บาปผิดในเรื่องทาสจนถึงทุกวันนี้

เราสามารถเห็นกระบวนการขับเคลื่อนของพระเจ้าสู่ความเป็นไทและเสรีผ่านการทำงานของมิชชันนารี อย่างเช่น นายแพทย์ ดี. บี. บรัดเลย์

หรือ เรียกอย่างไทย ๆ ว่า หมอบรัดเลย์ หรือที่รู้จักกันในนามว่า หมอปลัดเลย์ ช่วงกลางทศวรรษที่ 1800 หมอบรัดเลย์ได้ทำการผ่าตัดตามวิธีการแพทย์แผนตะวันตกในประเทศไทยเป็นครั้งแรก ได้ช่วยชีวิตของพระสงฆ์รูปหนึ่งไว้ เหตุการณ์ครั้งนี้ ทำให้ท่านและเจ้าอาวาสวัดตั้งกล่าวมีความซิดเชื่อสนิทสนม เจ้าอาวาสวัดในขณะนั้นคือเจ้าฟ้ามงกุฏ ต่อมาทรงขึ้นเสวยราชสมบัติเป็นพระมหากษัตริย์ รัชกาลที่ 4

ในช่วงเวลาที่อเมริกามีสงครามกลางเมือง นายแพทย์บรัดเลย์ได้ออกหนังสือพิมพ์ฉบับแรกในประเทศไทย (พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ) ในหนังสือพิมพ์ดังกล่าวท่านได้เขียนตำหนิเรื่องการมีทาสในประเทศไทย พระมหากษัตริย์ไทยทรงเห็นด้วยกับบทความของท่าน ยิ่งกว่านั้นพระองค์ยังทรงมีพระราชสาส์นไปยังประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอน ทรงเสนอที่จะพระราชทานช่าง 50 เชือก เพื่อช่วยการปลดปล่อยทาสในอเมริกา สำหรับการปลดปล่อยทาสในสังคมไทยนั้นจะเป็นไปอย่างละมุนละม่อมให้สอดคล้องเหมาะสมตามบริบท และทรงเตรียมการให้พระราชโอรสของพระองค์ดำเนินการเลิกทาส และก็เป็นจริงด้วยสันติวิธี ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 จนพระองค์ได้รับพระราชสมัญนามว่า พระปิยะมหาราช

ในทศวรรษที่ 1840 คาลมาร์ก ชาวยิวที่เติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมคริสเตียนในเยอรมนี เขาได้เดินทางไปยังประเทศอังกฤษ โดยเชื่อมั่นว่าคนยากคนจนที่นั่นจะลุกฮือขึ้น เขากล่าวว่าคริสเตียนใช้พระเจ้าในการกดขี่คนจน ในหนังสือของเขาชื่อ ดาส เคปิตัล (Das Kapital) คาลมาร์กได้ยกตัวอย่างเรื่อง พวกเพียวริตัน (Puritans) ผู้เคร่งครัดในศาสนาที่อพยพไปยังอเมริกาในนามของพระเจ้าเพื่อมีเสรีภาพในการนมัสการ ต่อมาในปี 1730 คนเหล่านี้กลับตั้งค่าหัวเทียบเท่าประมาณ 100 เหรียญสหรัฐต่อการถลกหนังศีรษะของชาวอินเดียนแดงหนึ่งหัว คาลมาร์กคิดว่า การปฏิวัติน่าจะเกิดขึ้นที่ประเทศอังกฤษ แต่เพราะการฟื้นฟูจิตใจของเวสลีย์ และวิทฟิลด์ ได้มีผลให้

เกิดการเปลี่ยนในระดับโครงสร้างของสังคมประเทศที่เดียว

ในรัสเซีย คริสตจักรทำตนร่วมมือกับพระเจ้าซาร์ในการกดขี่เอาเปรียบประชาชน ดังนั้น ลัทธิคอมมิวนิสต์ คาลมาร์ก จึงแพร่หลายดกต้น

ในช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 ดร. ซุนยัตเซ็น ได้กลับใจเป็นคริสเตียน ได้นำคนจนทำการปฏิวัติจักรพรรดิแห่งประเทศจีน แต่ท่านไม่สามารถที่จะเอาชนะพวกขุนศึกที่ครองแคว้นต่าง ๆ จึงต้องหันไปขอความร่วมมือจากคอมมิวนิสต์ ถึงแม้ประเทศจีนจะกลายเป็นประเทศคอมมิวนิสต์แล้วก็ตาม ดร. ซุนยัตเซ็นยังเป็นคริสเตียนจนถึงวันตาย เมื่อคณะลิขของมหาวิทยาลัยพายัพเปิดการแสดงที่เมืองนานจิง ในประเทศจีน ไกด์ได้พาคณะของเราขึ้นไปบนเขาสูงซึ่งเป็นที่ตั้งอุโมงค์ฝังศพของ ดร. ซุนยัตเซ็น แม้แต่คอมมิวนิสต์ในจีนยังยกย่องท่านว่าเป็น “บิดาแห่งจีนสมัยใหม่”

เมื่อผมพิจารณาถึงขบวนการนักศึกษาไทยที่ไปร่วมกับกองกำลังคอมมิวนิสต์ตามตะเข็บชายแดน ผมพบความจริงว่านักศึกษาจำนวนมากถูกชักชวนด้วยคำขวัญของคอมมิวนิสต์ที่ว่า “ทุกคนให้ตามความสามารถรับตามความจำเป็น” คำกล่าวนี้ได้รับอิทธิพลจากพระธรรมกิจการ 4:32 ที่ว่า “...ไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง” ความคิดใฝ่ฝันนี้ในพระคัมภีร์เป็นไปได้ไม่นานนัก ทั้งนี้เพราะความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ จึงมีสมรรถที่จะแบ่งปันตลอดเวลา ทำให้ความคิดใฝ่ฝันมีอันต้องล้มสลาย

เมื่อผมเห็นคนจน คนถูกกดขี่ข่มเหงในเอเชียยอมรับลัทธิคอมมิวนิสต์ ผมคิดว่าเป็นเหมือนโนสมายของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ พระเจ้าทรงใช้คอมมิวนิสต์ดังที่เคยใช้ฮัสซีเรีย เพื่อลงโทษผู้กระทำความอยุติธรรม แต่เมื่อเป็นเครื่องมือที่จะลงโทษหยุดยั้งความอยุติธรรม กลับคิดว่าตนมีอำนาจ กลับกลายเป็นผู้ที่กดขี่ข่มเหงเสียเอง ด้วยเหตุนี้เราจึงเห็นว่ากระบวนการคอมมิวนิสต์จึงถูกเบียดลงจากเวทีโลกอย่างเช่นฮัสซีเรีย เพราะคอมมิวนิสต์

กล่าวในทำนองว่า “ข้าได้กระทำการนี้ด้วยกำลังมือของข้า และด้วยสติปัญญาของข้า เพราะข้ามีความเข้าใจ ข้าได้รู้เขตแดนของชนชาติทั้งหลาย และได้ปล้นทรัพย์สมบัติของเขา ข้าได้ขวิดคนเหล่านั้นที่นั่งบนพระที่นั่งลงมาเหมือนวัวผู้” (อิสยาห์ 10:13)

ในอดีตมีใครสักกี่คนที่สนใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับชนกลุ่มน้อยในประเทศเมียนมาร์ แต่ปัจจุบันคนจำนวนนับพันนับล้านทั่วโลกที่กำลังอธิษฐานเพื่อประเทศเมียนมาร์ รัฐบาลทั้งสหรัฐอเมริกา และประเทศต่าง ๆ ในยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียที่ออกแรงกดดันประเทศเมียนมาร์ เพื่อช่วยให้ประชาชนได้มาซึ่งสิทธิ เสรีภาพ และความเท่าเทียมกัน

หลายทศวรรษภายใต้การปกครองที่โหดเหี้ยมทารุณของเผด็จการทหาร ในปี 1988 ได้เกิดการเดินขบวนเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยอย่างมากมายทั่วประเทศนี้ ผู้คนถูกฆ่าตายในการนี้หลายพันคน เพื่อลดกระแสต่อต้านกองทัพเผด็จการเมียนมาร์จึงได้จัดให้มีการเลือกตั้งขึ้นในปี 1990 พรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (NLD: The National League for Democracy) ชนะการเลือกตั้ง ได้รับคะแนนเกินกว่า 80% ของผู้ไปออกเสียง แต่ฝ่ายทหารกลับจับกุมผู้นำ NLD และนาง ออง ซาน ซูจี ไปจำขังในบ้านพัก ครั้งแล้วครั้งเล่า ด้วยความพยายามอย่างไม่ลดละของเธอที่จะนำเสรีภาพและความยุติธรรมให้เกิดขึ้นในประเทศเมียนมาร์ เธอจึงได้รับรางวัลโนเบล สาขาสันติภาพ ซึ่งก็เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยปกป้องเธอในการต่อสู้นี้ กลุ่มทหารเผด็จการในประเทศเมียนมาร์ได้เปลี่ยนชื่อประเทศจากพม่าเป็นเมียนมาร์ ในปี 1989

คณะของอาจารย์เดวิด ยูเบงค์ นำอาหาร ยา หนังสือ ของเล่น และความหวังไปให้แก่ผู้อพยพ
แถบชายแดนไทยเมียนมาร์ (ภาพโดย Thierry Falise)

ครั้งเมื่อเดวิดเข้าเยี่ยมนางอง ซาน ซูจี ที่ย่างกุ้งเมื่อหลายปีก่อนหน้านี้ ในช่วงที่เธอถูกคุมขังโดยจำกัดให้อยู่แต่ในบริเวณบ้าน เธอกล่าวกับเดวิดว่า “ข้อพระคัมภีร์ที่ดิฉันโปรดปรานคือ “...ท่านทั้งหลายจะรู้จักสัจจะ และสัจจะ จะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32) พวกทหารมีอำนาจ ปืน คุก และการทรมาน แต่เรามีสัจจะและความชอบธรรม”

แม้ว่าสถานการณ์ในประเทศเมียนมาร์จะดูมืดมนและเปล่าเปลี่ยว แต่เรารู้ว่าพระเจ้าทรงยื่นเคียงข้างเราในกระบวนการขับเคลื่อนไปของประวัติศาสตร์ ในพระธรรมวิวรณ์ได้ทำนายไว้ว่า เมื่อเวลาสุดท้ายมาถึงจะมีการทำลายครั้งยิ่งใหญ่ และดูเหมือนความชั่วร้ายจะเป็นฝ่ายมีชัยจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมา ชีวิตคริสเตียนต้องดำรงอยู่ในความจริงสองมิติคือ ดำรงชีวิตด้วยความหวังว่าจะได้รับชัยชนะในเวลาสุดท้าย แต่ในเวลาเดียวกันก็บากบั่นทุกขณะที่จะทำให้เกิดสันติ ความยุติธรรม เสรีภาพ ความชอบธรรม และสัจจะ

พระวิญญูญาณทรงอยู่เหนืออิสยาห์ และ พระเยซูคริสต์ก็ทรงอยู่เหนือชีวิตของเราด้วย พระองค์ทรงเจิมตั้งให้เราประกาศข่าวดีแก่คนยากจน พระองค์ทรงโปรดให้เราไปปะชุนหัวใจที่ฉีกขาด ประกาศเสรีภาพแก่คนที่ถูกจองจำ และปลดปล่อยผู้ถูกพันธนาการออกจากความมืดมิดในชีวิต แสงสว่างได้ส่องเข้าไปในความมืด แต่ความมืดจะมีชัยก็หาไม่ ไม่ว่าจะในแอฟริกา หรือ อัฟกานิสถาน อินโดนีเซีย หรือ อิรัก เชียงใหม่ หรือเมืองจีน อังกฤษ หรือเมียนมาร์

ลอรี ยูแบงค์ ดอสัน ร่วมทีมงานอาจารย์เดวิด นำยาให้ผู้ลี้ภัยชายแดนเมียนมาร์

ลอรี นำเพลงพี่น้องอพยพร้องเพลงด้วยกันเพื่อเสริมกำลังใจ

จากรุ่นสู่รุ่น

คนชั่วอายุหนึ่งจะยกย่องพระราชกิจของพระองค์ให้คนอื่นชั่วอายุหนึ่งฟัง
พวกเขาจะเล่าขานถึงพระราชกิจอันทรงฤทธิ์ของพระองค์
พวกเขาจะกล่าวถึงพระบารมีอันโอ้อ่าตระการของพระองค์...

สดุดี 145:4, 5

คำปราศรัยของศาสตราจารย์ อร์นีย์ ยูแบงค์ เนื่องในงานเฉลิมฉลอง
ครบรอบการทำพันธกิจ 60 ปี เพื่อประเทศไทย และ
ครบรอบชีวิตสมรส 60 ปี ของ ศาสตราจารย์อร์นีย์ และ โจิน ยูแบงค์
และครบรอบวันคล้ายวันเกิดครั้งที่ 90 ของศาสตราจารย์ อร์นีย์ ยูแบงค์
เมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2020

พระวาทะของพระเจ้าได้บอกแก่เราว่า คนชั่วอายุหนึ่งจะยกย่อง
พระราชกิจอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าแก่คนอื่นชั่วอายุหนึ่ง นั่นหมายความว่า
เราทุกคนมีมรดกที่จะส่งต่อไปยังคนรุ่นต่อไปด้วยวาจา และตัวอย่างการ
กระทำในชีวิตของเรา ถึงแม้ว่าเราไม่มีบุตรเราสามารถที่จะฝึกฝนเสริมสร้าง
คนหนุ่มสาวรุ่นใหม่ที่อยู่รอบข้างเราให้มีชีวิตในทางชีวิตที่ถูกต้อง เรื่องราว
ของพระเจ้าผู้รักเมตตาและกอบกู้ชีวิตของเราเริ่มต้นที่การทรงเรียกอับราฮัม
เมื่อประมาณ 3,500 ปีก่อน และพระองค์ได้ทรงให้สัญญาว่าตระกูลนี้
จะมีลูกมากมายตั้งทรายที่ชายฝั่งทะเล และดวงดาราในท้องฟ้า เราถือว่า
ตัวเราเป็นผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัมโดยความเชื่อศรัทธา

มรดกตกทอดของผมเริ่มขึ้นเมื่อประมาณ 110 ปีที่แล้ว เมื่อนักเทศน์ของคริสตจักรคณะคริสเตียนเชิร์ช (Christian Church) ได้ขับรถม้าออกมาตั้งค่ายที่ลำธารทางตะวันตกของ ซานแอนเจโล รัฐเท็กซัส ชาวนาและคนเลี้ยงสัตว์ได้ขี่ม้าและรถม้าเพื่อมาฟังการเทศนาของนักเทศน์กลุ่มนี้ ปู่ของผมและลูกชายอายุ 12 ปี (คือพ่อของผม) ได้ตัดสินใจมอบชีวิตของเขาแด่พระคริสต์ พวกเขาต้องขี่ม้าไปไกลถึง 40 กิโลเมตรไปยังคริสตจักรที่ไกลที่สุดในซานแอนเจโล และได้รับบำเพ็ญที่นั่นในแม่น้ำคอนโช (Concho River)

ปู่ของผมเสียชีวิตด้วยมะเร็งก่อนที่ผมจะเกิดมาในโลกนี้ แต่ผมได้เห็นถึงความอุตสาหพยายามของพ่อของผมที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ดีที่สุด ท่านไม่ได้ดื่มสุราและสูบบุหรี่ ผมไม่เคยได้ยินท่านด่าหรือเล่าเรื่องตลกไปกฮาที่ไร้สาระและสกปรก ผมไม่เคยได้ยินท่านพูดปด ท่านสัตย์ซื่อและนับถือยกย่องแม่ของผม เราเข้าไปร่วมชั้นเรียนรวีวารศึกษา และร่วมในการนมัสการพระเจ้าในตอนเช้า และเราจะมาร่วมงานในคริสตจักรคำคืนวันพุธ คุณพ่อรับใช้ในฐานะผู้ปกครองในคริสตจักรและเป็นประธานคณะกรรมกิจ คุณพ่อเชื่อในพระธรรมโรมบทที่ 13 อย่างเคร่งครัดว่า คริสเตียนจะต้องทำตามกฎหมาย ท่านเป็นคนที่ดีกว่าที่ผมเคยเป็นมา และผมไม่เคยเห็นท่านขบถเกินความเร็วที่กำหนด

คุณแม่ของผมท่านอยู่กับเราเสมอ และเสียสละเพื่อเรา ท่านได้สละอาชีพในการเป็นครูที่ท่านสอนได้อย่างดีเยี่ยมเพื่อออกมาดูแลพวกเรา ท่านเตรียมของกินสำหรับผมเสมอหลังจากกลับมาจากโรงเรียน เช่น ขนมปังที่ทาด้วยมายองเนส คุณแม่รีบไปให้ทันรถรางที่กำลังจะมา เพื่อส่งแบบทดสอบลูกเสือของผมที่จะส่งไปรับการพิจารณาเพื่อรับรางวัลที่ Court of Honor ถัดไป ท่านให้กำลังใจแก่เราเสมอและช่วยพวกเราให้มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลขึ้น พร้อมทั้งหนุนเสริมให้เราพัฒนาพรสวรรค์หรือของประทานในตัวเรา และท่านยังเป็นผู้ผู้นำในกลุ่มสามัคคีธรรมสตรีคริสเตียนอย่างแข็งขันอีกด้วย

สิ่งหนึ่งที่คุณพ่อสอนผมคือ ผมไม่ควรที่จะมีความรู้สึกเสียใจท้อแท้เมื่อมีใครบางคนปฏิเสธในสิ่งที่ผมคิดว่าเป็นความคิดที่ดีเยี่ยม เมื่อผมรู้สึกที่ผมได้รับการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารี ท่านกำชับผมว่า อย่ายอมให้ความรู้สึกของผมรู้สึกเจ็บปวดท้อถอย เพราะความรู้สึกเช่นนั้นเป็นบาปที่เกิดจากความหยิ่งผยองในตัวเอง จากนั้นท่านได้เล่าเรื่องต่อไปนี้ให้ผมฟังว่า “เราทุกคนในคณะธรรมกิจต่างเคารพและนับถือศิษยาภิบาลของเรา คณะธรรมกิจในคริสตจักรของเราเป็นคณะธรรมกิจใหญ่และแต่ละคนเป็นผู้นำที่มีความคิดแหลมคม บางท่านเป็นถึงผู้บริหารระดับสูงในองค์กร บางท่านเป็นนักกฎหมาย บางท่านเป็นศาสตราจารย์ และบางท่านเป็นแพทย์ ครั้งหนึ่งศิษยาภิบาลของเราได้ให้ขอเสนอแนะเรื่องหนึ่งซึ่งท่านเชื่อในสิ่งที่เสนอจริง ๆ แต่ข้อเสนอของท่านถูกผู้ปกครองท่านหนึ่งปฏิเสธ (อย่างสุภาพ) ท่านไม่ว่าอะไรได้แต่ยิ้มพร้อมกับผงกศีรษะ ในอีกปีหนึ่งท่านศิษยาภิบาลนำเรื่องเดิมนั้นเสนอต่อธรรมกิจอีก และก็ได้รับการปฏิเสธจากคณะธรรมกิจอีก ในปีที่สาม มีผู้ปกครองท่านหนึ่งได้นำเรื่องเดียวกันนี้เสนอในคณะธรรมกิจและเรื่องนั้นได้รับการยอมรับอย่างง่ายดาย ท่านศิษยาภิบาลมิได้กล่าวอ้างว่าตนเคยนำเสนอเรื่องนี้มาก่อนหน้านี้แล้ว แต่ท่านกลับสนับสนุนผู้ปกครองท่านนั้นที่นำเสนอเรื่องนี้ด้วยความกระตือรือร้น ท่านไม่จำเป็นต้องได้รับเกียรติและชื่อเสียง แต่สมาชิกในคณะธรรมกิจทุกท่านต่างจำได้อย่างดีว่า เรื่องนี้เป็นความคิดของศิษยาภิบาลตั้งแต่แรกเริ่มเดิมที”

ผมเรียนรู้จากเรื่องดังกล่าวว่า เมื่อความคิดของผมถูกปฏิเสธ ผมไม่จำเป็นต้องรู้สึกเสียหน้า เจ็บใจ หรือโกรธเคืองคนที่ไม่เห็นด้วยกับเรา ไม่ใช่ผมถูกตบ (หน้า) แต่นั่นเป็นความคิดที่ผมวางต่อหน้าพระเจ้า ภายหลังถ้าผมยังรู้สึกว่าคุณคิดที่เสนอนั้นยังเป็นความคิดที่ดี ผมสามารถนำเสนอใหม่ได้ และถ้าพระเจ้าทรงยอมรับ ข้อเสนอนั้นก็ได้รับการยอมรับและสนับสนุนในเวลาของพระองค์

แน่นอนว่า ผมย่อมสามารถเห็นสิ่งที่ผิดพลาดของคุณพ่อ ท่านเป็น
ปुरुชนคนหนึ่ง แต่ผมก็ยังสามารถที่จะสรุปรวบยอดตัวอย่างชีวิตของพ่อว่า
“ท่านเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อและน่าเลื่อมใส”

การเฉลิมฉลองในคำคืนนี้ ครอบครั้ว ดร. อเล็กซ์ และ ดร. ฝน ซื่อตอพ
ท่านสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อแปดปีก่อนเขาได้รับการทรงเรียก
ให้ออกไปจากตำแหน่งการงานที่มั่นคงเพื่อไปเป็นมิชชันนารีที่ประเทศจีน
และทิเบต ทั้งสองบอกผมว่า ในเวลานั้น เอวี ลูกสาวอายุเจ็ดขวบของเขา
ต้องการที่จะรับบัพติศมาก่อนที่เขาจะไปประเทศจีน ผมเองเคยเดินออกมา
ข้างหน้าโบสถ์เพื่อมอบชีวิตของผมแด่พระคริสต์เมื่ออายุเก้าขวบ ผมไม่เคย
ลืมเลียนประสบการณ์ในครั้งนั้นเลย แต่ผมกลับคิดว่า อายุเจ็ดขวบน่าจะยัง
เล็กเกินไป พ่อของเอวีให้ความมั่นใจแก่ผมว่า เขาจะเป็นผู้สอนเธอได้ และ
เขาบอกผมว่าผมอาจจะทดสอบเขาก่อนให้รับบัพติศมา เมื่อถึงเวลา
กำหนดการรับบัพติศมาผมเห็นมือของเธอถือคำสอนความเชื่อที่พ่อใช้
สอนเธอ

ผมพูดกับเธอว่า “เธอจะได้รับบัพติศมาเข้าเป็นส่วนหนึ่งในพระกายของ
พระคริสต์ แล้วพระกายของพระคริสต์อยู่ที่ไหน?” เธอหยุดสักพักหนึ่ง แล้ว
มองไปรอบ ๆ ห้อง แล้วค่อยยกมือของเธอขึ้นแล้วชี้ไปยังคนต่าง ๆ ที่อยู่ใน
ห้องนั้น ผมกล่าวแก่เธอว่า “ใช่ นั่นเป็นคำตอบที่ถูกต้อง แล้วมือของพระเยซู
คริสต์อยู่ที่ไหนล่ะ? เธอมองไปรอบ ๆ ห้องอีก แล้วค่อย ๆ ชี้ไปที่มือของเธอ
เองอย่างลังเลใจ น่าประทับใจมากครับ ผมกล่าวแก่เธอว่า “ดีมาก แล้วปาก
ของพระคริสต์อยู่ที่ไหนล่ะ?” เอวี ลังเลใจอีก มองไปรอบ ๆ แล้วค่อย ๆ
ยกมือแล้วชี้ไปที่ปากของเธอเอง หนูน้อยเอวีได้ให้บทเรียนแก่ผมในบางเรื่อง
ที่ผมจะไม่ลืมเลียน ผู้คนต้องการตัวอย่างชีวิตที่ดีเพื่อช่วยเขาสามารถต่อต้าน
การทดลองที่มากมายในชีวิต และมีชีวิตที่รัก ชื่นชมยินดี สันติสุข เมตตา
กรุณา ความดีงาม สัตย์ซื่อ ถ่อมสุภาพ และสามารถบังคับตนเองได้

เราแต่ละชั่วอายุคนสามารถประกาศพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
จากรุ่นสู่รุ่น โดยให้เท้าของเราเป็นเท้าของพระคริสต์ ให้มือของเราเป็นมือ
ของพระคริสต์ และปากของเราเป็นปากของพระคริสต์

เดวิด ดอว์สัน (David Dawson) เป็นหลานชายของผมที่เกิดจาก ลอรี (Laurie) บุตรสาวของผม
เดฟ มีภรรยาชื่อสุกัญญา จะทอ (มินท์) ซึ่งเป็นคนรุ่นหลังที่สุดที่รับมรดกพันธกิจมิชชันนารี
ในประเทศไทยต่อจากเรา เขาจะทุ่มเทในงานการประกาศพระกิตติคุณ การสร้างสาก
และงานพัฒนาชุมชนระหว่างชุมชนในฝั่งไทยและเมียนมาร์

พันธกิจละว้า/ว้า

พันธกิจขาเทียม (ดูหน้า 27, 28, 128)

เดวิด ดอสัน กำลังฝึกทำขาเทียม

เราพร้อมกับมูลนิธิขาเทียมในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เพื่อช่วยพี่น้องว้าและชนเผ่าอื่น ๆ ที่ได้รับภัยจากสงครามจมนสูญเสียวขา ให้ได้รับขาเทียมเพื่อจะมีประสิทธิภาพในการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างมีคุณค่า

พันธกิจปากแห้ง

เอมบราก่อนผ่าตัด อายุ 12 ปี

เอมบราหลังผ่าตัด อายุ 14 ปี

ภาพก่อนและหลังของนางสาวเอมบรา ที่ได้รับการผ่าตัดปากแห้ง ด้วยความช่วยเหลือของเรา (กรกฎาคม 2013) และเธอขอรับบัพติศมาก่อนกลับประเทศเมียนมาร์ ที่ผ่านมาได้ทำพันธกิจนี้กับชนเผ่าว้า และ ลาหู่ ประมาณร้อยราย ปัจจุบันพันธกิจนี้เป็นความร่วมมือระหว่างมูลนิธิริบ์นรั๊ก วาย.เอ็ม.ซี.เอ. และมูลนิธิริสไมล์

พันธกิจคริสตจักร

ชนเผ่าละว้าส่วนใหญ่นับถือผี แต่จากการประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ ทำให้เกิดการ
ขยายคริสตจักรอย่างรวดเร็ว ภายใน 25 ปีที่ผ่านมาได้เกิดคริสตจักรใหม่ 77
แห่งตามชายแดนไทย-เมียนมาร์ ในฝั่งประเทศเมียนมาร์

การรับบัพติศมาของพี่น้องว่า ที่สระน้ำหลังบ้านอาจารย์ยูแบงค์ (16 มกราคม 2021)

บทที่ ๑

โปรดทรงกระทำ
ให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย
บริสุทธิ์

การทรงเรียกเพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และ เป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า

โดยที่ท่านเป็นบุตรที่เชื่อฟัง ขออย่าได้ประพฤติดังกิเลสตัณหา
อย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน
แต่เพราะพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์
ท่านทั้งหลายจงประพฤติให้บริสุทธิ์พร้อมทุกประการ
ดังที่มีพระวจนะเขียนไว้แล้วว่า
ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์

1 เปโตร 1:14-16

เหตุฉะนั้นจึงประหารโลกีย์วิสัยในตัวท่านเสีย
มีการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา
ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ

โคโลสี 3:5

...ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และดีงาม
จงเผื่อรอและเร่งวันของพระเจ้าให้มาถึง...

2 เปโตร 3:11ข-2ก

ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า
และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้านั้นเราจะเป็นอย่างไร
แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์จะเสด็จมาปรากฏนั้น
เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์

เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น
และทุกคนที่มีความหวังอย่างนี้ ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์
ดังที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์

1 ยอห์น 3:2-3

“คริสตจักรต้องลุกขึ้นและยืนยันในเรื่องการควบคุมตน
การบังคับตนเอง ความสัตย์ซื่อในชีวิต
ไปพร้อม ๆ กับการให้อภัย”

ความตายและการทำลายล้างที่เกิดจากพฤติกรรมทางเพศและผลกระทบ
ที่เกิดขึ้น ที่อยู่รายรอบชีวิตของผมทำให้ผมต้องเขียนเกี่ยวกับการทรงเรียก
ของพระเจ้าให้เราเป็นผู้ที่มีชีวิตบริสุทธิ์ ดึงมา และมีความบริสุทธิ์ในเรื่องเพศ

ในหมู่บ้านที่เราอาศัยอยู่มีคริสเตียนสองคนที่ต้องเสียชีวิตไปเพราะโรค
เอดส์ และภรรยาของเขาก็ตกอยู่ในความกลัวว่าจะได้รับเชื้อนั้นด้วย
พยาบาลคริสเตียนคนหนึ่งหมู่บ้านเมื่อไปฝากครรภ์ที่โรงพยาบาลพบว่า
ตนเองได้รับเชื้อ HIV จากการตรวจเลือด เธอตัดสินใจฆ่าตัวตาย สามี่ของ
เธอตัดสินใจดื่มยาพิษเพื่อปลิดชีวิตของตนเอง แต่ญาติและเพื่อนบ้านช่วย
นำส่งโรงพยาบาลจนรอดชีวิต แต่อีกอาทิตย์ต่อมาเขาหยุดชีวิตของตนเอง
สำเร็จ ลูกชายและลูกสะใภ้ของเพื่อนสนิทในหมู่บ้านก็เสียชีวิตเพราะเอดส์
เช่นกัน ท่านและภรรยาต้องรับภาระเลี้ยงดูหลานที่เกิดมา

ในปี 2004 CNN ได้รายงานว่ วัยรุ่นไทยมีอัตราการติดเชื้อ HIV เพิ่มขึ้น
สูงขึ้นจาก 11% เป็น 17% ลูกสะใภ้ของศิษยาภิบาลคริสตจักรในหมู่บ้าน
ของเรา เธอเคยทำงานในแผนกพันธุจเอดส์ สภาคริสตจักรในประเทศไทย
ได้ยืนยันตัวเลขดังกล่าวข้างต้นว่าเป็นจริง ส่วนใหญ่แล้วการติดเชื้อดังกล่าว
เกิดจากการสำส่อนทางเพศ หรือมีเพศสัมพันธ์นอกสมรส จากการแพร่
ระบาดของโรคร้ายนี้ทำให้คนในแอฟริกาประมาณ 25-30 ล้านคนต้อง

เสียชีวิตเพราะโรคเอดส์ และโรคร้ายนี้แพร่ระบาดไปทั่วโลก สิ่งในโลกห่มเท ต่อเรื่องนี้ก็หนีไม่พ้นที่จะต้องหาอายุที่มายืดเวลาชีวิตของผู้ได้รับเชือดังกล่าว

เราก็คต้องการที่จะช่วยยืดเวลาชีวิตของคนเหล่านี้เช่นกัน แต่ต้อง เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางเพศที่เป็นต้นเหตุหลักที่ทำให้การแพร่ระบาด ขยายโรคร้ายนี้ออกไปอย่างรุนแรง อิทธิพลคำสอนและความเชื่อด้าน จิตวิทยาตามลัทธิการคิดแบบฟรอยด์ที่ว่า “การเก็บกอดทางเพศเป็นต้นเหตุ ของโรคทางจิต” และอิทธิพลคำสอนและหลักคิดเช่นนี้มีส่วนผลักดันไปสู่ ความคิดที่ว่า “ทุกคนมีเสรีในเรื่องเพศ”

ในทัศนะของผมเองแล้วเห็นว่าเป็นการที่มนุษย์พยายามที่จะหาเหตุผล เข้าข้างตนเอง ทั้ง ๆ ที่เห็นแล้วว่าเป็นการขัดต่อพระประสงค์ และทำลาย ของประทานที่พระเจ้าให้แก่เราก็คตาม

บ่อยครั้ง ในวิกฤตกาลเอดส์ เมื่อเราพูดถึงศีลธรรมหรือจริยธรรม เกี่ยวกับเรื่องเพศ มักได้รับการตอบสนองอย่างรุนแรงว่า “คุณตั้งตัวพิพากษา คนอื่นอีกแล้ว” แต่ผมเห็นว่า การที่ชายคนหนึ่งไม่สามารถควบคุม หรือ บังคับอารมณ์ และความอยากทางเพศกับหญิงนอกสมรส แล้วนำเอาโรค เอดส์เข้าสู่ครอบครัว ทำให้ภรรยาและลูกต้องได้รับเชื้อโรคเอดส์ เป็นเหตุให้ ผู้เป็นที่รักต้องเสียชีวิต ก็เป็นการพิพากษาในตัวเองแล้ว และคนเช่นนี้ ไม่สมควรที่จะได้รับการ “พิพากษาคัดสิน” หรือ

พระเจ้าทรงประทาน “พิมพ์เขียว” เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตด้าน เพศแก่เรา ครั้งแรกเริ่มเราพบได้ใน พระบัญญัติสิบประการ และปิดท้ายด้วย พระธรรมวิวรณ์ 22:15 ซึ่งชัดเจนว่า คนที่ล่วงประเวณีไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าไปในแผ่นดิน สวรรค์ “ภายนอกนั้นมี... คนล่วงประเวณี...” ในพระธรรมเอเฟซัส 5:3 กล่าว ไว้ว่า “แต่การเอ่ยถึงการล่วงประเวณี การลามกต่าง ๆ และการละโมภ อย่า ให้มีขึ้นในพวกท่านเลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นธรรมิกชน”

เราได้รับเสรีภาพในการเลือก ที่จะเลือกดำเนินชีวิตตามที่พระคัมภีร์

สั่งและสอน หรือจะปฏิบัติสิ่งที่เราจะทำตาม เราสามารถที่จะอ้างว่า คำสั่งสอนตามพระคัมภีร์ข้างต้นนี้ยากที่จะปฏิบัติตามได้ เราจึงปฏิบัติสิ่งที่เราจะทำตาม แต่การสูญเสียชีวิตจำนวนมากหลายล้านคนที่ต้องตายเพราะโรคเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศจะไม่เกิดขึ้นถ้าคนเรามีเพียงผิวเดียวเมียเดียว และนี่แสดงชัดถึงค่าของความบาปคือความตายที่เห็นจริงเป็นรูปธรรม (โรม 6:23)

เราทุกคนทำบาป แต่เราสามารถที่จะชื่นชมยินดีและประกาศว่า เราได้รับการทรงไถ่โดยทางพระเยซูคริสต์ สรรเสริญพระเจ้าที่ยังมีการทรงยกโทษ แต่คำประกาศของพระเยซูคริสต์ในพระธรรมมาระโก 1:15 เริ่มต้นด้วยการเรียกร้องให้กลับใจเสียใหม่และเชื่อในพระองค์ ในพระธรรมยอห์น 8:11 พระเยซูคริสต์มิได้ตำหนิหรือตัดสินหญิงที่ถูกจับได้ว่าล่วงประเวณี แต่พระองค์ตรัสสั่งว่า "...จงไปเถิดและอย่าทำบาปอีก"

เราคงไม่สามารถที่จะลดมาตรฐานชีวิตคริสเตียนลงจากที่ทรงวางไว้ ถึงแม้ว่าเราจะผิดพลาดล้มลงในชีวิต เราต้องกลับใจใหม่ ลูกขึ้นมุ่งหน้าไปสู่หลักชัยที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราไปรับ (ฟิลิปปี 3:14) เราจะไม่ใช่อวัยวะของเราเป็นทาสของการโสโครก แต่ใช้อวัยวะของเราเป็นเครื่องมือในการชอบธรรมของพระเจ้า ที่นำไปสู่ชีวิตที่ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ (โรม 9:12-19)

ผมขอยกตัวอย่างในเรื่องนี้ ช่างรับเหมาก่อสร้าง ถ้าเขาต้องการประหยัดเงิน (เพื่อหากำไรมาก ๆ) ในการผสมซีเมนต์ เขาก็จะใส่ทรายมากเกินไปกว่าที่สูตรกำหนด หรือ การใช้เหล็กขนาดเล็กกว่ากำหนด การทำผิดสูตรมาตรฐานในการก่อสร้างเช่นนี้ย่อมส่งผลให้โครงสร้างของอาคารไม่แข็งแรงและเกิดการพังพินาศของตึก ผู้รับเหมามีเสรีที่จะเลือกว่าจะทำเช่นใด แต่ผลที่จะเกิดขึ้นนั้นเกิดตามหลักเกณฑ์หรือกฎมาตรฐานที่มีอยู่แล้ว พระเจ้าทรงสั่งและสอนเราทั้งในพระบัญญัติสิบประการและในพระคัมภีร์ตอนอื่น ๆ แล้วว่า เราควรดำเนินชีวิตเช่นใด เรามีเสรีที่จะไม่สนใจกฎเกณฑ์ของพระเจ้า แต่เราต้องทนทุกข์และรับผลจากการตัดสินใจและการกระทำของเรา

คริสตจักรต้องลุกขึ้นและยืนมั่นในเรื่องการควบคุมตน การบังคับตนเอง ความสัตย์ซื่อในชีวิต ไปพร้อมๆกับการให้อภัย คริสเตียนโดยเฉพาะผู้นำ คริสตจักรและมิชชันนารีต้องดำเนินชีวิตที่เป็นรูปธรรมตามที่ทรงเรียกให้เป็นผู้ที่มีชีวิตบริสุทธิ์ ดึงาม และยำเกรงพระเจ้า

ท่านผู้อ่านที่เคารพรัก

ถ้าท่านมีจิตใจที่ต้องการต้อนรับพระเยซูเข้ามาในชีวิตของท่าน ท่านสามารถเปิดชีวิตจิตใจของท่านต้อนรับพระองค์ได้เดี๋ยวนี้ เพื่อพระองค์จะเข้าไปในชีวิตของท่านและช่วยท่านให้สามารถที่จะมีชีวิตที่บริสุทธิ์ได้ ท่านสามารถอธิษฐานต่อพระเจ้า ซึ่งเป็นการพูดกับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว

คำอธิษฐานไม่ใช่คาถา แต่คำอธิษฐานของท่านเป็นคำที่ท่านกลั่นกรอง พูดจากใจจริงของท่าน ด้วยภาษาที่เรียบง่ายที่ท่านต้องการจะบอก หรือต้องการที่จะพูดกับพระเจ้า เชิญพระเจ้าเข้ามาในชีวิตของท่าน

เมื่อพระเยซูเข้ามาในชีวิตของท่าน พระองค์จะชำระความบาปผิดต่าง ๆ ที่ท่านเคยกระทำ พระองค์จะเปลี่ยนแปลงให้ท่านเป็นคนใหม่ และท่านจะได้เป็นลูกของพระเจ้า เป็นชีวิตใหม่ซึ่งอยู่กับพระเจ้าตลอดไป ที่คริสเตียนเรียกว่า “ชีวิตนิรันดร์” และพระเจ้าจะทรงนำในการดำเนินชีวิตประจำวันของท่าน

ในการอธิษฐาน ไม่จำเป็นต้องอธิษฐานตามแบบอย่างข้างล่างนี้เท่านั้น แต่ท่านสามารถอธิษฐานพูดคุย ปรึกษาในทุกเรื่อง และอธิษฐานได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ต่อพระเจ้า

คำอธิษฐานข้างล่างนี้เป็นเพียงแบบอย่างในการอธิษฐานที่ท่านสามารถใช้ในการเริ่มต้นพูดคุยกับพระเจ้าในครั้งแรก ดังนี้

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์และสูงสุด ลูกขอเปิดใจต้อนรับพระเยซูคริสต์ให้เข้ามาเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุดในชีวิตลูก โปรดเปลี่ยนแปลงชีวิตของลูกให้ดีขึ้น และให้กำลังแก่ลูกที่จะดำเนินชีวิตประจำวันตามที่พระองค์ต้องการ อาเมน**

นอกจากการพูดคุยปรึกษากับพระเจ้าด้วยการอธิษฐานแล้ว ท่านควรมีโอกาสอ่านเรื่องราวของพระเจ้าที่อยู่ในพระคัมภีร์ และควรมีโอกาสไปร่วมกับกลุ่มคริสเตียน ทั้งตามบ้านและในโบสถ์ (คริสตจักร) และหาโอกาสที่ท่านจะบอกเล่าถึงพระเยซูคริสต์กับคนอื่น ๆ ด้วย

** คำว่า "อาเมน" เป็นภาษาเดิมมีความหมายว่า "ขอให้เป็นอย่างนั้น"

โดยพระเยซูคริสต์ เราได้รับความรอดพ้นจากสิ่งเหล่านี้

1) การรอดพ้นจากบาป ได้รับการยกโทษเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (โรม 3:23-25; มาระโก 2:10)

2) การรอดพ้นจากอำนาจแห่งความมืด คือพ้นจากอำนาจของผีมาร ซาตาน ได้รับสิทธิเป็นบุตรของพระเจ้า (1 ยอห์น 3:8; ยอห์น 1:12-13)

3) การรอดพ้นจากความตาย มีชัยเหนือความตาย รับชีวิตที่ครบบริบูรณ์ คือชีวิตนิรันดร์ หรือชีวิตอมตะ (ยอห์น 3:16; 10:10)

4) การรอดพ้นจากความทุกข์ ในโลกนี้มีความทุกข์มากมาย แต่พระเยซูคริสต์ช่วยเราให้มีสันติสุขท่ามกลางความทุกข์ ด้วยการส่งพระวิญญาณของพระองค์มาอยู่ในชีวิตของเรา นำเราไปสู่ชัยชนะในชีวิต (ยอห์น 14:16-18; 26-27; 16:33; โรม 8:18, 26; พิลิปปี 4:6-7)

5) การรอดพ้นจากชีวิตที่ไร้เป้าหมาย ไปสู่การมีเป้าหมายชีวิตตามความต้องการของพระเจ้า ทำให้ชีวิตของเรามีความหวัง รอดพ้นจากชีวิตที่น่าเบื่อหน่าย เซ็ง โดดเดี่ยว กลายเป็นชีวิตที่มีพระเจ้าเคียงข้าง มีที่ปรึกษาตลอดเวลา มีจุดประสงค์ที่ชัดเจนในการดำเนินชีวิตประจำวัน (เอเฟซัส 1:4, 11; 2:10; 1 โครินธ์ 15:57-58; โรม 8:28; ยอห์น 14:18-20; 15:15-16)

รวมภาพการประกาศในพื้นที่เลตองคู และบริเวณโดยรอบ ในอำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก (ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1962)

ศจ. อรัญ ยูแบงค์และคณะเดินทางไปประกาศที่เลตองคู ที่ล้อมใสในลัทธิตะละกู เป็นครั้งแรก
เดินทางโดยรถ 1 วัน เรือ 2 วัน และขี่ช้าง 12 วัน (พฤศจิกายน 1962)

ศจ. อรัญ ยูแบงค์มาประกาศพระกิตติคุณกับชนเผ่าที่เชื่อในลัทธิตะละกู
ที่ว่า น้องชายผิวขาวจะนำหนังสือทองคำมาให้เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด
อาจารย์ยูแบงค์ได้รับการทรงเรียกในปี 1958 และมาถึงพวกเขาในเดือนพฤศจิกายน 1962
ซึ่งใช้เวลา 50 ปีถึงจะมีผู้รับบัพติศมาคนแรก ในปี 2008

คุณโจนร่วมในการบุกป่าฝ่าดง เพื่อการประกาศฯ ร่วมกับคณะของเราภายหลัง ก.พ. 1992

อาจารย์ยูแบงด์เทศนาแก่ผู้คนที่เข้าร่วมในการประกอบพิธีศาสนาของตะละกู
ล่ามโดย ผู้ใหญ่บ้าน มออีมี (ภาพโดย Thierry Falise ปี ค.ศ. 2000)

การสถาปนาคริสตจักรเลตองคู ศจ. อรัญ ยูแบงคีได้รับการทรงเรียกให้มาประกาศที่นี่
เป็นเวลา 63 ปี และใช้เวลาในการประกาศกับพื้นที่แห่งนี้เป็นเวลา 59 ปี
(ภาพเมื่อ 22 มกราคม 2017)

ภาคผนวก

ชีวิตและการทำงาน

ศาสตราจารย์ อรัญ และ ศาสตราจารย์โจน ยูแบงค์

ศาสตราจารย์อรัญและศาสตราจารย์โจน ยูแบงค์ เป็นมิชชันนารีรับใช้พระเจ้าจากคณะ Christian Church (Disciples of Christ) หรือที่เรารู้จักกันในนามคณะดิไซเปิล ท่านทั้งสองทำงานรับใช้พระเจ้าในสภาคริสตจักรในประเทศไทย จนถึงปัจจุบัน (ปี 2021) เป็นปีที่ 60 ศจ. อรัญ ยูแบงค์ เกษียณอายุการทำงานในปี 1994 ส่วน ศจ. โจน ยูแบงค์ เกษียณอายุการทำงานในปี 1997 ปัจจุบันทั้งสองท่านยังคงรับใช้พระเจ้าในประเทศไทยในฐานะอาสาสมัครทำงานในคริสตจักรและในสังคม

โจน โฮวิส ยูแบงค์ เติบโตในเมืองฮุสตัน ส่วนอรัญ ยูแบงค์ เติบโตในเมืองฮิวส์เบอโร ทั้งสองเป็นชนรัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา

หลังจากที่อรัญ ยูแบงค์ สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย Texas A&M University ในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ด้านธรณีวิทยา ในปี 1951 ท่านเข้ารับราชการทหารไปร่วมรบในสมรภูมิกเกาหลี ต่อมาได้เลื่อนยศเป็นร้อยเอก เป็นผู้บังคับบัญชากองร้อยทหารช่างด้านการรบ ร้อยเอกยูแบงค์ได้พบคุณโจนเป็นครั้งแรกในปี 1953 ขณะนั้นคุณโจนเป็นนักร้องในคณะนักแสดงพลอบขวัญทหารที่ประเทศเกาหลี โดยพบกันที่ฐานปฏิบัติการของร้อยเอกยูแบงค์ในเวลานั้น ภายหลังจากสงครามเลิกหนึ่งปี ร้อยเอกยูแบงค์ได้ลาออกจากราชการทหาร และเข้าทำงานเป็นวิศวกรธรณีในการสำรวจน้ำมันให้บริษัทในรัฐเท็กซัสเป็นเวลา 4 ปี

สำหรับคุณโจน เป็นนักร้องและนักแสดงที่ฮอลลีวูด ลอนดอน และบอร์โตเวย์ ได้รับรางวัล Theatre World Award ในฐานะหนึ่งในสิบของนักแสดงที่มีบุคลิกภาพดีเด่น ในช่วงฤดูการแสดง 1957-1958 ของบอร์โตเวย์

อรัญ ยูแบงค์ ได้รับการทรงเรียก จึงลาออกจากการทำงานในบริษัท ขุดเจาะน้ำมัน และเข้าศึกษาต่อที่พระคริสตธรรม Brite Divinity School มหาวิทยาลัย Texas Christian University เพื่อเตรียมตัวไปเป็นมิชชันนารีที่ประเทศไทย ในเดือนมกราคม ปี 1959

ทั้งสองได้พบกันอีกครั้งหนึ่ง ในเดือนธันวาคมของปีเดียวกันนี้เอง ทั้งสองได้แต่งงานและศึกษาด้านศาสนศาสตร์ด้วยกัน จนในปี 1961 ทั้งสองได้รับการสถาปนาเป็นศาสตราจารย์ และเดินทางมาเป็นมิชชันนารีในประเทศไทย ที่รร. สหบารุงสามแยก อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ทั้งสองท่านได้ทุ่มเทเวลาชีวิตในการประกาศพระกิตติคุณ และตั้งคริสตจักร พร้อมทั้งงานด้านพัฒนาชนบท ทำงานกับทั้งคนไทย และชาวไทยทรงดำ (ลาวโซ่ง)

ในช่วงเวลาที่เกิดภัยแล้งในชุมชนที่ทำงาน ศจ. โจนได้ริเริ่มโครงการหัตถกรรมลาวโซ่ง เพื่อเป็นการหารายได้เสริมสำหรับชาวบ้านในเวลาที่ทุกข์ยากลำบาก ในเวลานั้นการประกาศพระกิตติคุณได้ขยายตัวจนตั้งเป็นคริสตจักรสามแยกในปี 1970 ศจ. อรัญ ยูแบงค์ เป็นศิษยาภิบาลท่านแรกในคริสตจักรแห่งนี้

ต่อมา ในปี 1965-1966 ศจ. ยูแบงค์ได้ศึกษาด้านศาสนศาสตร์ต่อและได้รับปริญญาโท S.T.M. (Sacred Theology Master) อีกปริญญาหนึ่ง จากมหาวิทยาลัย Yale Divinity School, Yale University สำหรับ ศจ. โจน ต่อมาภายหลังสำเร็จการศึกษาปริญญาโทด้านศาสนศาสตร์จากพระคริสตธรรม Perkins School of Theology มหาวิทยาลัย Southern Methodist University เมื่ออายุ 61 ปี

ในปี 1962 ศจ. อรัญ ยูแบงค์ ได้เดินทางไปประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ในหมู่บ้านเลตองคู อำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก ซึ่งมีความเชื่อในลัทธิตฤษี (ตะละกู่) ต้องเดินทางโดยเรือไปตามแม่น้ำแควน้อย 2 วัน และเดินทางด้วยช้าง 12 วัน ปัจจุบันยังไปเยี่ยมเยียนเป็นครั้งคราว

เดือนพฤษภาคม 1971 ครอบครัวยูแบงค์ย้ายไปรับใช้พระเจ้าที่จังหวัดเชียงใหม่ ศจ. อรัญ ยูแบงค์ เป็นอาจารย์สอนประจำที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมเชียงใหม่ (ปัจจุบันเป็นวิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคคิลวาริ มหาวิทยาลัยพายัพ) ท่านรับผิดชอบสอนวิชาพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ และวิชาการเผยแผ่พระกิตติคุณ เป็นเวลา 11 ปี เคยดำรงตำแหน่งหัวหน้าสาขาวิชาปรัชญา-ศาสนา และหัวหน้าแผนกปริญาโททางคริสตศาสนศาสตร์เป็นเวลา 2 ปี

ศจ. อรัญ ยูแบงค์เป็นผู้ก่อตั้งสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ (ซีซีไอ) ในเดือนเมษายน ปี 1980 และดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการของสถาบันฯ เป็นเวลา 14 ปี ศจ. โจนเป็นผู้ประพันธ์บทละครและเพลง และยังเป็นผู้สอนนักร้อง และ นักแสดง ท่านยังเป็นผู้กำกับการแสดงของสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ ใช้ศิลปะทั้งไทยและสากลในการสื่อสารพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ เพื่อการสื่อสารดังกล่าวจะสามารถเข้าถึงจิตใจความรู้สึกของผู้ชม อีกทั้งเนื้อหาที่น่าสนใจยังเป็นรูปแบบชีวิตครอบครัวและสังคมที่สร้างสรรค์อีกด้วย

ผลพวงจากการทำพันธกิจของสถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ได้นำนักเรียนและครูให้รับเชื่อพระเยซูคริสต์ปีละกว่า 1,000-4,000 ชีวิต นอกจากนั้นในแต่ละปีคณะลิขของ ซีซีไอ จะแสดงในชุมชนชนบทในหลายหมู่บ้าน ในช่วงเกษียณอายุ ครอบครัวยูแบงค์มีส่วนช่วยในการรณรงค์ด้านการเงินแก่สถาบันฯ เพื่อที่จะดำเนินงานต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ครอบครัวยูแบงค์

ศาสตราจารย์อรัญ และศาสตราจารย์โจน ยูแบงค์ มีบุตรด้วยกัน 4 คนคือ

1. ศาสตราจารย์เดวิด ยูแบงค์ สมรสกับ คุณแคเรน มีลูกสาวด้วยกัน 2 คน คือ ชะเฮรี และซูซาน และบุตรชายชื่อ ปีเตอร์ ยูแบงค์ ปัจจุบันเป็นมิชชันนารี ช่วยเหลือผู้ลี้ภัยจากประเทศพม่า (เมียนมาร์) อิรัก ซีเรีย และซูดาน

2. อาจารย์รุชแอน ยูแบงค์ แต่งงานกับ อาจารย์ เจมส์ พิวัตน์ มีลูกสาวด้วยกัน 2 คนชื่อ เอมมา เจน และโซอี วิเวียน ปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนวิชาศิลปะการแสดงและการดนตรีในโรงเรียนนานาชาติในเมืองเซินตู ประเทศจีน

3. คุณลอรี ยูแบงค์ แต่งงานกับ นาวาอากาศเอกปีเตอร์ ดอตัน แห่งกองทัพสหรัฐอเมริกา มีบุตรด้วยกัน 3 คน ชารา, เดวิด และกีเดียน ปัจจุบันดูแลครอบครัว และอุทิศตัวในมูลนิธิปันรัก งานพันธกิจผู้ต้องขัง และช่วยดูแลคุณพ่อคุณแม่ผู้สูงอายุ

4. อาจารย์สุวรรณี (ชู) ยูแบงค์ สมรสกับ โยธิน วสุวัต มีบุตรด้วยกันชื่อฟรีย์แมน ปัจจุบันอาจารย์สุวรรณีเป็นอาจารย์สอนด้านศิลปะที่โรงเรียนนานาชาติ เมืองคิฟ ประเทศยูเครน

ยังมีคนไทยอีกสามคนที่ ศจ. อรัญ และ ศจ. โจน ยูแบงค์ รักเหมือนลูกคือ อาจารย์ศศิธร แซ่ตั้ง มาจากหมู่บ้านไผ่หูช้าง จังหวัดนครปฐม เคยดำรงตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ ได้มาสร้างบ้านติดกันเพื่อคอยดูแลครอบครัวยูแบงค์

คนที่สองคือ คุณดวงจันทร์ เปรมสุข และ คนที่สามคือ คุณพวงเดือน ยนตรรักษ์

ปัจจุบัน ศจ. อรัญ และ ศจ. โจน ยูแบงค์ รับใช้พระเจ้าในคริสตจักรธรรมนิคม สังกัดคริสตจักรภาคที่ 1 เป็นคริสตจักรที่ตั้งในหมู่บ้านที่อาจารย์อาศัยอยู่ การประกาศเป็นชีวิตจิตใจของท่าน ถึงจะเกษียณจากการทำงานแต่ท่าน

ยังไม่เกษียณจากการประกาศพระกิตติคุณ ปัจจุบันยังทำการประกาศกับพี่น้องไทย ลาวโซ่ง ไทยใหญ่ ชนเผ่าว่า ชนเผ่ากะเหรี่ยงจังหวัดตาก ชนเผ่าพะโอ ชนเผ่าลาหู่ และชาติอื่น ๆ ศจ. อรัญ ร่วมกับศิษยาภิบาลคริสตจักรท้องถิ่นได้ให้บัดศมาแก่ผู้เชื่อที่สระน้ำหลังบ้านของท่าน จนถึงวันนี้ ประมาณ 200 คน

ศจ. โจน ยูแบงค์ (หลังจากเกษียณอายุ) เป็นกรรมการโรงเรียนคนหูหนวก บ้านเด็กพิการ และยังสนับสนุนการผลิตศิลปะการดนตรีคริสเตียน ทั้งที่ใช้วัฒนธรรมพื้นบ้าน และวัฒนธรรมร่วมสมัย ในเวลาเดียวกัน ทั้งสองยังมีส่วนร่วมในงานด้านการอภิบาลและการประกาศพระกิตติคุณของคริสตจักรภาคที่ 11 นครปฐม เป็นระยะ ๆ

ครอบครัวยูแบงค์ตั้งใจรับใช้พระเจ้าตลอดชีวิตในประเทศไทย โดยมีความเชื่อว่า พระเจ้าทรงเรียกท่านให้ออกจากสหรัฐอเมริกา จนถึงบัดนี้ยังไม่ได้รับการทรงเรียกให้กลับ

การรำในการนมัสการขึ้นบ้านใหม่ครอบครัวยูแบงค์ เชียงใหม่ (6 มีนาคม 1993)